REVOLUȚIA LUI HITLER

Ideologie Programe Sociale Relații Externe

Richard Tedor
Ediția Extinsă

Cuprins

Capitolul 1 – Ideologie_____Pagina 1
Introducere, Ascensiunea Liberalismului,
Democrație, Statul Autoritar, Lupta pentru Muncă,
Socialism, Naționalism, Igienă Rasială,
Rasism Împotriva Marxism, Națiunea ca Unul

Capitolul 2 – Noua Germania _____Pagina 46
Germania Slăbită, Drumul Către Recuperare,
Renașterea Socială, Tărie Prin Bucurie,
Rearmând Reichul, Școlile Adolf Hitler

Capitolul 3 – Diplomație Europeană_____Pagina 108
Africa, Geneva, Franța, Austria,
Cehoslovacia, Polonia, Africa

Capitolul 4 – Europa în Viciu_____Pagina 188
Echilibrul Puterii, Alianța Nedorită,
"Inamicul Numărul Unu"

Capitolul 5 – Misiunea Reichului_____Pagina 257
Waffen SS, Voluntari Germanici,
Naționalism Negativ, Misiunea Europeană

Capitolul 6 – Revoluție Contra Reacționarism_____Pagina 302
Diplomație Fatală, Campaniile Inițiale,
Trădare în Est, Normandia, „Germanii Buni",
Un Contrast de Motive, Moștenirea

Notițe
Surse
Index Nume

Capitolul 1
Ideologie

Introducere

Anumite ere istorice sunt nesfârşite în abilitatea lor de a inspira curiozitate şi imaginaţie. Anticele Roma şi Egipt reamintesc grandoare şi putere în timp ce Renaşterea constă în a exprima o minunată creativitate umană. Franţa Napoleoniană demonstrează că scopul unui om poate defini o eră, şi Vestul Sălbatic American personifică spiritul aventuros şi robust al generaţiilor de pionieri ce au cucerit continentul. Este mult de învăţat de la punctele de reper ale civilizaţiei, cu toate că oamenii interpretează evenimente diferit, conformându-se cu interesele şi convingerile lor particulare.

Prin comparaţie o nou venită în cronologia epocilor semnificative este Germania Naţional Socialistă. Foarte intrigantă şi nu fără a stârni un simţ de uluire, ea a exercitat influenţă colosală în timpul ei; o circumstanţă ce este foarte remarcabilă considerând comparabil durata scurtă a erei. Antiteza valorilor democratice într-un secol martor la triumful democraţiei, Germania a căzut luptând. Sarcina scrierii istoriei acelei perioade este prin urmare, în mod lard, în mâinile foştilor inamici ai ţării. Una din greşelile în scrierile lor este presupunerea superficială cum că Naţional Socialism a fost un program politic fără rădăcini şi un produs a concepţiei lumii a unui singur om. A fost de fapt un efort conştient al Naţional Socialiştilor să alinieze politicile cu obiceiurile şi practicile Europene şi Germane. Ei credeau obiectivele lor corespunzătoare cu progresul natural al continentului lor şi găseau opusa democraţie-Vestică străină şi imorală.

Un crez politic pretinzând să apere libertatea de alegere, democraţia s-a ridicat nu datorită popularităţi universale, ci prin forţă copleşitoare militară şi economică. Aceasta nu diminuează în niciun sens declaraţia sa de conducere morală în cadrul lucrului de stat. Împotriva unor oarecum noi credinţe democratice în multiculturalism, conducerea majorităţii, feminism, egalitate

universală şi globalizare odată au stat convenţiile social şi politice Europene ce s-au maturat peste secole de conflict şi compromis, de contemplare şi descoperire. Convingerea că o naţiune posedă propriul etos, o personalitate colectivă bazată pe moştenire etnică şi nu doar o limbă sau mediu, nu are merit în gândul democratic; nici credinţa într-un clasament natural în oameni determinat de către prestaţie.

În prima parte a secolului 20, două războaie mondiale au impus în definitiv guverne democratice asupra statelor Europene ce au căutat o cale separată de viaţă. Una din cele mai de succes arme în arsenalul democraţiei a fost propaganda de atrocitate. A demonizat inamicul, motivând armatele Aliate şi promovând cauza lor peste graniţe. A justificat cele mai brutale mijloace pentru a-l distruge. A definit lupta ca bine şi rău, simplificând înţelegerea pentru populaţiile Statelor Unite şi Teritoriile Britanice. Atrocităţile atribuite de către propagandiştii Aliaţi asupra Germaniei, coloana rezistenţei împotriva democraţiei Vestice, rămân generos publicate până azi. Propagate mai zelos de către industria de divertisment decât de istorici, aceasta este o prezentare în mare emoţională. Aspectul teribil neagă viitorului o evaluare imparţială şi logică a alternativelor politice. Un lucru regretabil, din moment ce comparaţia este una din cele mai bune unelte ale vieţii pentru învăţare.

Este o trăsătură comună naturii umane de a judeca deseori validitatea unui argument mai puţin după ceea ce este spus ci după cine o spune. A arunca dubiu asupra integrităţii personale oponentului poate fi mai influent decât o discuţie raţională pentru a respinge doctrinele sale. În Adolf Hitler, Germania a avut un lider pe timp de război a cărui concept de stat autoritar, socialist a reprezentat o provocare serioasă pentru opinia democratică. Indignaţi că cineva ar putea avea asemenea perspective în aşa eră iluminată, şi în special deoarece ar putea să le promoveze cu aşa efect, istoricii contemporani oferă o mulţime nesfârşită de teorii pentru dezacordul său. Prin urmare citim că obsesia lui Hitler cu magie neagră şi astrologie l-au forţat să pornească războiul, că era bolnav mintal datorită reproducerii în familie, că era stânjenit de apartenenţa sa Ebraică, că era homosexual, că a avut o copilărie

disfuncţională, că a devenit frustrat deoarece a eşuat ca artist, că s-a născut cu testicule subdezvoltat şi tot aşa.

Ar fi mai util pentru autorii acestor legende să se întrebe spre exemplu de ce, după ce Aliaţii victorioşi au stabilit guverne democratice prin Europa în 1919, această formă de stat a devenit practic dispărută în 20 de ani. Rusia, Italia, Ungaria, Polonia, Lituania, Austria, Germania, Grecia, Spania, Slovacia, şi curând apoi Franţa au adoptat regimuri autoritare. Câteva din aceste ţări s-au alăturat Germaniei. Hitler a dat o formă politică viabilă şi populară unei tendinţe anti-liberale în creştere pe continent. Voluntari din peste 30 de naţiuni s-au înrolat să lupte în forţele armate Germane în al Doilea Război Mondial. Numai prin sabie au reuşit democraţiile Vestice şi aliatul lor Sovietic să-i pună sub călcâi. Cu siguranţă motivele a astfel de oameni merită investigaţie. Simpla categorizare a liderului ce a înhămat şi a direcţionat aceste resurse umane dinamice ca şi un megaloman dement nu este o explicaţie.

Aceşti recruţi Norvegieni ce fac un jurământ de loialitate lui Hitler s-au numărat printre Europenii ce au luptat alături de armata Germană.

În timpul anilor 90, istorici Ruşi au obţinut acces temporar la arhive de război Sovietice anterior clasificate. În decenii recenţi, guvernul Britanic a eliberat gradual , hârtii relevante Biroului de Documente Publice după mult timp. Cercetarea lor oferă o cunoaştere mai echilibrată în cauzele războiului şi obiectivele liderilor lumii implicaţi. Acest studiu trage din cercetarea publicată în principal a istoricilor Germani, minimizând surse în Engleză. Aceasta pentru a oferii cititorilor în America şi în Regatul Unit cu material altminteri indisponibil lor.

Frecventa citare din periodice Germane circulând în era lui Hitler îl va familiariza pe studentul de istorie cu elementele esenţiale ale ideologiei Naţional Socialiste exact aşa cum a fost prezentată publicului German. Nimeni nu poate judeca acurat acţiunile unui popor într-o epocă particulară fără să înţeleagă spiritul timpurilor în care trăiau. Scopul acestei cărţi este să contribuie către această înţelegere.

Ascensiunea Liberalismului

Naţional Socialismul nu a fost un fenomen spontan ce a deraiat evoluţia Germaniei şi a dus ţara în rătăcire. A fost o mişcare ancorată adânc în tradiţiile şi moştenirea poporului German şi necesităţile lor fundamentale pentru viaţă. Adolf Hitler a dat expresie politică tangibilă ideilor nutrite de mulţi conaţionali ai săi ce ei au considerat complementară caracterului lor naţional. Cu toate că popularitatea partidului în „opoziţie" lui fiind în mare o reacţie unei crize economice universale, venirea la putere a lui Hitler era în orice caz o consecinţă logică a dezvoltării Germane.

Fidel trendului naţionalist al erei sale, Hitler a promovat independenţa şi suficienţa de sine a Germaniei. Partidul său promova suveranitatea naţiunilor. Asta a ajutat plasa tărâmul German, sau Reich, pe un drum de coliziune cu o filozofie de viaţă opusă, o ideologie de lume stabilită în Europa şi Nord America de peste un secol: liberalism. În timpul lui Hitler, deja exercita influenţă considerabilă asupra civilizaţiei Vestice. Era un ideal ambiţios, inspirând urmaşii cu o misiune cu simţ internaţional de a răspândii „libertate, egalitate şi

frăţie" omenirii. Naţional Socialism a respins democraţia liberală drept antipatică moralităţii Germane şi ordinii naturale.

Liberalismul fusese crucial tranziţiei omenirii în era modernă. În timpurile medievale, feudalismul a prevalat în Europa. Domnitorii locali au parcelat pământ fermierilor şi artizanilor în schimbul mâncării, muncii şi serviciului militar. Acest sistem politic fragmentat, lipsit de guvern central, gradual a decăzut în autoritatea regilor. Sprijiniţi de un strat social mic de nobili şi cleruri, regalii au devenit „monarhi absoluţi", presupunând conducere prin drept divin. Oamenii de rând găseau puţine oportunităţi pentru avansare. Doar cei ce alegeau o carieră cu biserica primeau o educaţie. Regatele ofereau baza guvernelor centrale moderne dar contribuiau puţin altceva progresului.

Renaşterea învăţării, cu interes în literatura rămasă din Lumea Antică, i-a condus pe oameni către a contempla alternative faţă de regimul regal ce era politic şi social în stagnare. Renaşterea a fost rebeliunea intelectuală şi culturală a Europei împotriva „monarhiei absolute" şi aliaţii săi spirituali, cleruri. Sfidând superstiţii religioase şi intoleranţă, marile minţi ale erei au exaltat raţiunea peste toate. Conştientizarea aptitudinilor mintale latente ale omului de rând a animat respect pentru individ. Liberalismul s-a ridicat precum liberatorul său din lanţurile absolutismului. A definit rolul principal al statului ca şi garant al libertăţii individului şi dreptului de a realiza potenţial complet în viaţă.

Acest concept a obţinut formă politică în secolul 18. Descoperiri ale inventatorilor Britanici şi Europeni au oferit un complement adecvat noii concentrări pe intelect. Revoluţia Americană din 1776-1783, comisă împotriva coroanei Englezească, a fondat primul stat modern bazat pe principii liberale. A reprezentat o a aproape inversare a rolurilor guvernului şi guvernaţilor: Constituţia Statelor Unite include Legea Drepturilor ce a plasat limitări semnificative pe autoritatea reprezentanţilor aleşi mai degrabă decât pe populaţie. Declaraţia Drepturilor Umane garanta cetăţeanului Francez libertate de gând şi expresie, proprietate privată şi siguranţă. Noua Republică a eliberat ţăranul Francez din robie şi a demontat restricţiile regale asupra comerţului.

Franţa Republicană a luptat o serie de războaie împotriva monarhiilor Europene. Armata Franceză, constând din toate clasele societăţii, oglindea spiritul revoluţionar ce a detronat absolutismul. Ministrul de război al Republicii, Nicolas Carnot, i-a ţinut pe comandanţii militari în standarde de conduită către subordonaţii lor. Când bătrânul General Philippe de Custine a ameninţat odată dezertori cu plutonul de execuţie, Carnot l-a mustrat, explicând că „cetăţeni liberi ai Franţei se supun ordinelor nu din frică, ci din încredere în fraţii lor" în conducere.[1]

Într-un eseu din 1940, istoricul German Bernhard Schwertfeger a analizat armata Franceză: „În structura de stat absolutistă a secolului 18, populaţia din obicei privea politica de nivel mare cu indiferenţă. Revoluţia în Franţa i-a tras pe oameni în vârtej... Unul din principiile de căpătâi a Revoluţiei Franceze era că în caz de război toţi trebuiau să apere patria. Toate resursele naţiunii erau prin urmare disponibile într-un moment. Deşi războaiele erau anterior doar chestiuni private ale principilor, acum ele evoluaseră într-o chestiune de supravieţuirea întregii naţiuni."[2]

Napoleon Bonaparte a devenit împărat al Franţei în 1804, dar a păstrat principii liberale adoptate de armată. El a aranjat ca soldaţii ce demonstrau calităţi de lideri să fie promovaţi indiferent de statut sau naştere. Din moment ce două treimi din ofiţerii imperiali ai Franţei părăsiseră serviciul de la momentul revoluţiei, poziţii de comandă deveniseră deschise bărbaţilor prezentând abilitate. Napoleon a garantat ofiţerilor de teren mai multă voie de judecată în luptă.

În Octombrie 1806, armata cetăţenilor Francezi au cauzat retragerea elitei Germane, armatele Prusiei şi Saxoniei, la Jena şi Auestadt. Infanteria Prusacă a fost disciplinată şi supusă cu o structură de comandă definită, în timp ce Napoleon a făcut decizii tactice în timp ce lupta se desfăşura şi se baza pe iniţiativa subordonaţilor să dejoace inamicul conform oportunităţilor. La Auerstadt, trupele Germane pe prima linie au rezistat vitejeşte cu orele, în timp ce 18.000 în rezervă au stat degeaba deoarece nu erau ordine de la comandantul suprem, Ducele din Braunschweig, să avanseze.

Martor al înfrângerii Germane era Căpitanul Neidhard von Gneisenau. Recomandările sale pentru reformarea armatei Prusace, rezumate la următoarea lună Iulie, menţineau că nu strategie superioară, ci o nouă filozofie de viaţă a fost originea succesului inamic: „Revoluţia a trezit toată puterea naţiunii şi a dat fiecăruia un câmp adecvat de acţiune. În acest fel eroi au ajuns să conducă armata, oameni cu capacitate de conducere cele mai înalte poziţii administrative, şi în final în capul unui mare popor cel mai mare bărbat de printre ei. Ce putere nelimitată este nedezvoltată şi nefolosită în pântecele unei naţiuni!... De ce nu aleg aceşti nobili această sursă pentru a-şi creşte puterea de o mie de ori, şi să deschidă poarta triumfului pentru cetăţeanul obişnuit, poarta prin care acum doar nobilimea poate trece? Noua eră necesită mai mult decât nume, titluri şi pergamente antice. Are nevoie de fapte proaspete şi vitalitate![3]

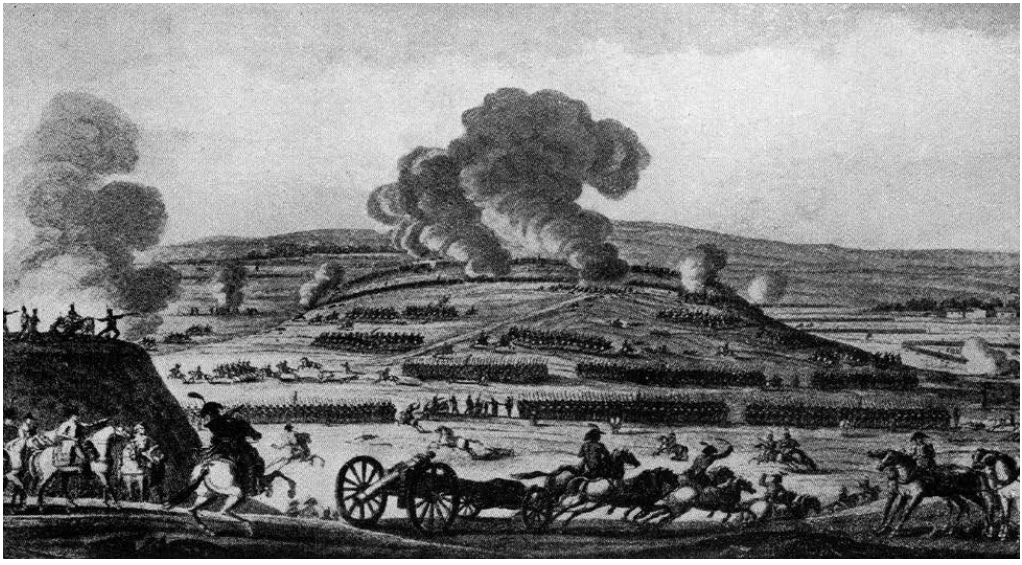

Napoleon a zdrobit armata Prusacă la Jena în 1806. Corpul profesional ofiţeresc Prusac nu a demonstrat nici talent nici curaj în timpul luptei. Asta a provocat lipsă de respect faţă de aristocraţie în populaţie.

Gneisenau a definit cum să învingă controlul Franţei asupra Europe: „Dacă celelalte state vor să restaureze echilibrul, ele trebuie să deschidă

aceleaşi resurse şi să le folosească. Trebuie să accepte consecinţele revoluţiei în mod propriu."[4] La Tratatul de la Tilsit, Bonaparte a permis regelui Prusac doar 42.000 de soldaţi sub arme. Asta a redus drastic numărul ofițerilor activi; din 143 de Generali doar 8 au rămas înrolaţi. Gneisenau şi Generalul Gerhard Johann von Scharnhorst a restructurat serviciul militar liber de interferenţa unei ierarhii militare profesionale. Miliţii locale au devenit nucleul unei armate naţionale. Larga participare a publicului a început inevitabil mutarea de putere politică de la monarhie către popor. În timp ce regele revizuia primele batalioane de miliţie, a remarcat, „Acolo jos mărşăluieşte revoluţia."[5]

În acest timp, patrioţi Germani precum Freiherr von Stein, Ernst Moritz Arndt şi Gottfired Fichte au promovat reformă civilă, parţial adoptând valori liberale. O mişcare revoluţionară populistă a dus către răscoala Pruso-Germană împotriva lui Napoleon şi i-a gonit pe Francezi. Spre deosebire de Franţa în 1789, Germanii, nefiind adunaţi sub un guvern central, nu s-au revoltat împotriva casei regale. Patrioţii Germani au promovat unitate printre conaţionali. Scopul era să reformeze ordinea existentă nu să o doboare. Conform, după o revoluţie limitată în 1848, Germania a evoluat într-o monarhie constituţională.

Johann Scharnhorst şi Neidhard von Gneisenau, Generali Prusaci responsabili de creaţia armatei poporului German ce a eliberat ţara de Napoleon în 1813.

Reformele Germane erau, desigur, o necesitate. Napoleon a secat brutal Prusia de resurse; trei din patru copii născuți în Berlin sub conducere Franceză au murit de malnutriție. Eșecul aristocrației în a apăra țara a dezvăluit o nevoie pentru o revizuire în forma de stat, și gânditori Germani au recunoscut rolul ce populația trebuie acum să-l joace ca și factor decisiv militar și politic. Ei au recunoscut potențialul individului. Menținând credință în autoritatea statului, totuși, Germanii nu și-au imaginat guvernul în mod strict ca servitor al poporului. Cu toate acestea liberalismul a devenit popular în secolul 19. A eclipsat influența mișcării intelectuale Germane, ce dorea un echilibru între libertate și autoritate. Această forță latentă a devenit un stâlp de rezistență în ideologia lui Hitler în timpul ce avea să vină.

Democrație

Pe când Europa a pierdut încrederea în sistemul feudal-monarhial ce a condus timp de secole, liberalismul a oferit o alternativă politică. Marea sa moștenire a fost să-i facă conștienți pe oameni de drepturile lor umane individuale, fără importanță de naștere, și conștienți de dreptul la reprezentare în guvern. Pentru mulți, conceptul democratic devenise sinonim cu însăși libertatea. Hitler a obținut putere în Germania în 1933 prin mijloace constituționale, și totuși a făcut campanie pentru a eradica democrația. Național Socialiștii interpretau libertatea diferit, într-un mod ce ei argumentau era mai realist pentru circumstanțele Germane.

Propagandiștii Național Socialiști au recunoscut public contribuțiile liberalismului. Scriind în *Die SA (S.A.-ul)*, revista săptămânală a trupelor furtună a partidului, Dr. Theo Rehm a citat rolul decisiv al liberalismului în a conduce Germania în era modernă: „Nu are trebui disputat că liberalismul a oferit mari servicii. Mulțumită acceptării gândirii liberale, clasa mijlocie în special, dar și alte clase sociale de asemenea, au simțit un impuls spiritual și economic major. Multe elemente valoroase ce altminteri ar fi rămas nedezvoltate și nedescoperite au fost dezlănțuite pentru beneficiul tuturor și puse în acțiune. Nu ar trebui de asemenea uitat că după războaiele de eliberare (împotriva lui Napoleon), cei mai buni reprezentanți ai liberalismului German au stat la fruntea lupte pentru unitatea Germaniei împotriva intereselor dinastiilor egocentrice ale principilor."[6]

Totuşi Rehm a condamnat premiza de bază a liberalismului: „Libertatea absolută a liberalismului va pune în primejdie beneficiile vieţii în comunitate pentru oameni într-un stat. Încercând să plaseze individul înaintea naţiunii este greşit... Ca individul să trăiască, întâi naţiunea însăşi trebuie să existe; aceasta necesită ca unul să nu poată face ce vrea, ci trebuie să se alinieze pe sine cu interesele comune ale poporului şi în consecinţă să accepte limitări şi sacrificii."[7]

Hitler a promovat o formă de stat organică. Precum un organism biologic, guvernul organizează societatea ca orice component să comită o funcţie individuală pentru binele comun. Nicio clasă nu se ridică pe sine în detrimentul celorlalte. Organismul prosperă ca şi o entitate. În acest fel, aşa este şi cu fiecare persoană individuală sau clasă. Societatea lucrează în armonie, sănătoasă şi puternic unificată împotriva influenţelor sau intruziunii externe. Precum definit în *Germanisches Leitheft (Ghiduri Germanice),* „Fiecare element individual în Reich îşi păstrează caracterul independent, cu toate acestea se subordonează pe sine rolului în comunitate."[8] În cuvintele lui Hitler dintr-un discurs în Noiembrie 1930, „Adecvat este ce serveşte întreaga comunitate, nu individul... Întregul este vital, este esenţial. Numai prin el poate individul să-şi primească partea în viaţă, iar când partea sa sfidează legile întregului, atunci raţiunea umană dictează că interesul întregului trebuie să suprapună interesele individului."[9]

Să organizezi persoane într-o societate funcţională şi cooperativă necesită ca membrii săi să renunţe la anumite ambiţii personale pentru binele altora. Concesii reciproce semnifică o voinţă de a lucra împreună. Obiectivele comune ale societăţii, precum apărare, comerţ, prosperitate, companie, şi securizarea hrănii, oamenii reuşesc prin compromis pentru binele tuturor. Hitler a crezut că o naţiune ce ignoră asta nu va supravieţuii. El a declarat într-o adresare în Aprilie 1937, „Acest stat a venit în fiinţă, şi toate statele vin în fiinţă, prin depăşirea intereselor strict personale şi egoism individual. Democraţia virează nechibzuit către a plasa individul în centrul a toate. Pe termen lung, este imposibil să scape de criza ce un astfel de conflict va produce."[10]

În *Die SA,* Rehm a avertizat că fără control, domnia liberă a ambiţiilor personale duce către abuz: „Pe cât poate fi spus că liberalismul a fost odată de folos în a promova valoarea iniţiativei individuală şi calităţi de conducere, idealurile sale de libertate şi personalitate au degenerat într-un concept de-a

dreptul purtare arbitrară în viaţa personală, dar chiar mai mult în viaţa economică şi comercială."[11]

Un articol din Mai 1937 *Der Schulungsbrief (Eseuri Instrucţionale),* un jurnal ideologic lunar, discuta credinţa naivă a liberalismului în „bunătatea naturală a personalităţii libere." Autorul, Eberhard Kautter, a explicat logica a cum se aplică asta în viaţa afaceristă într-o democraţie: „În privinţa formării economiei, liberalismul presupune că cineva trebuie numai să o lase în seama individului activ în comerţ întrucât el îşi urmează interesele nestingherit, ca şi cel mai sigur mod de a realiza potenţialul complet şi a obţine o sănătoasă economie naţională... Principiul social liberal este bazat pe aşteptarea că eliberarea individului, în armonie cu liberul joc de forţe, va duce către condiţii economice independent formate şi cinstite cât şi ordine socială."[12]

Institutul German pentru Ştiinţa Muncii a concluzionat în cartea anuală din 1940/41 că politicile economice liberale aduc „distrugerea oricărei societăţi ordonate", deoarece persoane în comerţ „sunt eliberate de orice responsabilitate politică sau socială."[13] *Germanisches Leitheft* a văzut în liberul joc al forţelor o neînfrânată urmărire a averii personale ce contrazice spiritul unei societăţi organizate: „Nu mai este în definitiv o sacră legătură morală a individului cu comunitatea, şi nicio legătură de la persoană la persoană prin concepte de onoare şi încredere personală. Nu mai este o reciprocă relaţie sau conexiune între ei mai presus de interese pur materiale şi egoiste; anume, achiziţionarea banilor."[14]

Jurnalistul Giselher Wirsing a citat Statele Unite, modelul întreprinderii libere capitaliste, ca şi exemplu a cum politicile economice liberale gradual creează dezechilibru social cu discrepanţe urâte între dorinţă şi abundenţă: „Chiar şi în însăşi America, Americanismul nu mai răspândeşte prosperitate şi nu mai îmbunătăţeşte standardul de viaţă a maselor largi de oameni, ci doar menţine stilul de viaţă al privilegiatei clase înalte."[15] Un studiu German asupra erei depresiei financiare în Statele Unite, *Was will Roosevelt?* (Ce vrea Roosevelt?), a adăugat asta: „Aşa în SUA, unul găseşte împreună cu uimitoare afişări de avere în extravaganţă, lux parvenit, sărăcie inimaginabilă şi depravare socială... În cea mai bogată ţară din lume, lăudatul paradis al democraţiei, zeci de mii de familii Americane îndură cea mai săracă existenţă. Malnutriţia printre milioane de copii şi alţi cetăţeni este aşa răspândită încât o treime din întreaga populaţie Nord Americană este subnutrită."[16]

Vocea lui Hitler cu privire la subiect dintr-un discurs din Iulie 1930 reafirmă convingerea sa că o comunitate este tare sau cade ca şi unul: „Eu cred că naţiunea noastră nu poate să continue să existe ca o naţiune, decât dacă fiecare parte este sănătoasă. Nu-mi pot imagina un viitor pentru poporul nostru, unde pe de-o parte văd cetăţeni bine hrăniţi mergând în treaba lor, în timp ce pe cealaltă umblă muncitori slăbiţi."[17] Interpretarea lui asupra unui stat organic regulat, şi concentrarea democraţiei liberale pe libertate individuală, evident necesită percepţii diferite cu privire la rolul guvernului. Ediţia Iunie 1937 a *Der Schulungsbrief* a oferit această analiză: „Din moment ce liberalismul crede în sfinţenia şi nemărginita putere de raţiune a individului, neagă dreptul statului de a conduce şi datoria sa de a direcţiona societatea. Pentru liberalism, statul este nimic mai mult decât personificarea fiecărui uz de forţă necinstită. Caută aşadar să reducă autoritatea statului în fiecare stat."[18] *Die SA* a sumarizat „conform percepţiei liberale, statul nu are altă funcţie decât aceea de gardian de noapte, anume, să protejeze viaţa şi proprietatea individului."[19]

Cât despre sistemul parlamentar al guvernului reprezentativ, aceeaşi publicaţie l-a condamnat astfel: „Cererea poporului de a participa în guvern a fost justificabilă şi de înţeles în noua eră, când politica nu mai era doar o chestiune a dinastiilor conducătoare ci o chestiune ce implica toată naţiunea. Influenţa dăunătoare şi slăbiciunea formei parlamentare de guvernare curând a devenit aparentă... Participarea poporului există doar pe hârtie. În realitate, politicieni de carieră sunt aleşi regular prin variate partide ce ei le-au fondat. Au făcut o ocupaţie nouă din această activitate. Aşa cum a devenit aparent de mult timp, nu se concentrează pe bunăstarea poporului şi statului, ci pe interesele lor personale sau anumite cercuri financiare ce stau în spatele lor."[20]

Hitler susţinea că absenţa unui suficient control al statului în democraţie permite clasei avute să manipuleze economie, presa şi reprezentanţii aleşi pentru bunul plac. O largă prăpastie între afluenţă şi sărăcie se dezvoltă, gradual trăgând clasa muncitoare în ruină. Adresându-se muncitorilor de armament Berlinezi din 1940, a declarat că vocea publicului în sistemele democratice este o iluzie: „În aceste ţări, banii de fapt conduc. Asta înseamnă în final un grup de câteva sute de persoane ce posedă averi enorme. Ca şi rezultat al structurării statului, acest grup este mai mult sau mai puţin independent şi liber... Libera întreprindere acest grup înţelege nu doar ca libertatea de a

acumula bani, ci în special să-i folosească liber; adică, liberi de supravegherea statului şi naţiunii.

„Prin urmare unul îşi imagina că în aceste ţări de libertate şi avere, prosperitate nemaivăzută exista... Dimpotrivă, în aceste ţări diferenţele de clase sunt cele mai crase ce pot fi imaginate: sărăcie inimaginabilă pe de-o parte şi bogăţii inimaginabile pe cealaltă parte. Acestea sunt ţările ce controlează comorile Pământului, iar muncitorii lor trăiesc în văgăune mizerabile... În aceste ţări ale aşa zisei democraţii, poporul nu este niciodată prima consideraţie. De căpătâi este existenţa acestora puţini ce trag sforile într-o democraţie, câteva sute de capitalişti principali ce controlează averea şi piaţa de bursă. Masele de oameni nu-i interesează pe ei în niciun caz, exceptând în vremea alegerilor."[21]

Die SA a discutat un alt defect al sistemelor parlamentare în mod particular supărător lui Hitler: „Practic, nu este nicio responsabilitate în democraţie. Anonimitatea majorităţii momentului decide. Miniştrii guvernamentali sunt supuşi acesteia, dar nu există nicio oportunitate de a trage la răspundere această majoritate. Ca şi rezultat, uşa este deschisă pentru neglijenţă şi nepăsare politică, pentru corupţie şi mânuire fiscală defectă. Istoria democraţiilor reprezintă în mare parte o istorie a scandalurilor."[22]

Conform *Was will Roosevelt?*, „Corupţia s-a răspândit aşa mult... încât niciun cetăţean American nu se mai supără datorită incidentelor de corupţie neruşinată în serviciul civil, deoarece menajarea defectă este privită drept un fenomen natural a unui guvern ce nu poate fi schimbat."[23] Hitler odată şi-a amintit cum o vizită în tinereţe la parlamentul Austriac a dezvăluit „evidenta lipsă de responsabilitate într-o singură persoană."[24] *Germanisches Leitheft* a declarat, „Absenţa de responsabilitate este cel mai evident indicator al unei lipse de moralitate."[25]

Democraţia a eşuat deoarece era un produs al liberalismului. Concentrarea pe individ adus la „ idolatrie de sine şi renegarea comunităţii, destrămarea vieţii sănătoase, ordonate şi naturale," conform broşurii armatei Germane *Wofür kämpfen wir? (Pentru ce luptăm?).* „Valoarea exagerată plasată pe posesii materiale din punctul de vedere economic a format clase sociale şi a fragmentat comunitatea. Nu cei de bun caracter s-au bucurat de mai mult respect, ci bogaţii... Munca nu a mai servit ca şi mijloc de ridicare a valorii comunităţii, ci doar pentru interesul individului. Comerţul s-a dezvoltat

Atingând un public în milioane, lunarul *Der Schulungsbrief* a fost un mediu major pentru instruire ideologică. Coperta proclamă „Dreptul la Muncă – Datoria de a Presta."

independent de popor şi stat, într-o entitate a cărui singur scop era să adune averi."[26] Periodic *NS Briefe (Eseuri NS)* a rezumat, „Libertatea nu poate fi făcută aceeaşi cu lipsa de restrângere şi nepăsarea egoistă."[27]

Hitler privea lipsa de concentrare pe responsabilitate comunală a liberalismului un obstacol unităţii naţionale. Conform *NS Briefe,* „Prin definiţia Naţional Socialistă, liber este cel ce-şi recunoaşte legătura personală cu poporul său, limitările personale dictate de necesităţile vieţii lui ce sunt cerute, iar el acceptă aceasta."[28] Hitler a luat hamul guvernului în mână într-un climat politic liberal. Pentru a depăşi idealul liberal, ce pentru mulţi era libertatea personificată, el a introdus o formă de stat alternativă. A creat oportunităţi pentru dezvoltare de sine, dar de asemenea i-a instruit pe Germani în supunere. Întru aceasta, Hitler în definitiv a realizat echilibrul dintre libertate individuală şi autoritatea de stat mult contemplat de mişcarea de intelectuali Germani a secolului trecut.

Statul Autoritar

Naţional Socialiştii şi-au descris guvernul ca şi stat autoritar. Acesta a fost aproximativ un compromis între conceptul liberal conform căruia administraţia există pentru a servii publicul, şi doctrina absolutistă conferind autoritate supremă capului de stat pentru a face decizii politice. A interzis vocea majorităţii în guvern, dar a promovat binele a diverse grupuri social şi economice în mod egal. *Die SA* a oferit această definiţie a statului autoritar: „Şade doar în mâinile liderului. El îşi formează şi direcţionează cabinetul ce face decizii politice. Dar el de asemenea este singur tras la răspundere înaintea naţiunii pentru acţiunile sale. Diversele interese ale claselor societăţii el le aduce în armonie şi echilibru în acord cu interesele generale ale poporului. Aceasta este realizată prin eforturile reprezentanţilor ce lucrează în ocupaţiile respective grupului lor, da nu posedă nicio autoritate politică. În acest mod, conflicte de interese şi lupta între clase sunt eliminate, la fel şi control unilateral de către orice grup cu interese speciale comerciale sau politice." [29]

În 1936, Hitler a accentuat că „un regim trebuie să fie independent de asemenea interese speciale. Trebuie să rămână concentrat pe interesele tuturor înaintea intereselor unuia."[30] Cu privinţă la comerţ, el a anunţat că intenţionează să „zdrobească iluzia cum că economia într-un stat poate purta o nestingherită, incontrolabilă, şi nesupravegheată viaţă proprie."[31] Ca şi Führer (Lider), al naţiunii el îşi rezerva dreptul de a lua orice acţiune considera adecvată. Într-un discurs pe timp de război a spus personalului militar, „Când recunosc un concept a fi corect, nu doar că am datoria de a relata asta concetăţenilor mei, dar mai apoi o datorie de a elimina interpretări contrarii."[32]

Sub Naţional Socialism, capul statului mânuia putere supremă. Asta venea înţelegerea că nu va exista favoritism direcţionând afacerile publice, şi că „împreună cu cea mai înaltă autoritate nelimitată, liderul poartă cea mai grea responsabilitate finală," conform *NS Briefe*.[33] Rehm oferea explicaţia asta în *Die SA*: „Acest sistem diferă de dictatură în faptul că liderul acceptă responsabilitate înaintea poporului şi este susţinut de către încrederea naţiunii. Poporul se conduce pe sine prin liderul ce l-au ales. Acţiunile sale asigură că directiva statului este în armonie per total cu interesele naţiunii şi conceptele sale. Esenţa acestui sistem este depăşirea diferenţelor de partid, formarea unei comunităţi naţionale adevărate, şi măreţia de neîntrecut a

conducerii ca şi cerinţe. Liderul statului autoritar personifică principiul lui Frederic al II-lea, cel Mare: „Eu sunt primul servitor al statului.” [34]

Dr. Joseph Goebbels, în conducerea propagandei în cabinetul lui Hitler, a comparat democraţia cu statul autoritar într-un discurs jurnaliştilor străini în Geneva în Septembrie 1933: „Poporul şi guvernul în Germania sunt unul. Voinţa poporului este voinţa guvernului şi vice versa. Forma de stat modern în Germania este un tip rafinat de democraţie, guvernat de principii autoritare prin puterea mandatului poporului. Nu există posibilitatea ca prin fluctuaţii parlamentare, voinţa poporului să fie cumva data deoparte sau anulată... Principiul democraţiei este complet neînţeles dacă cineva conclude din acesta că naţiunile vor să se guverneze pe sine. Nu o pot face şi nici nu o doresc. Singura lor dorinţă este ca regimul să guverneze bine. Se consideră pe sine norocoşi când sunt conştienţi că guvernul lor lucrează în toată capacitatea sa de cunoştinţe şi conştiinţă bună pentru bunăstarea şi prosperitatea poporului în grija sa.”[35]

Forma statului autoritar necesita ca numai persoanele ce prezintă abilitate naturală de conducere să-şi asume poziţii de responsabilitate. Hitler a vorbit despre importanţa în a găsi astfel de indivizi într-un discurs în Berlin în Februarie 1933:

Ministrul Propagandei Joseph Goebbels semnează autografe în Nürnberg.

„Vrem să asigurăm oportunitatea ca spiritul German să evolueze, să restabilim valoarea personalităţii ca şi prioritate eternă; adică, a promova geniul creativ al individului. În acest mod, vrem să rupem legăturile cu orice aparenţă de democraţie letargică. Vrem să înlocuim aceasta cu conştientizarea nesfârşită că orice lucru mare poate veni numai din forţa personalităţii individuale, şi că orice destinat să dăinuie trebuie din nou încredinţat abilităţilor personalităţii individuale."[36]

Naţional Socialismul a adoptat practica liberalismului de a crea oportunităţi pentru avansarea persoanelor în comunitate. A disputat însă, dreptul şi abilitatea populaţiei de a alege lideri. Democraţia permite alegătorilor să-şi aleagă reprezentanţii. Ca şi apărare împotriva tiranilor, sistemul parlamentar favorizează moderaţie. Se presupune că dezaprobă cu persoanele impunătoare obişnuite cu iniţiativă independentă. Hitler argumenta că această practică „zdrobeşte libertatea de acţiune şi posibilităţile creative ale personalităţii şi înlănţuie orice talent pentru conducere."[37] El a scris mai târziu că democraţia „inundă toată viaţa politică cu cele mai puţin demne elemente ale timpului nostru. În aceeaşi măsură în care un lider adevărat se va distanţă pe sine de la activitate politică ce nu constă în principal în realizare creativă şi hărnicie, dar în schimb în negociere şi în a atrage favoarea majorităţii, astfel de activităţi se potrivesc minţilor mici şi îi atrag către politică." Ca urmare, „timizi buni de nimic şi guralivi," în special aceştia cu teamă de a face o decizie şi a fi traşi la răspundere, ei vor cauta oficiu:[38] „Democraţia în adevăratul ei sens este inamicul de moarte al oricărui talent."[39]

Când Goebbels a anunţat în 1933 în Berlin la expoziţia radio că revoluţia lui Hitler a „detronat individualismul neînfrânat," asta nu implica limitarea libertăţii dezvoltării personale.[40] Hitler a clarificat poziţia partidului său într-o adresare în Ianuarie 1941: „Întâi am căzut victime unei extreme, cea liberală, individualistă ce nu doar că ridică individul ca şi punct focal de consideraţie, dar permite această viziune să determine toate acţiunile noastre. Pe partea opusă a stat înaintea poporului nostru atracţia teoriei omenirii ca şi concept universal ce individul este obligat moral să-l servească. Iar între aceste două extreme este idealul nostru; naţiunea, în care noi vedem o comunitate spirituală şi fizică ce Providenţa a creat şi prin urmare a dorit, din care noi facem parte. Doar prin aceasta noi ne putem controla existenţa... reprezintă triumful peste individualism, dar nu în sensul cum că aptitudinea individuală este secată sau iniţiativa individului este paralizată; numai în sensul conform

căruia interesele comune stau deasupra libertății individuale şi toată iniţiativa individuală."[41]

Guvernul Naţional Socialist a desemnat şcolile Germane să antreneze cadrul de viitori lideri ai ţării. *Der Schulungsbrief* a definit-o astfel: „Educaţia primeşte o cerinţă dublă de a modela personalităţi puternice şi a a-i face dedicaţi gândirii de comunitate. Obiectivul principal în instrucţiune ideologică este formarea unui punct de vedere solid şi orientat pe comunitate. Să construieşti personalităţi hotărâte necesită prestaţie competitivă consistentă, selectarea celor mai realizaţi, şi stabilirea standardelor de realizare conform întrebărilor legate de caracter, voinţă şi abilitate. Doar realizarea justifică promovarea."[42] Oportunităţile pentru dezvoltarea de sine în statul autoritar se conformau conceptului de libertate individuală Naţional Socialist: „Să fii liber nu înseamnă să faci ce vrei, ci să devi ceea ce eşti menit să fii."[43]

Lupta pentru Muncă

Revoluţia Industrială a mers paralel cu tranziţia politică a civilizaţiei Vestice în secolul 18. Dezvoltarea motorului cu abur de către James Watt în 1769 şi invenţiile lui Edmund Cartwright, război de ţesut electric şi maşina de împletit lână, au introdus câţiva ani mai târziu era morilor de ţesut, mine de cărbuni şi fabrici. Nevoia de mână de lucru pentru a umple slujbele de fabricaţie i-a atras pe oamenii rurali (mulţi din ei îşi pierduseră mijloacele de trai datorită producţiei în masă) către industria bazată în oraş. În ani 1840, căile ferate au facilitat migraţia lor către centre mari de populaţie. Asta a creat o nouă clasă de oameni: muncitori.

Concentraţi în locuinţe mizerabile, supraaglomerate, membrii forţei de muncă Europene aveau un standard de viaţă comparativ scăzut. Bărbaţi, femei şi copii trudeau zile de muncă excesiv de lungi în condiţii nesănătoase şi deseori nesigure pentru salarii mici. Aceste circumstanţe, împreună cu izolarea socială de restul populaţiei, gradual a dus către radicalizarea politică a muncitorilor. În Germania, preşedintele cabinetului Prusac, Otto von Bismarck, promovase reformă socială pentru a uşura suferinţa. El a propus o legislaţie în 1863 pentru a oferi pensii pentru muncitori în vârstă, retraşi şi pentru a stabili

o asociaţie protectivă pentru ţesătorii Silesiani. Programul din urmă, Bismarck l-a finanţat personal. Cabinetul şi parlamentul Prusac, delegaţi liberali, clericali, şi conservativi, s-au opus cu toţii la reformă. Ei considerau programele socialiste şi contrar jocului liber de forţe.

Neînfricat, Bismarck a discutat prolemele de muncă în Mai 1863 cu Ferdinand Lassalle, fondatorul Uniunii Universale a Muncitorilor Germani. Ei au acoperit drepturi de vot pentru muncitori, asociaţii de muncitori sponsorizate de stat şi asigurare de dizabilitate. În final, Lassalle a devenit frustrat cu opoziţia parlamentară şi a remarcat un an mai apoi, „revoluţia este singurul remediu."[44] Moartea sa într-un duel a fost însă un pas înapoi pentru eforturile constructive de a încorpora munca în populaţie ca şi element uniform. Ostracizarea socială a dus la resentiment printre lucrători. În 1875, periodicul Partidului Muncitorilor Social Democraţi, *Volksstaat (Statul Poporului)* a declarat, „Ura de clasă formează baza societăţii de azi."[45]

Anumite reforme ce Bismarck a reuşit să le pună în legislaţie nu au atins scopurile sale şi aşteptările muncitorilor. Radicalizarea implacabilă a muncitorilor în definitiv a găsit expresie în doctrina lui Karl Marx. Având interdicţie în Germania de la 1848, Marx şi-a formulat programul politico-economic în Anglia. El şi-a bazat concluziile, publicate în *Das Kapital,* în principal pe rezultatele comisiilor guvernamentale investigând condiţiile de muncă în fabricile Englezeşti. Ideile sale au găsit o audienţă receptivă printre lucrătorii Germani. În timp ce iniţialii reformatori socialişti precum Wilhelm Weitling s-au luptat pentru acceptarea muncitorilor în comunitatea naţională Germană, Marx a propaga război între clase. Clasa exploatată de muncitori, predica Marx, nu datorează nicio loialitate naţionalităţii sale, ci ar trebui să caute solidaritate cu muncitorii opresaţi, aşa zisul proletariat, din alte ţări.

Un val proaspăt de naţionalism a învăluit Germania când Primul Război Mondial a început în August 1914. Membrii din clasa mijlocie, muncitori de rând şi meseriaşi au luptat cot la cot în armata Germană pe timpul prelungit al luptei.

Trupe Voluntare Germane, voluntari în miliție au luptat cu insurgenții comuniști ai Ligii Spartacus din Berlin în 1919.

Camaraderia de pe front a învins parțial barierele de clasă și a diminuat atitudini individualiste. În Germania, natura interminabilă a conflictului, lipsă de mâncare, și neglijența guvernului asupra moralului domestic a dus la oboseală de război. Când Bolșevicii, o mișcare marxistă revoluționară, au doborât guvernul Rus și au concluzionat tratatul de pace cu Germania și aliații ei în Martie 1918, asta i-a încurajat pe marxiștii Germani. Ei au organizat demonstrații publice cât și greve și în final o revoltă navală. Aceasta a ajutat în doborârea Împăratului. Un guvern democratic a luat puterea, și Germania a concluzionat un armistițiu cu adversarii săi Vestici, Antanta, în Noiembrie 1918.

Sprijiniți de Bolșevici în Rusia, marxiștii Germani au stabilit republici Sovietice în Reich. Comandantul militar al Partidului Comunist din Germania, Hans Kippenberger a declarat, „Insurecția înarmată este cea mai decisivă, mai

severă, şi mai înaltă formă de luptă de clasă la care proletariatul trebuie să recurgă, în momentul corect în toate ţările pentru a răsturna conducerea burghezilor şi a plasa în putere propriile noastre mâini."[46] Liga Spartană, ce avea o lună de activitate, a organizat o răscoală comunistă în Berlin în Ianuarie 1919. Formaţii militare Germane au suprimat-o, cauzând pierdere considerabilă de viaţă. Armata a zdrobit rapid republicile Sovietice proclamate în Brunswick şi Baden. Capturarea comunistă a oraşului Munich în Aprilie a dus la un alt conflict înarmat, rezultând în 927 de morţi. Armata Germană şi miliţia patriotă cunoscută drept *Freikorps* (Trupe Voluntare) au doborât alte revolte Sovietice prin Germania în decursul următorilor trei ani.

În ciuda influenţei unificatoare a Războiului Mondial, diferenţele de clasă au reapărut în anii 1920. Clasa mijlocie, în mare parte săracă, menţinea depărtare socială de forţa de muncă industrială. Muncitorii erau prin urmare, încă predispuşi propagandei comuniste despre exploatarea capitalistă. Frontul Roşu a atras milioane de urmaşi în timpul anilor tulburaţi din Republica Weimar Germană. Comuniştii au căutat putere prin alegeri electorale după 1923.

Pentru a câştiga muncitorii în cauza sa, Hitler s-a străduit să facă natura distructivă a marxismului aparentă bărbaţilor şi femeilor muncitori Germani. Naţional Socialismul îl descria drept un produs pervers a Revoluţiei Industriale. Îşi datora succesul neglijenţei faţă de clasa muncitoare de către guvernul imperial în secolul 19, barierele sociale create de liberalism în comunitatea naţională Germană, şi pierderea abruptă a rădăcinilor muncitoreşti. Fostul fermier sau artizan, obişnuit cu muncă folositoare şi creativă cu mâinile sale şi legat de pământ, a fost subit mutat şi muncea cu o maşinărie necunoscută de fabrică în împrejurimi urbane mohorâte. Un pamflet publicat pentru muncitorii Germani de armament rezuma alienarea muncitorilor astfel: „Persoana priveşte maşinăria de care este legat cu ură. Nu-i este prieten sau ajutor. Nu face decât să-l ducă într-o cursă inutilă pentru interesul lacom individualist al patronului capitalist. Reprezintă şomaj şi foamete pentru mulţi din tovarăşii săi lucrători. Persoana se distanţează din ce

în ce mai mult de natură, percepţia sa devine mai nenaturală, iar rezultatul este o degradare fără precedent în toate aspectele creativităţii umane."[47]

Conform cărţii din 1938 *Der Bolschewismus* (Bolşevismul), „astfel de condiţii sociale confruntând muncitorul German au fost produsul liberalismului. Precum Renaşterea, a glorificat libertatea de acţiune şi dezvoltarea individului, ceea ce înseamnă acelaşi lucru ca şi avansul intereselor personale fără scrupule."[48] În munca sa din 1935 *Odal,* Dr. Johannes von Leers a adăugat, „predicarea liberalismului despre drepturile necondiţionate ale celor mai puternici economic este aşa orbească, încât sclavia economică este considerată progres."[49] Leers a descris impresiile unui German oarecare ajutor de fermă ce intră în forţa de muncă industrială: „El a sosit în oraş ca şi muncitor posedând nimic în anii de la 1830 înainte, pretutindeni întâmpinând un sistem nemilos de întreprinderi capitaliste. Singura sa valoare este ca şi vânzător de sine drept „marfă de muncă."... De la muncă prost compensată până la şomaj şi apoi la munca din nou pentru salarii mici, dispreţuit de către clasa educată, privit suspicios de poliţie, nu este o minune că devine indignat."[50]

Der Bolschewismus a relatat o altă sursă de resentiment legată de standardul de trai al muncitorului comparativ cu acela al oamenilor din cartiere afluente: „Omul bursei de valori şi deţinătorii de fabrici îşi construiesc vile în zone excepţionale şi bine formate ale oraşelor pe creştere. Contrastul cu propriile lor condiţii în case aglomerate, aproape de coşurile de fum ale fabricilor, devine şi mai aparent maselor de muncitori."[51] În *Odal,* Leers scrie că numai pentru că societatea Germană şi-a închis ochii faţă de suferinţa muncitorilor, asta a permis comuniştilor să-i recruteze: „a fost marea noastră nenorocire că oamenii educaţi şi cu proprietate ai ţarii, în contrast cu clasa înaltă Englezească ce a fost mult mai responsabilă în acestă privinţă, a blocat orice reformă socială concretă şi sinceră cu o răcire şi o lipsă de suflet, călăuziţi de către credinţa lor egoistă în legile comerţului liber."[52]

Eşecul societăţii în a creşte şi a accepta clasa muncitoare ca şi egali a divizat Germania, contribuind la grevele organizate de marxişti şi răscoale ce au sabotat efortul de război în 1918. Această circumstanţă a sprijinit afirmaţia lui Hitler ca variate grupuri într-o naţiune, în timp ce-şi păstrează funcţia şi

caracterul individual, trebuie să lucreze împreună ca şi o entitate cu sprijin reciproc pentru un scop comun, imparţial regulate de către stat. Să desconsideri un grup înseamnă să-i compromiţi pe toţi. Intrând în politică în 1919, Hitler trebuia să combată trendul marxist substanţial printre muncitori. În acest timp, multe clase sociale şi economice în Germania au format partide susţinând interesele lor individuale. Asta a fost în mod special periculos pentru muncitori, deoarece s-au aliat cu comuniştii, o mişcare revoluţionară internaţională ce foloseşte subversiune, teroare şi insurecţie înarmată pentru a-şi avansa obiectivele.

Partidul lui Hitler hotărât numit Partidul Naţional Socialist al Muncitorilor Germani (NSDAP) s-a distanţat de convenţia politică a perioadei prin a se zbate pentru *toţi* Germanii. Cu toate ca în privat a criticat intelectualii, aristocraţia şi chiar şi clasa mijlocie, Hitler a recrutat din toate categoriile vieţii. Peste interesele grupului sau individului, el le-a pus pe cele ale Germaniei. Acesta a fost numitorul comun ce a unit membrii săi diverşi într-un bloc politic agresiv şi formidabil. El a declarat în 1928 că Naţional Socialismul „nu este o mişcare a unei clase sau ocupaţii specifice, ci în adevăratul sens un partid al poporului German. Va cuprinde toate clasele sociale, prin urmare încorporând toate grupurile profesionale. Vrem să ne apropiem de orice German de voinţă bună ce doreşte să-şi servească poporul, să trăiască în poporul său, şi să aparţină lor prin sânge.”[53]

Partidele marxiste Germane, Democraţii Sociali şi comuniştii, nu au făcut campanie pentru acceptarea muncitorilor în comunitatea Germană, ci pentru a doborî ordinea socială existentă şi a o înlocui cu o „dictatură a proletariatului” internaţională. Ei nu solicitau urmaşi din clasele educate. Programul NSDAP descria marxiştii astfel „uniţi de către sentimente de ură şi invidie, nu de vreun scop constructiv, împotriva celeilalte jumătăţi de naţiune.”[54] Karl Ganzer a scris în *Der Schulungsbrief,* „Karl Marx nu a venit din mişcarea de muncitori ci din sfera liberală. Dacă liberalismul poate fi descris drept forma socială stabilită a trendului Revoluţiei Franceze, atunci marxismul este o varietate radicalizată, puternic înrădăcinată în brutalitatea acelei revoluţii. Premisa de bază, război între clase, este o transformare intelectuală a regimului de teroare Francez

într-un concept sociologic... Primii liderii muncitori Germani, fondatorii modeşti ai micilor ghilde Germane de muncitori, ei vroiau să rezolve problema socială prin asimilare. Cu ideile sale de război de clase, Marx vroia să o rezolve prin a aduce haos comunităţii."[55]

Activişti comunişti adunaţi în Berlin pentru a sărbătorii Ziua Luptătorilor Frontului Roşu în 1926.

Ganzer a scris ca Marx spera să-i conducă pe muncitori „într-un curent ce-i poartă departe de societatea în care ei odată doreau să participe."[56] El de asemenea, a punctat o distincţie importantă între Naţional Socialism şi percepţiile marxiste de muncă. NSDAP-ul onora munca. Hitler în mod public a declarat că „niciun German nu ar trebui să fie stânjenit de numele său, ci ar trebui să fie mândru să fie numit un muncitor."[57] Ganzer descria insulta asupra muncitorilor ca şi „probabil cea mai gravă crimă a învăţăturilor marxiste. Această conştientizare de clasă, Marx nu a bazat-o pe un simţ de valoare ci pe o psihoză a lipsei de valoare. Marx le-a dat fiilor liberilor fermieri şi meseriaşi numele peiorativ „proletariat". Doar 40 de ani înainte, această expresie

însemnase gloată asocială. În acest mod, a înfăşurat sufletul unei întregi clase în jale."[58]

Hitler s-a concentrat pe a recruta oameni muncitori, considerând nobilimea şi clasa mijlocie motivate de profit, concentraţi pe clasă şi lipsiţi de folos politic. Membrii forţei de muncă industriale încă posedau calităţile dinamice necesare lui pentru a duce mişcarea în stradă: vitalitate, tărie şi dorinţă de luptă. Concentrarea publică pe doar muncitori, însă, ar fi fost contradictorie programului NSDAP de a reprezenta toţi Germanii. Partidul promova sloganul, „muncitori ai minţii şi pumnului," ultimul cuvânt referindu-se la lucru manual, nu la bătaie. În acest sens, toţi oamenii muncitori, oricare ar fi ocupaţia, contribuie societăţii. Hitler vedea „conceptul muncitorului o onoare mai mare decât conceptul de cetăţean."[59]

Vorbind în Nürnberg în 1938, Hitler a discutat problema muncitorească ce înfrunta NSDAP în timpul luptei sale pentru putere înainte de 1933: „partidul Naţional Socialist a fost atunci în mod deschis un partid al poporului, adică, majoritatea urmaşilor noştri constau în fii ai maselor largi; lucrători şi fermieri, artizani mici şi muncitori de birou... Mulţi din cetăţenii noştri din clasa mijlocie deja nutreau rezervări despre nume, „Partidul German *muncitoresc,"* erau complet dezamăgiţi când au văzut prima oară genurile grosolane ce formau garda mişcării... Pentru partidul Naţional Socialist, „muncitor" a fost din prima zi un titlu onorar pentru toţi cei ce, prin muncă cinstită, fie în sens intelectual sau pur manual, sunt activi în comunitate. Deoarece partidul era un partid al poporului, inevitabil a avut mai mulţi lucrători manuali decât muncitori din clasa înaltă în ranguri, aşa cum sunt şi în populaţie... De la început, marxiştii au văzut mişcarea drept un competitor dispreţuit. Au judecat că cel mai uşor mod de a ne termina ar fi să spună publicului general că idealul Naţional Socialist de „muncitor" ca şi conglomerat al tuturor oamenilor muncitori, contravine conceptului de proletariat. Asta bineînţeles este adevărat, din moment ce partidele proletariatului exclud muncitorii din clasa înaltă din rangurile lor pe cât posibil."[60]

Poziţia NSDAP ca şi partidul poporului în anii de început nu au îndepărtat clasa mijlocie, ce de fapt a format pilonul urmaşilor. Muncitorii de obicei

ofereau 30 – 40% din membrii partidului şi alegători.[61] Prin a sprijini mişcarea lui Hitler, bărbaţi şi femei ai forţei de muncă industriale au găsit acceptare în societate – în acest caz partidul era microcosmul comunităţii Germane naţionale – lung negată lor în era imperială.

Socialism

Există diferenţă considerabilă în socialismul lui Hitler şi cel doctrinei marxiste. *Die SA* a explicat că obiectivul unui stat socialist este „nu cea mai mare avere posibilă individului sau unui partid anume, ci bunăstarea întregii comunităţi."[62] Socialismul pur economic lui Marx „stă împotriva proprietăţii private... şi deţinere privată."[63] Marx a văzut „socialism" ca şi internaţional, unificând oamenii de clasă muncitoare ai lumii ce erau renegaţi sociali în propriile lor ţari. El prin urmare, considera naţionalismul, promovarea intereselor şi independenţei naţiunii unuia, incompatibil cu idealuri socialiste. *Die SA* propunea că deoarece socialismul în realitate stă în favoarea binelui colectivului, „socialismul marxist divizează oamenii şi în acest mod îngroapă orice condiţie necesară pentru a realiza obiective socialiste oneste."[64]

Hitler a privit naţionalismul ca şi un motiv patriotic de a plasa binele ţării unuia peste ambiţia personală. Socialismul a fost un sistem politic, social şi economic ce necesita aceeaşi subordonare a intereselor de sine pentru beneficiul comunităţii. Aşa cum a zis Hitler în 1927, „Socialismul şi naţionalismul sunt marii luptători pentru poporul individului, sunt cei mai grei luptători în strădania pentru supravieţuire pe acest Pământ. Ca atare, nu mai sunt strigăte de luptă unul împotriva celuilalt."[65] *Die SA* a sumarizat, „marxismul face distincţie între cei ce au şi cei ce nu au. Cere distrugerea primilor pentru a aduce toată proprietatea în posesia publicului. Naţional Socialismul pune conceptul de comunitate naţională în plan principal... Bunăstarea colectivă a poporului nu este realizată prin distribuţie egală superficială a tuturor posesiilor, ci prin a accepta principiul că înainte de interesele individului stau interesele naţiunii."[66]

Trebuie menţionat că în Uniunea Sovietică, statul marxist lider, regimul a gestionat non-proletariatul mult mai aspru decât ceea ce muncitorii asupriţi au suferit în Revoluţia Industrială în ţările Vestice. Oficialul poliţiei Sovietice Martyn Latsis spre exemplu, a definit criteriile pentru procesele disidenţilor: „Nu căutaţi dovadă dacă s-a ridicat sau nu cu armă sau cuvânt împotriva Sovietului. Trebuie întâi să-l întrebaţi din ce clasă face parte, din ce etnie este, ce educaţie şi ocupaţie are. Aceste întrebări trebuie să decidă soarta acuzatului."[67] Istoricul Rus Dimitri Volkogonov a scris că exterminările Sovietice au ţintit „cele mai energice, mai capabile, modeste şi imaginative" elemente în societate.[68] Înfometarea sistematică în masă, întemniţarea, deportarea, şi execuţia în „utopia" marxistă aşa au exterminat populaţia Rusă încât dictatorul Soviet, Joseph Stalin, a interzis publicarea recensământul din 1937.[69] *Der Schulungsbrief* a declarat într-un număr din 1942, „Exterminarea fără simţire a tuturor inteligenţelor şi talentelor, înlocuirea oricărui impuls de personalitate cu o mentalitate pasivă de turmă, a şters orice aptitudine de creativitate naturală în Rusia."[70]

Hitler privea politica economică marxistă nu mai puţin respingătoare socialismului onest decât conceptul de război între clase. Marx promova deprivatizarea oricărei producţii şi proprietăţi. Controlul de stat în mod presupus ar fi asigurat distribuţie echitabilă a mâncării şi bunurilor fabricate, şi ar proteja populaţia de exploatare capitalistă. Hitler susţinea proprietatea privată şi libera întreprindere. El credea că oportunităţi pentru dezvoltare personală şi competiţie încurajează iniţiativa individului. El a zis în 1934, „pe de-o parte, jocul liber al forţelor trebuie garantat pe un aşa câmp larg de intenţii pe cât posibil. Pe de altă parte, trebuie menţinut că acest joc de forţe libere trebuie să rămână pentru persoană în cadrul obiectivelor comunităţii, la care ne referim drept popor şi comunitate naţională. Numai în acest mod putem obţine ceea ce trebuie, anume, cel mai înalt nivel de realizare umană şi productivitate umană."[71]

Der Schulungsbrief a proclamat zgomotul disparat al lui Marx pentru acţiuni echitabile în bunurile naţionale şi plată egală pentru orice muncă precum ca şi sufocant pentru motivaţie personală: „Omul capabil de realizări

mai mari nu avea interes în realizarea potenţialului său complet, când a văzut că omul leneş stând lângă el primea la fel de mult ca şi el... Orice iniţiativă de a face mai mult şi dorinţă de a accepta responsabilitate nu pot decât muri sub acest sistem."[72]

Cu mult înainte de a lua puterea, Hitler a combătut o tendinţă către socialism marxist în propria sa mişcare. În Noiembrie 1925, liderii de partid în districtul Hannover au propus divizarea fermelor largi şi distribuţia terenului între ajutoarele de fermă. Statul ar fi necesitat fiecare lucrător angajat în economia agrară să se alăture unei cooperative. Vânzarea independentă de mâncare ar fi ilegală. „Industrii critice" precum companiile de electricitate, bănci şi armament ar fi cedat 51% din acţiuni ca şi „proprietatea naţiunii," în alte cuvinte să devină controlate de stat. Programul de asemenea recomanda ca guvernul să obţină 49% din alte afaceri largi. În Mai 1930, Hitler s-a întâlnit cu un subordonat din Berlin, Otto Strasser, ce sprijinea un program similar. Hitler i-a spus că ideile sale erau „marxism pur" şi ar distruge întreaga economie.[73] L-a dat afară din partid pe Strasser în acel Iulie, subliniind intoleranţa sa pentru socialism marxist. Hitler considera oportunitatea de a obţine avere şi proprietate un stimulent pentru „eterna, întreprinzătoare iniţiativă personală." Permiţând indivizilor talentaţi să-şi realizeze potenţialul complet în viaţă de asemenea ridică societatea în care ei trăiesc şi ce o servesc.

Naţionalism

O caracteristică definitorie a Naţional Socialismului este respingerea sa a credinţelor, obiceiurilor şi ideilor străine în comunitatea Germană. Menţine că o naţiune constă în al ei sânge şi pământ: un popor etnic omogen şi pământul cultivat de ei, tărâmul ce oferă adăpost, refugiu şi hrană din pământul unde strămoşii lor sunt îngropaţi. Prin dezvoltarea de sine un popor îşi realizează potenţialul; prin conştientizare a identităţii lor în lăuntrice generaţiile îşi vor îndeplini rolul intenţionat de natură şi Providenţă. NSDAP menţinea că orice naţiune expune o personalitate colectivă. Influenţa popoarelor străine a căror experienţă de viaţă, mediu şi strămoşire i-au format diferit şi vor corupe

naţiunea şi este prin urmare imorală. Leers a văzut introducerea liberalismului şi marxismului în Germania în secolul 19 ca şi „ameninţă să ne distrugă valorile... Istoria poporului German este o luptă de mii de ani împotriva penetrării străine în tărâmurile politicii, legii, tradiţiei şi modul nostru de viaţă, o luptă împotriva distrugerii rasei noastre şi perversiunii sufletelor noastre."[74]

Trendul către independenţă Germană în obiceiuri şi spirit a devenit mai tangibil în secolul 18. A contribuit unui val de naţionalism prevalent în noul Reich German fondat în 1871. Redescoperită în secolul 15, publicarea lung pierdutei Germania (completată în 98 A.D. de către istoricul Roman Cornelius Tacitus) deja oferiseră Germanilor detalii despre strămoşii lor. Tacitus a scris, „Popoarele Germaniei nu s-au contaminat niciodată pe sine prin căsătorie cu străini ci rămân puri de sânge, distinşi şi deosebiţi de orice altă naţiune."[75] El a lăudat adversarul antic al Romei pentru puterea şi curajul bărbaţilor în luptă, virtutea femeilor, şi puternice valori familiale: „Buna moralitate este mai efectivă în Germania decât legi bune în alte locuri."[76]

Scrierile lui Tacitus, împreună cu alţi istorici Romani, oferă evidenţe încercării nereuşite imperiului de a cuceri Germania. Detaliile merită rezumate aici, datorită contribuţiei lor în creşterea naţionalismului în secolul 19 şi însemnătatea lor pentru ideologia Naţional Socialistă.

Avansând încet în teritoriu German, Romanii au stabilit comerţ, au construit oraşe şi au încheiat alianţe tribale. Mulţi locuitori nativi comercializau cu ei sau se alăturau armatei lor ca şi trupe auxiliare. Roma de asemenea a stabilit garnizoane, a creat legi şi au implementat taxe. Conştienţi de superioritatea lor militară, Imperiul Roman nu era dornic de compromis. Decenii în trecut în Galia vecină, prinţii Celtici au oferit rezistenţă înarmată împotriva conducerii Romane. Generalul Roman Iulius Cezar i-a zdrobit nemilos pe Gali, ucigând sau înrobind o treime din populaţia lor.[77]

Hermann (zis şi Arminius), fiul unei căpetenii în clanul Cheruskan, a condus câteva triburi mari Germanice în 9 A.D. în luptă cu Romanii. O vag unificată naţiune de trei milioane de fermieri au înfruntat o armată testată, bine echipată, sprijinită de resursele unui imperiu acoperind 60 de milioane de locuitori.[78] Hermann a făcut apel la variatele triburi să se ridice împotriva

legilor, taxelor, garnizoanelor şi aşezărilor străine ce gradual se răspândeau de-a lungul ţării lor. Atacând tabăra de vară a guvernatorului Roman Quintilius Varus, presupusă a fi în oraşul Horn în Germania de azi, Cheruskanii şi aliaţii lor au anihilat trei legiuni Romane.[79]

Un General Roman, Drusus Germanicus, a lansat expediţii aspre în 15 A.D. şi din nou anul următor. El a spus armatei sale de peste 80.000 de bărbaţi, „Acest război nu va fi gata până când întreaga naţiune Germană este exterminată."[80] Legiunile au masacrat cu răzbunare numeroase populaţii din sate de-a lungul rutei, dar nu au putut să-l captureze pe Hermann. Devreme în ambele campanii, Germanicus şi-a retras forţele complet după o luptă cu Germanii, o circumstanţă discret sub-afirmată de Tacitus.[81]

Împăratul Roman, Tiberius a anulat invazia în 16 A.D. „Pierderi mari în luptă în 15 şi 16 A.D. au rupt voinţa Romană de a invada şi cuceri. Opriţi în loc, Romanii de atunci, mergând înainte şi-au asumat apărarea."[82] Asta a cruţat Germania de influenţa Latină ce a ajutat modela civilizaţiile Italia, Spania, Franţa, Britania, Balcanii, şi Estul Apropiat. Pentru naţionaliştii din secolul 19, Hermann a fost „primul German." El a văzut peste rivalităţi locale ce făceau poporul său vulnerabil dominaţiei străine. El a unificat triburile Germane într-un război de eliberare ce a conservat independenţa ţării sale timp de secole. Viaţa sa a devenit un simbol pentru solidaritate naţională şi rezistenţă împotriva valorilor străine. În opinia Naţional Socialiştilor, o cucerire Romană a Germaniei ar fi corupt poporul German pentru totdeauna.[83]

Johannes von Leers a citat „distrugătoarea influenţă morală... minciuna deasă, escrocherii, cruditate calculată, înşelăciune, duplicitate, şi nesinceritatea în lăuntrică a rasei amestecate şi bolnave ce vroia să conducă peste popoarele Germanice."[84] Hermann a salvat Germania de la soarta Galiei, aşa cum *Germanisches Leitheft* a menţinut: „Mulţumită faptelor prinţului Cheruskan, Hermann, Imperiul Roman, cu toate că în vârful puterii sale, a eşuat să împingă prin Baltică şi mările Nordice, „Mediteraneana Germană". Datorită acestora, pământul inimă al Germaniei a fost păzit de a fi supt în vârtejul de haos rasial al Imperiului Roman."[85]

Cu mult înainte de secolul 20, povestea lui Hermann îi inspiraseră pe Germani cu un simţ de unitate şi independenţă naţională. A rămas populară sub conducerea lui Hitler, însă nefiind acordată la fel de multă atenţie precum războaiele de eliberare împotriva lui Napoleon. Aceste două evenimente deveniseră stâlpi ai poziţiei Naţional Socialiste împotriva influenţei străine, fie agresiune militară sau de o natură ideologică. Liberalismul Franţei, din pricina caracterului său internaţional, era încă o ameninţare. „Ce face Revoluţia Franceză semnificativă pentru Germania," a scris Ganzer în *Der Schulungsbrief,* „este faptul că avansează ca o mişcare cu o misiune. Pretinde dreptul de a face decizii pentru întreaga omenire... A prezentat conceptul de „cetăţean al lumii" ca şi legământ pentru toate naţiunile şi toate rasele." Ganzer adaugă că liberalismul Francez „nu mai recunoaşte valide realităţile originilor naturale, armoniei etnice şi diferenţele rasiale, nici măcar nevoia de consolidare într-o formă de stat."[86]

Triburi Germanice conduse de Hermann au anihilat trei legiuni Romane (36.000) comandaţi de Varus în 9 A.D.

Anumite aranjamente de caracter internaţional erau acceptabile dintr-un punct de vedere Naţional Socialist. Comerţ, competiţii de sport precum Olimpicele, şi instituţii umanitare precum grupurile de caritate Creştine sau Crucea Roşie nutresc voinţă bună între naţiunile civilizate. Internaţionalismul este altă chestiune, *Die SA* explica, dacă „conectat cu obiective politice specifice ce în final rup legătura interioară a unei persoane cu poporul său, în favoarea unei credinţe în omenirea universală şi un devotament către aşa zisele obiective umanitare universale în detrimentul binelui naţiunii omului... Obiectivul internaţionalismului politic nu este stabilirea relaţiilor paşnice între naţiuni, ci sublinierea vitalităţii naţionale şi a coeziunii poporului."[87]

NSDAP a capitalizat pe puternicul curent naţionalist ce luaseră formă în secolul trecut şi fusese comun printre Puterile Mari în acel timp. Partidul a apelat la mândria moştenirii Germane şi a arătat beneficiile dezvoltării istorice naturale a ţării când a fost nederanjată. Aceste idei erau şovine însă expeditive politic de asemenea; marxismul era un pericol adevărat libertăţii Germane. Promovarea naţionalismului a fost o contra greutate efectivă împotriva acestei influenţe străine distructive.

Igienă Rasială

Un principiu fundamental al liberalismului şi marxismului era credinţa în egalitatea omenirii. Provoca fortificaţia absolutistă, ce menţinuse că o superioară clasă privilegiată era menită să conducă. A stabilit o fundaţie legală şi morală pentru libertatea individuală şi parlamentară. Dictonul Declaraţiei de Independenţă American, că „toţi oamenii sunt creaţi egali," sublinia o cerere politică pentru guvern reprezentativ. Revoluţia Franceză a interpretat egalitatea universală într-un sens biologic de asemeni. Susţinea că „toţi ce poartă chip uman" posedă abilitate naturală comparabilă, ne contând neasemănarea fizică, sexul sau prestaţia istorică.

Savanţii şi istoricii au disputat această privire cu mult înaintea timpului lui Hitler. Naturalistul Englez din secolul 19, Charles Darwin, a teorizat selecţia naturală şi evoluţia bazată pe studiul animalelor şi fosilelor. El a concluzionat

că speciile se dezvoltă inegal, şi că natura se zbate pentru îmbunătăţire prin a favoriza reproducerea acelora ce prezintă trăsături superioare şi eliminarea celor inapţi. Francis Galton a cercetat personalitatea umană, deducând că puterea intelectuală şi moralitatea sunt moştenite de la părinţi. El propunea căsătorii între oameni talentaţi, crezând descendenţii superiori importanţi pentru avansarea civilizaţiei.

Aristocraţii Francezi, Arthur de Gobineau şi Georges Vacher au pus la îndoială egalitatea universală dintr-un punct de vedere istoric. Gobineau a identificat o corelaţie între creşterea şi vitalitatea culturilor şi rasele ce le-au fondat. Ambii bărbaţi argumentau că civilizaţiile antice precum Persia şi India s-au prăbuşit gradual în timp ce populaţia originală de Albi s-a amestecat cu captivi sau triburi de non-Albi vecine. *Fundaţiile Secolului 19,* publicată în 1898 de Houston Steward Chamberlain, atribuia toate culturile măreţe creativităţii popoarelor Germanice. Ediţii în limba Germană a scrierilor lui Gobineau au apărut în Germania la schimbarea de secole.

Instituţii noi formate acolo provocau doctrina liberală a egalităţii pe fundaţii ştiinţifice şi istorice. Mişcări similare s-au născut în Scandinavia şi în Italia, unde Paolo Montegazza şi Giuseppe Sergi au fondat academii pentru antropologie şi studii rasiale. Eugenie, termenul lui Galton pentru investigaţia biologică a trăsăturilor ereditare în descendenţa umană, a devenit igienă rasială în Germania. Universităţi Europene excludeau astfel de studii din programă. Igiena rasială însă a obţinut ceva legitimitate devreme în secolul 20. Bazată pe teoriile lui Darwin şi Galton, propunătorii săi ofereau argumente convingătoare, bazate pe cercetare şi analiză, pentru a o stabili ca şi ştiinţă validă.

Într-un studiu din 1925, profesorul Hans Günther recunoştea că educaţia secolului 19 a ajutat indivizi din clasa de jos să avanseze vocaţional şi social: „Această mobilitate în sus, totuşi, a dus la cele mai scăzute rate de naşteri printre cei mai buni din toate clasele şi a scurs mai multă vitalitate decât crea.”[88] Conform lui Günther, asta contravenea priorităţii principale unei societăţi sănătoase: „Progresul omenirii este posibil doar augmentând

trăsăturile genetice de calitate înaltă, ce înseamnă a avea un număr mai mare de copii printre superiori şi a opri propagarea celor inapţi."[89]

Studiul rasei a primit fonduri publice în Germania Naţional Socialistă, NSDAP-ul a fondat Oficiul de politică Rasială în Noiembrie 1933. Directorul său, Dr. Walter Gross, a publicat articole pe subiect în lunarul *Der Schulungsbrief.* Jurnalul a fost un mediu important pentru propagandă ideologică, cu o circulaţie de câteva milioane. În Aprilie 1934, Gross a observat, „Orişicine ce înţelege un popor legat împreună doar de limbă şi cultură, cum literatura ştiinţifică într-o democraţie propagă, respingând legăturile comune de sânge, este într-o lume diferită de conceptul nostru organic biologic-rasial de naţiune."[90] Interpretarea sa a creşterii şi căderii naţiunilor dezvăluie cât de aproape doctrina Naţional Socialistă se conforma cu principiile lui Gobineau, Chamberlain şi Günther: „Vechile state civilizate îşi datorează existenţa omului Arian de sânge Nordic ce i-a creat pe ei împreună cu culturile lor. Când el a întâmpinat nativi într-o ţară străină, el nu s-a amestecat cu ei ci i-a subjugat. El a plasat pe cei de aceeaşi speţă ca el peste ei ca şi castă domnitoare.

„Tot ce popoarele antice au produs de valoare şi au realizat a venit din acest tip de cuceritor Nordic. Măreţia lor a durat numai atât cât sângele Nordic ce a creat-o era puternic şi îndeajuns de influent. Imediat ce viţa pură şi simţul de conştientizare de diferenţe între rase a fost pierdut, imediat ce sângele străin s-a amestecat, a şi început veştejirea civilizaţiilor şi statelor. Putem vedea cu fior cum de-a lungul istoriei, introducerea sângelui străin distruge tradiţii, religie, caracter bun şi moralitate, şi distruge ireparabil fundaţia pe care structura unei civilizaţii prospere a fost cândva construită."[91]

Oficiul de politică Rasială a citat trei factori biologici ce cauzează culturi să piară. Prima a fost un „declin numeric în rata de naşteri, a scădere a mărimii populaţiei ce slăbeşte puterea naţională în faţa unui popor vecin oarecum mai puternic. Schimbă puterea proporţionată dintre cele două popoare încât cei numeric mai slabi, în ciuda potenţialului în lăuntric superior, vor fi în final copleşiţi de către vecinul mai puternic numeric."[92] Un articol din 1937 în *Der Schulungsbrief* observa, „astăzi, no trebuie din păcate să arătăm că rata de naştere în practic toate naţiunile rasei Albe este în declin rapid."[93]

Al doilea factor a fost o scădere în naşteri printre elementele mai talentate ale societăţii, contrast cu o creştere paralelă în copii din familii arătând „abilitate, caracter, sau înzestrare fizică şi mintală, mediocră sau sub medie.”[94] Un autor a învinuit politica în multe democraţii de a „menţine pe slabi şi a ignora dezvoltarea puternicului” în percepţia liberală că orice uman „merită necondiţionat să fie salvat.”[95] *Der Schulungsbrief* a punctat cum legat de educaţia în statele democratice, administratorul liberal „îi grupează pe cei deficienţi mintali în clase mici în şcoli speciale cu personal de învăţători excepţionali. El apoi îngrămădeşte 50 – 60 de tineri talentaţi şi sănătoşi

Eseul lui Wolfgang Abel în *Schulungsbrief* definind compoziţia rasială şi etnică a oamenilor din Germania include aceste imagini cu copii născuţi din violul femeilor Germane de către soldaţii Francezi Marocani ce au invadat regiunea Germană Ruhr în 1923 – 1925.

împreună în clase ce sunt prea mici datorită constrângerilor de buget, şi îi instruieşte numai în lucrurile de bază."[96]

În mod larg influenţată de religiile omenirii mai binevoitoare, simpatie pentru cei slabi şi neajutoraţi a devenit o emoţie umană naturală. Gross a contracarat asta cu argumente ştiinţifice: „Decisiv pentru soarta istorică a unui popor este dacă peste secole, viţele de sânge ale celor mai măreţe şi mai înzestrate elemente cresc în număr şi întru aceasta ridică naţiunea, sau dacă în schimb sunt distruşi sau restrânşi iar în locul lor acele viţe ce sunt inferioare şi inapte genetic rămân... Rezultatul va fi că talentul extraordinar va dispărea gradual, în timp ce pe cealaltă parte cei mai puţin demni vor domina. Mai devreme sau mai târziu asta înseamnă căderea inevitabilă a statului şi civilizaţiei."[97]

Al treilea factor ce duce către căderea culturilor adresa căsătoria cu rase străine. Aceasta cauzează o scădere în rata de naşteri printre oamenii ce au fondat civilizaţia şi o creştere corespunzătoare în elementele mai puţin creative ale societăţii datorită amestecului rasial: „Grupul ce rezultă de specimene şi bastarzi amestecaţi nu are singurul lucru ce aduce vitalitate îndelungă comunităţii rasial pură şi etnic omogenă: armonia trupului cu sufletul, a spiritului şi caracterului în fiecare persoană."[98] Dr. Theodor Artz a listat „ABC-ul" politicii Naţional Socialiste: „Aducerea a suficiente numere de urmaşi, minimalizarea procreaţiei inferiorilor, şi prevenirea asimilării elementelor rasiale străine."[99]

Ce constituie „elemente rasiale străine" era o chestiune controversată în NSDAP. Variate grupuri etnice alcătuiesc civilizaţia Europeană: Nordici, Gali, Basci, Slavici, Baltici, Mediteraneeni şi aşa mai departe. Pionierii igienei rasiale au susţinut că mariajul între diverse clanuri de Albi produce o fiinţă superioară. În 1924, analistul Kurt Hildebrandt a publicat un eseu explicând, „Cel mai mare standard de trai a evoluat unde rasa Nordică reprezenta conducerea, dar s-a amestecat cu alţii ce au adoptat cultura lor." Hans Günther a scris, „anatomistul şi cercetătorul rasial Francez, de Quatresages a observat în 1857 că cea mai mare activitate fizică şi mintală nu se află printre aceia de etnie pură, ci printre populaţii etnic amestecate."[100]

Günther argumenta că așa cum competiția poate motiva oameni, amestecul a două vițe de sânge creează un conflict în psihologia individului sau populația în sine, animând o ardoare latentă de luptă: „Tensiunea, confruntarea, și urgia de a reuși produce cele mai mari realizări de minte și spirit. Există mai mult potențial pentru anxietate și altercație în persoana etnic amestecată decât este cazul cu cineva dintr-o etnie cu pur sânge. Comparat cu amestecații, omul pur-sânge are mult prea puțină agitație. Germani, Englezi sau non-Scandinavi în general sunt loviți de o manieră prea liniștită a multor Scandinavi Nordici puri.”[101]

Femei din Friesenland, o provincie în Germania de nord-vest ce este casă multor Germani Nordici. Această poză acompania un articol *Schulungsbrief* identificând variate clanuri etnice.

Sub Gross, Oficiul de politică Rasială a mers pe o linie subțire între criteriile mai relaxate văzute de Günther şi mulţi din contemporanii săi, şi „extazul după blonzi" împotriva căruia ei avertizau. În 1934, colegul lui Gross, Wolfgang Abel, a publicat generalizări ale triburilor etnice Germane: Nordicul, Pfalziș, Baltic Estic, Dinaric, Alpin, Vest Nordic, şi Vest Mediteraneean.

El a descris caracteristicile fizice, ilustrate cu portrete foto ce semănau cu pozele suspecţilor la poliție, şi trăsăturile de personalitate colectivă a fiecăruia. Abel a oferit spre exemplu, acest profil al unui tip Nordic: „Cel mai puțin spontan, el întrece toate celelalte rase în statornicie cu scop şi previziune precaută. Gândit înainte, el îşi subordonează impulsurile către scopuri pe termen lung. Controlul de sine este probabil cea mai distinsă trăsătură a rasei Nordice. În aceasta şade o parte semnificativă a abilităţii de a crea civilizaţii. Rasele cărora le lipseşte această calitate sunt incapabile de a urma şi a implementa obiective realizabile pe termen lung."[102] Germanii Pfalz erau „mai statornici decât pliabili, mai echilibraţi decât adaptivi, mai calmi decât îndrăzneţi, mai iubitori de libertate decât căutători de putere, şi mai gânditori decât muncitori." Vest Mediteraneeanul German „i-a viaţa mai puţin serios. Formule de curtoazie goale şi gesturi nesincere joacă un rol major, precum promisiunea de cadouri şi oferta de invitaţii ce nu se aşteaptă cu adevărat să fie acceptate. Înclinaţia sa către sinceritate şi etică este mai slabă decât a persoanei Nordice."[103]

Hitler a dezaprobat cu astfel de comparaţii. În mod special s-a opus referirilor la contrastul în statut fizic, culoare sau fizionomie printre grupuri etnice Germane. În 1930 el a spus unui ajutor, „Discuţii despre problema etnică nu vor face decât să divizeze Germanii şi mai mult, să-i incite unul împotriva altuia şi să-i separe, şi în acest fel să-i facă nesemnificativi cu respect faţă de relaţii externe." A avertizat oficiali seniori ai partidului să evite subiectul de diversitate etnică în discursuri şi articole: „Tot ce unifică şi aduce clasele împreună trebuie adus în prim plan, îngrijit şi promovat, şi orice îi divizează, reanimează prejudicii vechi, trebuie evitat, luptat şi eliminat... Sunt cel mai sigur mod de a distruge o comunitate." El a remarcat că oamenii ar trebui selectaţi pentru roluri de lideri „nu după aparenţă externă, ci prin

demonstrarea abilității interioare."[104] Goebbles, el însuşi un om mic cu un şchiopătat uşor, a scris în jurnalul său în Octombrie 1937, „Am discutat politică rasială cu Dr. Gross. I-am reproşat pentru standardele noastre greşite pentru a face alegeri. Conform lor, practic fiecare ofițer astăzi ar fi demis."[105]

Precum Günther, pionierul igienist rasial, Hitler credea că cei mai capabili şi mai apți printre Germani nu ar trebui să se plaseze peste alte grupuri pentru a-şi păstra sau avansa viţa lor de sânge în mod special. Era datoria lor de a ajuta ridica națiunea Germană ca o entitate. Aşa cum este sumarizat de cronicarul său, Dr. Henry Picker, Hitler era „ferm hotărât în a transfera unitățile militare excelente rasial, precum formațiile Waffen SS, către orice regiune unde populația nativă este sub-standard. Ei vor oferi populatiei prin a revitaliza liniile de sânge."[106] (Waffen SS a fost o ramură elită a milităriei Germane ce necesita standarde înalte fizice pentru înrolare.)

Cu toate că el credea în inegalitatea omenirii, Hitler se opunea formării de găşti sau atitudini elitiste printre persoanele sau etniile mai înzestrate ai țării sale. El a măsurat oamenii nu după ce le-a dat natura, ci după ce au contribuit cu talentele lor, fie mici sau mari, pentru a avansa comunitatea. Acesta era standardul la care orice German putea aspira, oricare îi era poziția lui sau ei în societate. Atitudine personală şi încercarea, nu circumstanţe de naştere, determinau fiinţa superioară.

Într-un discurs ca şi Cancelar al Germaniei, Hitler a descris evoluția țării sale într-o entitate socială, națională, şi spirituală: „Poporul German a venit în fiinţă la fel ca aproape toate naţiunile civilizate ce le ştim în lume. O rasă talentată, mic la număr, capabilă de organizare şi creație de civilizație, s-a stabilit peste alte popoare în decurs de multe secole. În parte le-a absorbit, în parte s-a adaptat la ele. Toți membrii poporului nostru au contribuit bineînțeles talentele lor speciale acestei uniuni. A fost însă, *creată*, de către o singură elită formatoare de naţiune şi stat. Această rasă şi-a impus limba, normal nu fără de a împrumuta de la cei subjugați. Iar toți au împărțit o soartă comună pentru aşa mult, încât viața poporului ce direcționa treburile de stat a devenit inseparabil legată de viața celorlalți membri ce gradual erau asimilați. Între timp, cuceritor şi cucerit deveniseră de mult o comunitate. Acesta este

poporul nostru German de azi... Singura noastră dorinţă este ca toţi membrii să contribuie ce au mai bun prosperităţii vieţii noastre naţionale. Atâta timp cât fiecare element dă ce trebuie să dea, acest element în a face asta va ajuta beneficia toate vieţile noastre."[107]

Rasism Împotriva Marxism

NSDAP-ul de asemenea percepea igiena rasială ca şi o controversă politică. *Der Schulungsbrief* a punctat, „Ideologia Naţional Socialistă este prima viziune asupra lumii ce în mod conştient incorporează legile naturii şi aplică înţelepciunea şi eficienţa lor omenirii."[108] *Germanisches Leitheft* susţinea că axarea pe rasă este „antiteza percepţiei vestice, în special fosta Franţa. Acolo măreaţa revoluţie a proclamat egalitatea tuturor ce poartă chip omenesc... Amestecul de rase umane a fost un principal efort al democraţiei Franceze." Revoluţia din 1789, relata scrierea, a fost un exemplu rău pentru un aşa ideal altruist: „Pe măsură ce s-a dezvoltat, revoluţia a devenit o luptă pentru putere între lideri ambiţioşi de partid. Asta nu a mai dus la o nouă ordine, ci a culminat în eliminarea acelor reprezentanţi publici încă conştienţi de responsabilitatea lor civică. În această atmosferă regimul de teroare a început, ce a depopulat întregi oraşe şi parohii. „Moarte blonzilor" a fost strigătul de luptă."[109]

Naţional Socialiştii vedeau marxismul ca şi descendent politic al Franţei revoluţionare. A degradat omenirea la o „grupare fără faţă" prin a distruge elementele mai talentate şi productive ale societăţii.[110] *Der Schulungsbrief* a văzut marxismul ca şi o personificare a ce a fost mai rău în Revoluţia Franceză, modelându-se după consecinţele sale brutale în loc de spiritul elementelor promiţătoare ideilor liberale.[111] *Volk und Reich (Naţiune şi Tărâm)* a scris, „Revoluţia Bolşevică se vede pe sine ca şi continuare legitimă a celei Franceze."[112]

Brutalitatea fost într-adevăr un element comun şi Regimului de Teroare Francez şi Rusiei Bolşevice. Primul dictator Soviet, Vladimir Lenin, a fost singurul membru al Biroului Politic original, consiliul guvernamental, ce să

moară de cauze naturale. Stalin a proclamat un „război împotriva terorii" în Decembrie 1934, personal scriind o nouă lege impunând sentința de moarte pentru „acte de terorism" și ducând la execuții masive câțiva ani. În 1937, statul Soviet a purtat 353.074 de execuții, anul următor 328.618.[113] Houston Steward Chamberlain a descris regimul Bolșevic al Rusiei drept „unul ieșit strict din influența idealului revoluționar Francez, ce în decurs de un secol, a transformat oameni decenți în semi-bestii umplute cu invidie și ură."[114]

Goebbels a descris creșterea NSDAP ca și „o confruntare continuă cu problema marxistă."[115] Ideologiile erau contradictorii în privința semnificației rasei. Studiul German *Der bolschewistische Weltbetrug* (Escrocheria Bolșevică a Lumii) oferă această comparație: „Conceptul de lume Național Socialist interpretează națiunea rasial, precum o comunitate bazată în comune și istorice legături de sânge ale poporului conform determinării sorții. Convingerea principală a ideologiei marxiste este conceptul de clasă definind cei cu posesii și cei ce nu posedă nimic. Acest concept de clasă nu este legat nici de naționalitate nici de rasă. Stă precum un zid de separare între oameni de aceeași națiune. În același timp, îi alătură ca și frați pe oamenii cu cele mai diverse categorii rasiale. „Societatea se divizează din ce în ce mai mult în două imense, opuse, și ostile tabere, burghez și proletariat," declara *Manifestul Comunist...* Judecata lui Adolf Hitler merge pe un curs diferit. Găsește expresie în conceptul unui socialism naționalist și dorește unitate a oamenilor natural asociați, eliminarea de distincții de clasă, și sentimentul personal găsit în fiecare individ aparținând unei comunități naționale că acea persoană, prin soartă, s-a născut în acea națiune."[116]

Un argument liberal principal împotriva semnificației rasei este ecologismul. Sprijinit de democrație și marxism de asemenea, această teorie menține că nu moștenirea rasială, ci factori precum climatul, teren arabil, educație, noroc, și oportunități sociale determină realizarea de grup sau individ. *Der Schulungsbrief* explică, „marxismul este construit pe ideea că oamenii sunt egali la naștere. Diferențe ce devin aparente în cursul vieții sunt rezultate influențelor externe. Dezvoltarea personală deci, depinde de împrejurimi. Cu cât mai favorabil mediul, cu atât mai bună va deveni persoana.

Dezvoltarea progresivă a unui popor poate şi trebuie să fie atinsă prin calea de a îmbunătăţi circumstanţele externe."[117] Periodicul *NS Briefe* a contracarat că această perspectivă „îl degradează pe om ca şi sclav circumstanţelor. Consecinţa acesteia este că omul nu mai este subiectul ci obiectul. Factorul determinant este presupus a fi în mediu; omul nu mai modelează era, era îl modelează pe om."[118]

Aplicarea principiilor ecologiste ca şi chestiune de politică de stat, conform lui Gross, demonstrează cât de impractică este această teorie: „Criminalul obişnuit, ucigaşul cu sânge rece ce încă de băiat a trecut prin viaţă nutrind instincte asociale negative societăţii, a fost doar o „victimă a mediului său." Eradicarea aspră a acelora ce manifestă asemenea naturi sălbatice şi ameninţătoare nu este soluţia evidentă, ci atenta, dureroasa educaţie, şi îmbunătăţirea prin transferul către un „mediu mai bun". Startul unui tabel de pedepse „moderne" s-a manifestat în închisoare cu radio, biliard şi o bibliotecă. Aici ucigaşul simte un mod de viaţă de o sută de ori mai confortabil decât cel ce munceşte din greu pământul. Asta este consecinţa logică a convingerii că influenţe exterioare decid sau alterează natura unei persoane."[119]

Periodicul *NS Briefe* relatează poziţia Germană: „Nicio cantitate de educaţie nu poate schimba substanţa interioară a persoanei, din moment ce factorii ce determină cine este el nu vin din afară. Se află în el, date lui de către părinţii şi bunicii săi"[120] *Germanisches Leitheft* a rezumat, „Măreţia adevărată a unei comunităţi, evoluţia sa culturală, socială şi politică, depinde exclusiv de forţele ce au făcut individul şi prin urmare întregul clan stăpâni ai mediului şi condiţiilor externe şi le-au modelat după voia lor. Această forţă ce determină creşterea sau căderea comunităţii este linia sanguină, sau mai bine zis, rasa."[121]

Naţiunea ca Unul

Nucleul ideologiei şi formei de stat Naţional Socialiste era unitate Germană. Hitler a promovat tot ce contribuie acestui scop şi a respins tot ce nu o face. Un om citit cu o profundă înţelegere a istoriei, el a creat o filozofie politică ce interpreta trecutul Germaniei ca şi o continuă luptă progresivă

pentru independenţă şi unificare. Inarmonie printre Germani i-a costat libertatea şi viaţa. Imperiul Roman a impus influenţă străină imorală până când Hermann Cheruskanul a unificat triburile Germanice proeminente pentru a-i forţa pe invadatori afară. În timpul secolului 17, o Germania politic în discordie a devenit câmpul de luptă pentru Războiul de Treizeci de Ani. Mai mult de jumătate din populaţie a pierit. Subsecventa Pace din Westfalia în 1648, creată de Suedia şi Franţa, a porţionat Germania în nenumărate ducate şi principate nesemnificative. Tratatul a stabilit un parlament la Regensburg pentru reprezentarea lor comună. „Diplomaţia noastră a pornit roţile *Reichstag* (Parlamentului) pentru scopul de a face orice guvern serios în Germania imposibil," s-a lăudat istoricul Francez Jacques Bainville în 1915.[122]

Austria şi Prusia şi-au recuperat echilibrul militar şi diplomatic în secolul 18. Datorită unei lipse de legături între ierarhia regală şi populaţie, niciunul din state nu a putut mai apoi să contracareze invazia Franţei Napoleoniană. Cuceriţi în 1806, numai prin naţionalism au reuşit Prusacii să devină din nou liberi. Prusia a unificat Germania în 1871, iar asta a introdus prosperitate şi progres. Însă, discrepanţe detestabile sociale persistau. În acel timp, filozoful Friedrich Nietzsche a exprimat o dorinţă în poporul său pentru o legătură mai adâncă şi longevivă: „Sunt multe aţe fine în sufletul German, dar nu sunt ţesute într-o singulară, solidă şi măreaţă legătură; un spectacol trist şi un risc solemn. Aceasta trebuie remediată, o solidaritate mai mare în natura şi sufletul poporului nostru creată, ruptura dintre intern şi extern eliminată. În cel mai înalt mod trebuie să ne străduim pentru unitate Germană, şi să ne străduim mai pasionaţi decât pentru simplă unificare politică: ci pentru armonia spiritului German şi o existenţă bazată pe distrugerea conflictelor dintre formă şi conţinut, a spiritului interior împotriva convenţiei. Crearea conceptului de naţiune."[123]

Hitler a crescut în mediul social criticat de Nietzsche pentru distincţiile de clasă. Primul Război Mondial, în care Hitler a văzut luptă într-un regiment de infanterie, a unificat variate funcţii sociale într-o entitate. „Pe front, sentimentul de a fi destinat să fim împreună, sentimentul unei comunităţi, era în mare parte renăscut," Gross scrie în *Der Schulungsbrief*.[124] Hitler şi camarazii

săi au simţit solidaritate în tranşee dar au găsit-o subminată de discordie politică acasă. „Inamicul nu îl mai înfrunta pe soldatul de pe linia de front ca şi om luptător onorabil, ci de asemenea cauza probleme în spatele frontului," un jurnal pentru forţele armate Germane relatează. „El a plătit oameni, ce nu doar că au comis munca lor malefică în străzi, dar chiar şi în parlamentul nostru şi-au ridicat ridicat capetele insolente şi au predicat pură trădare tare şi clar."[125] În timpul perioadei după război, ţara a suferit necaz economic, inarmonie politică şi exploatare străine. Hitler mai târziu a declarat că atunci când poporul German „formează un bloc unificat, ei sunt o putere. Când sunt divizaţi, sunt neapăraţi şi neputincioşi."[126]

Prin a accentua unitate Germană, Naţional Socialismul a urmat paşii inamicului Romanilor, Hermann, reformatorii Prusaci ce s-au ridicat împotriva lui Napoleon, politicianul Bismarck, şi eminentul Nietzsche. Chestiunea de armonie morală, socială, şi armonie politică Germană a influenţat poziţia NSDAP în fiecare problemă majoră. Jurnalul *Der SA Führer (Ofiţerul SA)* a scris că Naţional Socialismul, „a recunoscut că problema muncii a fost problema cardinală a secolelor 19 şi 20, şi a eliminat războiul claselor introdus de structura socială Franceză cu sistemul său economic construit pe conceptele de libertate şi egalitate...A confruntat ideea distorsionată şi materialistă de libertate a liberalismului, ce duce către abuz şi conducerea unei minorităţi capitaliste, cu o nouă libertate; una bazată pe creşterea tovarăşului cetăţean individual în cadrul comunităţii naţionale conform prestaţiei. Spre deosebire de pierderea de drepturi ale muncitorilor prin liberalism, Naţional Socialismul încorporează muncitorul în societatea Germană, ridicând-ul împreună cu realizările sale în rând cu restul naţiunii."[127]

Să judeci valoarea cuiva conform prestaţiei, în concepţia lui Hitler, suprapune chestiuni legate de etnie în comunitatea Germană. Cu toate că mulţi Naţional Socialişti îşi bazau concepţia de lume pe cercetare ştiinţifică, guvernul sub Hitler de asemenea se baza pe educaţie pentru a realiza potenţialul uman. Goebbels a scris în jurnalul său în Iunie 1936, „Führerul dezaprobă răspicat toată munca tuturor comitetelor rasiale."[128] Hitler şi-a bazat atitudinea pe un

potenţial impact negativ ce astfel de activităţi pot exercita asupra unităţii naţionale.

Naţional Socialismul a fost în mare, un produs al valorilor secolelor 18 şi 19. Hitler a văzut cum căderea absolutismului a eliberat forţe puternice latente în omenire. Dar în timp ce izbucnirea de creativitate a rupt legături tradiţionale şi restrângeri asociate cu ordinea veche, a dat naştere la doctrine ce au evoluat independent una de alta şi erau fără precedent istoric. Liberalismul, filozofia dominantă, a zdrobit şi convenţie şi instituţie de asemenea, intrând în ape politice neexplorate cu convingerea imbatabilă cum că libertatea individuală este viitorul omenirii. Compusă la răsăritul erei liberale, a fost fabula ucenicului vrăjitor, ce a manipulat şi a dezlanţuit puteri extraordinare ce nu era în stare să le controleze; s-a dovedit a fi o alegorie profetică.

Naţional Socialiştii credeau că exaltarea individului în sensul liberal-democratic ar „dizolva ordinea socială sănătoasă şi ar duce la ruina."[129] Ei însă au stabilit jocul liber de forţe, oportunitatea pentru dezvoltare personală şi libera întreprindere. Sarcina guvernului lor autoritar era să promoveze aceste practici, simultan asigurându-se că interesele colective ale populaţiei rămân decisive. Concomitent cu avansul individului în Germania Naţional Socialistă, avansa şi naţiunea. Hitler a mânuit însă a şi stimulat forţele creativităţii umane reanimate de Iluminism, oferindu-le o formă, scop, şi directivă neimaginată de pionierii liberalismului şi democraţiei.

Capitolul 2
Noua Germania

Germania Slăbită

Pe 10 Februarie 1933, Hitler a discutat programul său economic la o întrunire în masă în Berlin pentru prima oară ca şi Cancelar. Spunând audienţei, „Nu avem nicio credinţă în ajutor străin, în ajutor din afara naţiunii noastre”[1], Führerul o spus că Germania nu are prieteni în afara graniţei ei. Primul Război Mondial se sfârşise în 1918 când Reichul şi Austro-Ungaria s-au predat, şi termeni asprii au fost impuşi de către Aliaţi, în ciuda promisiunii Preşedintelui S.U.A, Woodrow Wilson, pentru o înţelegere echitabilă. Aceasta a lăsat Reichul pe un drum mai mult sau mai puţin solitar.

Delegaţi Aliaţi au deschis conferinţa de pace în Versailles, Franţa în Ianuarie 1919. Ei au cerut ca Germania să accepte vina pentru război şi să compenseze câştigătorii pentru daune. Asta le-a permis să iniţieze plăţi de despăgubire ce au pus Germania în lanţuri. Pentru a smulge semnătura Reichului pe tratat, Flota Regală Navală Britanică a menţinut o blocadă asupra importurilor de hrană destinate Germaniei. Blocada fusese în efect de la începutul războiului. Peste 750.000 de civili Germani, în principal copii şi bătrâni, au pierit datorită malnutriţiei.[2]

În ciuda capitulării Germane, Britanicii au continuat să blocheze livrările de mâncare până în vara lui 1919. Pe 3 Martie în acel an, Ministrul cabinetului Englez, Winston Churchill, a spus Camerei Comunelor (Parte din Parlament), „Menţinem toate metodele de constrângere în operaţiune totală sau în pregătire imediată pentru uz. Împuternicim blocada cu vigoare. Germania este foarte aproape de înfometare. Evidenţele ce le-am primit de la ofiţerii trimişi de Oficiul de Război peste tot în Germania arată în primul rând, marea sărăcie ce poporul German o suferă, şi în al doilea rând, măreţul pericol de colaps al întregii structuri sociale Germane şi a vieţii naţionale sub presiunea foametei şi

malnutriţiei. Acum este prin urmare momentul de a stabili."[3] Lideri Aliaţi au spus în faţă delegaţilor Germani la Versailles să accepte tratatul sau să înfrunte o invazie militară şi prelungirea blocadei. Germanii au semnat pe 28 Iunie, 1919.

Condiţiile Aliaţilor au degradat Germania într-o putere secundară. Câştigătorii au împărţit 13% din teritoriul Reichului printre statele vecine. Cei 7.325.000 de Germani ce trăiau acolo au devenit cetăţeni de clasă secundară în noile lor ţări.[4] Resurse naturale şi industrii pierdute includ 67% din producţia de zinc a Germaniei, 75% din minereurile de fier, o treime din producţia de cărbune şi 7.7% din plumb. Aliaţii au solicitat 12% din exportul Germaniei, cu opţiunea de a creşte numărul la 25%, pentru următorii 42 de ani.[5]

Naţiunea Germană subnutrită a predat, de asemenea, un milion de bovine incluzând 149.000 de vaci de muls, plus 15% din recoltă. Aliaţii au confiscat un sfert din flota de pescuit a Germaniei. În plus faţă de largi cantităţi de lemn, 7.500 de locomotive Germane şi 200.000 vagoane de marfă s-au dus către fostul inamic.[6] De asemenea, Germania a predat coloniile sale Africane prospere către imperiile Angliei şi Franţei de peste mări. Fiecare vas de transport ce depăşea 1.600 de tone, practic, întreaga flotă comerciantă a Reichului, a îmbogăţit prada de război a Aliaţilor.[7] Germanii şi-au predat investiţiile private din străinătate.

În justificarea morală a termenilor, prim-ministrul Britanic, David Lloyd George, a descris cum victoria Aliată a realizat „eliberarea Germaniei de militarism".[8] S-a bucurat în altă ocazie, „Am obţinut majoritatea lucrurilor ce ne deciserăm să obţinem. Flota Germană a fost predată, navele Germane de comerţ au fost predate, iar coloniile Germane au fost cedate. Unul din competitorii noştri principali a fost în mod sever paralizat, iar aliaţii noştri sunt pe cale să devină cei mai mari creditori ai Germaniei. Aceasta nu este o realizare mică![9] Între 1880 şi 1900, partea Germaniei de comerţ global crescuse de la 10.7% la 13.8%. În acea perioadă, partea Britaniei scăzuse de la 22% la 16%, iar cea a Franţei de la 13% la 8%.[10] Woodrow Wilson a remarcat în Septembrie 1919, „Este vreun bărbat sau vreo femeie – permite-mi să spun, este vreun copil – ce nu ştie că sămânţa războiului în lumea modernă este

rivalitatea industrială şi comercială? Acesta a fost un război industrial şi comercial."[11]

Războiul a transformat Germania dintr-o putere industrială prosperă într-un stat de criză. Serviciul militar a costat vieţile a 1.808.545 de soldaţi Germani.[12] Alţi 4.247.143 fuseseră răniţi. Ţara era în faliment datorită costurilor apărării. Agitare marxistă a provocat ieşiri în stradă ale muncitorilor. Au fost 3.682 de greve în 1919, ce au afectat 32.825 de afaceri şi 2.750.000 de lucrători.[13] Declin în producţia industrială şi poverile despăgubirilor au dus la şomaj masiv. Soldaţi demobilizaţi nu-şi puteau găsi slujbe. A nouă lege necesita directori să reangajeze foşti lucrători ce au servit activ pe timp de război; însă mulţi deţinători de afaceri au fost printre decedaţi şi companiile lor au dispărut.

În plus, numere largi de lucrători străini erau în Germania, după ce luaseră poziţiile de producţie a bărbaţilor înrolaţi în armată. Soldaţi ce s-au întors acasă şi-au găsit slujbele din înaintea războiului ocupate de muncitori înlocuitori. Oameni şomeri duceau lipsă de putere de cumpărare. Aceasta a scăzut cererea pentru bunuri de consum, ducând la scăderea costurilor în producţie şi mai multe concedieri. Şomajul a fluctuat dramatic. Spirala în cădere a început în 1927. Doar în 1931, 13.736 au intrat în faliment. În medie 107.000 de oameni pe lună şi-au pierdut mijloacele de existenţă. La jumătatea lui 1932, aproape 23 de milioane de Germani (36% din populaţie) primeau ajutor social.[14]

Declaraţia Londrei pe 5 Mai 1921, a stabilit datoria Germană totală la 132 de miliarde de *reichsmarks (RM).* O marcă era egală cu aproximativ 50 de cenţi. De asemenea impunea „plăţi retroactive" de 12 miliarde de mărci de aur plus un alt miliard în dobândă. Guvernul German în Weimar nu putea satisface aceste obligaţii. Fără comerţ străin, Germania avea un venit mic. Temându-se de taxe excesive pentru a satisface cererile Aliate, Germani afluenţi şi-au investit banii în străinătate. Plecarea banilor şi deficitul naţional au contribuit la inflaţie. În Noiembrie 1922, Weimar a cerut un moratoriu asupra plăţilor. Comisia Inter-Aliată a Despăgubirilor a declarat Germania în incapacitate de plată. Armata Franceză era staţionată în regiunea Ruhr-Lippe, sursă a aproape

80% din producţia Germană de cărbune, oţel şi fontă brută. Demonstrând rezistenţă pasivă, lucrători civili şi muncitori în zonă au boicotat locurile de muncă. Aceasta a crescut numărul de persoane pe ajutor social şi a scăzut producţia. Dezastrul Ruhr a precipitat o cădere de valută către inutilitate. Inflaţia a şters economiile clasei mijlocii Germane.

O comisie condusă de Americanul Charles Dawes a făcut recomandări pentru a echilibra bugetul Germaniei şi a stabiliza sistemul monetar. Aliaţii şi-au asumat control asupra Băncii Reichului şi au vândut acţiuni în calea ferată naţională. Au stabilit plăţile anuale la 250 de milioane de dolari. Alt comitet s-a adunat în Paris în Februarie 1929 sub bancherul American, Owen Young. Planul Young a aranjat un nou plan de plată pentru Germania ce să se extindă până în 1988. Din 1924, Weimar începuse a se împrumuta pentru a satisface cererile. Criza financiară mondială din 1929 a redus această sursă de capital. În ciuda creşterilor de taxe, guvernul German a eşuat să genereze venituri suficiente pentru a restaura economia. Până în Martie 1933, datoria Germană naţională s-a ridicat la 24,5 miliarde de *reichsmarks*.

La jumătatea lui 1931, Aliaţii au aprobat cu reticenţă cererea Germaniei pentru un moratoriu de un an asupra despăgubirilor. În Iunie 1932, Cancelarul Franz von Papen a negociat o suspensie pentru alţi 3 ani de plată. Un alt beneficiu pentru Germania în acest timp au fost două ierni blânde, consecutive. Acestea au creat un climat favorabil pentru agricultură şi noi construcţii. Din Ianuarie până în Octombrie 1932, alţi 560.000 de Germani au găsit slujbe. Chiar şi cu aceste îmbunătăţiri, şomajul tot sărea de 5 milioane.

În Iulie 1932, Hitler a descris problemele economice ale Reichului într-un discurs distribuit cu discuri de gramofon pe timp de campanie electorală: „Fermierul German sărăcit, clasa mijlocie ruinată, aspiraţiile sociale a milioane de oameni distruse, o treime din toţi muncitorii bărbaţi şi femei Germani fără muncă şi prin urmare fără venituri, Reichul, municipalităţi şi provincii în datorie, departamente de venituri în haos şi fiecare trezorerie, goală.”[15] Acestea au fost consecinţele exploatării Germaniei de către Aliaţi după Primul Război Mondial. I-a rănit adânc pe Germani. Doctorii raportau statistici alarmante de malnutriţie printre copii. Rata de divorţ era disproporţionat de mare. În cei 13 ani de Republică Weimar, mii de Germani au comis suicid, mulţi conduşi de

disperare şi frustrare de-a lungul a luni de inactivitate. Autorul German Rudolf Binding plasează numărul la 224,900.[16]

De-a lungul perioadei Germanii au îndurat violări asupra suveranităţii lor de către ţări a căror armate nu cuceriseră vreodată Germania dar persuadaseră liderii ei să se predea în 1918 prin promisiuni false a unei păci conciliante.

Hitler a preluat o naţiune deziluzionată şi săracă atunci când a luat oficiul pe 31 Ianuarie, 1933.

Hitler sosește pe 14 Iunie 1938, să dedice piatra de temelie pentru Casa Călătoriilor Străine în Berlin. Acesta era unul dintre multele proiecte de lucrări publice ce guvernul său a introdus pentru a spori comerţul. El este acompaniat de către directorul de turism, Hermann Esser şi arhitectul Albert Speer.

Drumul Către Recuperare

Două zile după ce a devenit Cancelar, Hitler a subliniat programul său economic într-o adresare naţională prin radio: „În 4 ani, fermierul German trebuie salvat de la sărăcie. În 4 ani şomajul trebuie în sfârşit învins. Asta va crea condiţiile pentru o economie prosperă."[17] Guvernul a adoptat legi bazate pe strategia concepută de Fritz Reinhardt, un secretar de stat în Ministerul de Finanţe al Reichului. Acest modest şi pragmatic economist a introdus un program naţional pentru a crea slujbe pe premiza că este mai bine să-i plăteşti pe oameni să muncească decât să-i recompensezi beneficii pentru şomaj.

Legea de Achiziţiei de Muncă de la 1 Iunie 1933 aloca 1 miliard de RM (Mărci ale Reichului) către finanţarea de-a lungul naţiunii a proiecte de construcţie. Se concentra pe reparaţie sau remodelare a clădirilor publice, structurile afacerilor, ferme şi locuinţe rezidenţiale, construcţiile de suburbii şi comunităţi agriculturale, regularea căilor navigabile, şi construirea uzinelor de gaz şi electricitate. Bărbaţi ce au fost în şomaj cel mai mult timp sau care erau taţi de familii numeroase primeau preferinţă în angajare. Nimănui nu îi era permis să lucreze mai mult de 40 de ore pe săptămână. Legea prevedea folosirea materialelor Germane de construcţie.[18]

De asemenea ratificat în acea vară, Legea Reparaţiilor de Clădiri oferea 500 de milioane de RM adiţionale pentru proiecte individuale mici. Deţinători de case primeau o subvenţie acoperind 20% din costul fiecărui proiect, incluzând reparaţii şi adăugiri. Deţinători de întreprinderi comerciale deveniseră eligibili pentru subvenţii pentru renovări, de asemenea pentru instalarea lifturilor sau sistemelor de ventilaţie. Chiriaşi puteau aplica pentru subvenţii pentru apartamente îmbunătăţite.

Sub proviziile legii, deţinătorii de proprietate care beneficiau de subvenţii au împrumutat soldul costurilor de construcţie nouă de la băncile locale sau de la casele de economii şi împrumuturi. Guvernul oferea împrumutătorilor cupoane pentru a-i rambursa pentru dobânda împrumutului. Legea Ajutorului de Taxe de la 21 Septembrie 1933, oferea credite de impozit pe venit şi profit pentru reparaţii. Regimul acoperea aproape 40% din costul fiecărei renovări. Legea Refinanţării Companiilor, legislată în aceeaşi zi, convertea împrumuturi

pe termen scurt în termen lung cu dobândă mai mică. Legea a redus dobânda anterioară de 7% la 4% (iar în definitiv la 3%). Aceasta nu a împiedicat companiile de finanţe, din moment ce prevenea neplata creditelor. Legea de refinanţare a eliberat afacerile de obligaţia de a plăti cantitatea lor de beneficii de şomaj unui fost asociat. Capitalul disponibil ce a rezultat le-a permis să reangajeze angajaţi şi să extindă producţia.[19]

Legea de Achiziţiei de Muncă oferea proaspăt căsătoriţilor credite de 1.000 de RM cu dobândă de 1% pe lună. Creditul venea în forma cupoanelor pentru mobilă, aparate de uz casnic şi haine. Pentru a fi eligibili, mireasa trebuia să fi fost angajată pentru cel puţin 6 luni în ultimii 2 ani, şi să fie de acord să-şi părăsească slujba. Femeile ce se întorceau în casă eliberau poziţii în comerţ şi industrie, creând oportunităţi pentru bărbaţi. Pentru fiecare copil născut cuplului, guvernul reducea creditul cu 25% şi amâna plăţile timp de un an. Pentru familii mai mari, la naşterea celui de-al patrulea copil, statul ierta creditul. A finanţat programul prin a impune taxe suplimentare pe femei şi bărbaţi necăsătoriţi. Până la Iunie 1936, guvernul aprobase 750.000 de credite de căsătorie.[20] Reinhardt a descris politica de a direcţiona femeile în economia casnică ca şi „regruparea constantă a femeilor Germane relativ faţă de piaţa de muncă şi politică socială. Doar pentru această regrupare, în cursul căreia practic toate femeile muncitoare vor fi redirecţionate către economia casnică şi căsătorie, va fi posibil să eliminăm şomajul în câţiva ani şi să ducem către un impuls enorm în fiecare ramură a vieţii economice Germane."[21]

Legea mariajului a eliberat aproximativ 20.000 de femei pe lună din forţele de muncă după Noiembrie 1933. Creşterea de noi căsătoriţi a creat o corespunzătoare nevoie pentru case adiţionale. Mai mulţi meseriaşi şi-au găsit muncă în noi construcţii de case. În industria de mobilă, producţia a crescut cu 50% în 1933. Fabrici producând aragazuri şi alte aplicaţii de bucătărie nu puteau ţine pasul cu cererea cumpărătorilor. Statul nu a impus nicio taxă de proprietate pe cupluri tinere ce cumpărau case mici de familie. Conform predicţiei lui Reinhardt, reducerea plăţilor în beneficii de şomaj şi creşterea venitului prin taxe de vânzare, venit şi profit contracarat în mare parte costul enorm al programului de a reduce şomajul şi a revitaliza economia.

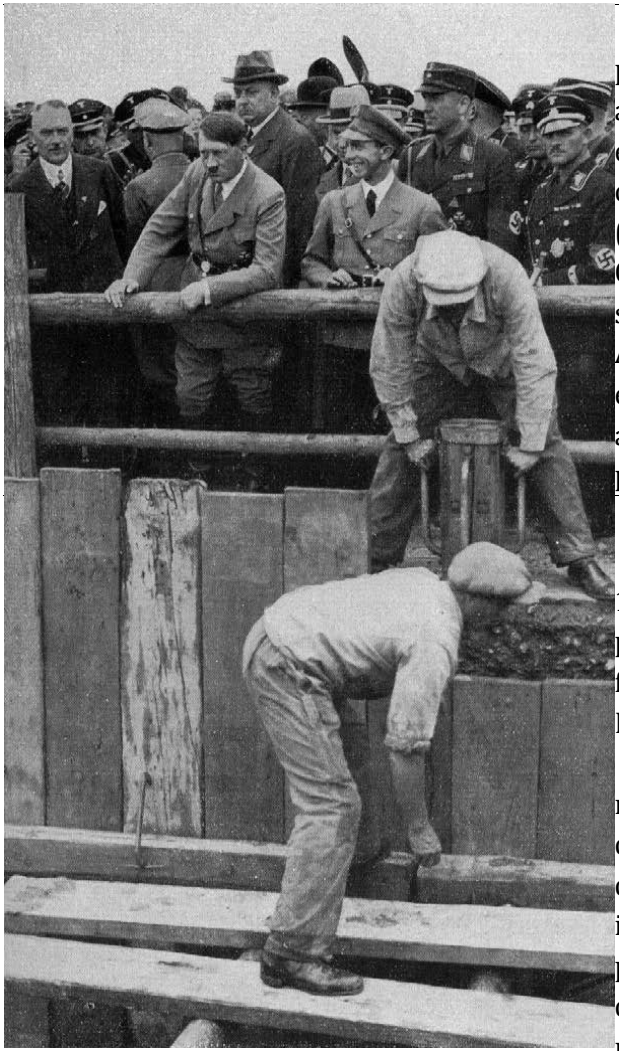

Hitler şi Goebbels au promovat reconstrucţia prin apariţii publice, aici spre exemplu pe un şantier de construcţie al Autobahn (autostrada). La dreapta de Goebbels este Dr. Fritz Todt, supraveghetor al construcţiei Autobahn. La dreapta extremă este Sepp Dietrich, comandant al *Leibstandarte* (garda personală a lui Hitler).

El a declarat în Bremen pe 16 Octombrie 1933, „În primele 5 luni ale anului actual fiscal, cheltuielile şi venitul Reichului s-au echilibrat."[22]

Când Hitler a luat puterea, muncitorii reprezentau 46% din lucrătorii Germani şi 82% din şomajul ţării.[23] Guvernul a iniţiat proiecte de lucrări publice pentru a extinde piaţa de slujbe pentru muncitori. În mod special s-a concentrat pe îmbunătăţirea căilor ferate. De asemenea, construcţia unei super-autostrăzi moderne a început în Septembrie 1933, ce a creat muncă pentru 100.000 de bărbaţi în fiecare an. Producţia şi livrarea de materiale de construcţie pentru pavare, poduri şi opriri de odihnă în mod simultan angajau alţi 100.000. Proiectul de Autobahn al Reichului, plănuise la început peste 6.000 de

kilometri de autostradă nou construită, bazaţi în mare pe muncă manuală. Limitarea uzului de maşinării moderne de pavare a permis comisiei Autobahn nu doar să ţină mai mulţi bărbaţi angajaţi, dar să aloce 79% din buget către salariile lucrătorilor. Autobahn era un drum cu taxă; însă, deteriorarea scăzută asupra vehiculelor ce foloseau acest sistem eficient de autostradă şi reducerea timpului de călătorie erau compensaţii valoroase şoferilor pentru taxă.

Reichul de asemenea s-a concentrat pe a elimina circumstanţele îndurerate ale fermierului German. Depresia lăsase multe ferme în datorie. Membrii tineri ai familii deseori îşi lăsau casele pentru a căuta oportunităţi în oraşe. O lege din Septembrie 1933 a stabilit *Reichsnährstand* (Producătorii de Hrană ai Reichului), o organizaţie pentru a promova interesele oamenilor din economia agrară, ale pescarilor şi grădinarilor. Cu 17 milioane de membrii, principalele obiective al *Reichsnährstand* erau să oprească moartea fermelor în Germania, şi să prevină migrarea populaţiei rurale către centre de populaţie şi industrie concentrate. Controlând valoarea pe piaţă a hrănii, organizaţia gradual a crescut preţul de cumpărare al alimentelor cu peste 10% până la 1938. Această măsură nu a fost populară cu publicul, însă a ajutat agricultorii mult.

Reichsnährstand nu doar că a aranjat o reducere substanţială în taxe de proprietate pentru ferme, dar a şi eliminat toate datoriile acestora. Aceasta a oferit deţinătorilor de ferme cu ipotecă grea un început proaspăt. Altă organizaţie, *Landhilfe* (Asistenţa Rurală), a recrutat aproximativ 120.000 de tineri fără servici să lucreze fermele. Guvernul le finanţa salariile, antrenamentul şi cazarea. De asemenea aranja angajare temporară la ferme pentru absolvenţi de şcoală şi studenţi în vacanţa de vară. *Landhilfe* permitea străinilor ce trăiau în Germania, în principal Polonezi, să intre în program. Hitler avea un interes particular în a conserva clasa de fermieri a Germaniei. În timpul Primului Război Mondial, ţara sa suferise groaznic datorită blocadei navale Britanice asupra importurilor de hrană. El considera o economie agrară prosperă vitală în a face Germania auto suficientă în această categorie. Prin a reduce efectivitatea unei potenţiale blocade nautice în cazul a ostilităţi în viitor, crescătorii contribuiau indirect la apărarea naţională.

Pe planul ideologic, Hitler privea o clasă agrară robustă drept esenţială pentru o populaţie sănătoasă. În turbulenţa erei moderne, industrializarea şi progresul l-au îndepărtat pe om din ce în ce mai mult de împrejurimile sale naturale. În legământ cu solul şi ferma familiei timp de generaţii, comunitatea de fermieri era o ancoră înrădăcinată în valori şi obiceiuri Germane. Ea trăgea hrană din pământ şi o oferea naţiunii. În timp ce muncitorii reprezentau o forţă politică dinamică, clasa fermierului rămânea „piatra de temelie a vieţii etnice."[24] Führerul admira asemenea oameni bazaţi pe sine, robuşti ca şi pilon indispensabil al naţiunii. Adresându-se la 500.000 de fermieri în Bückeberg în Octombrie 1933, el a declarat, „În aceeaşi măsură în care liberalismul şi marxismul democratic ignorau fermierul, revoluţia Naţional Socialistă îl recunoaşte drept cel mai solid pilon al prezentului, ca şi singura garanţie pentru viitor."[25]

Hitler nu doar că a menţinut clasa agrară Germană dar a augmentat-o; arhitecţi de imobiliare au început multe aşezări pentru case de familie în zone rurale unde rezidenţii au început a face agricultură. Guvernul oferea împrumuturi fără dobândă şi subvenţii pentru unelte agricole împreună cu credite speciale pentru noii căsătoriţi. Datoriile erau şterse după ce familia va fi lucrat ferma 10 ani.[26]

Reformele economice Germane nu ar fi fost niciodată aşa reuşite fără revizuirea sistemului de taxă. În Republica Weimar, guvernele locale şi de stat crescuseră venitul pentru ostul de funcţionare, plăţi de despăgubire către Antanta, şi ajutor social prin taxare progresiv crescătoare. Scăderea bugetelor familiilor redusese puterea de cumpărare, restricţionase cererea pentru bunuri de consum, scăzuse producţia şi cauzase concedieri. Pe măsură ce tot mai mulţi oameni şi-au pierdut locurile de muncă, plăţile de şomaj au fost augmentate, plasând mai mari cereri asupra celor încă în forţa de muncă. Municipalităţi colectau taxe şi plăţi conform nevoilor locale fără un sistem de venit coordonat naţional. Birocraţii ce erau costisitoare, ineficiente şi se suprapuneau împovărau cetăţeanul şi economia de asemenea.

Reforma fiscală a fost un element major al programului de recuperare al lui Reinhardt. Măsuri iniţial legislate pentru cea din urmă au demonstrat ce

influenţă paralizantă a exercitat guvernul anterior prin taxare excesivă asupra comerţului. Prima ce să beneficieze de scutire fiscală era industria automobilă Germană. Legea Taxei Autovehiculelor de la Aprilie 1933 a eliminat într-o lovitură toate taxele şi costurile de funcţionare pentru maşini şi motociclete cumpărate privat licenţiate după 31 Martie în acel an. Reducerea în costul consumatorului pentru a deţine şi utiliza o maşină a fost aşa dramatică încât a crescut vânzările semnificativ. În timp ce industria producea doar 43.430 de vehicule de pasageri în 1932, numărul a crescut la 92.160 în decursul primului an în oficiu al lui Hitler. Producţia de noi maşini creştea anual. Numărul de oameni angajaţi în producţia de automobile a crescut de la 34.392 în 1932 la 110.148 în mai puţin de 4 ani. Din 1933 până în 1935 industria a construit alte 15 uzine de asamblare.[27]

Guvernul a recuperat venitul pierdut din eliminarea taxelor automobilelor prin plăţi reduse în beneficiile de şomaj, taxe de venit pentru noii angajaţi în automobile, plăţi de autostradă şi taxe pe profit. Statul a colecţionat 50 de milioane de RM adiţionali prin a oferi deţinătorilor de maşini vechi posibilitatea de a plăti o taxă redusă o singură dată pentru a elimina definitiv obligaţiile fiscale anuale pentru vehicule. Guvernul a alocat întreaga cantitate către a îmbunătăţi drumurile, prin urmare angajând mai mulţi oameni pentru reparaţii de poduri şi trotuar. Alţii şi-au găsit de lucru în industrii ce produceau maşinării. Legea taxei ratificată pe 1 Iunie 1933, a eliminat plăţi pentru înlocuirea şi cumpărarea uneltelor şi maşinăriilor, atâta timp cât cumpărătorii optau pentru articole fabricate în Germania. Această măsură a insuflat viaţă înapoi în producţia de echipament industrial.[28]

Reinhardt a solicitate creaţia unei structuri de taxă simplă cu supraveghere centrală. Noi legi de taxe şi instrucţiuni foloseau Germana de zi cu zi, uşor inteligibile plătitorilor de taxe. El accentua în discursul său din Bremen în 1933, „Nu doar că numărul de taxe va fi semnificativ mai mic, dar noile legi şi instrucţiuni de plată vor fi formulate încât Ministerul de Finanţe a Reichului nu va mai avea la fel de multă latitudine ca şi înainte în a interpreta legea taxei. Faptul că spaţiul de interpretare al legilor de taxe era anterior aşa

larg a fost o lovitură serioasă pentru protecţia drepturilor plătitorilor de taxe."[29]

Sub sistemul lui Reinhardt, guvernul a suplinit multitudinea de taxe şi costuri municipale, provinciale şi federale cu o singură taxă naţională. Oficiul de finanţe calcula bugetul pentru administraţii locale şi de stat şi colecţiona tot venitul şi îl distribuia către agenţii şi municipalităţi. În cursul anului, fiecare cetăţean primea o factură anuală pentru impozitul pe venit şi plătea suma în 12 rate lunare. Aceasta acoperea responsabilitatea fiscală a cetăţeanului. Aranjamentul reducea semnificativ costurile administrative pentru livrarea prin poştă a facturilor de taxe locale, colecţionarea plăţilor individuale şi căutarea delicvenţilor. De asemenea simplifica contabilitatea corporaţiilor private ce nu mai erau nevoite să determine reţinerea impozitelor la salariul angajaţilor.

Pe termen lung, politica Germană de a reduce taxe pentru a promova comerţul a crescut venitul public. În prima parte din 1939, oficiul de finanţe a raportat peste 8,3 miliarde de RM în venit, comparativ cu 6,6 miliarde de RM în anul fiscal 1932/33.[30] Acestea erau taxe evaluate egal în 1939, plătite de o populaţie complet angajată; nu o responsabilitate excesivă ce împovărează oameni muncitori pentru a oferi beneficii de şomaj celor nevoiaşi.

Într-un discurs la Nürnberg în 1936, Reinhardt a descris taxa pe venit drept „sursa principală de venit. Taxa pe venit este măsurată conform venitului propriu zis al cetăţeanului şi este deci cea mai cinstită social formă de colecţionare de taxe."[31] Un studiu Suedez din 1933 ce compara taxele printre Marile Puteri a determinat că poporul German plătea 23% din venit în taxe. În Statele Unite suma era 23.4%, Norvegia 25.1%, Britania 25.2% şi Italia 30.6%.[32] (Numărul nu lua în consideraţie numeroasele taxe ascunse în America ce erau non-existente în Germania.)

Niciun program de restaurare a prosperităţii Germane nu putea omite comerţul internaţional. Lipsit de coloniile sale, Reichul a trebuit să dezvolte pieţe străine pentru a obţine materiale prime pentru industrie şi o porţiune din aprovizionarea cu alimente. Cu rezervele de aur epuizate, administraţia Naţional Socialistă a trebuit să creeze o sursă alternativă de putere de

cumpărare. În ciuda obiecţiilor lui Hjalmar Schacht, preşedintele Băncii Reichului, Hitler a retras sistemul monetar German de la standardul de aur. Aurul era mijlocul de schimb recunoscut pentru comerţul internaţional. De-a lungul secolelor, devenise o marfă de asemenea. Finanţatori cumpărau şi vindeau aur, speculau asupra fluctuaţiei sale în preţ, şi îl împrumutau în străinătate cu dobândă înaltă. Hitler a substituit un sistem de troc direct în afaceri externe. Valuta Germană devenise definită ca şi o unitate de măsură a productivităţii umane. Generalul Britanic J.F.C. Fuller a observat, „Sistemul financiar prezent nu este bazat pe puterea de producţie, ci pe mijloacele de schimb, banul, a devenit în sine un articol de comerţ. Din moment ce Germania se află în afara acestui inel de aur, ea este văzută cu suspiciune. Germania deja începe să funcţioneze mai mult pe conceptul de muncă decât pe conceptul de bani."[33]

În Ianuarie 1938, diplomatul Soviet, Kristyan Rakovsky a comentat asupra sistemului monetar German. Rakovsky ţinuse posturi în Londra şi în Paris şi era familiar cu finanţatori Wall Street. El a explicat, „Hitler, acest om obişnuit, needucat, şi chiar în ciuda opoziţiei tehnicianului Schacht, din intuiţie naturală a creat un sistem economic în mod particular de periculos. Un neştiutor în orice teorie de economie, condus doar de necesitate, el a retezat finanţele internaţionale şi cele înalt private. Hitler nu posedă niciun pic de aur, aşa că nu-şi permite să-l facă baza valutei sale. Din moment ce singurul colateral pentru banii săi este aptitudinea tehnică şi marea hărnicie a poporului German, tehnologia şi munca devin „provizia sa de aur". Asta este ceva decisiv contrarevoluţionar şi după cum ştiţi, precum magia, a eliminat tot şomajul pentru mai mult de 6 milioane de angajaţi calificaţi şi muncitori."[34]

Retragerea Germaniei de la sistemul monetar conectat internaţional şi bazat pe aur în favoarea unui mediu de schimb fondat pe productivitatea domestică corespundea cu convingerea lui Hitler în a menţine suveranitatea naţiunilor. Aceasta a fost o dezvoltare nedorită în Londra, Paris şi New York, unde investiţia cosmopolită şi instituţiile bancare profitau din împrumutul banilor către ţări străine. Germania nu mai trebuia să împrumute pentru a face

comerţ pe piaţa mondială. Cererea străină pentru bunuri Germane a creat corespunzător mai multe slujbe în Reich.

La luarea oficiului, Hitler a desemnat eliminarea şomajului ca şi primă prioritate. În timpul primelor 12 luni de administraţie, şomajul a scăzut aproape 2,3 milioane. În 1934, 2.973.544 de persoane încă nu aveau slujbă, dar până-n Noiembrie 1935, 1.750.000 de Germani îşi găsiseră slujbe cu normă întreagă.[35] Adresându-se congresului partidului Naţional Socialist în Nürnberg pe 12 Septembrie 1936, Reinhardt a prezentat statistici demonstrând că „şomajul în masă în Germania a fost învins. În unele ocupaţii, este deja o lipsă de lucrători." El a declarat că printre alte naţiuni civilizate, din cei 20 de milioane de oameni fără muncă în 1932, doar 2 milioane s-au întors în forţa de muncă în decursul ultimilor 4 ani (Statisticile nu includeau URSS, din moment ce numere nu erau disponibile).[36] În aceeaşi perioadă în Germania, economia a creat slujbe pentru peste 5 milioane de persoane anterior neangajate. În plus, media zilei de muncă în acest cadru de timp a crescut de la 6 ore şi 23 de minute la peste 7 ore pe tură.[37]

În Noiembrie 1938, guvernul German a înregistrat oficial 461.244 de cetăţeni şomeri. Statistica includea indivizi ce aveau dizabilitate fizică sau mintală, în mare parte imobilizaţi la domiciliu şi deci incompatibili.[38] De asemenea încorpora populaţiile Austriei şi Sudentenland. Germania anexase aceste ţări în depresie economică în acelaşi an. Ambele suferiseră şomaj masiv, ce Hitler nu avuse încă timp să amelioreze complet.[39] Din 1934 până în 1937, numărul de femei în forţa de muncă a crescut de la 4,5 milioane la 5,7 milioane. În ciuda programelor ce încurajau femeile să se întoarcă la roluri de familie tradiţională, guvernul nu le restricţiona pe acelea ce alegeau o carieră. Erau în mod egal eligibile pentru beneficii fiscale oferite pentru începerea unei mici afaceri.[40]

Un element interesant al recuperării Germaniei este că Hitler, împotriva recomandărilor lui Schacht, finanţatorului principal al Germaniei, a autorizat programele economice dezvoltate de Reinhardt, un bărbat posedând puţină influenţă comparativ. Un discipol al teoriei economice liberale, Schacht dezaproba cu interferenţa guvernului în şomaj. El se opunea programelor

sponsorizate de stat pentru a combate șomajul. Otto Wagener, capul ramurii politicii economice NSDAP, i-a spus lui Hitler că Schacht era un „exponent al capitalismului global" și ostil metodei revoluționare a statului față de economie.[41] Istoricii l-au descris însă pe Schacht ca și un „geniu al improvizării" și un „magician financiar." Un autor Britanic îi atribuie acestui bancher internațional cu educație Americană „ finanțarea rearmării și programelor de șomaj prin mare expansiune de lucrări publice și stimulare de întreprindere privată."[42] Nici scrierile lui Schacht înainte de 1933, nici declarații verbale nu dezvăluie vreo idee introdusă de Reinhardt pentru a revitaliza economia și a crea slujbe. În privința șomajului, „soluțiile" sugerate de Schacht erau să fie reduse salariile muncitorilor, încurajarea economisirii, și restabilirea șomerilor în tabere operate de stat.[43]

Campania de a stabiliza economia Germaniei a fost martoră la măsuri ce nu erau posibile decât într-un stat autoritar. Maxima Național Socialistă, „interesul comunității înaintea interesului de sine," călăuzea o politică ce era eficientă și non-compromițătoare. Printre primele ce să-i simtă greutatea erau sindicatele Germane. Până în 1932, ele aveau mult mai puțină influență decât în deceniul anterior. Puțini lucrători erau pregătiți să-și riște slujbele prin grevă. Reprezentanți ai sindicatelor nu au protestat când Hitler, 5 săptămâni după obținerea de putere, a interzis Frontul de Fier și *Reichsbanner*. Aceste organizații oferiseră protecție la demonstrațiile publice ale Partidului Social Democrat, ce era în mod apropiat afiliat cu muncitorii. În Aprilie 1933, sindicatele Germane au eliberat o declarație publică în care exprimau dorința lor de a coopera cu noul guvern.[44]

Hitler nu a avut niciun interes în a colabora cu sindicatele. Pe 2 Mai, poliția și bărbați SA delegați au ocupat birourile sindicatelor de-a lungul Reichului. Comisari de muncă Național Socialiști au înlocuit liderii de uniune. Guvernul a confiscat fondurile de sindicate. A interzis grevele și închiderile forțate. Noul Cancelar recunoștea necesitatea pentru o organizație ce susține interesele muncitorilor. El credea însă, că trebuie să fie o agenție de stat. Când Hitler a fost un soldat de infanterie în luptă în 1918, grevele inițiate de sindicate independente au oprit livrarea de muniție către front. Într-o vizită în

Berchtesgaden între războaiele mondiale, Lloyd George a spus Führerul, „Revoluţia ta a venit în ajutorul nostru în ultimul minut."[45]

Considerând liderii de sindicat a fi orientaţi către marxism, Hitler i-a privit drept puţin mai mult decât instrumente pentru Cominternul Rusiei Sovietice. Moscova stabilise această organizaţie pentru a promova mişcarea comunistă în străinătate. În 1935, Comitetul Executiv al Cominternului a redefinit rolul organizaţiei. „Eforturile active ale Cominternului" erau să fie aduse „în cel mai mic detaliu în armonie cu obiectivele şi cerinţele politicii externe ale Uniunii Sovietice." Stalin însuşi a adăugat, „Cominternul nu poate juca un rol complăcut acum, în acest moment sarcina sa este strict să servească într-un rol de sprijin. Cominternul va fi transformat într-un aparat al politicii externe a Uniunii Sovietice, un instrument puternic în lupta împotriva inamicilor Uniunii Sovietice."[46] A permite existenţa continuă a sindicatelor neregulate de guvern, Hitler judeca precum punerea muncitorilor Germani sub influenţa unei puteri străine ce era un rival comercial pe piaţa globală. Hitler a văzut în exportul Sovietic o politică periculoasă cu salarii sclave pentru a ataca sistemele economice ale altor ţări."[47]

Un fost comunist a explicat într-o carte din 1938 cum URSS a abuzat de sindicatele Europene. Inginerul forestier Karl Albrecht lucrase în Rusia Sovietică în calitate de director de variate proiecte în industria lemnului din 1924 până în 1934. Memorialistica sa, scrisă la întoarcerea în Germania, a sprijinit îndoielile lui Hitler: „Doar din îngrijorări serioase economice liderii partidului comunist au aranjat greve la momente precise în industriile forestiere în Finlanda, Suedia, Canada, Polonia şi alţi competitori în exportul de lemn. Asta pentru a paraliza munca în regiuni împădurite şi fabrici de cherestea acolo, pentru a face exportul lor imposibil. Scopul acestor acţiuni era să creeze o lipsă de lemn de construcţie în ţări ce importă lemn: Anglia, Franţa, America, Olanda şi tot aşa. Asta ar fi schimbat ezitarea importatorilor în a aduce lemn Sovietic şi ar pava calea pentru capturarea acestor pieţe. Mii şi mii de muncitori străini, în mod sincer crezând în misiunea lor revoluţionară, au condus o presupusă luptă pentru existenţa lor împotriva angajatorilor lor şi au căzut în conflict dificil cu guvernele ţărilor lor... Greve şi alte activităţi

revoluţionare, cereri absurde de salarii în minerit şi producţia de cărbune, în cherestea, hârtie şi industriile textile, ordonate de către Comintern sau sindicatele Roşii internaţionale, nu serveau în niciun fel interesele celor angajaţi în aceste ramuri de industrie."[48]

După ce Hitler a nulificat sindicatele, lucrătorii au venit sub noul Institut pentru Mediere a Muncii şi Asigurare de Şomaj al Reichului, RAA. O procedură comună a RAA-ului era să redistribuie putere de lucru unde servea mai bine interesele naţionale. Institutul nu doar poseda autoritatea de a transfera lucrători către zone în criză, dar de a îi preveni pe alţii din a se relocaliza.

Printre organizaţiile internaţionale pe secret finanţate de Cominternul Moscovei era acest grup de comunişti Britanici, aici protestând preluarea fascistă a Spaniei în anii 30.

Necesita spre exemplu ca, familii de fermieri tineri căutând „angajare în ocupaţii nefamiliare" în oraşe să obţină întâi permisiunea RAA. Aplicaţiile erau rareori aprobate. În acest mod, contribuia scopului de a susţine economia agrară Germană şi clasa fermierilor. O altă regulaţie RAA îi scotea pe

lucrătorii şi supraveghetorii în centre industriale ce veniseră de pe ferme, transferându-i în zonele rurale pentru a-şi reîncepe ocupaţia precedentă. RAA de asemenea prevenea membrii forţei de muncă, de oricare vocaţie, din a intra în câmpuri de muncă ce deja aveau o rată de şomaj mai mare.

Restricţiile în general afectau o porţiune mică a populaţiei. Institutul a relaxat unele reglementări pe măsură ce mai mulţi germani şi-au găsit locuri de muncă şi economia s-a îmbunătăţit. După standarde democratice, aceşti paşi iniţiali reprezintă o încălcare a libertăţii personale. Direcţionarea oamenilor către ocupaţii specifice unde aptitudinile lor erau mai bine utilizate s-a dezvoltat din percepţia lui Bismarck asupra muncitorilor drept „soldaţi ai muncii." Naţional Socialismul a capitalizat asupra aceste metode marţiale prin a defini efortul profesional ca şi o realizare pentru naţiune sau, în cuvintele lui Hitler, o „ofertă dată de bună voie comunităţii."

Ca şi un sacrificiu pentru Germania, truda îl ridica „pe omul muncitor la rangul de prim cetăţean al naţiunii."[49] Nu mai era, ca în sensul tradiţional, unde posesiile materiale determinau statutul social, ci serviciul prin muncă adus binelui comun. Impunând o „datorie de muncă" asupra poporului său, Hitler, în consecinţa onora realizările lor în acelaşi spirit în care o ţară aduce un omagiu sacrificiilor soldaţilor săi. Totuşi, scopul general al politicii sale comparativ strictă nu era să militarizeze psihicul naţional ci mai presus de toate să combată şomajul.

Conform maximei sale conform căreia controalele sunt echitabile şi corecte atunci când sunt aplicate în mod uniform, fără a excepta un anumit grup, Hitler a recurs la metode în mod egal non-democratice pentru a proteja populaţia muncitorească de exploatare. El a interzis speculaţia asupra mărfurilor vitale naţiunii precum recolta agriculturală şi energia. Piaţa de bursă, ce Reinhardt a catalogat-o drept o „societate de mafioţi," a suferit o creştere în limitări asupra libertăţii de funcţionare.[50] Numai rar, şi atunci cu dificultate, puteau aplicanţi începători să obţină o licenţă de broker.

Guvernul de asemenea proteja afacerile mici şi noi prin a interzice practica întreprinderilor stabilite ce a ruina competitori în vânzare prin a-şi vinde la preţ mic produsul.[51] Statul a desemnat Comisia Supravegherii Preţului

să oprească afacerile din a scade producţia sau livrarea anumitor mărfuri, în special mâncare, cu scopul de a crea o lipsă artificială pentru a umfla preţurile şi a supratаxa consumatori. Hermann Göring, un membru al cabinetului lui Hitler, a declarat, „este o crimă când un individ sau grup încearcă să pună profitul privat capitalist peste binele poporului." Göring a avertizat că statul va „interveni în cea mai severă manieră" asupra infractorilor identificaţi.[52] În unele oraşe, guvernul a închis afaceri descoperite a nu fi în conformitate.

Este posibil că în niciun loc nu a fost Hitler mai restrictiv decât în privinţa regulaţiilor asupra conduitei oficialilor publici. Sponsorizarea programelor masive de construcţie pentru a îmbunătăţi economia necesita ca funcţionarii publici să solicite oferte şi să atribuie contracte, să elibereze permise de construit, să efectueze inspecţii, să rearanjeze cartierele, să recruteze mână de lucru şi tot aşa. Oportunitatea lor de a favoriza anumite interese private comerciale în schimbul mitelor era un potenţial deosebit de supărător lui Hitler. El a adoptat legi ce făceau ilegală pentru funcţionari publici, deţinerea de portofolii de acţiuni sau servirea drept consultant corporaţiilor private. Legea de asemenea a afectat membrii forţelor armate şi posturi de achiziţii publice în partidul Naţional Socialist. Era o încălcare a legii ca o persoană care părăseşte sectorul public să accepte un loc de muncă privat cu care a avut anterior un contract în calitate oficială. Chiar ca şi cetăţeni privaţi, foşti funcţionarilor publici le-a fost interzis de către Hitler să investească din averea personală în acţiuni de stoc.[53]

Până la 1937, forţa de munca Germană era complet angajată. Fostul Preşedinte American, Herbert Hoover, a cărui ţară avea un şomaj de 11,2%, a lăudat programul de obţinere de munca a Reichului pentru eficienţă şi frugalitate. În paralel, Noua Afacere în Statele Unite era mai costisitoare şi aducea rezultate mai mici. Datoria naţională S.U.A. Era 37,2 de miliarde de dolari în Iunie 1938. Aceasta era de 3 ori cât cea a Germaniei. Chiar şi Secretarul de Trezorerie al Americii, Henry Morgenthau, a mărturisit în jurnalul său succesul German în a crea slujbe.[54]

Poză arătându-l pe Hitler printre clasa muncitoare, aici salutând personalul de construcţie al Autobahn-ului; aceasta sublinia maxima cum că muncă cinstită unifică şi egalizează populaţia. În uniformă în spatele lui Hitler este Robert Ley.

Parlamentul German a oferit o mână liberă lui Hitler prin a ratifica Actul de Împuternicire pe 21 Martie 1933. Acesta l-a autorizat să scrie toate legile, automat aprobate de Reichstag fie constituţionale sau nu, pentru următorii 4 ani. Aceste măsuri i-au permis Führerului să proceadă agresiv împotriva şomajului şi falimentului naţional.

Renaşterea Socială

Triumful Germaniei peste şomaj, fără ajutor străin şi în timpul unei depresii economice globale, era în sine o realizare cu care orice guvern putea să se simtă satisfăcut. Pentru Hitler, era un pas către programe sociale de mare amploare intenţionate să ridice şi să unifice populaţia. Precum alte elemente

din conducerea Naţional Socialistă, reforme ulterioare au realizat idei ce se dezvoltaseră de mult în societatea Germană. La mijlocul secolului 18, monarhul Prusac, Frederic cel Mare a creat o birocraţie de stat eficientă şi a revizuit taxarea. Legile sale oferind pensii pentru funcţionari şi ofiţeri civili au invitat critica cum că vor falimenta trezoreria.

Gândirea progresivă în serviciul civil Pruso-German a dus la prima lege a ţării asupra muncitorilor în următorul secol. Regulaţia, ratificată pe 6 Aprilie 1839, interzicea practica de a lucra mici copii în mine. Niciun băiat nu putea intra în forţa de muncă până când avea cel puţin 3 ani de şcoală. A devenit ilegal să fie lucraţi copiii ture de noapte sau Duminici. Mai multe legi asupra muncii copiilor au urmat în 1853. Cu toate că primitive după standarde moderne, aceste regulaţii erau avansate în acel timp. Decretul Vocaţional al Ligii Germane de Nord din 1869 şi măsuri ulterioare pentru a proteja muncitorii după unificarea ţării în 1871 au plasat Germania în fruntea naţiunilor industriale în categoria de reforme sociale.

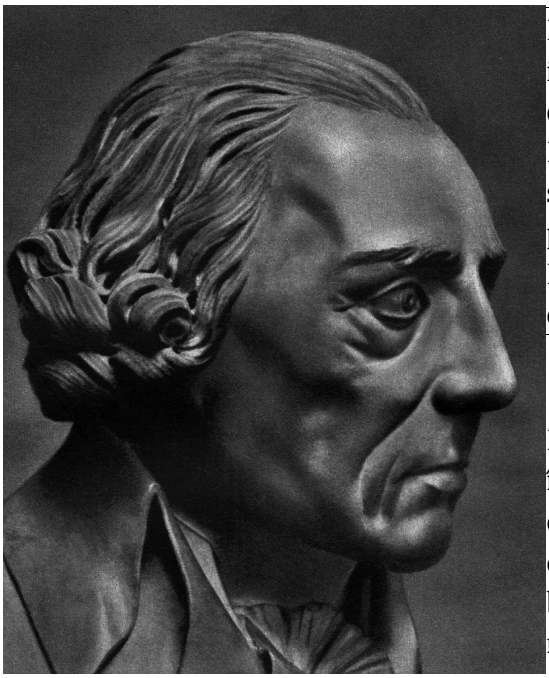

Regele Frederic cel Mare al Prusiei a introdus reformă socială şi s-a demonstrat un General capabil în Războiul de 7 Ani. Deopotrivă slujitor şi stăpân al ţării sale, el a personificat calităţile de lider ce Naţional Socialiştii au vrut să emuleze.

Programele sociale introduse de Hitler aveau 2 obiective. Unul era să îmbunătăţească standardul de trai a cetăţeanului de rând. Celălalt era să creeze o societate fără clase unde burghezii, muncitorii, fermierii şi nobilii se bucurau de statut egal

ca şi *Volksgenossen.* Aceasta se traduce practic în „camarazi etnic naţionali," însă expresia „tovarăşi Germani" transmite mai bine spiritul acesteia. Hitler credea că eliminarea barierelor tradiţionale de clasă va crea mobilitate socială ca indivizi talentaţi să avanseze. Toată Germania ar beneficia din maturarea resurselor umane mai promiţătoare.

O organizaţie importantă pentru promovarea valorilor de comunitate Naţional Socialistă era Serviciul de Muncitori Voluntari (FAD). Fondat în August 1931, FAD recruta şomeri pentru munci publice. Plătind voluntari 2 RM pe zi, un scop principal al FAD-ului era să îmbunătăţească bunăstarea fizică şi mintală a şomerilor şi tinerilor Germani fără ocupaţie. La preluarea puterii, Hitler a extins organizaţia şi a crescut scala de plată. Număra 263.000 de membrii la mijlocul lui 1933. Führerul o considera „superb potrivită pentru instrucţiunea voită în conceptul unei *Volksgemeinschaft* (comunitate naţională)."[55] Afilierea în FAD a scăzut pe măsură ce mai multe slujbe au devenit disponibile. În Iunie 1935, Hitler a adoptat o lege făcând serviciul de muncă de 6 luni obligatoriu pentru adolescenţi ce absolveau liceul. Nemaifiind voluntar, FAD-ul a devenit RAD: Serviciul de Muncă al Reichului. Membrii ajutau cu construcţia Autobahn-ului, secau mlaştini, plantau copaci, augmentau ferme sărace şi îmbunătăţeau căile navigabile.

La congresul NSDAP în Septembrie 1935, Hitler a definit scopul social al RAD-ului înaintea a 54.000 de membrii adunaţi: „Pentru noi Naţional Socialişti, ideea de a trimite toţi Germanii printr-o singură şcoală de muncă este printre mijloacele de a face această comunitate naţională o realitate. În acest fel, Germanii vor apuca să se cunoască unul pe celălalt. Prejudiciile comune printre diferitele ocupaţii vor fi atunci aşa şterse încât să nu reapară vreodată. Viaţa inevitabil ne separă în multe grupuri şi vocaţii. Sarcina educaţiei naţiunii politic şi moral este să învingă aceste separări. Aceasta este sarcina principală a serviciului muncitoresc; să aducă toţi Germanii împreună prin muncă şi să-i formeze într-o comunitate."[56] La un congres NSDAP anterior, Hitler a descris serviciul de muncă drept „un asalt împotriva unei naţiuni cu preconcepţii oribile, anume că lucrul manual este inferior."[57]

După ce Hitler a destrămat sindicatele în 1933, Hitler dorea o organizaţie umbrelă devotată binelui deopotrivă muncitorului şi patronului, întrucât „În rangurile sale muncitorul va sta lângă angajator, nemaifiind separaţi de grupuri şi asociaţii ce servesc prin a proteja interesele unei clase sau un grup economic anume."[58] În propria sa proclamare definind obiectivele organizaţiei, Hitler a declarat, „În esenţă sunt acelea de a aduce împreună membrii foştilor sindicate, fostele asociaţii de lucrători de birou şi fostele ligi ale managerilor ca şi membrii egali."[59]

Führerul salută comandanţii de district ai Serviciului de Muncă al Reichului la congresul NSDAP Nürnberg în Septembrie 1938.

Structura sprijinea obiectivul de a elimina conflictul în industrie prin a încuraja respect reciproc, bazat nu pe poziţie ci pe prestaţie. Definit într-o publicaţie, „Nu este nici angajator nici angajat, ci doar aceia încredinţaţi cu munca întregii naţiuni... Toţi lucrăm pentru popor, fie că este precum un aşa zis angajator sau un aşa zis angajat cum era în fosta ordine a clasei mijlocii."[60]

Aceasta reprezenta o separare revoluționară de la percepția liberal-democrată, precum menținea un eseu publicat în *Der Schulungsbrief:* „În sistemul capitalist din trecut, banii deveniseră obiectivul muncii atât pentru angajați cât și pentru angajatori. Era salariul individului ce părea să ofere muncii un sentiment de scop. Angajatul îl vedea pe angajator doar ca și pe cineva ce „câștigă mai mult." Iar angajatorul își privea lucrătorii din firmă doar ca un mijloc pentru atingerea unui scop, un instrument pentru a câștiga mai mult el însuși. Consecințele acestei gândiri erau sinistre. Poate avea muncitorul vreo ambiție de a mai lucra când se gândește. „Eu lucrez doar ca omul din birou să câștige mai mult?" Poate o afacere să ofere muncă de calitate dacă toți se gândesc doar la sine?... Munca – scopul ei, onoarea sa, valoarea creativă, lucrătorul German ca și maestru al meseriei sale și un bărbat mândru și capabil, toate acestea devin secundare. Reorganizarea muncii nu înseamnă doar eliminarea urâtelor deficiențe materiale ale vieții. Trebuie să pătrundă relația de la om la om."[61]

În Mai 1933, primul congres al Frontului Muncii Germane a avut luat loc în Berlin. Cunoscut după acronimul DAF, a înlocuit sindicatele destrămate și asociațiile de manageri. Hitler a declarat, „Scopul Frontului Muncii Germane este formarea unei veritabile comuniuni de cooperare și eficiență între toți Germanii. Trebuie să se asigure că fiecare persoană își poate găsi un loc în viața economică a națiunii conform capacităților sale mintale și fizice ce va asigura cel mai înalt nivel de realizare personală. În acest mod, cel mai mare beneficiu pentru comunitate va fi realizat."[62]

DAF-ul prin urmare, a contribuit scopului lui Hitler de a unii Germanii într-un *Volksgemeinschaft* (comunitate națională). Aici el a declarat, „capul și mâna sunt una. Eternele mici diferențe încă vor exista, bineînțeles. Dar trebuie să existe o fundație comună, interesul național al tuturor, ce crește cu mult peste certurile personale ridicole și banale, rivalități de cariere, conflicte economice și tot așa."[63] Schița Führerului pentru a elimina separați claselor era în mare un proces de egalizare. Prin muncă utilă, toți puteau câștiga respectul comunității. „Nimeni nu are dreptul de a se ridica social pe sine peste altul deoarece o circumstanță exterioară îl face să pară mai bun," Hitler argumenta.

„Cel mai mare individ nu este cel ce are cel mai mult, ci cel ce face cel mai mult pentru toţi ceilalţi... Omul onest, chiar şi dacă este sărac, este mai valoros decât unul bogat ce posedă mai puţine virtuţii."[64]

O măsură revoluţionară, urâtă discipolilor pieţei libere precum bancherul Schacht, era regulaţia guvernului a salariilor şi privilegiile manageriale. Întâi a adresat obiceiul în sectorul privat de a plătii lucrătorii de clasă înaltă subvenţii chiar şi când sunt absenţi la servici, fără a oferi beneficii similare personalului de fabrică. Guvernul a eliminat această discrepanţă. A aranjat în schimb „să asigure muncitorului o anumită compensaţie atunci când lipseşte de la locul de muncă din cauza unor probleme familiale importante, plus o subvenţie fixă, finanţată de companie, în caz de boală."[65]

Legea Regulare de Salarii a introdus standarde de referire pentru calcularea salariilor. Bazate pe principiul de plată comparabilă pentru aşteptări egale asupra timpului şi energiei individului, obiectivul său a fost să garanteze un standard decent de trai pentru toţi cei care au muncit din greu. Legea declara, „Gradarea salariilor trebuie să corespundă cu cererile reale ale muncii în cauza. Prin urmare nu contează ce slujbă are individul. Angajamentul personală este factorul decisiv."[66] Regulaţia cerea mai apoi o ajustare în salariu pentru angajaţii cu greutăţi financiare inevitabile, pentru a le asigura standardul de trai. Chiar şi timpul pierdut la locul de muncă din cauza condiţiilor meteorologice a devenit un factor. De asemenea necesita ca orice cetăţean să fie plătit pentru ore suplimentare.

Legea salariilor nu a egalat venitul personal fără consideraţie asupra ocupaţiei. Gradarea lua în consideraţie asemenea factori precum cerinţele mintale şi fizice ale slujbei, iniţiativa independentă sau precizia necesară, educaţia, pericole şi experienţă. Scopul său era să stabilească un sistem ce ar putea fi aplicat în cele mai diverse cariere şi activităţi şi să ajute în a reduce diferenţele sociale şi economice. Recunoştea valoarea muncii cinstite şi nevoia de a compensa adecvat pe orişicine comite muncă cinstită. Un principiu de căpătâi a programului de gradare salarială nu era de a reduce standardul de trai al lucrătorilor anterior plătiţi mai bine, ci de a ridica standardul celor ce câştigă mai puţin.

Acest aranjament tăia prin profiturile industriei. Până la 1938, costurile patronilor pentru salariile lucrătorilor crescuseră cu 6,5%.[67] Includeau sărbători plătite pentru muncitori, o măsură personal introdusă de Hitler. Legea de salariu a stabilit un venit lunar minim pe persoană, suficient pentru a garanta un standard decent de trai. A afectat 96% din salarii de-a lungul naţiunii. Führerul însuşi a scris că „introducerea unei clase particulare de oameni în comunitate nu se întâmplă prin a trage în jos clasele de sus, ci prin a ridica pe cea de jos. Acest proces nu poate fi vreodată efectuat de clasa mai înaltă, ci de cea joasă luptându-se pentru drepturi egale."[68]

Grija sa pentru bunăstarea muncitorilor săraci ducea uneori la implicarea personală a lui Hitler în a corecta probleme sociale mai mici. Odată într-un monolog la cină, el s-a plâns de contrastul de confort şi lux între cazarea pasagerilor şi echipajului pe vapoare cu aburi: „Pe de-o parte orice rafinament şi tot ce poate fi dorit, iar pe cealaltă niciun confort, doar condiţii aspre şi nesănătoase. Este incredibil că nimeni nu s-a îngrijorat în legătură cu cât de vizibile sunt diferenţele în condiţiile de trai de acest fel." Se pare că în timpul unui tur al unui pachebot, Hitler a fost ofensat de condiţiile de cazare ale echipajului comparativ groaznice. El le-a ordonat augmentate pe toate navele de pasageri. El a descris controversa mai apoi într-o discuţie despre probleme sociale cu Abel Bonnard, un membru al Academiei Franceze în Mai 1937: „Când am cerut ca membrii echipajului să aibă cazare mai bună, am primit răspunsul că spaţiul pe nave mari este prea preţios pentru a satisface dorinţele noastre. Când am cerut ca membrii echipajului să aibă o punte special desemnată pentru ca ei să ia aer proaspăt, ni s-a spus că asta implică dificultăţi tehnice încă nerezolvate de inginerii noştri."[69] Aşa cum poate fi presupus, aceste obiecţii nu au avut nicio influenţă asupra determinării lui Hitler. El a mai relatat oaspetelui Francez, „Astăzi, echipajele de pe nave au cabine decente. Ei au propria punte unde se pot relaxa pe şezlonguri confortabile, ei au radiouri pentru divertisment. Au o cameră de cinat unde îşi iau mesele cu un ofiţer de punte. Aceste îmbunătăţiri nu au fost aşa costisitoare. Trebuiau doar să dorească să le implementeze."

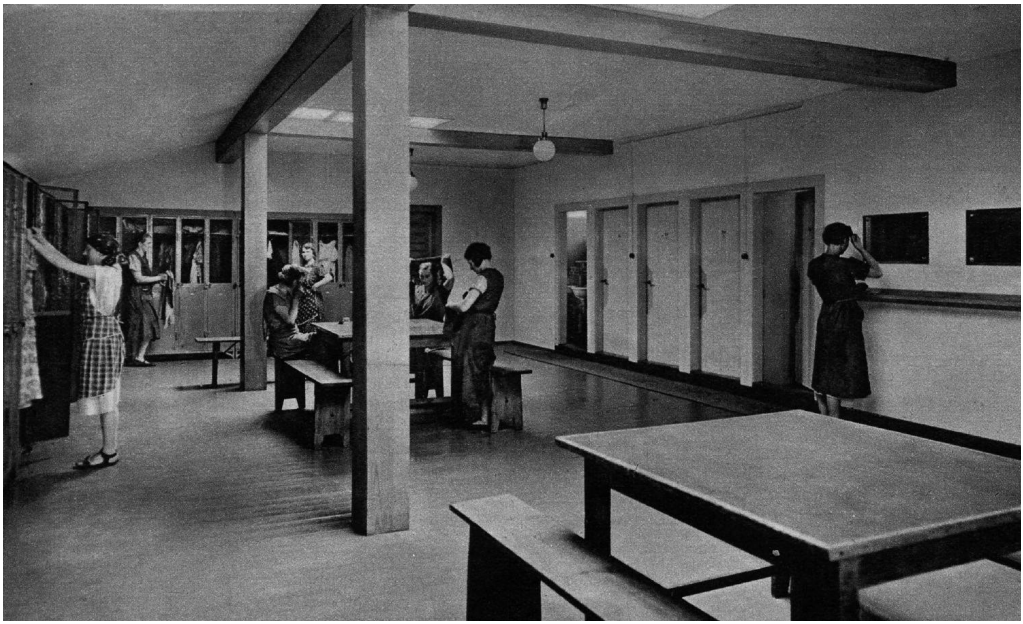

Sub supravegherea guvernului Naţional Socialist, manageri de uzine ofereau facilităţi pentru muncitori precum această cameră de vestiare.

Mutarea ofiţerilor în aceleaşi sală de mese cu marinarii corespundea cu devotamentul lui Hitler de a demola barierele de clasă din societate. Obiceiul flotei Germane de a oferi 4 meniuri pe navă, a căror calitate varia în funcţie de rang, de asemenea eliminat. Spunând odată la cină că „în timpul Războiului Mondial, bucătăria de pe front era incomparabil mai bună când ofiţeri mâncau din ea de asemenea," Hitler a aranjat ca din acel moment înainte, forţele armate Germane să hrănească toate gradele cu aceleaşi raţii. „Părerea cum autoritatea va slăbi dacă distincţiile nu sunt păstrate este nefondată," spunea el. „Cine poate face mai mult şi ştie mai mult decât altul va avea autoritatea necesară. Pentru unul ce nu este superior în abilitate şi cunoaştere, gradul său în orice funcţie pe care o deţine nu-l va ajuta."[70]

Corectări în salariu, beneficii şi cazare nu doar că au ridicat standardul de trai pentru muncitori, ci au ajutat să-i integreze social. Avantaje anterior

asociate cu prestigiul clasei mijlocii deveniseră universale. Aceasta a micşorat încă un simbol de statut ce separa casta privilegiată şi complăcută de către cei ce doreau acceptare. Hitler nu avea credinţă în buna voinţă a burghezilor şi de fapt o învinuia pentru barierele de clasă ale Germaniei. El a adoptat legi ce făceau exploatarea muncitorilor o infracţiune pedepsită: „Asta trebuie considerată o necesitate atâta timp cât există angajatori ce nu doar că nu au un simţ de responsabilitate socială, dar care nu au nici cel mai primitiv sentiment pentru drepturi umane."[71] În Ianuarie 1934, guvernul a ratificat Legea de Regulare a Muncii Naţionale, conţinând 73 de paragrafe. Într-o conferinţă de presă, Ministrul de Muncă al Reichului, Franz Seldte a definit fundaţia legii ca şi eliminarea distincţiilor „nesuferite" de clasă ce au contribuit anterior la colapsul economiei Germane, spre deosebire de noua „accentuare a conceptului de stimă socială," şi ideea de conducere în viaţa de afaceri.[72]

Vocabularul legii a înlocuit termenii „angajator şi angajat" cu „lider şi urmaş." Desemna rolurile respective astfel: „Liderul facilităţii face decizii pentru urmaşi în toate aspectele producţiei atât cât se încadrează în regulaţiile legii. El este răspunzător pentru bunăstarea urmaşilor. Ei sunt meniţi să fie devotaţi lui, în conformitate cu încrederea reciprocă aşteptată într-un mediu de lucru cooperant."[73] Legea impunea obligaţii morale pe ambele părţi. Economistul German Dr. Hans Leistritz i-a descris în aceste cuvinte: „Şi liderul de facilitate şi urmaşii sunt sub comanda poporului. Fiecare înfruntă mereu aceeaşi alegere, dacă să-şi îndeplinească datoria sau să devină prins în obiective egoiste. Liderul de facilitate şi urmaşii pot deopotrivă să înfrunte acţiune disciplinară ce pedepseşte infracţiuni împotriva codului social de onoare." Legea cita exemple, precum „dacă un contractor, lider de facilitate sau alt personal de supraveghere abuzează de autoritatea lor la locul de muncă pentru a exploata neetic munca membrilor urmaşi sau le insultă stima." Legea de asemenea îi ţinea responsabili pe muncitori pentru „compromiterea armoniei locului de muncă prin a-şi agita intenţionat colegii."[74]

Cu toate că legea oferea autonomie de menajare în facerea deciziilor, de asemenea includea restricţii serioase. Deţinătorii şi directorii de afaceri erau răspunzători nu doar pentru o buna gestionare fiscală a companiei, dar şi

pentru protejarea angajatorilor împotriva abuzului. Aceasta nu era prezentată precum un sfat cumsecade al guvernului. Era o lege cuvânt cu cuvânt. Venitul şi profitul nu mai erau obiectivele principale ale unei întreprinderi. Bunăstarea asociaţiilor ei devenise un scop concurent. Ministerul de Muncă al Reichului a publicat un tabel cu infracţiuni sub categoria de exploatare nedreaptă a angajaţilor. Acestea includeau plata salariilor sub scala fixată sau lipsa de compensaţie a lucrătorilor pentru ore suplimentare, a refuza să ofere vacanţe pentru angajaţi, tăierea de ore, a oferi mese insuficiente, încălzire inadecvată a staţiilor de lucru, şi menţinerea unui mediu de lucru periculos sau neigienic. Supraveghetorii erau disciplinaţi chiar şi pentru intimidarea lucrătorilor pentru a munci mai repede.[75]

Prevederile legii muncii se întindeau peste regiunile rurale de asemenea, oferind protecţie similară pentru ajutorii de fermieri. În 1938, periodicul *Soziale Praxis (Obicei Social)* raporta „pedepse serioase" aplicate pentru deţinătorii de pământ ce-şi ţineau muncitorii în cazare inadecvată. Proprietarii erau de asemenea citaţi „dacă nu profitau de posibilităţile pentru finanţarea construcţiei de cazare pentru muncitori pe ferme oferite de agentul Planului de Reconstrucţie în 4 Ani."[76]

Dosarul procedurilor judiciare din 1939 demonstrează că legea de muncă păzea în principal bunăstarea angajaţilor mai degrabă decât a supraveghetorilor. În acel an, curţile au efectuat 14 şedinţe împotriva a muncitori şi 154 împotriva a supraveghetori de uzine, supraveghetori asistenţi şi manageri. În 7 cazuri, directorii şi-au pierdut slujbele. Pentru încălcări mai serioase, ministerul de muncă implica Poliţia Secretă Germană, Gestapo. Aceasta de obicei rezulta în arestul şi izolarea managerilor „asociali" şi în mare implica cazuri unde condiţii de muncă nesănătoase sau periculoase în mod voit permise rezultaseră în deteriorarea sănătăţii unui angajat.[77]

Unul din cei mai proactivi advocaţi pentru clasa muncitoare era liderul DAF, Dr. Robert Ley. Un aviator de luptă luptă în Primul Război Mondial şi fost chimist, Ley se alăturaseră NSDAP în 1925. Cuvintele sale accentuau regulaţiile ce guvernau tratamentul muncitorilor: „Astăzi patronul nu ne mai poate spune, „fabrica mea este treaba mea privată." Asta a fost înainte, acum s-a dus.

Oamenii din fabrica sa depinde de fabrică pentru binele lor, iar aceşti oameni aparţin nouă. Aceasta nu mai este o chestiune privată, este o chestiune publică. Iar el trebuie să gândească şi să acţioneze corespunzător şi să răspundă pentru aceasta."[78]

În ciuda implicaţiei împuternicirii legii, obiectivul pe termen lung al DAF-ului era să corecteze *voluntar* atitudinile ce duc către nedreptăţi sociale. Hitler spunea că „poliţia nu trebuie să fie pe spinarea oamenilor peste tot. Altminteri, viaţa pentru oameni în patrie ar fi precum traiul din închisoare. Slujba poliţiei este să depisteze elemente asociale şi să le elimine fără milă."[79] Un număr din 1937 al *Soziale Praxis* menţinea, „Statul nu vrea să conducă afacerile, doar vrea să aranjeze funcţionarea lor cu un simţ de conştientizare socială." DAF-ul recunoştea că orice lege de muncă va „rămâne ineficientă atât timp cât eşuează în a-i convinge pe lideri şi urmaşi lucrând în fabrici de corectitudinea şi necesitatea unei astfel de percepţii asupra muncii, şi a-i antrena într-un punct de vedere corespunzător."[80]

În Octombrie 1934, Hitler a publicat un decret ce definea natura şi sarcinile DAF-ului. El a scris, „Frontul de Muncă German este menit să asigure armonie în locul de muncă prin a crea o înţelegere printre liderii de facilitate pentru necesităţile justificabile ale urmaşilor, şi echilibrarea acesteia cu o apreciere printre urmaşi pentru circumstanţele fabricii şi a ceea ce este posibil." În acest sens, Hitler a desemnat DAF-ului o misiune educativă de asemenea. Era doar un singur element într-un proces lung şi extensiv de „reeducare a poporului ca şi condiţie preliminară" pentru a realiza „socialism adevărat."[81] La congresul partidului în 1935, Hitler a jurat să „continue să educe poporul German pentru a deveni o comunitate adevărată."[82]

Führerul era sceptic în privinţa posibilităţii de a-şi câştiga propria generaţie pentru programul social NSDAP. A exprimat griji ajutorului său, Wagener în Septembrie 1930: „Crezi că un industriaş înrăit este gata să recunoască brusc că ceea ce deţine nu este un drept, ci o obligaţie? Că banii nu mai conduc ci *vor fi* conduşi? Că nu este vorba de viaţa individului, ci de viaţa întregului grup? Este o ajustare radicală şi totală de care adultul nu mai este

capabil. Doar tinerii pot fi schimbaţi, făcuţi să se ajusteze şi alinieze cu un simţ socialist de obligaţie faţă de comunitate."[83]

Într-un discurs către liderii organizaţiilor de luptă a partidului în 1933, Hitler a declarat, „Cu foarte puţine excepţii, practic toate revoluţiile au eşuat pentru că susţinătorii lor nu au recunoscut că cea mai esenţială parte a unei revoluţii nu este obţinerea de putere, ci educarea poporului."[84] La o adresare în Berlin deschizând efortul de caritate anual de iarnă pentru 1940, Hitler a discutat importanţa educaţiei: „Naţional Socialismul are ţinut din start părerea că orice perspectivă este de fapt produsul şcolii, obiceiurilor, şi eredităţii, prin urmare susceptibil reeducării. Copilul ce creşte astăzi în naţiunea noastră nu este născut genetic cu vreun prejudiciu de o origine ocupaţională sau de clasă. Acestea sunt insuflate în el... Doar în cursul vieţii sunt aceste diferenţe în mod artificial forţate asupra lui de către mediu. Şi să eliminăm asta este misiunea noastră, altminteri eşuăm în a construi o societate cu adevărat organică şi de durată."[85]

Hitler a spus tinerilor Germani în Nürnberg într-un discurs în 1938 că slujba de a transforma o populaţie „nu poate fi realizată decât de un corp unificat al poporului nostru, ce nu a venit în fiinţă prin dorinţe şi speranţe, ci numai prin educaţie. Numai prin aceasta putem crea naţiunea de care avem nevoie."[86] În acest fel, Führerul s-a străduit să obţină acceptare pentru programul socialist al partidului printre oamenii Germani cu supunere voită mai degrabă decât conformare bazată pe împuternicirea legii. „Cu poliţia, mitraliere şi bastoane de cauciuc, niciun regim nu poate fi menţinut pe termen lung," el a avertizat.[87] În 1939, el a chemat la o reducere drastică a forţei naţionale de poliţie pentru a elibera muncitori ce să rezolve deficitul de lucrători în industrie.

Nouă legislaţie, instrucţiuni publice şi DAF lucrau împreună pentru a augmenta condiţiile slujbelor muncitorilor. Hitler a devotat simultan atenţie egală către îmbunătăţirea caselor pentru clasa muncitoare. Revitalizarea industriei de construcţie, ce era nucleul programului lui Reinhardt pentru a reduce şomajul, a jucat un rol crucial în agenda socială a guvernului de asemenea.

Bremen-Oslebshausen, una din noile aşezări proiectate să ofere case accesibile în medii naturale pentru familiile din clasa muncitoare.

Fără case decente, muncitorii nu puteau obţine respectul de sine şi respectul comunităţii Germane pentru a se integra complet în viaţa naţională.

Încă din înaintea Primului Război Mondial, locuinţe inadecvate pentru oamenii muncitori fuseseră o problemă acută în societatea Germană. Din rezidenţele disponibile, 47% aveau doar una sau două camere plus o bucătărie. Un estimativ de 900.000 de case sufereau de supraaglomerare. Era un deficit de 1,5 milioane de case. Construcţia nouă a adăugat 317.682 în 1929, anul de vârf, însă doar 141.265 în 1932. Aproape jumătate constau în aşezări mici. Un estimativ de 4-6 milioane de case necesitau modernizare. Un mare procentaj

ducea lipsă de electricitate, conectarea la conductele de apă municipale, sau facilităţi pentru baie şi duş."[88] Un studiu de către DAF a conclus, „În prezent, poporul German trăieşte sub condiţii ce reprezintă un hazard adevărat... În interiorul Reichului, majoritatea familiilor sunt concentrate în case aglomerate şi insuficiente. Datorită acesteia nu doar că moravurile, conştientizarea culturală, sănătatea şi pacea socială sunt compromise, dar în mod special viitorul descendenţilor. În prezent în jur de 300.000 de copii sunt nenăscuţi anual, doar pentru că condiţiile mizerabile iau inima părinţilor de a-i aduce în lume."[89]

Hitler a atacat problema în modul său obişnuit, prin a o trata ca şi o problemă socială ce afectează întreaga naţiune; plătitorii de taxe puteau subvenţiona costurile de construcţie pentru noi case. Ministerul de muncă a rezistat acestei propuneri. Personalul său consta în mare în economişti conservatori ce doreau să limiteze cheltuiala şi să evite creşterile de taxe ce astfel de programe necesitau. Ministerul promova *Volkswohnung (Rezidenţa Poporului),* cu doar 2 dormitoare, o bucătărie şi baie. În primii ani ai conducerii Naţionale Socialiste, 46% din noi construcţii de case au adoptat această structură nepopulară. Deseori în dezacord cu ministerul de muncă, DAF-ul promova camere mai spaţioase şi adăugarea unei sufragerii pentru activităţi de familie. Directorul Oficiului de Case de fermă, Dr. Paul Steinhauser, a ajutat în a rezolva problema costului adiţional pentru case mai mari într-o modalitate inedită. El a implicat afaceri în a cofinanţa construcţia unor case superioare angajaţilor lor. DAF-ul recompensa companiile participante cu onoruri civile şi publicitate favorabilă. Campania s-a bucurat de un mare succes.[90]

Hitler a devenit personal implicat în proiectarea caselor cu 4 camere. Fiecare era menită să aibă încălzire centrală, o bucătărie cu combinaţie de electricitate/cărbune şi un duş pe bază de boiler pentru apă caldă. Guvernul a ordonat dezvoltarea unui frigider de bază, accesibil pentru a înlocui modelele comerciale ce erau încă un lux pentru majoritatea familiilor. Hitler el însuşi a decis să fie instalate duşuri în loc de căzi în fiecare casă nouă. El a precizat că trebuie inclus un mic perete în cabină pentru a permite părinţilor să spele copii mici. Cumpărătorii aveau opţiunea de a comanda o cadă ca şi augmentare.

În Mai 1938, ceremonia de inaugurare a lucrărilor a luat loc în Wolfsburg, un nou oraş proiectat pentru familiile muncitorilor industriali angajaţi la uzina de asamblare de automobile, KdF. Prin a sprijini proiectul, Hitler şi-a demonstrat dezacordul în mod tacit cu planul de a relocaliza muncitori înapoi către ferme, ce mulţi Naţional Socialişti propuneau. El considera programul „întoarcere către sol" o „risipă de efort şi bani aruncaţi." Wolfsburg oferea cazare bine amenajată, evitând ceea ce Hitler numea „o adunătură monotonă de etaje suprapuse precum zgârie norii Americani."[91] Planul făcea uz libertin de spaţiu pentru aşezarea zonelor rezidenţiale. Includea coridoare amenajate pentru a bloca vederea asupra rutelor vehiculelor, de asemenea includea parcuri, drumeţii, trotuare şi căi de biciclete. 8% din case constau în case pentru o singură familie, pentru oameni ce preferau munca în livadă şi curte.

Hitler a ajutat cu detaliile planului de oraş. El a determinat suprafaţa domiciliilor, insistând asupra bucătăriilor mari unde familiile puteau cina împreună. Führerul deseori aranja conferinţe aprofundate cu arhitectul instanţei, Albert Speer, şi Dr. Ley legate de proiect. În baza planului lui Hitler de a construi case prefabricate în fabrică ce să fie asamblate pe teren, Ley a calculat că, constructorii ar putea reduce costurile de construcţie la jumătate.[92]

Când Hitler la numit pe Ley, comisarul Construcţia Caselor Sociale în Noiembrie 1940, el a dat directorului DAF o mână liberă pentru a-şi urmări agenda fără obstrucţie din partea ministerului de muncă. Ley deja se luptase cu acestă birocraţie greoaie pentru a implementa beneficii de siguranţă socială pentru pensionari, văduve şi cei cu dizabilităţi. Beneficiari erau de asemenea orfani sau copii cu infirmităţi.[93] Oponenţi considerau această măsură prea costisitoare. Sub sistemul vechi de asigurare sprijinit de ministrul Seldte, Ley argumenta că îmbătrânirea era egală cu sărăcia. El a solicitate ca plăţile să fie suficiente pentru a permite beneficiarului să menţină un standard de viaţă aproape egal cu cel din cursul vieţii de muncă. Aici Ley a triumfat de asemenea, dar numai după ani de efort persistent.

Fonduri insuficiente au amânat de asemenea legislaţia unui program naţional de sănătate. Când Hitler a devenit Cancelar, majoritatea oamenilor din clasa muncitoare nu aveau asigurare medicală. Muncitorii se bazau pe doctori

din uzină, în timp ce membrii de familie bolnavi aveau grijă unul de altul acasă. Iluminare inadecvată, zgomot de fabrică, muncă excesivă şi alte circumstanţe similare au contribuit către boală la locul de muncă, încât în medie 3% din angajaţi erau absenţi de la locul de munca în fiecare zi, naţional. Adăposturi inadecvate şi lipsa de recreaţie erau de asemenea detrimentale sănătăţii lucrătorilor. Majoritatea oamenilor nu-şi puteau permite doctori, asociind profesia cu o brigadă de pompieri chemaţi doar în urgenţe grave. Deseori doctorii îşi aşezau afacerea în cartiere unde clienţii puteau plăti mai mult pentru serviciile lor. Aceasta a dus la o lipsă de doctori în comunităţile rurale. Zone izolate şi puţin populate duceau lipsă nu doar de doctori dar şi clinici. Rata de mortalitate printre prunci şi copii mici într-o zonă mai săracă era 6%.

Ley s-a luptat cu Directorul Doctorilor Reichului, Dr. Leonardo Conti, asupra reformelor. Conti a rezistat sugestiilor conform cărora doctorii de familie trebuie distribuiţi la discreţia guvernului pentru a acoperi comunităţi defavorizate, sau să fie repartizaţi la noile clinici înfiinţate acolo. El a prezentat argumentul oarecum invalid că a transfera persoanele bolnave din mediul casei către instituţii de vindecare contravine conceptului Naţional Socialist de familie ca şi centru al societăţii. Ley argumenta că a permite cadrelor medicale să practice doar în zone unde pot câştiga un profit este o mentalitate tipic liberală, ce neglijează binele comunităţii în schimbul beneficiului individului. El a insistat să fie închise companiile de asigurare de sănătate şi înlocuite cu medicină socializată. Fiecare German era menit să primească un card medical pe viaţă, care odată prezentat în timpul vizitelor la doctor sau clinică îl îndreptăţeau la asistenţă medicală finanţată de stat. Conti considera preţul pentru a stabili, aproviziona şi a recruta pentru clinici rurale, plus obligaţii guvernamentale pentru acoperirea costurilor, o povară opresivă asupra plătitorilor de taxe.

O altă propunere introdusă de liderul DAF era ca atunci când lucrătorii trebuie să stea acasă datorită unei boli, angajatorul trebuie să continue să plătească 70% din salariul lor. Angajaţi absenţi de la muncă pentru a avea grijă de un membru al familiei primeau aceeaşi compensaţie. Din nou, Ley propunea folosirea profiturilor industriei pentru a ridica standardul de trai al

muncitorului. Ley şi Conti în definitiv au compromis, semnând un agrement de asistenţă medicală naţională la Bad Saarow în Ianuarie 1941. Autoriza înfiinţarea de clinici locale gratuite, examinări fizice anuale pentru toţi cetăţenii, şi acoperire finanţată de stat pentru tratament medical incluzând bolnavi şi persoane rănite. Aceasta nega nevoia oamenilor de a cumpăra asigurare medicală. Pentru a compensa costurile, planul a chemat la măsuri de „medicină preventivă" de mare amploare. DAF-ul aloca fonduri pentru a construi mai multe centre spa de sănătate, staţiuni, şi alte facilităţi de recreaţie pentru a servi pe post de retrageri la sfârşitul săptămânii pentru lucrători şi familiile lor. Aceasta pentru a îmbunătăţii sănătatea publică prin odihnă şi relaxare.

Agrementul de asemenea chema la o extindere a programului educaţional pentru a instrui cetăţenii în menţinerea de moduri de viaţă sănătoase. Doctorii de uzine primeau sarcina adiţională de a antrena angajaţii în prevenire de boli. Campania publica a guvernului îndemna pe Germani să evite indulgenţele detrimentale sănătăţii fizice, descriind păstrarea bunăstării fizice şi a nu împovăra comunitatea drept o datorie civică. Programul per-total a dus la o reducere substanţială în morţi premature, şi de asemenea reducere în timpul pierdut la muncă cu aproape jumătate. Aşa guvernul, în timp ce oferea sistem de sănătate cetăţenilor săi, de asemenea a impus în schimb obligaţia asupra publicului de a trăi responsabil.

Concentrarea guvernului pe reformă socială a penetrat conştiinţa publicului. Era responsabilitatea fiecărui German, declarase Hitler, să ajute pe cei defavorizaţi, cei ruinaţi financiar şi cei care nu mai au bază în sine. La congresul de partid din 1935, el a spus „comunitatea Germană trebuie să-i ajute să se ridice pe picioarele lor, să-i sprijine şi să-i încorporeze din nou în treburile vieţii noastre naţionale."[94]

Caritatea anuală de Munca Ajutoare de Iarnă demonstrează cum Hitler a prevăzut un scop dublu pentru ajutor public: pentru a aduce ajutor săracilor şi a promova solidaritate deopotrivă. Lansat în toamna din 1933, programul solicita contribuţii financiare de la populaţie pentru a-i ajuta pe neangajaţi. Asociaţii foloseau donaţiile pentru a cumpăra alimente, materiale de încălzit şi

cupoane pentru nevoiaşi, sau pentru a finanţa instituţii caritabile afiliate. În iarna din 1935/36, efortul a ajutat 13 milioane de Germani. Pe măsură ce situaţia forţei de muncă în Reich s-a îmbunătăţit, Munca Ajutoare de Iarnă a devenit mai puţin necesară. Considerând-o un „mijloc esenţial pentru educaţia continuă a tovarăşilor Germani în spiritul comunităţii Germane," Hitler a menţinut caritatea de-a lungul timpului său ca şi Führer.[95] El a deschis efortul în fiecare Septembrie cu un discurs bine mediatizat înaintea unei audienţe în Berlin.

Tărie Prin Bucurie

Una din cele mai populare organizaţii pentru avansul socialismului şi armoniei în Germania era divizia de recreaţie a DAF-ului, „Tărie Prin Bucurie." În Germană, KdF, rolul său era să ofere diversiune pentru populaţia muncitoare. Ley a anunţat la fondare, „Nu ar trebui să întrebăm doar ce face persoana la muncă, dar de asemenea avem responsabilitatea de a fi atenţi la ce face persoana când nu munceşte. Trebuie să fim conştienţi că plictiseala nu odihneşte omul, ci divertismentul în variate forme. A organiza acest divertisment, această relaxare, va deveni sarcina noastră cea mai importantă."[96] Hitler considera călătoritul o activitate excelentă pentru regenerarea minţii, trupului şi spiritului. Ley declara, „Führerul doreşte fiecare muncitor şi fiecare angajat să poată să ia o vacanţă KdF de cost accesibil măcar o dată pe an. Prin a face asta, omul nu ar trebui să viziteze doar cele mai faine zone Germane de vacanţă, ci de asemenea să meargă în voiaj pe mare în străinătate."[97]

Puţini Germani îşi puteau permite călătorie înainte de conducerea lui Hitler. În 1933, doar 18% din angajaţi şi-au permis. Toţi erau oameni cu salarii peste medie. KdF-ul a început să sponsorizeze excursii de cost mic pentru familii cu salarii mici. Pachete cu opţiuni acopereau costul de transport, cazare, mese şi tururi. Opţiuni includeau ieşiri la înot sau staţiuni de munte, staţiuni de sănătate, atracţii populare din oraşe şi provincii, drumeţii şi călătorii în camping. În 1934, 2.120.751 de oameni au luat tururi de vacanţă scurtă. Numărul creştea anual, cu 7.080.934 participând în 1938. „Rătăcirile" KdF –

excursii cu rucsacul în zone pitoreşti – a atras 60.000 în primul an. În 1938 erau 1.223.362 de Germani pe drumeţii.[98] Influxul de turişti a sporit comerţul în mici oraşe-staţiuni cu economii în depresie.

Aceste activităţi erau posibile numai pentru că Hitler, când a fondat agenţia „Tărie Prin Bucurie" în Noiembrie 1933, a ordonat toate afacerile şi industriile Germane să ofere timp suficient de vacanţă plătită pentru angajaţi. Înainte de acel an, aproape o treime din forţa de muncă a ţării nu avea contract cu sindicat şi deci lucra fără vacanţe. În 1931, doar 30% din muncitori cu agremente de salarii au primit 4-6 zile libere pe an. Majoritatea, 61%, primea 3 zile.[99] Guvernul Naţional Socialist a cerut ca tuturor muncitorilor să li se garanteze un minim de şase zile libere după şase luni de activitate într-o companie. Pe măsură ce vechimea creştea, angajatul avea să câştige 12 zile de vacanţă plătită pe an. Statul a extins aceleaşi beneficii pentru aproximativ 500.000 de *Heimarbeiter* din Germania, oameni ce aveau un mic contract cu industria ce producea componente acasă. Corporaţii contractoare le finanţau sărbătorile de asemenea. Ley s-a luptat cu ministerul de muncă ani la rând înainte să reuşească să extindă vacanţa plătită pentru muncitori la 4 săptămâni pe an.

Mulţi alegând să călătorească în vacanţă au profitat de croaziere ieftine sponsorizate de KdF. Agenţia a lansat iniţial două nave de pasageri la începutul anului 1934. Pe 3 Mai, *Dresden* a părăsit Bremerhafen cu 969 de oameni în vacanţă într-un voiaj de 5 zile. *Monte Olivia*, purtând 1.800 de pasageri, a plecat din Hamburg în aceeaşi zi. Ambele nave au navigat până la Insula Wight de pe coasta Engleză şi înapoi. Puţini dintre cei care se aflau la bord au avut vreodată experienţa unei croaziere, şi s-au întors în port entuziasmaţi. În interviuri bine mediatizate, călătorii descriau cu entuziasm noua flotă KdF drept „nave de vis pentru muncitori." Reportajele de presă au sporit interesul pentru program. Cu cereri de rezervare inundând KdF-ul, navele începuseră o navetă continuă de croaziere de 5 zile către Norvegia şi înapoi, oferind pasagerilor un tur al fiordurilor maiestoase de pe coastă.

Împreună cu DAF, Organizaţia de Bunăstare Naţional Socialistă a finanţat activităţi de recreaţie şi călătorii pentru copiii familiilor clasei muncitoare, precum această excursie în vara din 1937.

Voiajele deveniseră foarte populare, determinându-l pe Ley să lanseze încă 5 nave în acea vară. Până la sfârşitul lui 1934, flota KdF oferise croaziere de 5 zile, în mare către Norvegia, la 80.000 de muncitori Germani şi familiile lor. KdF a introdus croaziere Mediteraneene în următorul sezon. Voiaje către Italia permiteau pasagerilor să debarce la Genova, Napoli, Palermo şi Bari. Croaziera către Portugalia a acostat la Lisabona sau Medeira. În primul voiaj din 1935 început pe 15 Marite, 4 nave KdF au purtat 3.000 de pasageri către Madeira, printre ei se afla Ley. Rezidenţii Portughezi şi Italieni ai porturilor au văzut pentru prima oară Germani din clasa muncitorească bucurându-se de o activitate recreaţională anterior asociată cu clasa înaltă. De-a lungul anului 1935, peste 138.000 de Germani au fost în croaziere KdF.[100]

Ley a contractat şantierul naval Blohm & Voss din Hamburg pentru a construi primul pachebot în 1936. Având un interes considerabil în proiectare, Ley a insistat ca toate punţile să nu aibă ventilatoare, maşinării sau echipament.

Sala de cină la bordul noii nave KdF *Robert Ley.*

Punţile aveau să aibă spaţiu suficient ca toţi pasagerii să se poată bucura de şezlonguri în acelaşi timp. Punţi de promenadă, săli de jocuri şi de exerciţii fizice, săli de concert şi dans, auditorii şi saloane largi, puternic luminate cu scaune confortabile erau cerinţe. Fiecare cabină de pasager avea vedere afară prin hublouri, iar membrii echipajului aveau să primească cabine de asemenea. Nu existau condiţii de primă clasă sau clasă secundară; toate camerele pasagerilor erau identice în mărime şi mobilier. Hitler a fost prezent la lansarea navei de 25.484 de tone *Wilhelm Gustloff* pe 5 Mai 1937. La ceremonie, Ley a spus mulţimii, „Este minunat, uimitor, şi unic în lume, că un stat s-ar strădui să construiască o aşa măreaţă navă pentru muncitorii săi. Noi Germanii nu folosim nave vechi pentru muncitorii noştri, ci doar ce este cel mai bun este îndeajuns de bun pentru muncitorul nostru German.”[101]

Cu 1.465 de pasageri la bord, *Wilhelm Gustloff* şi-a început prima croazieră pe 15 Martie 1938. Era un voiaj gratis, iar oaspeţii erau muncitorii de la Blohm & Voss ce au construit nava şi soţiile lor, precum şi femei vânzătoare şi personal de birou de la magazinele din Hamburg. Din acea zi până în August 1939, nava făcuse 50 de croaziere KdF către Norvegia, Spania, Portugalia, Italia sau Tripoli. Angajatorii ajutau familiile mai sărace din clasa muncitoare să participe în vacanţe prin subvenţia voluntară a unei părţi din costul biletului.[102] Unele firme finanţau întregul cost unei croaziere de familie pentru angajaţi, plus bani de buzunar. Căile ferate naţionale au redus tarifele pentru Germanii care călătoreau pe calea ferată spre Hamburg şi Bremen pentru cursele KdF. În Martie 1939, noua navă de pasageri şi mai mare, *Robert Ley,* construită pentru croaziere „Tărie Prin Bucurie", s-a alăturat flotei KdF ca şi a zecea navă.

Oficiul sporturilor din DAF a sponsorizat implicarea muncitorilor în alte activităţi „exclusive" precum tenis, schiat, călărit cu calul şi navigare. Oferea cursuri ieftine în aceste sporturi şi construia noi facilităţi. Interesul în programe devenise atât de răspândit încât DAF-ul a trebuit să antreneze un număr mare de instructori adiţionali. Doar în 1934, 470.928 de Germani au luat parte în cursuri de sport DAF. În 1938, numărul crescuse la 22.474.906.[103] Agenţia de asemenea promova cluburi de sport în fabrici şi afaceri. În 2 ani, erau peste 11.000 de cluburi de companii concurând în evenimente de echipe împotriva echipelor din alte firme sau departamente.

Programele de recreaţie ale agenţiei „Tărie Prin Bucurie" au avut multe beneficii pozitive pentru muncitori. Conform declaraţiei lui Ley, ofereau omului muncitor oportunitatea de „a satisface dorinţa sa de a afla mai multe despre viaţa în toate domeniile, şi elibera forţele de creativitate şi hărnicie ce se află în el."[104] Scopul nu era doar de a îmbunătăţi circumstanţele materiale ale acestei clase, dar şi de a ajuta lucrătorii să dezvolte o armonie în lăuntrică prin echilibrul muncii utile pentru naţiune cu o diversiune distractivă în timpul liber. Sprijineau ambiţia lui Hitler de a construi un stat socialist adevărat, căruia el însuşi contribuia cu politici variate. Spre exemplu, puţini în Germania îşi puteau permite un automobil înainte de ordinul Führerului de a proiecta şi a

produce în masă „Maşina KdF," mai târziu cunoscută drept Volkswagen. Vânzările acestui vehicul robust şi ieftin caselor cu salarii medii a eliminat statutul anterior conectat cu posesia unui automobil. Îmbunătăţiri în sistemul de autostradă German a făcut călătoria practică şi populară.

Practica lui Hitler de a institui uniforme pentru serviciul de muncă, tineri şi organizaţii de femei, funcţionari de partid şi stat, cluburi de veterani şi tot aşa de asemenea avansa planul socialist.

Pasagerii pacheboturilor *Sierra Morena* şi *Der Deutsche* părăsesc ţărmul pentru a vedea priveliştile din Palermo, Sicilia.

Uniforma îi egaliza pe Germani, bogaţi sau săraci. Îi identifica doar ca şi aparteneţi unui grup particular contribuind vieţii naţionale. Hitler a declarat în 1930, „Trebuie să ajungem la un punct unde Germanii pot merge cot la cot fără consideraţie faţă de poziţie socială. Astăzi din păcate,

pliurile fine în costumul unuia şi uniforma albastră mecanică al altuia sunt deseori un motiv de separaţie."[105] Scopul politicilor lui Hitler era să realizeze o societate cooperativă, armonioasă, o distribuţie cinstită şi rezonabilă a bunurilor naţionale, şi o viaţă pentru populaţia muncitoare cât se poate fără griji şi lipsuri.

În 1942, Generalul Walther Scherff, un istoric militar în armata Germană, a rezumat impresia populară a Führerului său în acele timpuri: „Principiul de viaţă al lui Hitler era acelaşi ca şi al modelului său, Frederic cel Mare; nu este războiul, ci activitatea civilizată şi creativă precum lucrări de artă, instituţii sociale, şi rute de călătorie ce va aduce poporului German o existenţă practică, lipsită de griji şi sigură în viitor."[106] Hitler odată s-a descris pe el însuşi ca trăind pentru viitorul naţiunii sale, pentru „aceste milioane nenumărate de oameni ce muncesc din greu şi deţin atât de puţin din viaţă."[107]

Rearmând Reichul

Promovând programe pentru a uşura şomajul, reconstruind economia şi unificând naţiunea social, Hitler a devotat mult mai puţină atenţie împuterniciri defensivei naţionale. Prevederi ale Tratatului de la Versailles reduseră armata Germană la o forţă de 100.000 de bărbaţi alcătuită din soldaţi profesionişti cu înrolări lungi. Nu deţinea blindate, artilerie grea sau arme chimice.

Tratatul interzicea Germaniei de a menţine o forţă aeriană. Urmând Ultimatul de la Londra, Aliaţii au interzis producţia de avioane motorizate în Reich. Aceasta a împins firmele aeronautice de vârf ale Germaniei, Junkers, Dornier şi Heinkel să continue dezvoltarea aeronavelor în Suedia, Elveţia şi Rusia. După Primul Război Mondial, Aliaţii au cerut marinei Reichului să-şi ducă flota modernă de suprafaţă către un port Britanic. Rămânând cu marina, redusă la doar 15.000 de soldaţi, erau 6 nave învechite, 6 mici crucişătoare, 12 distrugătoare şi 12 nave torpiloare. Nu era niciun submarin.

În Iunie 1919, prim-ministrul Francez Georges Clemenceau declarase, „Dezarmarea Germană reprezintă primul pas către reducere multilaterală şi limitare de armament... După ce Germania a arătat calea, Aliaţii şi puterile

asociate vor urma aceeaşi cale în siguranţă completă."[108] Cu toate acestea, în anii 1920, Franţa Britania, Statele Unite, Italia, Japonia şi URSS reporniseră o cursă de înarmare parţială, concentrându-se pe expansiunea forţelor navale şi aeriene. Această încălcare de credinţă a oferit Germaniei fundaţia morală de a se reînarma în sfidarea tratatului.

Dotarea învechită a armatei germane în primii ani de mandat ai lui Hitler includea căşti de oţel model 1918, carabine Mauser cu ţeavă lungă din Primul Război Mondial şi mitraliere răcite cu apă model 1908.

Mulţumită dimen-siunilor reduse şi armamentului limitat al armatei Germane, ţara practic nu poseda nicio industrie de armament în 1933. Germanii au trebuit să conducă o dezvoltare experimentală secretă de vehicule blindate, artilerie şi aeronave militare, din moment ce erau ilegale. Deşi inginerii au

retehnologizat unele fabrici pentru producţia de arme, Hitler a introdus o propunere pentru reducerea armamentului internaţional în primii 2 ani în oficiu. În 1933 şi 1934, Reichul a devotat mai puţin de 4% din bugetul către defensivă. Acesta nu era nici măcar jumătate din procentajul alocat de Franţa, Japonia şi URSS, ce deja menţineau arsenale largi.[109]

Germania era într-o poziţie de a implementa un program de reînarmare masiv, dacă Hitler vroia, până la 1936. Fabricile operau la capacitate aproape completă. Reichul deţinea o industrie modernă şi eficientă de maşinării-unelte. SUA şi Germania controlau 70% din piaţa de export internaţională a acestui produs, cu import minim. De fapt, în 1938 Germania avea 1,3 milioane de maşinării-unelte în industrie, de 2 ori mai multe decât Anglia.[110] Această circumstanţă, însă, s-a dovedit a fi de mică valoare forţelor armate Germane deoarece Hitler nu a desemnat prioritate producţiei de echipament militar.

Industria în Germania se concentra pe construcţia de case, îmbunătăţirea condiţiilor de muncă pentru muncitori, lucrări publice, bunuri de consum, şi programele KdF de automobile şi construcţie de navă. Aceste proiecte consumau mari cantităţi de materiale precum metale, cauciuc şi lemn, şi angajau un procentaj semnificativ de muncitori calificaţi. Meseriaşi, ingineri şi tehnicieni calificaţi erau indisponibili pentru industria de armament. Un istoric German a concluzionat, „În cei 6 ani şi jumătate până la izbucnirea războiului, economia Germană realizase un mare succes. Dar rezultatul acestor încercări măreţe rămăseseră relativ mic pentru forţele armate, în faţa cererilor sectorului civil. Impunerea unui nivel înalt de producţie de armament în plus faţă de cererile civile ar fi suprasolicitat economia Germană."[111]

Una din cele mai faimoase lucrări publice ale Germaniei, Autobahn-ul, era fără de valoare strategică, contrar prezumpţiei populare. Statul-major a conclus că un sistem de autostradă ar fi prea uşor de observat de aviatori inamici de la altitudine înaltă, iar unităţile motorizate folosind autostrada, dacă sunt mitraliate, nu ar avea loc de acoperire.[112] Puţine formaţii înainte de război erau motorizate oricum, iar armata se baza în mare pe transport feroviar. În contrast cu comandanţii săi seniori, Freiherr von Fritsch şi Ludwig Beck, Hitler recunoştea din plin valoarea tactică a blindajului în războiul viitorului. Însă, cât

despre expansiunea acestei ramuri de serviciu, atenţia ce el o devota de obicei proiectelor civile paralele era absentă din nou. În opinia unui analist militar faimos, Sir Basil Liddell-Hart, „În cele din urmă a plătit pentru că nu a promovat-o cu mai multă emfază."[113]

În Noiembrie 1934, Departamentul de Echipament al Armatei a optat pentru producţia unui tanc principal de luptă cu un tun montat de 75 de mm. Armata a produs 2 tipuri cu blindaj uşor, tipuri subtilizate de arme, Panzer I şi Panzer II, pentru antrenament de trupe în timpul dezvoltării modelului de luptă. Între timp, armata a introdus de asemenea tancul mediu Panzer III, ce s-a demonstrat adecvat serviciului liniei întâi de pe front. Panzer IV, tancul principal de luptă contractat în 1934, era de fapt în stagiul de plan înainte de luarea de putere a lui Hitler. Primul ce să iasă de pe linia de asamblare a fost în 1936. În 1936 şi 1937, fabrica din Magdeburg a produs doar 35 de tancuri Panzer IV. În 1939, numărul a fost 45.[114] În comparaţie, industria automobilă Germană a produs 244.289 de maşini în 1936. În ultimele luni de pace, armata Germană şi-a umplut puţinele divizii blindate cu tancuri Cehești obţinute în ocupaţia Boemiei şi Moraviei în Martie 1939.

Producţia altor echipamente cruciale a suferit neglijenţă similară. Până în vara din 1939, fabricile Germane produceau doar 30 de obuziere grele de teren pe lună.[115] Producţia de muniţie de toate felurile era aşa limitată încât atunci când războiul a izbucnit în Septembrie, armata avea stoc suficient pentru doar 6 săptămâni de luptă. Forţa aeriană avea provizie de 3 luni de bombe uşoare şi medii şi nicio rezervă de calibru greu. Considerând că majoritatea armelor sunt un mijloc de a muta un proiectil către o ţintă, un stoc insuficient de muniţie influenţează decisiv efectivitatea lor.

Hitler a văzut forţele armate întâi ca un instrument de diplomaţie. El a spus Generalului Erhard Milch în 1938, „Nimeni nu întreabă dacă am bombe sau câtă muniţie am. Tot ce contează este numărul de avioane şi tunuri."[116] În 1938, Germania a produs mai puţin decât o şesime din muniţia ce uzinele sale aveau să producă în anul de război 1944. În verdictul Generalului Georg Thomas, şef al Statului Major al Armamentului Forţelor Armate, „Trebuie punctat că Germania a mers la război cu pregătiri economice complet insuficiente...

Freiherr von Fritsch (stânga) şi Ludwig Beck, Comandanţi de armată înainte de război ce s-au opus producţiei de tancuri. Beck i-a spus Generalului Heinz Guverian, un susţinător al blindajului, „Eşti prea rapid pentru mine!”

Enormele pregătiri economice ce ar fi fost necesare pentru o nouă ordine mondială nu erau practic implementate măcar.”[117]

Când Hitler a devenit Cancelar, flota sa navală era semnificativ mai mică decât puterile Europene rivale. Între sfârşitul Primului Război Mondial şi 1931, debarcaderele Germane au pus chila pe 3 noi nave de război; în aceeaşi perioadă Franţa a construit 81.[118] Agrementul Naval Anglo-German, conclus în Iunie 1935, limita mărimea flotei navale de suprafaţă Germane la 35% din Flota Navală Regală Britanică. La începutul războiului peste 4 ani mai târziu, flota navală Germană alcătuia doar 17.5% din tonajul adversarului ei nautic; doar jumătate din ce era permis. Constructorii de nave

au amânat lansarea înainte de război a formidabilelor nave de luptă Germane, *Bismarck* şi *Tirpitz* datorită unui deficit de oţel.[119] Construcţiile simultane ale pacheboturilor *Wilhelm Gustloff* şi *Robert Ley,* la un cost de peste 50 de milioane de RM, continuau conform planului.

Şantierele navale au început fabricaţia submarinelor, zise şi U-boote, în jurul anului 1935. Această armă, potenţial cea mai decisivă din arsenalul German, au primit o prioritate scăzută. În 1937, munca începuse asupra *Wilhelm Gustloff,* debarcaderele au lansat doar un singur submarin „U-boot". Germanii au construit 9 în anul următor şi 18 în 1939.[120] Germania a început războiul cu 22 de nave capabile de misiuni Atlantice, din care doar o treime puteau patrula zone ţinte într-un moment oarecare.

Comandanţi militari s-au întâlnit cu Hitler în Noiembrie 1938 pentru a discuta coordonarea reînarmării printre cele 3 ramuri principale de serviciu. Un istoric militar German a rezumat, „Hitler nu a desemnat niciun obiectiv de rearmare pentru cele 3 ramuri de serviciu militar... Nu avea niciun plan pentru scopuri realizabile de urmat pentru industria de armament... Instrucţiunile vagi în legătură cu felul în care aceste încă nespecificate obiective de înarmare erau menite să fie realizate în decursul următorilor ani, nu sugerează că Hitler se aştepta în acel moment să fie la război doar 3 sferturi de an mai apoi."[121] Între Septembrie 1937 şi Februarie 1939, firme Germane deţinătoare de contracte de înarmare au completat doar 58.6% din comenzi.[122] În 1938, abia 9% din industria Germană producea bunuri militare.[123] Cantitatea a crescut pe măsură ce războiul s-a apropiat, atingând aproximativ 15% până la finalul lui 1939, cu toate că unele estimative sunt puţin mai înalte. Anglia prin comparaţie, cheltuia 15% din buget pe reînarmare în 1935 şi 38% în 1938.[124] Economistul Dr. Anja Bagel-Bohlen a conclus, „Producţia de armament nu primit niciodată în realitate prioritate nerestricţionată în economie precum se părea... Chiar şi în Septembrie 1939, Germania nu implementase restructurarea fundamentală economică devenită necesară datorită războiului, în timp ce în Marea Britanie deja se întâmplase... Industria Germană, nu era în niciun mod pregătită pentru o confruntare extinsă cu potenţialul industrial inamic.

Germania a intrat într-un război în 1939 ce în baza pregătirilor sale industriale nu avea nicio şansă de succes."[125]

Armata Germană de asemenea întârzia mult în spatele celorlalte Mari Puteri în privinţa numărului de soldaţi. În 1935, armata Franceză număra 655.000 de bărbaţi, Polonia 298.000 şi armata Cehă 140.000. Uniunea Sovietică avea 885.000 de bărbaţi înarmaţi. Niciuna din aceste ţări nu era bine dispusă faţă de Germania. Din moment ce Reichul nu avuse serviciu militar obligatoriu pentru ultimii 15 ani, nu existau rezervişti. Aceştia sunt bărbaţi cu antrenament militar ce se întorc în viaţa de civili, dar pot fi chemaţi la datorie pentru a creşte rapid o forţă armată în caz de război. Franţa poseda 4,5 milioane, Polonia 3,2 milioane, şi Cehoslovacia 1,3 milioane de rezervişti.[126]

Hitler a concentrat resursele umane Germane asupra dezvoltări programelor sociale pentru poporul său în detrimentul corectării discrepanţei militare. În Ianuarie 1933, armata şi marina Germană aveau în total 113.523 de soldaţi. Până la sfârşitul anului, numărul crescuse la doar 122.000. Pe 21 Martie 1935, Hitler a reinstituit serviciul militar obligatoriu. Recrutarea nu a început până în Octombrie. Armata a adăugat încă 200.000 de bărbaţi, marina 10.000. Alţi 20.000 s-au alăturat noii forţe aeriene, *Luftwaffe.* Economia Germană crease 3,6 milioane de slujbe noi până la 1935. Recrutarea militară prin urmare a făcut o mică contribuţie împotriva şomajului. Guvernul de fapt, începuse să crească numărul trupelor prin a transfera 56.000 de poliţişti către armată. „Argumentul frecvent că Hitler a găsit muncă şi pâine populaţiei de şomeri doar printr-o ridicare masivă a forţelor armate este de nesustenabil, atunci când se examinează statisticile reale," a remarcat istoricul Ralf Wittrich.[127] Schacht a confirmat aceasta când a declarat, „Eliminarea şomajului în Germania... a reuşit fără reînarmare."[128]

Istoricul American David Schoenbaum a concluzionat. „În multe privinţe... Naţional Socialiştii au mers la război cu o economie de pace mai degrabă decât să fi creat o economie bazată pe război în timp de pace."[129] Un studiu adânc al profesorilor William Langer şi Everett Gleason declară, „Studii după război ale capacităţilor Germane, bazate pe documente Naziste, arată că puterea militară Nazistă şi producţia de război în 1939 erau foarte supraestimate de către

democraţii. Nu poate fi niciun dubiu acum că Germanii în 1939 erau departe de a fi pregătiţi pentru un război lung pe o scară largă. Producţia lor de război era inferioară cu cea a Britanicilor şi Francezilor la un loc şi avea foarte puţine rezerve... Ei nu erau în niciun fel gata pentru tipul de război în care au devenit implicaţi."[130] În ciuda lipsei de pregătire comparativ, forţele armate Germane aveau să cucerească armate mai mari şi mai bine echipate în primii ani de război. Obiceiul German de a antrena ofiţeri juniori, până la lider de grupă, să folosească iniţiativa independentă în luptă a oferit trupelor lui Hitler un avantaj tactic decisiv peste armatele Franceze, Britanice şi Sovietice ce aveau o structură de comandă inflexibilă.

Armata Germană pe timp de pace organiza inspecţii colorate şi frecvente şi demonstraţii de luptă ocazionale pentru public. Aceasta era în parte menită să ofere diplomaţilor străini impresia că Germania este deja în posesia unei întreprinderi militare formidabile.

Adjutantul Julius Schaub a scris mai apoi că deseori l-a auzit pe Führer remarcând celor mai apropiaţi asociaţi ai săi, „Acest război nenorocit mi-a ruinat toate planurile... a stricat tot, toate planurile mele măreţe de reconstrucţie."[131] Hitler a servit în infanterie în Primul Război Mondial, şi a fost

grav rănit. În dosarul său de serviciu militar se precizează că a participat la 84 de bătălii.[132] Este improbabil ca un bărbat ce a simţit în mod personal devastarea, suferinţa şi lipsa de noimă a războiului în asemenea măsură, ar putea să pregătească agresiv naţiunea pentru care el a luptat pentru a crea un carnaj similar, în special considerând rolul secundar ce el a desemnat istoric reînarmării.

Şcolile Adolf Hitler

Hitler considera educaţia tinerilor drept cheia dezvoltării progresive a naţiunii dincolo de timpul vieţii sale. Într-un articol din 1937, Colonel SS Otto Heidler a scris că acum şcolile trebuie să avanseze studenţi „fără atenţie asupra legăturilor sociale, educaţiei sau evaluării intelectului, ci conform meritului caracterului lor." În ceea ce priveşte NSDAP-ul, universităţile absolveau tineri adulţi ce nu erau apţi pentru poziţii de conducere în Germania. Ei alcătuiau în mare ceea ce Hitler eticheta „genul ce stă acasă": indivizi ce au căutat egoist obiective şcolare sau profesionale în timpul anilor de luptă a partidului pentru putere. În cuvintele lui Heidler, ei erau „elemente concentrate pe sine, fără de orice calitate de luptător, trăindu-şi viaţa academică personală în timp ce o luptă pentru supravieţuire avea loc în întreaga naţiune."[133]

NSDAP respingea orice aranjament ce prevenea bărbaţii ce au renunţat la ambiţie personală pentru binele ţării, deseori riscându-şi vieţile, din a obţine poziţii de conducere. În anii 1920-1933, multe universităţi interziceau bărbaţi SA, lideri din Tineretul Hitler şi membrii din NSDAP, printre care un procentaj substanţial erau veterani de luptă din Primul Război Mondial, din a aplica sau a preda. „În timp ce ei toţi au sprijinit mişcarea, alţii au stat în seminarele şi instituţiile lor, devotându-se studiului domeniului şi profesiei lor speciale. Conform propriului lor cod moral, ei erau cei pro-eficienţi... Acum ei vor să ne impresioneze cu înţelepciunea lor. Iar noi le spunem, vă lipseşte baza oricărei forme de înţelepciune, iar aceasta este caracterul."[134] Însuşi Hitler a scris, „Este groaznic să te gândeşti cum în fiecare an, sute şi mii de persoane complet lipsite de talent sunt binecuvântate cu o educaţie înaltă, în timp ce sute şi mii

de alţi oameni cu abilitate superioară rămân fără vreo şcoală avansată. Pierderea naţiunii nu poate fi supraestimată."[135]

Führerul argumenta că nu este funcţia statului „să păstreze influenţa de control a unei clase din societate. În schimb, este datoria statului să atragă cele mai capabile minţi din suma tuturor cetăţenilor şi să-i aducă la funcţie publică şi rang." El a remarcat că Statele Unite se bucură de succes în ştiinţă şi tehnologie „deoarece un număr mai mare de indivizi talentaţi din clasele de jos găsesc posibilităţi pentru o educaţie înaltă acolo comparativ cu Europa."[136] Prin percepţia Naţional Socialistă, o sarcină principală a educaţiei era să educe fiecare tânăr adult într-o ocupaţie. Clasa de muncitori necalificaţi avea să dispară deoarece membrii generaţiei tinere fără meserie sau profesie nu au caracter.

Frontul de Muncă German a lansat Competiţia anuală de Cariere a Reichului în 1934. Jumătate de milion de băieţi şi fete, 80% din care aveau doar o educaţie rudimentară, şi-au expus aptitudinile în meserii şi artizanat. Competitorii cu cele mai înalte scoruri au primit premii financiare pentru a urmării o educaţie înaltă. O ceremonie de premii a avut loc în Berlin, unde câştigătorii naţionali au făcut poze cu Ley şi Hitler. Schacht, ce se opunea alocării fondurilor de stat pentru avansarea claselor de jos, în mod demonstrativ a refuzat invitaţia lui Hitler de a participa la eveniment. Competiţii locale şi regionale au lărgit procentajul de câştigători şi au mediatizat şi mai mult programul. Numărul de copii ce luau parte creştea anual. În 1938, 949.120 de fete şi 1.537.373 de băieţi au participat. DAF-ul a premiat 527.000 de RM în burse de studiu în acel an.[137]

Pentru a dezvolta în continuare cunoştinţa de meserii a generaţiei tinere, guvernul a sponsorizat Şcolile *Langemarck.* Aceste instituţii recrutau tineri muncitori şi din medii rurale. Academiile au suferit iniţial o lipsă de instructori calificaţi. Ei erau în orice caz un pas mai aproape de ambiţia lui Hitler, „ în acest tărâm noi pavăm calea pentru fiecare minte capabilă către cea mai înaltă poziţie în viaţă ce ea doreşte să ţintească, atât cât individul este capabil, energetic şi determinat."[138] Cu ani înainte să-şi asume puterea, Hitler a propus

construirea unui cadru de lideri pentru viitorul Germaniei. Devotament pentru naţiunea unuia era la fel de importantă precum abilitatea de a conduce.

Hitler felicită câştigătorii Competiţiei de Carieră a Reichului. Popularul program anual recompensa burse şi onoruri civice copiilor familiilor de clasă muncitorească.

El vroia să prevină o atitudine indiferentă sau orice tendinţă elitistă printre cei antrenaţi a fi liderii de mâine. Problema de a dezvolta un program pentru selecţie şi pregătire de candidaţi a ajuns în seama lui Ley. El a propus întâi stabilirea unor şcoli cu internat cu programă de 3 ani în câteva oraşe Germane. La absolvire, studenţii demonstrând calităţile dorite ar avansa către şcolile cu internat regionale pentru alţi 3 ani. De aici, „studenţii cei mai

capabili, mai buni rasiali şi mai sănătoşi în fizic aveau să se înroleze în academiile prestigioase, *Ordensburg* ale NSDAP.[139] În Octombrie 1936, Ley a semnat un agrement cu ministrul educaţiei, Dr. Bernhard Rust, autorizând implicarea directă a partidului în sistemul naţional de şcoli. Contractul permitea NSDAP-ului să înfiinţeze şcoli cu internat, Ministerul Educaţiei din Reich rezervându-şi dreptul de a selecta cadrele didactice.

Ley a finalizat structura viitoarelor şcoli cu internat, după discuţii cu Liderul Tineretului Reichului, Baldur von Schirach. Încălcând contractul cu Rust, Ley l-a exclus pe ministrul regresiv din dezvoltări ulterioare. Liderul muncitorilor se bucura de suficientă influenţă – şi de fondurile ample ale DAF-ului – pentru a crea un sistem colateral de şcoală ce a devenit practic autonom. A dezvoltat o programă independentă şi cerinţe de absolvire neconformate standardelor de stat, şi a stabilit propriile academii pentru pregătirea cadrelor didactice. Cu permisiunea Führerului, Ley a numit cele 10 instituţii plănuite pentru Germania, Şcolile Adolf Hitler (AHS). Fonduri suplimentare din partea trezoreriei Reichului au permis în definitiv adiţia a încă 2 şcoli. Şcolile cu internat AHS testau nominaţii în vârstă de 12 ani selectaţi de către conducerea NSDAP asupra districtului. Candidaţii ce treceau de examenul de intrare continuau către un curs de 6 ani. Funcţionarea Şcolilor Adolf Hitler oferă o înţelegere asupra calităţilor personale ce Naţional Socialismul a căutat să cultive în viitorii lideri ai Germaniei.

În Decembrie 1936, Schirach a anunţat înfiinţarea noilor şcoli cu internat. El l-a selectat pe Kurt Petter, ce avea 25 de ani, ca şi inspector al academiilor. Max Kl ver, de asemenea avea 25 de ani, proiecta programa. Politica de recrutarea a tinerilor lideri ai Tineretului Hitler ca şi instructori ocolea autoritate tehnică a Ministerului de Educaţie al Reichului de a ocupa posturile didactice. În acceptarea sugestiilor colegilor săi, Kl ver a dezvoltat un program fără de influenţă oficială. Termenul limită strâns pentru deschiderea primei Ş Şcoli Hitler – 15 Aprilie, 1937 – necesita un proces de selecţie adânc pentru alegerea studenţilor. Spre deosebire de universităţi convenţionale, procesul de recrutare reflectat în conţinutul examenului de intrare, nu se concentra în mod principal pe aptitudine mintală.

Printre membrii organizaţiilor Germane obligatorii pentru tineri se numără aceşti băieţi din Prusia de Est, reflectând robusteţe, bază pe sine şi calităţile latente de conducere ale populaţiei rurale.

Conform explicaţiei lui Klüver, „Nu eram împotriva intelectului sau inteligenţei, ci împotriva persoanei ce are doar intelect, şi care şi-a neglijat caracterul şi puterea fizică, care duce lipsă de putere de voinţă, hotărâre şi un simţ de responsabilitate. Tipul de intelectual incolor, indecis şi slab, rău înrădăcinat şi iresponsabil nu-l doream. Împotriva supraestimării intelectului am pus persoana completă, din care intelectul era desigur un component integral.”[140]

În conceperea examenului de admitere la AHS, conducerea spera să examineze independenţa de judecată, ingenuitatea, înţelegerea rapidă, reţinerea, improvizarea, abilitatea de concentrare, şi imaginaţia mai degrabă

decât pură cunoştinţă. Ei au căutat cei mai talentaţi tineri din toată Germania fără preferinţa obişnuită a lui Hitler pentru familiile clasei muncitoare. O broşură declara, „Este o populară concepţie greşită cum că Şcolile Adolf Hitler sunt şcoli pentru săraci, pentru oameni cu mijloace mai mici ce nu ar putea altminteri vreodată să-şi trimită fii în instituţii de educaţie superioară. Trebuie accentuat că Şcolile Adolf Hitler nu au fost dezvoltate pentru o clasă particulară în societate. Ele sunt şcoli pentru cei mai buni, mai demni şi mai capabili băieţi din naţiunea Germană."[141] Profesorii erau însă conştienţi că, nivelul de educaţie printre cei săraci lăsase nişte tânăr talent nedescoperit. Corectarea examenului de intrare a luat aceasta în consideraţie. A permis o porţiune relativ mai mare de fii de artizani, muncitori şi fermieri în şcoli decât era cazul în alte instituţii.

Instructorii rareori permiteau consideraţiilor politice să compromită selecţia de studenţi. În ciuda presiunii considerabile şi o confruntare intensă cu liderul pe district NSDAP, Klüver însuşi a refuzat să introducă fiul unui oficial senior de partid într-o Şcoală Adolf Hitler datorită notelor mici la test ale băiatului. Prin contrast, Werner Lamberz, înrolat la AHS-ul din Weimar, era fiul unui comunist ce era întemniţat într-o tabără de concentrare.[142]

Programa AHS cultiva calităţi de lideri în studenţi ca şi obiectiv. Evita cursuri desemnate să adune cunoştinţe ce necesitau timp de studiu substanţial şi erau curând uitate. Aceasta era conformată obiectivului educativ al lui Hitler, ce ar trebui să fie „să antrenezi minţi tinere să fie receptive faţă de noi idei, şi să dezvolte puteri de raţionament şi observaţie."[143] Clasele de istorie se concentrau pe o selecţie de evenimente mai semnificative ce avuseră o influenţă decisivă asupra avansări civilizaţiei în detrimentul unei cronologii detaliate a trecutului.

Programul necesita studenţii să lucreze împreună în grupuri de studiu. Fiecare desemna un participant ca şi propunător al ideii inamice pentru a stimula discuţii. Profesorii se deplasau printre grupuri luând parte în dezbateri. Nota grupului influenţa nota studentului individual. Această practică promova lucru în echipă. Prevenea îngâmfarea şi îi ajuta pe studenţi să înveţe să evalueze argumentele oponenţilor, să pună prioritate pe rezultatul grupului

peste avansarea personală, şi să lucreze sistematic pentru a realiza obiective comune.

Cu toate că promovau patriotismul obişnuit, Şcolile Adolf Hitler nu îndoctrinau pe cei înscrişi într-un naţionalism excesiv şi dogmatic. Studenţii îşi lărgeau orizontul înţelegerii şi toleranţei altor culturi prin cursul, „O Privire asupra Lumii." Scopul era explorarea circumstanţelor politice şi economice ale altor ţări, evenimente actuale şi mentalitatea popoarelor. Studii de limbă străină şi călătorii cu clasa în străinătate suplimentau învăţarea. Profesorii desemnau fiecărui student o ţară despre care el trebuia să obţină cunoştinţe aprofundate. El apoi îşi împărtăşea expertiza în discuţii în clasă.

Atitudinea deschisă la minte cultivată de studenţii AHS contrazicea tendinţa şovinistă des întâlnită în ierarhia NSDAP. Analizând eseurile membrilor primei clase de absolvenţi, Schirach şi Ley au fost şocaţi să descopere ignoranţa seniorilor în programa de partid Naţional Socialist. Igiena rasială de asemenea nu juca niciun rol în planul de studiu.[144] Această circumstanţă contravenea ordinului lui Hitler, „Niciun băiat sau fată nu v-a părăsi şcoală fără instruirea de bază în necesitatea practică a menţinerii purităţii sângelui nostru."[145]

Academia de instruire pentru cadrele AHS rămânea de asemenea în mare separată de influenţa NSDAP. Practica de a ocupa poziţii cu bărbaţi tineri elimina tipul de educator de carieră ce în mod gradual se distanţa de vigoarea şi spiritul generaţiei tinere după decenii de rutină academică. Directivele AHS necesitau instructorul să organizeze activităţi sociale şi recreative în timpul liber pentru grupuri individuale de studenţi sub conducerea sa. „El trebuie să-i încurajeze energetic să înveţe să treacă uşor peste greşeli şi să biruiască slăbiciunile. Dar el trebuie de asemenea să rămână bucuros şi mereu gata să fie alături de ei cu ajutor şi sfat prietenesc... El trebuie să fie companionul exemplar, altruist, sincer şi cinstit. Doar atunci el va fi capabil să obţină autoritatea necesară fără de care niciun lider nu poate exista."[146]

O dată pe săptămână, instructorii lucrau proiecte cu clasa lor. Într-o după-amiază pe săptămână, învăţătorii şi elevii participau în competiţii de sport şi cântau împreună. Preceptele convenţionale ce guvernau relaţia student-cadru

didactic nu erau aplicabile în Şcolile Adolf Hitler. Instructorii se bazau pe standardul ce ei îl stabileau, în loc de respectul constrâns al elevului pentru oficiu, pentru a menţine autoritatea. Klüver a scris mai apoi, „Erau puţine şcoli cu internat în care camaraderia şi încrederea reciprocă existau precum în AHS, ce existau nu în ultimul rând datorită exemplului instructorului."[147]

Educaţia fizică juca un rol semnificativ în AHS. Hitler deseori accentua sportul drept necesar pentru ca tinerii să devină decisivi, responsabili şi determinaţi. Programul AHS declara, „Sporturile competitive... (şi) schiatul sau zburatul cu planoare sunt cele ma importante pentru împuternicirea voinţei şi învăţarea îndurării greutăţilor."[148] În primii ani, studenţii devotau aproximativ 10 ore pe săptămână către educaţie fizică şi sporturi. Pentru studenţii din anul 5 existau 8 ore. Chiar şi în timpul războiului antrenamentul paramilitar şi al armelor era minim. În schimb, şcolile se străduiau să cultive o purtare de soldat în elevi folosind valorile încrederii în sine, înfruntării de provocare, îndurării de privaţii şi chemarea curajului. Atleţi naturali nu primeau necesar cele mai mari note. Studenţii ce instructorii simţeau că au realizat cel mai mult în cadrul abilităţilor estimative – prin urmare au obţinut un nivel superior de stăpânire de sine – satisfăceau cel mai bine obiectivele şcolii.

Majoritatea instructorilor AHS identificau conceptul Naţional Socialist „un popor, un lider" cu persoana lui Adolf Hitler însuşi. Nici unul din potenţialii săi succesori în partid şi ierarhia de stat nu posedau prezenţa carismatică impunătoare a Führerului. Viitoarea structură politică a Germaniei, în opinia cadrelor AHS, ar trebui să fie o oligarhie: o categorie selectă socială unde participarea ar fi determinată nu de poziţie socială, economică sau intelectuală, ci de calităţi personale de conducere şi devotament ţării.

Şcolile nu doreau să absolve roboţi ce se conformează orbeşte cu linia partidului. Un articol dintr-un ziar periodic declara, „În Şcolile Adolf Hitler, acele forţe ce formează caracter lucrează pentru ceea ce avem nevoie în era noastră. Ei însă nu suprimă natural particulară a individului... ci o întăresc şi împuternicesc, în acest fel permiţându-le băieţilor să se maturizeze în personalităţi decisive cu gândire independentă."[149]

Studenţi într-o şcoală Adolf Hitler, purtând uniforma standard a organizaţiilor de tineret German. Nu exista o uniformă distinctă pentru elevii AHS.

Cu toate că erau desemnate să ajute studenţii să dezvolte încredere de sine şi să-şi realizeze potenţialul, planurile de lecţie încorporau elemente menite să împiedice sentimente de egoism.

Proiecte dificile de clasă cu termene limită săptămânale necesitau cooperare îndeaproape şi sprijin reciproc între indivizii din grupul de studiu. Accentul programului atletic AHS pe competiţie în echipă i-a învăţat pe băieţi că nicio persoană nu contează mai mult decât întregul. Pe terenul de sport, cât şi în clasă, elevi individuali îşi asumau prin rotaţie rolul de căpitan de echipă şi studiu. Ei se alăturau ulterior grupului în roluri subordonate după conducere temporară.

Aptitudinea fizică juca un rol major în sistemul educativ German. Statul promova gimnastică ritmică creată de Hinrich Medau, menită să cultive echilibru, grație, coordonare și forță fizică.

Călătorii cu clasa către mine, fabrici și ferme preveneau izolarea sau indiferență, reamintindu-le studenților că statutul exclusiv de școală cu internat nu îi separă de poporul German și de realitățile sale de zi cu zi. În contrast cu alte școli cu internat, AHS nu oferea uniforme distincte pentru elevii săi. Această măsură de asemenea prevenea sentimente de superioritate.

Altă departajare de la obiceiurile instituțiilor similare era atenția asupra legăturilor familiale în decursul anului școlar.

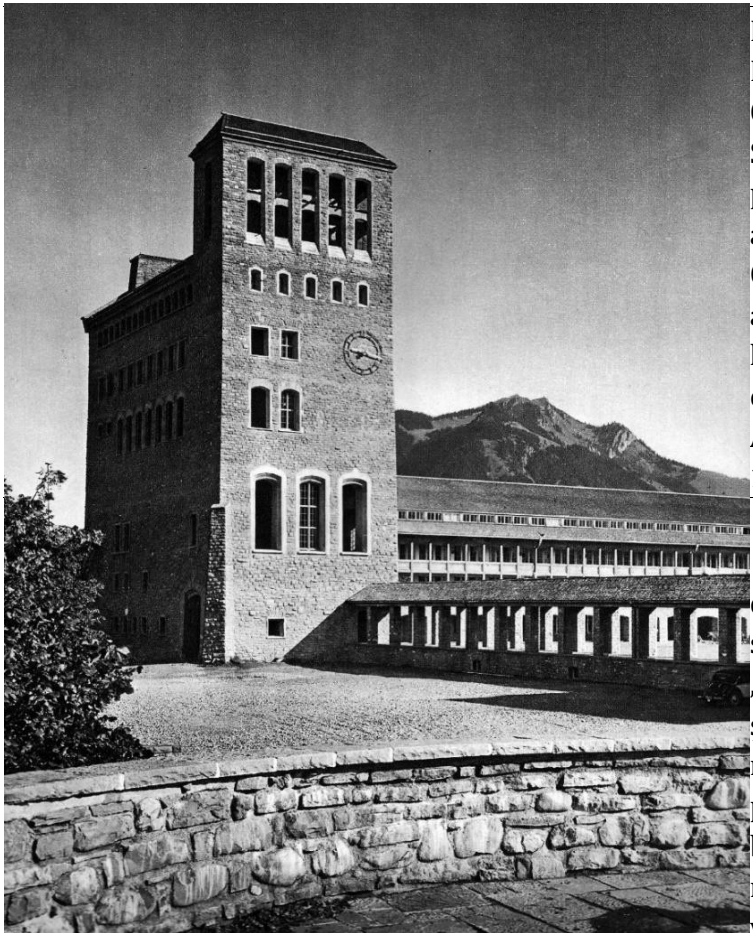

Localizat în Alpii Bavarezi, Ordensburg Sontofen a fost proiectat de arhitectul Hermann Giesler ca şi o academie pentru lideri NSDAP. A fost casă principalei Şcoli Adolf Hitler până în 1945.

O broşură AHS descria cum relaţiile student-părinte sunt „aranjate de către şcoală să rămână cât mai intime posibil, pentru a instila în băiat valori ce pot fi realizate doar prin viaţa de familie."[150] Buletinul informativ AHS Tilsit descria părinţii a fi parte dintr-un cerc extins al celor împuterniciţi să educe copilul. „Nu şi-au pierdut în niciun fel băiatul când l-au înrolat la Şcoala Adolf Hitler. În încredere completă în noi, ei nu au încredinţat decât o parte a educaţiei sale învăţătorului. Este dorinţa noastră ca băiatul să rămână înrădăcinat în casa părintească şi patria sa. Un tânăr ce îşi uită casa este fără rădăcini şi este nefolositor nouă de asemenea." Articolul de asemenea definea „cooperarea apropiată între părinţi şi instructori" ca şi

„absolut esenţială pentru educaţia şi evaluarea băiatului individual."[151] Instructorii deseori vizitau familiile studenţilor lor de sărbători.

AHS-ul promova influenţă parentală continuă ca şi parte a politicii de a antrena elevii să devină adulţi sănătoşi şi responsabili. Programa ţintea dezvoltarea în 3 zone conectate: minte, trup şi spirit. În privinţa aptitudinii mintale, obiectivul şcolilor era să nu umple capul studentului cu informaţie, ci să-l obişnuiască cu munca grea, accelerarea sistematică a sarcinilor, şi practicarea judecăţii sănătoase. Angajamentul non-compromiţător al AHS-ului faţă de educaţia fizică, favorabil sănătăţii şi bunei stări generale, promova încredere de sine şi învăţa elevii să-şi subordoneze interesul de sine şi să acţioneze ca şi echipă. Elementul spiritual ţintea către a produce băieţi independenţi şi cu spirit de iniţiativă, pregătiţi să accepte şi să exercite autoritate, să se simtă responsabili pentru acţiunile lor, şi să cultive modestie dar şi reverenţă pentru poporul şi ţara lor. Toate elementele lucrau împreună pentru a modela indivizii prevăzuţi a deveni casta viitoare de conducere Germană. Cu toate că oficialii şcolii sperau ca absolvenţii şă aleagă o carieră în serviciul civil, nu era nicio presiune asupra lor pentru a face aceasta. Şcolile Adolf Hitler nu căutau să fie stăpâne peste cei mai promiţători tineri ai Germaniei, ci să-i înveţe să fie proprii stăpâni.

Această metodă de educaţie reprezenta o separare semnificativă de practica liberalismului. Pentru a oferi oportunităţi egale de avansare pentru cei cu rezultate slabe, statul democratic deseori alocă mai mari resurse lor decât celor ce au abilitate superioară. Procesul de egalizare corespunde cu principul liberal ce respinge clasament natural printre indivizi în baza talentului şi iniţiativei personale. În Germani, prin contrast, anumite instituţii academice au dat prioritate dezvoltării potenţialului studenţilor înzestraţi. Instrucţiuni paralele în responsabilitatea comunală erau menite să asigure că antrenamentul acestor personalităţi pentru roluri de lideri va fi în binele tuturor.

Capitolul 3
Diplomaţie Europeană

Africa

De-a lungul termenului său în oficiu, Hitler a fost activ în relaţii externe. Eliminarea restricţiilor impuse asupra Germaniei de către tratatul Versailles era un scop major ce necesita ca el să negocieze cu puterile semnatare ce l-au ratificat. Aceasta a fost o bătălie dificilă, din moment ce aceste naţiuni beneficiau de tratat. Führerul s-a străduit să-şi realizeze obiectivul prin mijloace non-beligerante. Ultimul război provocase o revoluţie comunistă în Rusia. Propria sa ţară aproape că suferise aceeaşi soartă în 1918. Hitler credea că un alt conflict European ar fi exploatat de către Sovietici pentru a răsturna guvernele existente: „O izbucnire a unui carnaj atât de nebun şi nesfârşit ar duce la colapsul ordinii societăţii şi statului. O Europă căzută în haosul comunist ar cauza o criză de proporţii inimaginabile şi durată inestimabilă."[1]

Cancelarul Reichului a măsurat deciziile politicilor externe conform avantajului pentru Germania. Contrar atitudinii cosmopolite a liderilor democratici de azi, el nu permitea nicio obligaţie către interesul colectiv al unei „comunităţi globale" abstracte să influenţeze acţiunile sale. În cuvintele sale, „Eu nu pot să mă simt responsabil pentru soarta unei lumi ce nu a arătat nicio simpatie pentru durerea mizerabilă a propriului meu popor. Mă văd pe mine însumi ca şi chemat de către Providenţă pentru a servi doar naţiunea mea şi a o salva din criza teribilă."[2] Marea Britanie şi Franţa erau printre principalii propunători ai sistemului Versailles. Deşi conştienţi de nedreptăţile tratatului, nici unul din guvernele lor nu a iniţiat vreo concesiune voluntară către Germania între 1920-1939.

Obiectivul relaţiilor externe Naţional Socialiste era asigurarea *Lebensraum,* spaţiu suficient pentru viaţă pentru a oferi hrană pentru populaţia crescândă a Germaniei şi resurse naturale pentru industrie. Un obstacol serios în calea bunei stări economice era lipsa sa de colonii în străinătate. Înainte de

Primul Război Mondial, controlul de teritorii întinse în Africa oferise Reichului imperial materiale crude. Aproape 12.000.000 de locuitori nativi oferiseră o piaţă pentru bunuri produse în Germania, iar comerţul înfloritor făcuse o contribuţie substanţială creşterii şi prosperităţii industriale.

Cele 14 Puncte ale lui Woodrow Wilson, ce au ademenit Guvernul Reichului către a accepta un armistiţiu în 1918, promitea „o minte deschisă, liberă şi o ajustare absolut imparţială a tuturor cererilor coloniale." Aceasta s-a dovedit a fi o iluzie. În Africa, Franţa a dobândit Camerun, fosta colonie Germană de aproape 50.000 de mile pătrate. Tratatul Versailles oferea Rwanda şi Burundi, Belgiei. Anglia a luat porţia leului, încorporând Africa de Est Germană, Africa de Sud-Vest Germană şi Togo, augmentând Imperiul Britanic cu peste 630.000 de mile pătrate. Italia a primit cam 50.000 de mile pătrate. Britania şi Japonia au împărţit coloniile Pacifice ale Germaniei.

Aliaţii au clasificat coloniile preluate ca şi state mandat ce Anglia şi Franţa administrează ca şi administratori. Aceasta evita aparenţa unei anexări în mod direct, ce ar fi ridicat argumentul inconvenient că aşa mult teritoriu preluat de la Germania ar trebui să fie contat către contul de despăgubiri. Carta Ligii Naţiunilor declara că administrarea coloniilor „locuite de oameni încă incapabili să stea pe propriile eforturi sub condiţiile grele ale lumii moderne" era o „încredere sacră a civilizaţiei."[3] A sancţionat administrarea colonială Anglo-Franceză ca şi o binecuvântare pentru naţiunile subdezvoltate, trecând cu vederea faptul că Siria, India, Egipt şi câteva ale ţări sub jugul Britanic şi European ceruseră independenţă după Primul Război Mondial.

Tratatul de pace crea alte obstacole pentru comerţul German. Începând cu 1922, Aliaţii au impus un tarif de 26% asupra tuturor bunurilor de export German. În ciuda dezavantajului, Germania a continuat să comită comerţ naval pentru a face plăţile de despăgubire şi a importa necesităţi anterior disponibile din Africa. Marginea de profit a Germanilor era prea mică pentru a elimina criza economică industrială. Un delegat German la Versailles, Otto Landsberg, a declarat, „Această pace este uciderea lentă a poporului German."[4] Criza financiară globală a cauzat exporturile Germane să scadă cu 66% între 1930 şi 1933.

Hitler a redeschis public problema colonială în Septembrie 1935. Vorbind în Nürnberg, el a anunţat că Germania nu va renunţa la revendicările sale în Africa. La câteva zile, secretarul Britanic al relaţiilor externe, Sir Samuel Hoare, a adresat subiectul înaintea Ligii Naţiunilor în Geneva. Respingând noţiunea cum că fostele colonii Germane ar trebuie returnate, Hoare argumenta că era necesar doar să fie garantat că ţările fără posesii pe Continentul Întunecat să aibă acces cinstit asupra resurselor lor naturale printr-o politică de „uşă deschisă." Berlin a menţionat că ţările mamă: Anglia, Franţa şi Belgia se vor bucura inevitabil de preferinţă în comerţ. Opţiunea de a cumpăra materiale crude de la statele mandat era de puţin uz Germaniei în orice caz; ei îi lipsea puterea de cumpărare pentru a face asta, mulţumită pierderii coloniilor ei. Aproape un an şi jumătate a trecut înainte ca Liga Naţiunilor să desemneze un comitet să investigheze. Descoperirile sale au sprijinit poziţia lui Hoare.[5]

În 1936, Hitler l-a autorizat pe Schacht să negocieze decontări cu Franţa şi Anglia cu privire la unele din diferenţele lor majore cu Germania. Schacht a introdus o propunere pentru a schimba statutul Camerun controlat de Franţa, şi Togo, achiziţia Britanică în Africa mai mică. Sub acest plan, Germanii ar fi asumat administrarea economică, dar nu suveranitatea asupra celor 2 state mandat. Ambele ar fi menţinut o politică de uşă deschisă cu alte ţări precum a sugerat Hoare, în timp ce Reichul s-ar fi bucurat de avantaje economice pentru a compensa confiscarea anterioară a teritoriilor sale Africane. Compromisul evita impresia cum că Aliaţii returnau coloniile Germane, ce ar fi reprezentat o admisie tacită cum că preluarea lor a fost nedreaptă. Considerând sărăcia în resurse naturale Germane şi mândria populaţiei sale, propunerea lui Schacht a fost moderată. Londra şi Paris au respins-o categoric următoarea iarnă.[6]

Dialoguri personale ulterioare între Hitler şi oameni de stat Britanici s-au dovedit la fel de inutile. În Noiembrie 1937, Führerul l-a găzduit pe emisarul Englez, Lord Halifax la Berchtesgaden. El l-a întrebat pe musafirul său ce propune Londra în privinţa Africii. Halifax a admis că „greşelile tratatului Versailles trebuie rectificate."[7]

Câteva mii de colonişti Germani s-au reîntors în Africa de Sud-Vest după Primul Război Mondial în ciuda administraţiei „mandat" Britanice. Aici studenţi Germani etnici într-o călătorie cu clasa vizitează săteni indigeni în 1938.

El a stipulat că Anglia nu ar putea negocia aceasta fără celelalte puteri continentale şi că redistribuirea coloniilor ar putea lua loc doar în cadrul unei negocieri totale Europene. Halifax nu a oferit vreo propunere.

Următoarea lună Martie, Nevile Henderson, ambasadorul Britanic în Berlin, l-a avertizat pe Hitler că opinia publică era „deosebit de sensibilă" în legătură cu chestiunea Africană. El a sugerat vag că Germania ar putea poate să primească administrarea ţării Congo. Aceasta nici măcar nu era un dominion Britanic. Hitler a chestionat scopul unui asemenea aranjament, în loc să rezolve problema colonială „în cel mai simplu şi natural mod, anume prin a da înapoi

coloniile Germane." El a pledat din nou ca problema să nu fie forţată, exprimând dorinţa de a „aştepta răbdător 4, 6 sau 10 ani" pentru o soluţie favorabilă.

Cât despre atitudinea reală a guvernului Britanic , prim-ministrul Neville Chamberlain a mărturisit cabinetului său un an mai târziu că a discuta cu Germania returnarea coloniilor sale era „complet exclus."[8]

Ofițeri Francezi conducând călăreți Nord Africani. În timpul ocupației din 1923 a regiunii Ruhr, Feldmareşalul Ferdinand Foch a cerut bordeluri pentru soldaţii săi Marocani, remarcând că „Femeile Germane sunt îndeajuns de bune pentru acest scop."

În Martie 1939, Ministrul de Comerț Britanic, Robert Hudson a spus economistului German Helmuth Wohlthat că poporul Englez nu ar accepta vreodată transferul.

Atât cât privește partea sa, Hitler și-a păstrat promisiunea odată făcută lui Chamberlain, că nu va prezenta apelul Germaniei drept o „cerere beligerantă."[9]

Geneva

Germania neavând colonii, Hitler a consolidat poziția comercială a Reichului pe continent, concentrându-se pe piața Europeană de Sud-Est. Aceasta a coincis cu intenția sa de a obține provincii de frontieră pentru Germania, unele cu industrie valoroasă, ce creația Versailles a luat de la Reich și a dat statelor vecine. Italia, Franța, Belgia, Danemarca, Lituania, Polonia, și Cehoslovacia acum controlau teritorii populate de către Germani etnici, a căror pierdere slăbise Germania.

Chestiunea diplomatică ce a primit prioritatea inițială a lui Hitler a fost apărarea națională. Articolul 160 al tratatului declara că forțele armate, *Reichswehr*, pot fi mobilizate „în mod exclusiv doar pentru a menține ordinea în teritoriul German și drept poliție de graniță."[10] Aliații prin urmare negau dreptul Germaniei de a-și proteja frontierele de agresiune străină.

Lipsa de forțe de apărare adecvate deja cauzase consecințe negative pentru Reich. Când Germanii au rămas 1.6% în urmă cu plățile de despăgubire paralizante către Franța, armatele Belgiei și Franței au ocupat militar regiunea industrială Ruhr în Ianuarie 1923. În Essen, trupe Franceze au împușcat 14 mineri Germani ce rezistau încercărilor invadatorilor de a confisca cărbune. Pe alții, Francezii au arestat și deportat către coloniile Franței. Ei au forțat 80.000 de Germani să-și părăsească casele în Ruhr și să se relocalizeze mai adânc în Germania.[11] Clemenceau a spus secretarului său, „Vom sta mai mult de 15 ani, vom sta 100 de ani dacă trebuie, până vor plăti ce ne datorează... Iar după ce ne-am retras, dacă acești porci își încalcă obligațiile atunci bine, vom ocupa din nou. Nu este la fel de bine ca și cum am avea Rinul?"[12] Trupe Franceze și Belgiene au rămas până în vara lui 1925.

Guvernele Germaniei şi Austriei au aranjat formarea unei uniuni vamale în 1931. Eliminarea tarifelor avea să sporească comerţul între cele 2 ţări şi să diminueze criza economică, în special în Austria. Franţa a interpretat acest „bloc feroce" a foştilor săi inamici ca şi o încălcare a Tratatului de la St. Germaine, ce interzicea Austriei să devină parte din Reich. Paris a ameninţat să boicoteze bunuri Germane şi să iniţieze războaie de preţuri pentru a întrerupe comerţul continental. Posedând cea mai mare armată din Europa, Franţa era într-o poziţie de a dicta termeni fără arbitrare. În acea Septembrie, Cancelarul Austriei Johannes Schober a anunţat că guvernul său va abandona planurile pentru un agrement de comerţ cu Germania. Preşedintele S.U.A Hoover a remarcat, „O uniune vamală între un stat mic de 6 milioane de oameni şi unul larg de 50 de milioane cu greu poate fi percepută ca şi un pericol serios. Dar Franţa şi Anglia au declarat imediat că nu o vor permite. La exterior, aceasta nu este nimic mai mult decât un exemplu cras de nouă politică de putere Europeană."[13] Incidentul a demonstrat că fără forţe armate, Germania şi Austria vor rămâne incapabile să poarte politică externă independentă.

Liga Naţiunilor ţinuse întruniri preliminare de câţiva ani în pregătire pentru o conferinţă de dezarmare universală programată pentru 1932. În Februarie 1927, Ministrul de Externe Belgian Emile Vandervelde a prezis, „Ori celelalte puteri trebuie să-şi reducă armatele în proporţie cu armata Germană, ori tratatul de pace devine invalid iar Germania pretinde dreptul de a poseda forţe de luptă capabile de apărarea teritoriului ei."[14]

Conferinţa de dezarmare a fost deschisă în Geneva în Februarie 1932. Germania, un membru al Ligii din 1927, cerea paritate militară cu celelalte puteri Europene. Delegaţii au dezbătut problema timp de 4 luni fără progres. În Iunie, Preşedintele Hoover a propus reducţia cu 66% a tuturor forţelor terestre şi navale. El a recomandat trimiterea bombardierelor la depozite de fier vechi şi interzicerea bombardamentului aerian strategic. Planul a fost favorabil pentru Italia şi URSS, dar Franţa l-a respins. Berlin a văzut în disonanţa Franco-Germană un obstacol principal în conferinţă. Pe 23 August 1932, armata Germană şi Oficiul de Externe al Reichului prin urmare i-au cerut ambasadorului Franţei, Andre Francois-Poncet, o conversaţie privată. La

întâlnire, Generalul Kurt von Schleicher a prezentat sugestii moderate lui Franocis-Poncet.

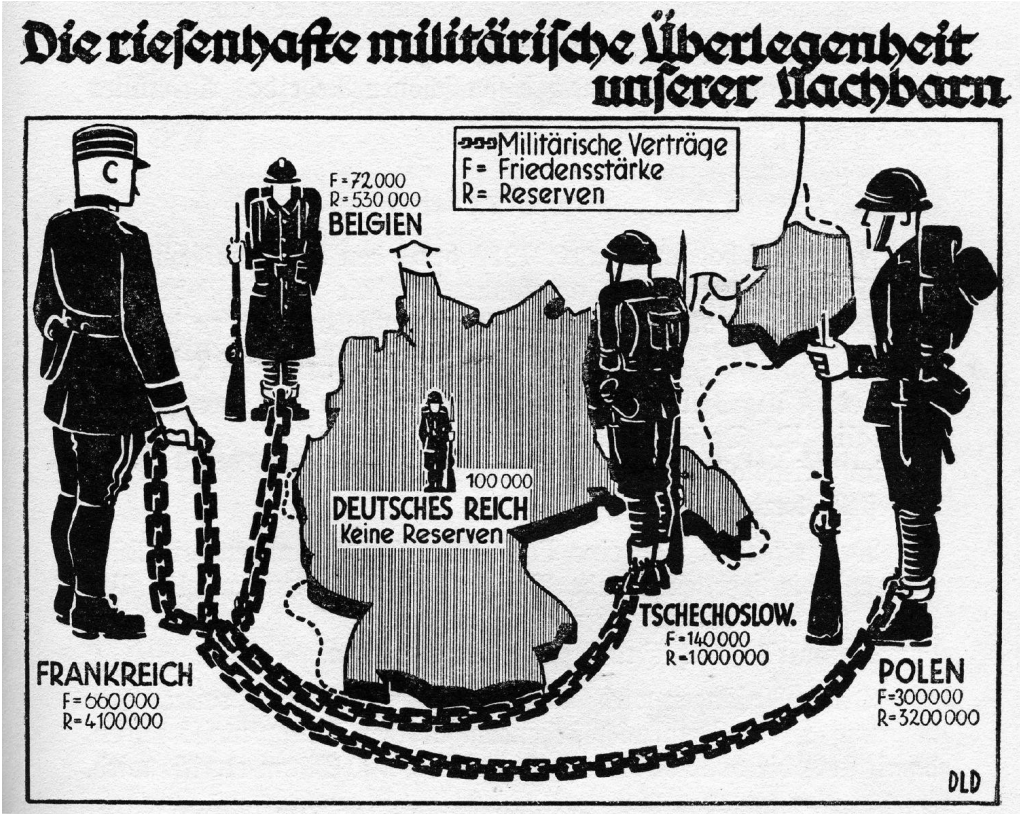

„Enorma superioritate militară a vecinilor noştri", o ilustraţie publicată în 1933, arăta cum forţele armate ale ţărilor vecine Germaniei eclipsau propriile ei apărări.

Germania dorea să dezvolte prototipuri de aeronave de luptă, vehicule blindate şi artilerie grea, dar a promis să nu le pună în producţie în masă. Planul lui Schleicher chema la o creştere de personal militar cu 30.000 de soldaţi pe an. Considerând că armata Franceză număra 655.000 de bărbaţi, ar fi

luat Reichului peste 18 ani să realizeze paritate. În plus, cei 30.000 de recruţi anuali ar fi servit o înrolare de doar 3 luni.

Paris a respins propunerile modeste ale Berlinului într-o notiţă pe 11 Septembrie 1932. Francezii le-au reamintit în mod direct Germanilor de obligaţia lor de a urma limitările de înarmare impuse de tratatul Versailles. În 2 zile, Germanii au notificat preşedintele conferinţei Geneva că Germania se retrage din discuţii. Trei luni mai târziu, Anglia, Franţa, şi Italia au admis că „Germania trebuie să primească aceleaşi drepturi într-un sistem de securitate valid pentru toate naţiunile," şi că aceasta va fi în agendă.[15] După aceasta, delegaţia Germană s-a reîntors la Geneva. Aceasta era starea cursei de armament a Europei când Hitler a devenit Cancelar în Ianuarie 1933. El a moştenit o instituţie militară a cărui departament de muniţie recent estimase că exista îndeajuns de muniţie stocată pentru doar o singură oră de luptă.

Prim-ministrul Britanic Ramsay MacDonald a introdus un plan de reînarmare complet pe 16 Martie. Acesta permitea Germaniei să-şi dubleze mărimea forţelor armate la 200.000 de bărbaţi. Chema Franţa la o reducere în armata ei continentală la acelaşi număr, dar îi acorda în plus 200.000 pentru a supraveghea coloniile. MacDonald a propus o forţă de luptă de 200.000 de bărbaţi pentru Italia de asemenea, plus 50.000 pentru posesiile sale de peste mări. URSS şi-ar menţine 500.000 de bărbaţi înarmaţi, Polonia 200.000, şi Cehoslovacia 100.000. Toate ţările mai puţin Germania ar avea o forţă aeriană. Aproape toate naţiunile afectat au răspuns favorabil. Franţa însă, a respins planul categoric.

Diplomatul German Freiherrn von Freytagh-Loringhoven a rezumat implicaţiile cu care s-a confruntat Hitler în deliberările sale: „Planul era orice dar nu favorabil pentru Germania... Forţele permise Germaniei nu-i garantau ei paritate cu celelalte Mari Puteri, nici nu corespundeau cu mărimea populaţiei sau resurselor sale naturale... Germaniei i s-ar fi permis să menţină o armată terestră de 200.000 de bărbaţi. Franţei pe de altă parte, îi erau promişi 200.000 de bărbaţi pentru ţara mamă şi la fel de mulţi pentru colonii. În caz de război aceste trupe coloniale ar fi imediat transportate către Europa, aşa că Franţa ar avea o armată de 2 ori mai puternică de la început, fără să mai vorbim de

rezerviști. Și pentru Polonia, a cărei populații este doar jumătate din cea a Germaniei, planul a prevăzut 200.000 de bărbăti înarmați de asemenea. Considerând întregul sistem de alianță al Franței, ce în 1933 includea nu doar Polonia și Belgia dar și Mica Antanta (Cehoslovacia, Iugoslavia și România), exista o forță de luptă de partea Franței de 1.025.000 de bărbați, în timp ce Germania nu putea para decât cu o armată de o cincime la fel de puternică."[16]

În Reichstag pe 17 Mai 1933, Hitler a răspuns public: „Germania ar fi gata fără amânare să-și destrame întreaga sa instituție militară și să distrugă puținul ce a mai rămas din arsenalul ei, dacă celelalte națiuni implicate ar face la fel. Dar dacă celelalte state nu sunt dornice să implementeze condițiile de dezarmare obligate de pacea tratatului Versailles, atunci Germania trebuie cel puțin să insiste asupra dreptului ei de paritate. Guvernul German vede în planul Englez o posibilă bază de a rezolva aceste întrebări... Germania prin urmare aprobă practic să accepte o perioadă tranzitorie de 5 ani pentru stabilirea apărării sale naționale, în așteptarea că stare egală cu celelalte națiuni va rezulta pentru Germania."[17]

Singura obiecție față de propunerea lui MacDonald adusă de Hitler a fost că țara lui ar trebui să aibă permisiunea să dezvolte o forță aeriană. Din 1932 planul *Reichswehr* prevedea un număr maximum de doar 200 de avioane până în 1938, aceasta era o excepție minoră. Acceptarea planului MacDonald de către Führer însemna a lăsa Germania practic fără apărare pentru aproape 5 ani, bazând apărarea națională doar pe buna credință a puterilor vecine de a onora agrementul; o obligație ce nu o satisfăcuseră încă. Chiar și după perioada de 5 ani, forțele armate Germane aveau să fie în inferioritate numerică și de armament. Așa cum a menționat Hitler în discursul său, „Singura națiune justificată în frica de invazie este Germania, ce i s-au interzis nu doar arme de ofensivă ci și dreptul la cele defensive, cât și dreptul de a construi fortificări de graniță."[18]

Aprobarea lui Hitler a planului MacDonald a primit reacții mixte. Președintele conferinței, Arthur Henderson, a declarat pe 19 Mai că discursul lui Hitler clar demonstrează că dorința Germaniei de a obține echilibru șade nu asupra extinderii forțelor armate, ci cu dezarmare multilaterală. Anthony Eden,

reprezentând Britania în Geneva, a numit discursul încurajator. Delegatul American, Norman Davis, a declarat ţara sa gata să accepte propunerile lui MacDonald. Doar Franţa a reacţionat defavorabil. În sesiune din Geneva pe 23 Mai, delegatul Francez, Paul Boncour, a insistat că organizaţiile politice ale Germaniei, *Stahlhelm* (Căştile de Oţel), SA, şi SS, reprezintă o forţă de luptă militară ce augmentează mărimea armatei Germane cu aproape un milion de bărbaţi.

În discursul său pe 17 Mai, Hitler a apărat *Stahlhelm* drept o societate de veterani ce păstrează camaraderia creată în Primul Război Mondial. Membrii săi au ajutat în zdrobirea răscoalelor comuniste în Reich din 1919 până în 1923. El a adăugat, „În câţiva ani, SA şi SS au pierdut peste 350 de morţi şi 40.000 de răniţi ca şi rezultat al tentativelor comuniste de ucidere şi terorism. Dacă Geneva priveşte aceste organizaţii ce servesc un scop politic intern exclusiv ca şi parte din armată, atunci pompierii, asociaţiile atletice, societăţile de poliţie, cluburi de arme şi navigat, şi alte ligi de sport ar putea la fel de bine să fie considerate forţe armate."[19] Hitler de fapt nu avea niciun interes în a militariza filialele partidului. *Stahlhelm* curând aproape că a dispărut, iar şeful SA Ernst Roehm a cauzat atât de multe probleme cerând ca trupele sale furtună, nu armata, să preia apărarea naţională încât Hitler a pus să fie împuşcat un an mai târziu.

În timpul unei pauze la Geneva, oficiali de stat Francezi au purtat discuţii confidenţiale cu Anglia şi cu Statele Unite cu privire la planul lui MacDonald. Sprijinit de către presa Franceză, Parisul a propus o perioadă minimă de 4 ani înainte ca măcar să fie *iniţiată* dezarmarea multilaterală. Armata Germană, recomandau ei, ar trebui restructurată, înlocuind sistemul prezent de înrolare pe termen lung cu un tur activ de datorie de 8 luni pentru fiecare soldat. Sub acest aranjament, *Reichswehrul* ar fi renunţat în mai puţin de un an la corpul ofiţerilor profesionişti şi cadrul de instructori subofiţeri. Pe 7 Octombrie, guvernul German a anunţat acceptarea propunerii. Reichul a agreat să nu dezvolte arme ofensive precum artileria grea, bombardiere şi tancuri grele. Hitler a agreat în mod voluntar să lase o putere străină să remodeleze forţele armate ale ţării sale.

O săptămână mai târziu, un delegat Britanic, Sir John Simon, a anunţat revizii la planul MacDonald bazate pe consultaţii cu alte naţiuni. El a extins perioada iniţială de dezarmare de 5 ani – pe care Hitler deja o acceptase - la 8 ani. Noul aranjament interzicea în mod explicit toţi semnatarii din a produce mai multe arme. Germanii prin urmare nu aveau să aibă dreptul de a înarma suficient cei 100.000 de soldaţi adiţionali ce erau permişi de către plan. Germania s-a retras din conferinţă în aceeaşi zi, şi din Liga Naţiunilor.

În ciuda concesiunilor oferite de Hitler, el a primit critică aspră de la presa internaţională. Aşa cum a rezumat Freytagh-Loringhoven, „Majoritatea cititorilor au avut probabil impresia că Germania a sabotat cu frivolitate toată lucrarea măreaţă către dezarmare, şi prin a se retrage de la Liga Naţiunilor de la Geneva, că s-a separat de comunitatea statelor civilizate."[20] Noul preşedinte al Americii, Franklin Roosevelt, deja spusese unui emisar German că el considera „Germania singurul obstacol posibil către un tratat de dezarmare."[21]

Sfătuitorul militar al delegaţiei Engleze la conferinţa de dezarmare a trimis un raport către Oficiul de Relaţii Externe în Londra, descriind-ul pe Hitler ca şi un „câine turbat ce este în libertate" ce trebuie să fie „ori distrus ori întemniţat."[22] Subsecretarul permanent în Biroul de Relaţii Externe, Robert Vansittart, a adăugat o notiţă de aprobare analizei şi a distribuit copii personalului. Ziare Franceze au publicat rapoarte false despre planuri secrete de război Germane. *Le Journal* în Paris descria cum bărbaţi *Stahlhelm,* SA şi SS primesc antrenament de luptă extensiv de la forţele armate.[23]

Explicând retragerea Germaniei din Geneva pe 14 Octombrie, Hitler le-a reamintit compatrioţilor săi cum Aliaţii au jurat în propriul lor tratat de pace să-şi reducă propriile instituţii militare. „Apoi delegaţilor noştri li s-au spus de către reprezentanţi oficiali ai celorlalte state în discursuri publice şi declaraţii directe că în momentul prezent, Germaniei nu i se mai pot garanta drepturi egale." Führerul a menţinut că „poporul şi guvernul German au fost în mod repetat umiliţi" în timpul negocierilor. El a conclus că această „pace mondială, atât de necesară în cele din urmă pentru noi toţi, poate fi atinsă când conceptele de cuceritor şi cucerit sunt înlocuite de idealuri mai înalte de drept egal de viaţă pentru toţi."[24]

SA, care oferea protecţie pentru NSDAP înainte de 1933.

Conştient de gravitatea acestei decizii de politică externă, Hitler a prezentat-o publicului German pentru aprobare. El a cerut Preşedintelui Reichului, Paul von Hindenburg să autorizeze noi alegeri parlamentare împreună cu un referendum asupra Genevei. Führerul şi-a repetat poziţia asupra Ligii angajaţilor fabricii Siemens în Berlin pe 10 Noiembrie, iar radioul naţional difuza discursul. În referendumul cu 2 zile mai apoi, 95% din Germani sprijineau separarea Cancelarului lor cu Geneva.

Chiar şi după ce a părăsit Liga în acel Octombrie, Hitler încă a căutat înţelegere. În Ianuarie 1934, el a adresat o petiţie la Geneva pentru aprobarea unei armate de 300.000 de bărbaţi pentru ţara lui. Guvernul Britanic i-a cerut în schimb stabilirea unei forţe undeva între 200.000 şi 300.000. Hitler a agreat.

Hitler soseşte la fabrica Siemens din Berlin pentru discursul său asupra politicii externe pe 10 Noiembrie 1933.

Ministrul de Externe Francez, Jean-Louis Barthou, a insistat ca SA să fie contată drept parte din armata Germană. Führerul a exprimat dorinţa de a eliminat structura paramilitară a SA-ului. El a susţinut ferm o forţă aeriană, dar

a promis să nu-i extindă mărimea peste 50% din cea a Franţei. El a renunţat complet la dezvoltarea Germană de bombardiere. Hitler era mulţumit să aştepte 5 ani ca Marile Puteri să *înceapă* reducerea de armament, dacă Franţa ar accepta propunerile.

Mulţi Francezi proeminenţi au aprobat compromisul. Romancierul Alphonse de Chateaubriant a remarcat, „Germania nici nu caută război cu Franţa şi nici nu o consideră." Henri Pichot a declarat, „Tineretul ce nu a simţit războiul nu ştie ce este război. Ţine de noi să le spunem. Este datoria noastră, şi a celor cu care ne-am luptat, să construim poduri peste tranşeele ce încă ne despart." Un editorial în ziarul Francez *La Victoire* argumenta, „Cu simţ politic şi un patriotism clar ce nu ni le putem decât dori din partea propriilor noştri lideri, Germanii îl sprijină pe acel bărbat al poporului ce s-a ridicat de printre ei şi vrea să-i pună pe picioare. Odată ce Germanii i-au încredinţat hamurile guvernului, primul gând al lui Hitler a fost să obţină dreptul la paritate militară de la învingătorii Versailles sau să o obţină prin simpla luare. Aceasta nu era o chestiune de prestigiu pentru el, nici măcar una de pură onoare naţională, ci mult mai mult o chestiune de apărare. O naţiune dezarmată nu este o naţiune liberă; este una înrobită."[25]

Ambasadorul Franţei către Berlin, Francois-Poncet, sprijinea compromisul cu Germania. Oficialul de stat Francez, Andre Tardieu i-a spus, „Îţi iroseşti timpul! Agrementul pe care îl propui nu va fi concluzionat vreodată. Nu-l vom semna niciodată. Hitler nu va mai fi la cârmă pentru mult timp... Când războiul izbucneşte, nu va trece o săptămână până el este eliminat şi înlocuit de prinţul moştenitor."[26] Pe 17 Aprilie 1934, Barthou a emis un răspuns oficial pentru planul de mediere Britanic şi oferta lui Hitler: „Guvernul Francez refuză în mod formal să permită Germaniei să se rearmeze... De acum înainte, Franţa îşi va garanta apărarea prin propriile ei resurse."[27] Aceasta a cauzat colapsul conferinţei de dezarmare Geneva.

Franţa

La graniţă cu Franţa, Saar este o regiune minieră Germană de 1900 de km^2 la sud de Luxemburg. În timpul conferinţei de pace din 1919, Franţa a căutat să anexeze Saar. Clemenceau a pretins fals că populaţia colonistă Franceză a regiunii număra 150.000. El a protestat că o administraţie Germană după război a regiunii Saar i-ar jefui pe locuitori de oportunitatea „de a se bucura de libertatea ce guvernul Francez vrea să le-o ofere."[28] Wilson şi Lloyd George, însă, au aranjat ca regiunea să ajungă sub jurisdicţia Ligii Naţiunilor timp de 15 ani. Populaţia apoi putea vota dacă Saar-ul se întoarce Germaniei, se alătură Franţei, sau menţine statutul actual.

Între 1920 şi 1935, Comisia de 5 membrii a Saar-ului a guvernat regiunea. Franceza devenise limba oficială în şcolile publice. Minerii Germani au optat în favoarea propriilor lor şcoli etnice. Organizaţii Germane sprijineau educaţia copiilor lor prin biblioteci călătoare, livrând cărţi de studiu ale limbii Germane chiar şi în sate retrase. Francezii l-au arestat pe Hermann Röchling, un editor şi sponsor al programului.[29] Încălcând tratatul Versailles, Parisul a transferat 5.000 de soldaţi către Saar. Au expulzat majoritatea funcţionarilor publici Germani şi i-au înlocuit cu oficiali Francezi. Francezii au asumat controlul industriei cărbunelui.

Analişti politici – Germani şi Francezi deopotrivă – au prezis că super-majoritatea de votanţi ar alege reunificarea cu Germania în plebiscitul din 1935. Parisul încuraja populaţia să voteze pentru continuarea stării actuale. Aceasta l-ar fi privat pe Hitler de un spaţiu strategic separând cele 2 puteri. Franţa a recrutat comunişti Germani, foşti oficiali de sindicate, şi alţi oponenţi ai administraţiei Hitler ce migraseră către Saar în 1933 pentru a face campanie în favoarea menţinerii stării actuale; propaganda lor a criticat vehement Naţional Socialismul. Campania media a murdărit relaţiile Franco-Germane. Hitler şi-a exprimat îngrijorarea într-un interviu foarte mediatizat pe 24 Noiembrie 1934, cu Preşedintele Uniunii Luptătorilor Frontului Francez, Jean Goy: „Presa Franceză trage concluzia că noi Germanii pregătim o răscoală. Este pură nebunie a crede că Germania ar vrea să întrerupă viitorul plebiscit prin a recurge la forţă. Noi vom accepta rezultatele plebiscitului oricare ar fi acestea."

Hitler a adăugat că el odată i-a sugerat lui Barthou ca ei doi să creeze un protocol comun să reguleze „dificultăţi eventuale" ce ar putea apărea, „dar nu a primit vreodată un răspuns."[30]

Hitler a propus anularea plebiscitului în favoarea unei rezolvări mai cordiale: Saar-ul s-ar întoarce Germaniei, iar industria Franceză şi-ar păstra controlul asupra resurselor sale naturale bogate în cărbune. Acesta era un gest mărinimos, considerând că Hitler se aştepta ca votul să fie purtat de: Zeci de mii de rezidenţi din Saar ce călătoriseră către Germania în trenuri speciale şi coloane motoare pentru a asculta discursul său de campanie în Koblenz în Augustul trecut. Paris a respins propunerea. Supravegheat de Liga Naţiunilor, plebiscitul a luat loc pe 13 Ianuarie 1935. Rezultatul a fost zdrobitor, cu 90,8% din votanţi alegând unificare cu Germania, 8,8% favorizând continuarea stării actuale, şi doar 2.124 din cei 526.857 de alegători eligibili au optat pentru Franţa. Cu plebiscitul rezolvat, Hitler a sperat la relaţii mai bune cu Franţa. El renunţase deja la orice cerere viitoare asupra Alsaciei-Lorena. Aceasta era o mare regiune de frontieră cu patrimoniu mixt pe care Germania o cucerise de la Francezi în 1871.

Clemenceau a reproclamat teritoriul după 1918. Hitler i-a explicat lui Jean Goy în 1934, „Nu este o soluţie să facem război o dată la 20 sau 30 de ani să recucerim provinciile ce mereu cauzează probleme Franţei când sunt Franceze, şi Germaniei când sunt Germane."[31] În proclamaţia sa oficială anunţând recuperarea Saar-ului, el a descris-o drept „un pas decisiv pe drumul spre reconciliere" cu Franţa.

Pe 6 Martie, Francezii au reacţionat la plebiscitul Saar prin a-şi extinde înrolarea în armată la 2 ani. Soldaţii programaţi pentru externare au rămas la datorie activă, gradual crescând mărimea forţelor armate. Parisul apoi a anunţat un pact de ajutor reciproc cu Uniunea Sovietică. Acesta ar promite ajutor militar în cazul în care un semnatar „este expus ameninţării sau pericolului de atac din partea unui stat European."[32] Cu 45 de divizii Franceze de armată (550.000) deja staţionate lângă frontiera Germană, Hitler a anunţat pe 16 Martie că guvernul său nu se va mai supune cu restricţiile de armare ale Versailles. El a introdus serviciul militar obligatoriu cu înrolare de un an.

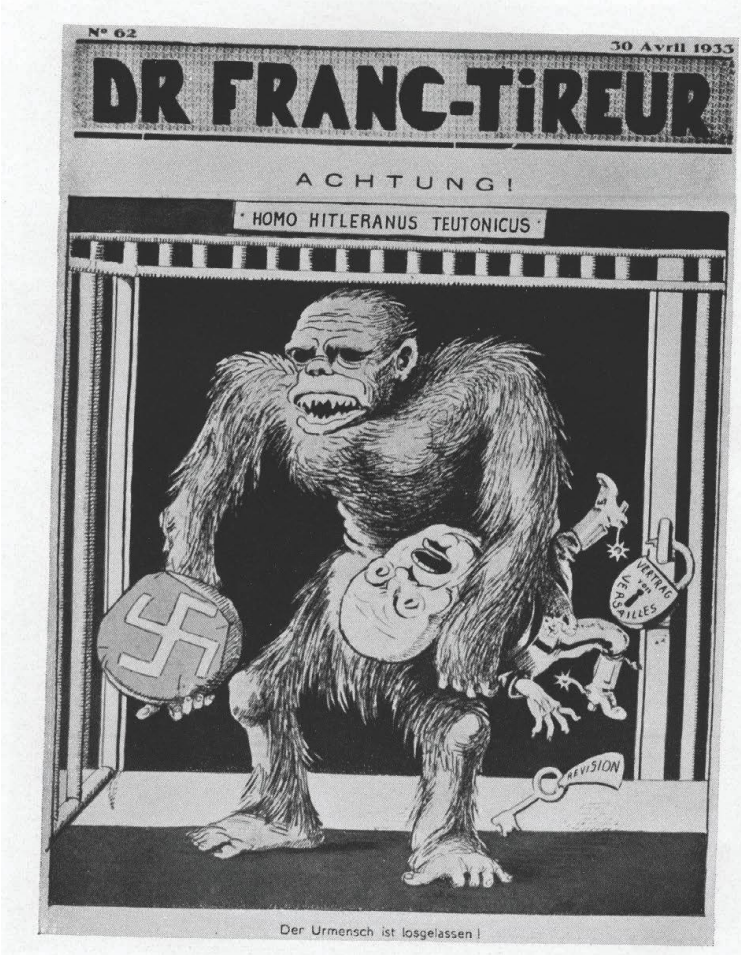

Atitudinea Franţei asupra Germaniei în anii 30 se opunea reconcilierii. O revistă Franceză în Alsacia-Lorena portretiza Germanul ca şi o primată sălbatică ce ar face dezastru dacă este eliberată din cuşca Versailles.

Hitler l-a chemat pe Dr. Friedrich Grimm, o autoritate asupra legii interna-ţionale, pentru o consultare. Führerul îşi pregătea discursul pentru Reichstag pentru a justifica introducerea serviciului militar obligatoriu. El şi-a întrebat oaspetele, „Dacă tu ai fi în locul meu, cum ai explica dumneata problema legală?" Grimm a răspuns, „Avem dreptate. Conform tratatului Versailles, obligaţia de dezarmare este o obligaţie legal reciprocă. Noi deja am făcut asta. Ne-am dezarmat. Aceasta oponenţii o recunosc oficial. Dar nu au urmat cu propria lor dezarmare. Ei sunt în întârziere. Germania prin urmare cere libertate de acţiune. Este uimitor că Guvernul Reichului a fost aşa răbdător şi a acceptat această circumstanţă timp de 15 ani."[33]

În discursul său în Reichstag pe 21 Martie 1935, Hitler a anunţat intenţia sa de a construi o forţă armată ce era „nu instrumentul unui atac beligerant, ci în mod exclusiv pentru apărare şi în acest mod să menţină pace."[34] El a inclus o propunere reînnoită şi fără de rezultat ca toate naţiunile industriale să ilegalizeze bombardamentul aerian şi să limiteze armamentul naval, artileria grea şi blindajul. Diplomatul German Joachim von Ribbentrop s-a întâlnit cu Grimm la hotelul *Kaiserhof* în Berlin. Hitler dorea să promoveze relaţiile mai bune prin Societatea Germană-Franceză, fondată în 1934, cu asociaţia sa soră în Franţa, *Comité France-Allemagne.* Ribbentrop i-a cerut lui Grimm să devină preşedinte al societăţii bazate în Berlin, un post ce el l-a acceptat. Guvernul German a sponsorizat activităţile cu ajutor financiar, în timp ce echivalentul Francez trebuia să se bazeze pe contribuţii private în ţara sa.

Agrementul Franco-Sovietic a pătat relaţiile dintre Paris şi Berlin. Pe 25 Mai, Germanii au protestat că încalcă Pactul Locarno din 1925. În această înţelegere, Franţa, Belgia, şi Germania au promis „sub nicio circumstanţă să nu atace, invadeze, sau să poarte război una cu cealaltă."[35] Guvernul German a susţinut că înţelegerea Franco-Sovietică era direcţionată împotriva Reichului.

În Ianuarie 1936, Hitler a încercat din nou să convingă Franţa să-şi schimbe calea prin a oferi un pact de non-agresiune. Paris a refuzat. Francezii îşi descriau aranjamentul cu URSS drept unul strict politic şi nu o alianţă militară, prin urmare nu respingător spiritului tratatului Locarno. În Februarie însă, Mareşalul Soviet Mikhail Tukhachevsky s-a întâlnit în Paris cu Generalul Maurice Gamelin, comandantul suprem al armatei Franceze. Serviciul de informaţii German, *Abwehr*, a aflat că statul major Francez pregăteşte un plan pentru a coordona operaţiuni cu Armata Roşie. Schiţa prevedea un avans Francez în Renania demilitarizată, împreună cu un atac mai spre sud pentru a face legătura cu forţele Sovietice invadând Germania din est.[36]

Hitler a oferit un interviu cordial jurnalistului Francez, Bertrand de Jouvenel la mijlocul lunii Februarie la Berchtesgaden. Ziare Germane au publicat interviul pe prima pagină, incluzând retragerile lui Hitler asupra declaraţiilor anti-Franţa anterior scrise de el în *Mein Kampf*. Diplomatul German, Otto Abetz, ce a aranjat interviul cu Jouvenel, a livrat o copie a

interviului către Paris. Presa Franceză a amânat publicarea până după ce camera deputaţilor a ratificat pactul Franco-Sovietic pe 27 Februarie. Următoarea dimineaţă, interviul lui Jouvenel a apărut în *Paris Midi.*

Dacă publicul Francez ar fi citit comentariile de împăcare ale lui Hitler mai devreme, aceasta ar fi putut pune dubiu asupra nevoii Franţei de un pact de apărare cu URSS-ul. Publicarea interviului după ratificare a dat impresia că frica, nu buna voinţă, a motivat oferta de prietenie a lui Hitler. Ziarul Francez *Oeuvre* chiar a şi scris că Führerul a oferit interviul *după* ratificarea tratatului Sovietic. Întâmplarea l-a lăsat pe Hitler umilit şi furios.

Informat de discuţiile statului major Franco-Sovietic, Führerul a devenit îngrijorat că Renania demilitarizată reprezintă o uşă deschisă pentru invazia Franceză. El a răspuns prin a trimite 19 batalioane de infanterie în garnizoană la Aachen, Saarbrücken şi Trier, iar apoi în alte oraşe din Renania. El în mod public a retras Germania din pactul Locarno, prin care Reichul aprobase să nu ţină trupe în acea provincie.

Biroul Relaţiilor Externe al Reichului a punctat că Franţa deja menţinea alianţe militare cu Belgia, Polonia şi Cehoslovacia. Ea construise o formidabilă linie de fortificaţii de frontieră la graniţă cu Germania, concentrând o „enormă masă de trupe" acolo. A rezumat că experţi militari din toată lumea „agreează că ar fi fără de speranţă să ataci acest sistem de fortificaţii... În ciuda acestei garanţii fără precedent istoric pentru existenţă unui stat, Franţa totuşi încă simte necesar a se baza pe sprijinul marelui imperiu Sovietic cu ai săi 195 de milioane de locuitori. Germania nu a oferit niciodată nici cele mai mici motive ca Franţa să se simtă ameninţată", însă Parisul „descrie cele 19 batalioane intrate în Renania ca şi o ameninţare asupra apărării Franceze, ce este garantată de către practic jumătate din lume."[37]

Hitler a propus ca Franţa şi Germania să-şi retragă unităţile militare de la zonele de graniţă şi ca Belgia, Germania şi Franţa să concludă un pact de non-agresiune de 25 de ani şi să stabilească o curte internaţională de arbitrare pentru a împuternicii tratate „a căror decizii vor fi obligatorii tuturor membrilor." Reichul a oferit să se întoarcă în Liga Naţiunilor pentru o nouă conferinţă de dezarmare multilaterală. Propunerea declara, „Germania şi

Franţa... promit să ia paşi pentru a se asigura ca în privinţa educaţiei tineretului, cât şi în presă şi publicaţiile ambelor naţiuni, totul va fi evitat ce ar putea otrăvi relaţia dintre cele 2 popoare."[38]

Guvernul Francez a răspuns prin a pune armata pe alertă. A transferat divizii Nord Africane din Franţa de sud către frontiera Germană. A cerut fără succes Marii Britanii să-şi mobilizeze armata. Delegatul Englez către Liga Naţiunilor a conclus, „Intrarea trupelor Germane în Renania... nu este o ameninţare păcii... Fără dubiu ocupaţia Renaniei slăbeşte puterea Franţei, dar nu îi diminuează siguranţa sub nicio formă."[39] În Paris, Grimm a rezumat atitudinea publică printre gazdele sale: „Este dificil a face poporul Francez să înţeleagă că remilitarizarea Renaniei are de a face cu pactul Rus. Ei cred că este doar o scuză şi că noi purtăm un plan pe termen lung. Publicul Francez crede că Hitler vrea să atace Franţa."[40] Reclamând omului de stat Francez, Camille Chautemps, despre spaimele de război în media Franceză de ştiri, Grimm a avertizat, „Dacă acestea continuă, cu siguranţă va fi presa ce într-o zi duce naţiunile înapoi la război." Chautemps a a dat din umeri în replică, „Suntem o democraţie. Avem libertatea de presă."[41]

Din 1932 până în 1936, guvernul German a introdus 7 propuneri pentru a limita armamentul global. Reichul nu cerea paritate în niciuna din acestea: Hitler s-a oferit să menţină o forţă aeriană de jumătate din cea a Franţei şi era pregătit să accepte o forţă de apărare naţională vast inferioară puterii combinate a ţărilor înconjurătoare aliate între ele. El a apelat la Marile Puteri pentru a elimina armele ofensive şi a ilegaliza bombardamentul aerian. El a fost singurul lider European dornic să încredinţeze securitatea naţiunii sale în buna credinţă a statelor vecine – o concesiune uluitoare pentru o putere industrială. Niciuna din propunerile Germaniei nu a produs interes în coaliţia foştilor inamici. Ei au urmărit o cursă de înarmare crescătoare, şi l-au denunţat pe Hitler ca şi dornic de război.

Austria

Austro-Ungaria, condusă de dinastia Habsburg, fusese aliată Germaniei în Primul Război Mondial. În 1919, puterile victorioase au dezmembrat acest imperiu vast şi divers. Ungaria şi Cehoslovacia au devenit ţări independente. Alte componente au revenit Poloniei, României, Iugoslaviei şi Italiei. Deseori multiple culturi populau fiecare regiune. Era imposibil să se repartizeze provinciile în noile ţări respective fără a plasa unele dintre coloniile etnice care le locuiau sub dominaţia naţionalităţii străine dominante. Austria, nucleul vechiului regat, s-a micşorat de la suveranitate asupra a 52 de milioane de oameni la o republică diminutivă, fără de acces la mare de 6,5 milioane de oameni.

Naţiunile mai mici din sudul şi estul Europei au aparţinut tradiţional imperiilor mai largi. Decizia de a stabili state independente pentru ei se conforma cu idealul proclamat de Wilson de determinare de sine; dreptul fiecărui popor de a se guverna pe sine. Adresându-se Reichstag-ului pe 28 Aprilie 1939, Hitler a condamnat experimentul cartografic al lui Wilson: „State şi habitate de o mie de ani au fost rupte în bucăţi cu forţa şi dizolvate, popoare înrudite ce trăiseră împreună timp de o eternitate au fost smulşi unul de celălalt, cerinţe economice prealabile ignorate... Dreptul de determinare de sine a aproape 115 milioane de oameni a fost încălcat, nu de către soldaţi victorioşi ci de către politicieni bolnavi. Vechile lor comunităţi dispărute iar ei au fost forţaţi în noi comunităţi fără consideraţie pentru sânge, ascendenţa lor, bun simţ sau necesităţi economice pentru viaţă... Un ordin format de către aproape 2.000 de ani de dezvoltare istorică a fost pur şi simplu smuls şi transformat în dezordine."[42]

Pe 12 Noiembrie 1918, adunarea naţională provizorie a Austriei şi-a declarat ţara „o componentă a republicii Germane." A adoptat oficial numele „Austria Germană." Aceasta contravenea obiectivului Aliat de a elimina fostele Puteri Centrale ca şi viitor rival. Sancţionarea uniunii Austro-Germane ar fi ajutat la restaurarea Reichului la magnitudinea de dinaintea războiului. Ar fi facilitat de asemenea influenţă economică Germană în regiunile Balcanice şi Dunărene.

Delegaţi Aliaţi la conferinţa de pace au informat Austria că ea trebuie să se „abţină din orice act ce ar putea direct sau indirect, sau prin orice mijloc de orice fel, să-i compromită independenţa ei."[43] De asemenea interziceau ţării folosirea numelui Austria-Germană. Cancelarul Karl Renner a protestat că aceasta este o încălcare a dreptului determinării de sine, la care ei au răspuns că acest drept nu este extins asupra ţărilor inamice înfrânte. Britania a forţat Viena să se supună prin a ameninţa reînceperea blocadei de alimente.

Austria de după război a devenit singura parte din fostul regat Habsburg de la care Antanta cerea despăgubiri. Privată de baza sa industrială, ce a căzut Cehoslovaciei, economiei agrare Ungureşti şi pieţei de export Dunărene, rezultatul a fost catastrofic pentru mica ţară. Soldaţi demobilizaţi şi funcţionari publici vorbitori de Germană din provinciile pierdute s-au întors către patrie, incapabili să-şi găsească muncă. Şomajul a crescut la 557.000.[44]

Majoritatea Austriecilor favorizau unificarea cu Germania. Hitler, crescut în Linz, împărtăşea acest sentiment. În Aprilie 1934, el a însărcinat Biroul de Externe al Reichului să pregătească un raport definind politică. În privinţa posibilei anexări a ţării, raportul menţiona că „eforturile Germane în această direcţie vor fi împiedicate de către rezistenţa unanimă a tuturor Marilor Puteri Europene."[45] Într-un discurs la Reichstag în Mai, Hitler a declarat, „Poporul şi guvernul German dintr-un simplu sentiment de solidaritate faţă de patrimoniul naţional comun, au dorinţa uşor de înţeles că nu doar popoarelor străine, ci şi poporului German îi va fi garantat dreptul de determinare de sine."[46]

Guvernul Austriac devenise dictatorial. În 1931, ţara l-a ales pe Egelbert Dollfuss drept *Bundeskanzler* (Cancelar Naţional). El a dizolvat parlamentul în 1933, a fondat Frontul Patriei, şi a interzis alte partide politice. Dollfuss a stabilit lagăre de detenţie în Septembrie, ce au preluat membrii partidelor comuniste şi Naţional Socialiste. Dollfuss a sancţionat pedeapsa cu moartea. În următoarea lună Februarie, el a ordonat poliţiei să dezarmeze Liga Apărării Social Democrate. Aceasta a dus la rezistenţă înarmată în Viena şi în Linz. Dollfuss a mobilizat armata, ce a bombardat cartierele rezidenţiale ale muncitorilor din capitală cu artilerie. Peste 300 de oameni au murit în luptă.

Protejând dictatura fascistă Austriacă, membrii Frontului Patriot agresează o manifestare Naţional Socialistă în favoarea unificării Austro-Germane.

După suprimarea revoltei, el a interzis Partidul Democratic Social, a eliminat sindicatele, şi a spânzurat 11 membrii ai Ligii Apărării. Dictatorul bantam a murit în Iulie 1934, în timpul unei răscoale la fel de eşuate organizată de către rezistenţa Naţional Socialistă din Viena. Ministrul Dreptăţii, Kurt Schuschnigg l-a înlocuit pe Dollfuss. Sub noul Cancelar, 13 din conspiratori au primit sentinţă de moarte, în baza unei legi semnate o zi după execuţia lor. Poliţia l-a arestat pe avocatul şef al apărării 3 zile după proces. Fără a fi audiat, a petrecut următoarele şase luni în lagărul de detenţie de la Wöllersdorf.[47]

După ce a obţinut puterea fără niciun vot, Schuschnigg s-a bazat pe Frontul Patriei pentru a menţine dictatura. Disidenţi politici, grupaţi împreună ca şi „opoziţie naţională," au ajuns în lagăre de concentrare. Cazuri documentate de abuz al deţinuţilor includ izolare fără proces, arest la domiciliu

pentru rudele prizonierilor, 2 sau mai multe procese şi sentinţe pentru aceeaşi crimă, condamnări şi amenzi fără evidenţe, prezumpţia de vinovăţie până la demonstrarea nevinovăţiei, refuzul de a acorda îngrijiri medicale deţinuţilor care erau bolnavi, uneori rezultând în deces, şi mărturisiri forţate.[48] Regimul a negat persoanelor de „încredere civică deficientă" dreptul de a-şi mai practica ocupaţia. Schuschnigg a persecutat juridic Austriecii ce favorizau unificare cu Reichul. Verdictul adesea cădea asupra membrilor organizaţiilor corale şi cluburilor de sport ce cultivau legături culturale cu Germania. „Suspiciunea de convingeri naţionaliste" îi costa pe funcţionari publici slujbele lor. Asta includea sechestrarea pensiei şi pierderea compensaţiei de şomaj.

Dictatorul a căutat o alianţă cu Italia pentru a sprijini suveranitatea Austriacă. Capul de stat al Italiei, Benito Mussolini, a anticipat că o uniune Austro-Germană ar compromite controlul ţării sale asupra Tirol-ului de sud. Antanta oferise această provincie, populată de 250.000 de Germani etnici, Italiei după Primul Război Mondial. În timpul mandatului lui Dollfuss, Mussolini aprovizionase Austria cu ajutor. Noul *Bundeskanzler* a eşuat în a menţine relaţia bună ce Dollfuss cultivase cu Roma. Mussolini cel vivace nu a relaţionat bine cu austerul şi impersonalul Schuschnigg. Încălcările de drepturi umane ale guvernului Austriac au alienat Franţa şi Cehoslovacia. Disonanţa Italo-Germană ce Schuschnigg a sperat să folosească s-a risipit în 1936. Când Italia a invadat Abyssinia, ea a fost capabilă să sfideze sancţiunile Ligii Naţiunilor prin sprijinul economic al lui Hitler. Mussolini l-a sfătuit pe Schuschnigg să normalizeze relaţiile cu Germania.

Hitler, în mod necinstit învinuit pentru lovitura de stat din 1934 împotriva lui Dollfuss, a căutat să rupă blocajul diplomatic. El l-a desemnat pe Franz von Papen, un aristocrat conservator distant Naţional Socialismului şi un Catolic devotat, ambasador special în Viena. Papen a prezentat Ministrului de Externe Austriac, Egon Berger proiectul pentru un „Agrement între Domni" Austro-German. Pactul a coroborat strategia lui Hitler pentru încorporarea Austriei ca şi un proces evolutiv, promovând legături economice şi culturale între cele 2 ţări.[49]

Preambul a declarat, „Guvernul Reichului German recunoaşte suveranitatea completă a statului naţional Austriac." A legat Germania pentru a nu interfera cu chestiunile politice interne ale Austriei, dar a plasat o obligaţie pe Schuschnigg de asemenea: „Guvernul naţional Austriac va menţine poziţia de bază în politicile sale în general, şi în special în ce priveşte Reichul German, ce se conformează cu faptul că Austria se vede pe sine ca şi un stat German."[50] Documentul necesita ca „toate elementele decisive pentru modelarea opinii publice în ambele ţări vor servi scopul de a dezvolta relaţii reciproce ce sunt din nou normale şi prietenoase."[51]

Agrementul a oferit instrucţiuni pentru a promova comerţul, precum ridicarea restricţiilor asupra călătoriilor şi comerţului de-a lungul graniţei. Schuschnigg a agreat să permită membrilor „opoziţiei naţionale" să participe în guvern. El a eliberat 15.583 de prizonieri politici. Mulţi erau Naţional Socialişti pentru care Hitler a aranjat o stabilire în Germania. La insistenţa Führerului, Schuschnigg a relaxat restricţiile asupra presei. Un element important al agrementului a stipulat, „Ambele guverne agreează să facă schimb de păreri în chestiuni legate de politică externă ce afectează ambele ţări."[52]

Papen şi Schuschnigg au semnat agrementul în Viena pe 11 Iulie 1936. Asigurarea Germaniei de a respecta independenţa Austriacă a cules laude de la presa internaţionala, chiar şi în Franţa. Hitler l-a chemat pe Josef Leopold, lider al Naţional Socialiştilor Austrieci, şi l-a sfătuit să ia noul tratat „foarte serios." Führerul l-a avertizat pe Leopold că nu doreşte o repetiţie a mişcării de stat din 1934: „Naţional Socialiştii Austrieci trebuie să păstreze o disciplină exemplară şi să privească unificarea precum o chestiune Germană internă, pentru care o soluţie poate fi găsită doar în cadrul negocierilor între Berlin şi Viena."[53] Hitler a avut speranţă, mulţumită parţial remarcii încurajatoare a lui Schuschnigg cum că unificarea Austro-Germană era „un obiectiv politic tangibil pentru viitor."

Liderul Austriac însă, nu a avut niciun interes în a onora compactul. El l-a criticat în mod deschis pe Hitler pentru presupusa interpretare eronată a misiunii Reichului: „Cu declaraţia sa cum că unitatea Reichului este bazată pe armonia rasială şi lingvistică a poporului ce trăieşte în el, Hitler a falsificat şi

trădat spiritul Reichului. Reichul nu este determinat de rasă şi nu este păgân; este Creştin şi universal."[54] Schuschnigg a descris în mod public Austria ca şi „ultimul stâlp al civilizaţiei în Europa centrală," o insultă gândită faţă de vecinul său etnic către nord. În 1937, Schuschnigg a implorat guvernul Britanic să garanteze suveranitate Austriacă. Această manevră diplomatică clandestină, atât cât şi declaraţiile publice neprietenoase cu privire la Germania, în mod direct încălcau agrementul semnat în Iulie.[55]

Europa era în era naţionalismului; Austriacul de rând respingea percepţia liberală a lui Schuschnigg asupra Austriei drept un tărâm universal transcenzând rădăcini şi obiceiuri etnice. În timp ce ţara s-a scufundat în depresiunea economică, comerţul în Reich înflorea. Schuschnigg însuşi era un dictator; el nu putea argumenta că încorporarea ţării sale în statul autoritar German i-ar costa libertăţile pe Austrieci. Anglia şi Franţa nu au arătat niciun interes în a garanta o ţară ce încălca principii democratice. Într-o atmosferă de instabilitate internă şi izolare diplomatică, liderul Austriei s-a întors din nou către Germania.

Hitler l-a invitat pe Schuschnigg pentru întânlire la *Berghof* pe 12 Februarie 1938. Führerul a sperat să aducă relaţiile Austro-Germane înapoi pe drumul spre unificare ca şi un proces evolutiv. Un membru al „opoziţiei naţionale" Austriece, Arthur Seyss-Inquart, a pregătit o listă de propuneri pentru Schuschnigg ca şi bază pentru negocierile din Bechtesgaden. Acestea includeau permiterea oponenţilor politici în guvern. Informat de propuneri, Hitler şi-a pregătit propria listă.

Cele 10 propuneri Germane, printre altele, chemau la consultare comună în chestiuni de politică externă ce afectau Austria şi Germania deopotrivă, amnistie pentru deţinuţii politici, pensii pentru funcţionari publici retraşi, şi legalizarea partidului Naţional Socialist în Austria. Ele cereau libertatea presei şi pregătiri pentru a unii sistemele economice ale celor două ţări. Cel din urmă fiind foarte benefic populaţiei Austriei. Lista recomanda câteva nume – niciunul Naţional Socialişti înrăiţi – pentru poziţii în cabinet, inclusiv Seyss-Inquart.[56] Punctul opt a propus un program de schimb de ofiţeri militari, conferinţe

comune ale statului major general, promovarea camaraderiei, şi schimbul de cunoştinţe în dezvoltare de armament.

Schuschnigg a fost prezent la sesiunea din Bechtesgaden cu adjutantul său militar, Locotenent-Colonel Georg Bartl, şi Guido Schmidt. În timpul primei sesiuni private între cei doi şefi de stat, Schuschnigg a devenit defensiv şi a declarat că el, nu Hitler, reprezintă Austria. Hitler, care s-a născut acolo, a răspuns, „Aş putea spune la fel, şi am mult mai mult drept decât dumneata de a mă descrie drept Austriac, Domnule Schuschnigg. Doar o dată, încercaţi să organizaţi alegeri libere în Austria, cu dumneata şi cu mine fiind candidaţi opuşi. Apoi vom vedea."[57]

În timpul discuţiilor în paralel între Guido Schmidt şi noul ministru de externe German, Joachim von Ribbentrop, guvernul Austriac a câştigat concesiuni semnificative. A redus obligaţia de consultare comună asupra chestiunilor politicii externe la „un schimb de idei." A limitat activitatea politică a Naţional Socialiştilor în Austria. Hitler a agreat să condamne public acte ilegale, precum sabotajul, ale tovarăşilor săi de acolo. Führerul a aprobat cererea Vienei ca Naţional Socialişti agresivi să fie mutaţi în Germania. Germanii au retras acei candidaţi sugeraţi pentru poziţii în cabinetul Austriac respinşi de Schuschnigg. Berlin şi-a abandonat planul pentru un sistem economic comun şi a redus domeniul de aplicare a cooperării militare. La concluzia conferinţei, Hitler i-a spus lui Schuschnigg, „Aceasta este cea mai bună cale. Problema Austriacă este reglementată pentru următorii cinci ani."[58]

Ziare în Anglia, Franţa, şi SUA au pretins că Hitler şi-a prezentat cererile ca şi un ultimatum, că l-a intimidat pe Schuschnigg prin a invita trei generali Germani la conferinţă, şi a ameninţat invazie dacă liderul Austriac nu semnează. Faptul că Austriecii au negociat modificări semnificative demonstrează că propunerile Germaniei nu au fost un ultimatum. Generalii au fost prezenţi pentru a oferi consultare în chestiuni ce privesc integrarea forţelor armate ale celor două ţări. Schuschnigg şi-a adus propriul său sfătuitor militar. Guido Schmidt a mărturisit mai târziu că nu îşi amintea nicio ameninţare Germană de a invada Austria.[59]

Papen a declarat că a avut impresia că Schuschnigg s-a bucurat de libertate completă de decizie în decursul sesiunilor. Liderul Austriac a mărturisit că a fost sub stres mintal considerabil dar nimic mai mult. Ambasadorul Britanic în Austria, Sir Charles Palairet, a raportat Londrei câteva cereri retrase de Hitler. El a confirmat că Schmidt nu i-a spus nimic de vreo amenințare Germană. Palairet a menționat „Dorința Domnului Hitler de a-și atinge scopurile cu privire la Austria prin mijloace evolutive."[60]

Schuschnigg l-a desemnat pe alesul lui Hitler, Arthur Seyss-Inquart, Ministru de Interior și șeful poliției naționale pe 15 Februarie. Următoarea zi în Berlin, Seyss-Inquart i-a spus lui Hitler i-a spus că vrea să acționeze "strict pe baza unei Austria auto-suficientă și independentă" și „în cadrul constituției."[61] Hitler a acceptat aceasta. Adresându-se Reichstagului German pe 20 Februarie, Führerul i-a mulțumit lui Schuschnigg pentru „înțelegerea și amabilitatea" sa. El a prevăzut că „cooperare prietenoasă între cele două țări în orice domeniu a fost asigurată." Următoarea zi, el l-a primit pe liderul Național Socialist subteran din Austria, Josef Leopold. Numindu-i acțiunile „nebune," el i-a ordonat brusc lui Leopold și celor patru locotenenți șefi ai săi să împacheteze și să se mute în Germania.[62]

Hitler credea că pactul asigura o perioadă de armonie ce avea să aducă Austria în tărâmul German prin mijloace democratice. Schuschnigg nu împărtășea acestă convingere. Theodor Hornbostel, șef al Cancelariei de Stat a Austriei, a spus ambasadorului Britanic în acea lună, că agrementul cu Hitler nu reprezintă nicio amenințare asupra independenței țării sale. Vag definitele puncte de ghid ale agrementului cu Hitler vor fi ușor de ocolit. Hornbostel a mărturisit că guvernul său „chiar nu vrea să le pună în practică."[63]

Stabilitatea în Austria însă, s-a deteriorat. Piața de bursă internațională, cu nasul său obișnuit pentru evoluții amenințătoare, a simțit o dispariție subită a șilingului Austriac. Titlurile de stat Austriece s-au prăbușit în valoare, în special în Londra și Zürich. Simpatizanții Național Socialiști în Frontul Patriei și în organizațiile de tineret Austriece au transformat gradual dispoziția politică a acestor grupuri. Demonstrații în masă spontane Naționale Socialiste s-au

bucurat de sprijin popular. Graz, în orice scop practic, a ajuns sub controlul lor. În multe zone, urmaşii lui Schuschnigg de-abia mai riscau apariţie în public.

Prezentând obişnuita sa lipsă de finețe politică, Schuschnigg a făcut un pas disperat pentru a îşi salva cariera. În Innsbruck pe 9 Mai, el a anunţat un plebiscit naţional menit să aibă loc în patru zile. Scopul a fost de a da alegătorilor oportunitatea de a-şi afirma încrederea în guvern şi preferinţa pentru independenţă Austriacă. Un astfel de sondaj putea doar să accentueze separarea dintre German şi Austriac. Era o încălcare împotriva spiritului de proces evolutiv de a asimila cele două culturi, un proces ce Schuschnigg acceptase prin a semna agrementul cu Germania.

Din moment ce nicio alegere electorală nu avut loc din 1932, nu erau liste actuale de alegători înregistraţi. Timpul era insuficient pentru a pregăti noi liste. Numai cetăţenii cu vârsta de peste 25 de ani erau eligibili. Asta i-a prevenit pe adulţii tineri, printre care un procentaj foarte larg susţineau Naţional Socialismul, din a participa. Secretarul General al Frontului Patriei, Guido Zernatto, a pregătit linii directoare ce permiteau doar membrilor partidului politic în funcţie să facă parte din personalul secţiilor de votare. Buletinele de vot aveau cuvântul "da" imprimat pe o parte, dar erau goale pe cealaltă parte. Aceasta necesita oamenii ce votau „nu” să scrie cuvântul în litere de aceeaşi mărime pe spatele buletinului. Personalul secţiilor de vot, toţi membrii ai Frontului Patriei, puteau prin urmare să identifice disidenţii. În timpul pregătirilor pentru alegeri, presa guvernului a anunţat că orişicine ce votează „nu” va fi găsit vinovat de trădare.[64]

Publicaţia acestor detalii au stârnit proteste din partea „opoziţiei naţionale.” Temându-se de intervenţie Germană, Schuschnigg a apelat la Franţa şi Britania pentru ajutor. În mijlocul unei alte crize de cabinet, Franţa nu a putut răspunde. Britanicii au recunoscut plebiscitul ca şi o provocare flagrantă împotriva lui Hitler.

Chamberlain a numit plebiscitul o „gafă." Secretarul de Externe, Lord Halifax a considerat manevra lui Schuschnigg „prostească şi provocatoare."[65] El l-a informat blând pe dictatorul Austriac că Anglia nu poate oferi nici sfat nici protecţie.

Kurt Schuschnigg, dictatorul nepopular al Austriei, anunţă un plebiscit naţional într-un ultim efort pentru a păstra independenţa Austriei în 1938.

Halifax nu putea să nu menţioneze că Schuschnigg a eşuat să ceară consilierea Britaniei înainte de a anunţa plebiscitul, „ceea ce a cauzat aşa mare problemă."[66] Hitler era îngrozit datorită încălcării agrementului lor de către Schuschnigg la numai câteva săptămâni după semnare. La început el a refuzat pur şi simplu să creadă ştirea; însă, odată ce s-a convins, reacţia sa a fost temperată. Şi-a trimis rezolvatorul de probleme diplomatice, Wilhelm Keppler, cu avionul către Viena. Instrucţiunile lui Kepler erau ori să prevină plebiscitul „fără ameninţări militare" sau măcar să aranjeze ca acesta să includă

oportunitatea de a vota pentru *Anchluss*, unificarea, cu Germania.[67] Seyss-Inquart şi Generalul Edmund von Glase-Hostenau, reprezentanţi ai minorităţii în cabinetul Austriac, l-au confruntat pe Schuschnigg. Ei au menţionat că întregul proces de votare aranjat de Frontul Patriei încalcă constituţia. Ei au cerut o amânare, permiţând timp pentru a pregăti un plebiscit în care toate partidele ar fi reprezentate cinstit.

Dictatorul i-a chemat pe Ministrul Apărării, Generalul Wilhelm Zehner, şeful securităţii, Colonelul Michael Skubl, şi Locotenent-Mareşalul Ludwig Hülgerth ai miliţiei Frontului Patriei. El i-a întrebat dacă rezistenţă înarmată împotriva unei invazii Germane era posibilă. Armata Austriacă, redusă la 30.000 de bărbaţi de către tratatul din 1919, nu era mobilizată. Skubl a respins forţa de poliţie drept prea saturată cu Naţional Socialişti pentru a fi de încredere. Doar miliţia, l-a asigurat Hülgerth pe liderul Austriei, era pregătită. Recunoscând forţa drept insuficientă, Schuschnigg a încercat fără succes să-l sune pe Mussolini pentru a solicita ajutor militar.[68] Rămas fără opţiuni, el a demis din poziţia de Cancelar. Aceasta a sfârşit era unui politician ce a implorat inamicii de război ai Austriei, Franţa, Britania, şi Italia, şi şi-a chemat proprii urmăritori, către a transforma ţara sa într-un câmp de luptă într-un război împotriva fraţilor săi Germani şi foşti camarazi de arme din Războiul Mondial.

Întregul cabinet al lui Schuschnigg a demis, iar Austria era, practic vorbind, fără un guvern. De-a lungul ţării, membrii SA-ului Austriac, şi ai lor mai puţin numeroşi verişori elită, SS, au început să preia funcţii administrative. Următoarea zi, 12 Martie 1938, trupe Germane au intrat în Austria. Schuschnigg a ordonat armatei Austriece să nu reziste.

Decizia lui Hitler de a ocupa Austria nu a fost nici premeditată nici dorită de către el. El sperase să menţină o aparenţă de legalitate în asimilarea Austriei. Cu Seyss-Inquart ca şi *Bundeskanzler* şi un nou cabinet, cele două guverne puteau să coordoneze o tranziţie uşoară prin procesul evolutiv. De fapt, statul major al armatei Germane nu a avut niciun plan existent de operaţiune pentru o invazie în Austria; întreaga mişcare a fost improvizat. Führerul era conştient de publicitatea rea din străinătate ce un aşa aparent act de forţă ar genera; însă, el s-a temut că marxiştii Austrieci ar putea profita de

golul politic temporar al ţării şi să organizeze o răscoală. Göring l-a avertizat de posibilitatea ca vecinii republicii Alpine să exploateze temporara slăbiciune. Italia putea ocupa Tirol de est, Iugoslavia să ia provincia Carintia, sau Ungaria să ia Burgenland. Iugoslavia deja anexase o parte din Carintia în 1919 în timpul impotenţei Austriei după război.[69]

Descrisă ca şi agresiune de către presa străină, avansul armatei Germane a făcut o impresie binevenită în Austria. Un Sergent în Batalionul Semnelor SS şi-a relatat experienţa de a fi trimis cu un camarad înaintea coloanei în recunoaşterea rutei către Viena. După două zile, cei doi s-au oprit la un han: „În momentul în care am intrat pe uşa mare din sticlă, era o după amiază de Duminică, aproape toată lumea prezentă s-a ridicat şi ne-a salutat cu strigăte de „Heil!" Am fost strânşi la o masă, ospătarii s-au grăbit, ne-au adus cafea şi gustări de patiserie, şi eram complet ocupaţi în a da mâinile cu oameni, răspunzând la întrebări şi mulţumind tuturor pentru toată atenţia... Era şi mai dificil să plecăm din acel loc. Clienţii s-au ridicat, au aplaudat, ne-au urat de bine şi ne-au băgat pachete de ţigări în buzunarele hainelor."[70]

Un alt membru al batalionului a oferit această relatare: „Cu cât se apropia coloana mai mult de Viena, cu atât mai mare era bucuria oamenilor aliniaţi pe drumuri. Deseori cu lacrimi în ochi, ei şi-au dat exprimare completă bucuriei, au dat mâinile cu soldaţii în vehicule şi le-au aruncat flori şi pachete de ţigări. Toată lumea părea cuprinsă de frenezie."[71] Pe durata ocupării militare a Austriei, în mare de natură simbolică, niciun foc nu a fost tras şi nicio persoană nu a fost rănită.

Hitler a stabilit plebiscite comune în Austria şi Germania pe 10 Aprilie 1938. Ambele populaţii au decis dacă să încorporeze cele două ţări într-un singur stat. Poporul Austriac a votat 99,73% în favoarea unificării cu Germania. Germanii au votat 99,08% pentru unificare. Ca o mărturie a cât de îndepărtat fusese Schuschnigg de bătaia inimii naţiunii sale, el estimase personal la începutul lui Martie că 70% din populaţia Austriei susţine politica de independenţă a regimului său.[72]

Pe 18 Martie 1938, guvernul German a notificat Liga Naţiunilor că Austria şi-a anulat afilierea. Acest corp internaţional, ce nu manifestase grijă vreodată

pentru suferinţa micii naţiuni, acum dezbătea dacă Germania ar trebui să fie trasă la răspundere pentru plăţile întârziate de membru ale Austriei în valoare de 50.000 de franci Elveţieni, care nu au fost achitate între 1 Ianuarie şi 13 Martie.[73] Aceasta a încheiat lanţul de circumstanţe ce au dus la unificarea patriei lui Hitler cu Reichul German, un eveniment cunoscut istoriei ca şi „violul Austriei."

Cehoslovacia

La câteva luni după unificare, Germania a anexat teritoriul etnic German, Sudetenland aflat la graniţa cu Cehoslovacia. Transferul de regiunii sub control German a provocat o spaimă de război serioasă. Controversa şi-a tras originea din sistemul Versailles din 1919.

În Primul Război Mondial, Cehii au servit în armata Austro-Ungară. Imigranţi în Londra şi Paris au stabilit Comitetul Ceh pe 14 Noiembrie 1915. Doi Cehi în exil, Tomas Masaryk şi Eduard Benes, au câştigat aprobarea Antantei ca un viitor stat Cehoslovac să fie smuls din teritoriile regatului Habsburg. Pe 18 Octombrie 1918, Cehi în Paris şi SUA au proclamat independenţă Cehoslovacă.

Nouă ţară avea trei componente. La extrema estică era Rutenia, a cărei populaţii s-a alăturat voluntar Cehoslovaciei. În centru era Slovacia, iar mulţi Slovaci doreau independenţă sau măcar autonomie considerabilă. Partea de vest consta în Boemia şi Moravia, unde 3 milioane de Austro-Germani locuiau cu Cehi. Aceşti Germani doreau să rămână cu Austria.

Masaryk şi Benes s-au bucurat de influenţă prevalentă în organizarea structurii Cehoslovaciei de după război. Masaryk l-a convins pe Wilson să-şi altereze cele 14 puncte, ce promiteau fiecărei naţionalităţi din imperiul Austro-Ungar oportunitatea de dezvoltare autonomă, pentru a-i exclude pe Germani. Benes în mod conştient a subestimat numărul de Germani din Sudeten cu aproape un milion. El a pretins fals că ei nu erau o minoritate unificată, ci că trăiau în aşezări integrate cu Cehii. „Germanii din Boemia sunt doar colonişti," a pretins el.[74]

Bogat în materiale crude şi industrie, teritoriul de graniţă oferea Cehoslovaciei o barieră defensivă topografică împotriva Germaniei. Benes şi-a bazat deliberările mai mult pe avantaje economice şi strategice decât pe drepturile naturale ale populaţiei. Recensământul din 1910 a oferit o comparaţie între numărul de „colonişti" Germani ce doreau să rămână cu Austria în zonele afectat cu Cehii ce trăiau acolo. În Boemia trăiau 2.070.438 de Germani cu 116.275 de Cehi; în Sudetenland 643.804 Germani cu 25.028 de Cehi; în Pădurea Boemiană 176.237 de Germani cu 6.131 de Cehi; în sudul Moraviei 180.449 de Germani cu 12.477 de Cehi.[75]

Din moment ce conferinţa de pace din Paris a continuat până la jumătatea lui 1919, provinciile Germane erau tehnic încă parte din Austria când republica Austriacă şi-a ţinut prima alegere democratică pe 16 Februarie. Germanii Sudeten şi-au pregătit buletine de vot pentru a participa. Armata Cehă a întrerupt cu forţa aranjamentele. Pe 4 Martie, mii de Germani Sudeten au organizat demonstraţii paşnice în satele şi oraşele lor pentru a protesta. Soldaţi Cehi au tras în mulţimi neînarmate, ucigând 54 de Germani, printre care 20 de femei.[76]

Aliaţii au finalizat un compact cu Cehoslovacia recunoscând-o în mod formal drept stat. Preambulul documentului a aprobat acest aranjament, „în consideraţie cum că popoarele Boemiei, Moraviei, şi parte din Silesia, cât şi poporul Slovaciei au decis de bună voie să se alăture într-o uniune de durată." Benes a promis Aliaţilor „să dea Germanilor toate drepturile la care ei sunt îndreptăţiţi... Va fi per-total un regim foarte liberal."[77]

Denigrând populaţia etnic Germană la un statut de „imigranţi", guvernul Ceh a instituit o politică de „de-Germanizare rapidă" în Boemia şi în Sudetenland. Praga a transferat garnizoane militare, personal de căi ferate, funcţionari publici, condamnaţi în închisori şi chiar şi pacienţi de spital în numere largi acolo pentru a manipula numerele recensământului. Oficiali Cehi au numărat Cehii aflaţi în tranzit ca rezidenţi, cu toate că „rezidenţa" rareori se întindea peste două zile. În Trutnov în Boemia de nord, un batalion de infanterie Ceh de 600 de oameni a petrecut o zi de iarnă într-o baracă neterminată pentru a fi număraţi în sondaj. Statisticile ce au rezultat au privat

zonele Germane de reprezentare adecvată în parlament. Praga se folosea în mod ocazional de mijloace mai puţin subtile pentru a menţine impotenţa minorităţilor politice. La o demonstraţie electorală a Partidului German Sudeten în Teplitz-Schönau în 1937, vorbitorul principal, Karl Frank, l-a criticat pe Benes. Poliţia Cehă a împrăştiat adunarea. Cincizeci şi trei de Germani au murit în luptă şi sute au suferit răni.[78]

Autorităţile din Praga au închis şcoli mici Germane de-a lungul Sudetenland. Le-au înlocuit cu instituţii în limba Cehă, deseori necesitând tineri Germani să participe. Guvernul a închis 9 din 19 universităţi Germane din Boemia. Doar 4,7% din ajutorul financiar de stat mergea către studenţii Germani de universităţi, deşi Germanii etnici alcătuiau aproape un sfert din populaţia Cehoslovaciei. Guvernul a emis toate formularele şi aplicaţiile publice în limba Cehă, chiar şi în Sudetenland. Jumătate din oficialii Germani municipali şi rurali şi-au pierdut slujbele, 41% din poştaşii Germani şi 48,5% din personalul căilor ferate.[79]

Actul Reformei de Teren al guvernului Cehoslovac a redistribuit terenuri ca fiecare familie rurală să primească suficient spaţiu pentru a trăi din roadele pământului. Capul programului, Karel Viskovsky, a definit rezultatele în acest fel: „Pământul trece din mâinile străinilor în mâinile poporului Ceh."[80] Majoritatea s-a dus la legionari Cehi şi familiile lor. Viskovsky a licitat ce a rămas Cehilor şi Slovacilor afluenţi. Ei au cumpărat proprietăţile sub valoarea pieţii, permiţând foştii proprietari să se întoarcă precum chiriaşi fermieri. Germanii din Boemia şi Moravia au pierdut 25% din terenul lor în favoarea Cehilor prin reformă sponsorizată de stat.

Aproximativ o treime din Sudetenland consta în păduri ce au fost apoi preluate de către stat pentru administrare. Autorităţile au concediat aproximativ 40.000 de lucrători forestieri Germani, înlocuindu-i cu Cehi. Până la 1931, numărul de meseriaşi Germani etnici în şomaj era de trei ori mai mare decât al Cehilor. Eforturi de ajutor se concentrau pe zone cu populaţii în predominant Cehe. Un studiu de către Biroul de Externe Britanic în 1936 a estimat că colonia Germană a Cehoslovaciei – aproximativ 22% din populaţie – alcătuia 60% din şomeri.[81] Printre cele mai economic afectate zone se afla

Reichenberg, odată casă unei industrii prospere de sticlă şi textile. Între 1922 şi 1936, 153 de fabrici s-au închis acolo. Praga a oferit contracte de construcţie şi alte proiecte de lucrări publice în Reichenberg companiilor străine ce îşi aduceau proprii muncitori.[82]

Benes şi-a descris poporul drept „inamici de moarte ai Germanilor."[83] În Mai 1919, în timpul ceremoniei de inaugurare în Pilsen pentru Preşedintele Tomas Msaryk, Cehi au intrat cu forţa într-un apartament ce nu afişa steagul în geam pentru ocazie. Locuitoarea era o femeie văduvă Germană şi mamă a patru copii ce era bolnavă la pat. Intruşii au tras-o în jos pe scări de picioare până în stradă, capul ei s-a lovit de trepte în timpul coborârii. Ea a murit datorită rănilor.[84]

În 1921, Masaryk a mobilizat trupe Cehe în comunităţi Germane fără provocare. În Grasslitz, la patru mile de graniţa cu Germania, protestatari s-au ciocnit cu personalul militar Ceh ce intra. Soldaţii au împuşcat şi omorât 15 Germani Boemieni. Sub „Legea de Protecţie a Republicii," autorităţile Cehe au arestat Germanii Sudeten care cereau auto-determinare pe motiv de trădare sau spionaj. Au întemniţat turişti Germani ce vizitau Cehoslovacia pentru competiţii de sport sau festivaluri etnice pe motiv de spionaj. Între 1923 şi 1932, statul a comis 8.972 de procese legale împotriva disidenţilor ai minorităţilor etnice. Apărarea în procese de exprimare împotriva statului deseori includeau Germani Sudeten ce participau în ligi de sport, grupuri de tineret, organizaţii de cântat, sau cluburi de drumeţii cu rucsacul.[85]

Praga a stabilit o „zonă de graniţă" imensă în care locuiau 85% din toţi Germani Sudeten, întregile populaţii Poloneze şi Ruteniene, şi 95% din colonia Ungară. A ajuns sub lege marţială permanentă. Armata supraveghea administraţia fabricilor, proiecte de construcţii mari, lucrări publice, serviciul de telefonie şi pădurile. Autorităţile militare au limitat libertăţile civile ale cetăţenilor în „zona de graniţă," ce alcătuia 56% din întreaga ţară. Asta nu l-a prevenit pe Benes din a lăuda Cehoslovacia drept „un far al democraţiei."[86]

Cu toate că în primii ani ai conducerii lui Hitler, puţini printre publicul German erau îngrijoraţi cu Cehoslovacia, pentru Hitler, soarta Sudetenlandului simboliza tragedia Germanilor sub conducere străină. Poporul Sudeten a purtat

o luptă solitară şi îndârjită pentru a-şi menţine identitatea Germană. Hitler a făcut recuperarea Sudetenlandului misiunea sa personală. El a introdus subiectul în discursul din Reichstag pe 20 Februarie 1938: „Nu poate fi disputat că atât timp cât Germania era slabă şi neapărată, ea trebuia să accepte pur şi simplu persecuţia continuă a poporului German de-a lungul graniţelor noastre... Interesele Reichului German includ de asemenea protecţia acestor tovarăşi Germani ce nu se pot proteja pe sine, la propria noastră frontieră, pentru a le asigura dreptul la libertăţi umane, politice şi ideologice de bază."[87]

O altă circumstanţă a atras atenţia lui Hitler către Cehoslovacia. Geografic, teritoriul ţării se asemăna cu un vârf de suliţă penetrând adânc în teritoriul Reichului. Aceasta constituia un potenţial pericol de securitate naţională ce niciun lider responsabil nu putea ignora. În Ianuarie 1924, Paris şi Praga au conclus un „pact de prietenie" conţinând o clauză militară. Acesta prevedea comunicări reciproce între statele majore pentru a pregăti o strategie de apărare comună în cazul unui atac al unui inamic comun. Semnatarii au urmat cu un tratat militar formal în Octombrie 1925.

Benes l-a înlocuit pe Masaryk în vârstă de 85 de ani ca şi preşedinte al republicii în Decembrie 1935. Doar câteva luni înainte de a deveni preşedinte, Benes ca şi Ministru de Externe a concluzionat o alianţă militară cu Uniunea Sovietică. Pactul oferea cooperare Ceho-Rusă semnificativă. Până la începutul lui 1936, Cehii terminaseră 32 de aeroporturi situate aproape de graniţa cu Germania ca şi baze pentru Forţa Aeriană Roşie în creştere rapidă.[88] Ei au stabilit depouri pentru a stoca combustibil de aviaţia, bombe aeriene şi alte materiale de război.

Armata Roşie a staţionat trupe în Boemia şi Moravia pentru a trece prin antrenament de paraşutism pentru un posibil asalt aerian împotriva Germaniei.[89]

Soldaţi Cehi ocupă o comunitate etnic Germană pentru a forţa legea marţială în expansiva „Zonă de Graniţă" a ţării.

Programul a transferat ofiţeri în Ministerul de Război Cehoslovac în Praga şi în centrele de comandă locale. Pe 12 Februarie 1937, ziarul Londonez *Daily Mail* a raportat că imediat după ratificarea pactului Praga-Moscova, ofiţeri de zbor Ruşi au inspectat bazele aeriene şi depozitele de combustibil ale forţelor aeriene Cehe.[90]

Praga era un punct de adunare pentru imigranţii comunişti ce fugiseră din Germania în 1933 şi Austria după Unificare. Sir Orme Sargent din Biroul de Externe Britanic a numit Cehoslovacia un „centru de distribuţie" pentru propaganda Cominternului lui Stalin împotriva Germaniei.[91] URSS şi Cehoslovacia au format alianţe militare cu Franţa încă din 1936, Führerul s-a

simţit încolţit. Când el a refăcut o garnizoană în Renania pe 7 Martie în acel an, Benes a oferit Franţei sprijinul armatei Cehoslovace pentru o invazie comună asupra Germaniei. În cursul lunilor ce au urmat, forţa s-a ridicat la 1.453.000 de bărbaţi.[92]

Germanii erau indecişi în legătură cu felul în care să recupereze Sudetenland. În 1938, ambasadorul Britanic în Praga, Sir Basil Newton, a sfătuit Biroul de Externe, „Exact cum vor proceda este imposibil de prezis, dar indicatorii arată că ei vor încerca mai întâi să-şi atingă scopurile prin diplomaţie prietenoasă mai degrabă decât prin terorism fizic sau economic."[93] Pe 6 Mai, magnatul Britanic de ziare, Lord Harold Rothermere i-a lăudat pe Germani drept „oameni foarte răbdători" într-un editorial în *Daily Mail*: „Eu însumi nu-mi pot imagina pentru un moment că Marea Britanie ar privi calm timp de 20 de ani în timp ce trei milioane şi jumătate de Britanici ar trăi sub jugul unui popor complet abominabil ce vorbeşte o limba străină şi are o privire complet diferită a lumii."[94]

Unificarea Austriacă a încurajat Partidul German Sudeten, SdP-ul. Sub conducerea fondatorului său, Konrad Henlein, deja câştigase 44 de scaune în camera deputaţilor Cehoslovaciei şi 23 de scaune în alegerile din Mai 1935. La o întrunire SdP în Carlsbad pe 25 Aprilie 1938, Heinlein a cerut autonomie pentru regiunea etnic Germană. Cu 90% din votanţii din Sudeten în spatele său, el a avut suficientă influenţă pentru a-i convinge pe Cehi să intre în negocieri.

Henlein şi Karl Frank s-au întâlnit cu Hitler pe 28 Martie, dar nu au reuşit să-l convingă pe Führer să pună presiune pe Cehi. Ribbentrop a spus unor doi musafiri că nu este sarcina Germaniei „să ofere sugestii individuale asupra cererilor făcute guvernului Cehoslovac." Berlin a spus ambasadei Germane în Praga să limiteze sprijinul pentru SdP la conversaţii private cu oficiali de stat Cehoslovaci, „dacă ocazia se prezintă."[95] Acuzaţia istoricilor de după război cum că la întâlnire, Hitler i-a ordonat lui Henlein să impună termeni imposibili pentru a provoca Cehii, este fără substanţă.

Ofiţeri Cehi şi din Armata Roşie inspectează defensiva Cehoslovacă în 1938. Praga a permis Sovieticilor să antreneze trupe în Cehoslovacia, agitându-i pe Germani.

Guvernul Britanic a monitorizat controversa crescândă. „Faptul clar este că Germanii din Sudeten sunt opresaţi de către Cehi," a menţionat Vansittart.[96] Newton a trimis Londrei o analiză detaliată din Praga pe 15 Martie. El a prezis că atât cât ei recunosc un sprijin Anglo-Francez în cazul unui conflict înarmat cu Germania, Cehii vor urmări politica lor prezentă. Germanii nu pot fi descurajaţi de la agresiune dacă o consideră necesară. Dacă Paris şi Londra încurajează Praga să reziste la compromis, războiul este inevitabil.

Anglia şi Franţa, continuă Newton, nu pot preveni Cehoslovacia din a fi învinsă. Cel mult pot comite război pentru a restaura un statut actual ce deja se

demonstrează disfuncţional. El a conclus că niciun guvern German nu va accepta „o Cehoslovacia ostilă în flancul său." După ce a citit raportul lui Newton, ambasadorul Britanic în Berlin, Henderson, şi-a contactat ministrul pe 17 Martie, „Împărtăşesc fără rezervare şi în toate aspectele părerile exprimate de către Dl. Newton în telegrama sa."[97]

Comitetul Cabinetului Politicii Externe a discutat analiza lui Newton următoarea zi. Conform procesului verbal, „Ministerul Coordonării Apărării a spus că el a fost şocat de părerea Dl. Newton cum că poziţia politică a Cehoslovaciei nu este viabilă permanent şi că ea este de fapt o unitate instabilă în Europa Centrală. Dacă, aşa cum dânsul crede, aceasta reprezenta cu adevărat situaţia el nu putea vedea vreun motiv pentru care noi ar trebui să luam paşi către a menţine o asemenea unitate în fiinţă."[98]

Pe 21 Martie, şefii de stat major au predat un raport comitetului explicând că armatele Britanice şi Franceze erau prea slabe pentru a merge la război împotriva Germaniei, Italiei, şi Japoniei într-un conflict expansiv datorită Cehoslovaciei. Chamberlain şi Halifax au considerat analiza militară „un document extrem de melancolic." Halifax a rezumat pe 27 Aprilie, „Nici noi nici Franţa nu suntem echipaţi pentru un război cu Germania."[99]

Noul prim-ministru al Franţei, Eduard Daladier, a vizitat Londra pe 28 Aprilie pentru a-l convinge pe Chamberlain să garanteze public protecţia Engleză asupra Cehoslovaciei. Colegul său Britanic a răspuns că Benes niciodată nu tratase minoritatea Germană în teritoriile anexate de el într-o manieră liberală precum a promis. Chamberlain a declarat că poporul Angliei nu ar porni vreodată un război pentru a preveni naţionalităţile Europei centrale din a-şi exprima voinţa într-un plebiscit.

În acea lună, Hitler i-a ordonat Generalului Wilhelm Keitel, şeful Comandamentului Supreme a Forţelor Armate (OKW), să pregătească un studiu asupra unei posibile invazii a Cehoslovaciei. El i-a spus lui Keitel că el nu intenţiona să invadeze în prezent.[100] Instrucţiunile de ghidare ale lui Hitler primite de OKW accentuau că el ar fi respins orice scenariu ce propune un „atac surpriză strategic venit de nicăieri fără motive sau posibilitate de justificare." Führerul a descris „o situaţie de nestăpânit pentru noi dacă marea

confruntare în Est... cu Bolşevismul ar veni vreodată... Cehoslovacia atunci ar fi uşa Armatei Roşii şi un loc de aterizare pentru forţa sa aeriană."[101]

Pe 20 Mai, Benes a chemat peste 150.000 de rezervişti militari la datorie activă, spunând că măsura a fost necesară datorită unei mobilizări secrete a forţelor Germane. Oficiul de Război Ceh a declarat că între 8 şi 10 divizii (110.000) Germane mărşăluiau către graniţa comună. Ataşatul militar Francez în Berlin şi-a sunat guvernul să spună că el nu văzuse nicio urmă de mişcări de trupe largi. Henderson a trimis doi ofiţeri de armată Britanici din personalul său de la ambasada din Berlin într-o misiune de recunoaştere extensivă în provinciile de graniţă ale Germaniei, Saxonia şi Silezia. El a scris mai apoi, „Ei nu au putut descoperi niciun semn de activitate militară Germană neobişnuită sau semnificativă, şi nici unul dintre ataşaţii militari ai altor misiuni străine de la Berlin, care se ocupau în mod similar să cerceteze ţara."[102]

Hitler mai mult sau mai puţin a ignorat provocarea lui Benes şi nu a comis nicio acţiune, militară sau de alt fel. Jurnalişti în Paris, Praga, Londra, şi New York au acceptat acuzaţiile false ale lui Benes în legătură cu mobilizarea trupelor Germane. Ei au publicat poveşti despre cum Führerul şi-a adunat diviziile sale pentru a-i înşela pe Cehi în a se supune cererilor sale. Când Benes în mod sfidător a contracarat cu propria sa mobilizare parţială, Hitler se presupune că „s-a dat înapoi" şi şi-a retras formaţiile, o umilinţă profundă pentru un dictator ce era „incapabil de a-şi pune în practică ameninţările."[103] Declaraţiile sale cu privire la Sudetenland „nu erau nimic decât aer cald."

Halifax l-a avertizat pe Herbert von Dirksen, ambasadorul German în Londra, că un război Ceho-German le-ar aduce pe Franţa şi Britania în conflict împotriva Reichului. Ministrul de Externe atunci a compus o scrisoare personală către Ribbentrop avertizându-l de pericolele ce „acţiuni pripite" ar aduce pentru civilizaţia Europeană.[104] Henderson a scris, „Ceea ce Hitler nu putea să sufere era exaltarea presei... Fiecare ziar din Europa şi America s-au alăturat în unison. Un „Nu" a fost spus şi Hitler a fost forţat să cedeze. Puterile democratice aduseră statul totalitar sub călcâi, etc."[105] Britanicii au organizat o mobilizare parţială a flotei lor iar Francezii şi-au pus fortificaţiile de-a lungul graniţei Germane sub garnizoană, cu toate că ambele părţi ştiau că aliatul lor

Ceh instigase criza. Pentru Hitler, ameninţări şi acuzaţii de laşitate erau recompensele sale pentru abţinerea ce o exercitase.

Criza din Mai l-a impresionat pe Hitler cu cât de ostile erau democraţiile vestice şi Cehoslovacia faţă de Germania. Chiar şi URSS-ul şi-a reafirmat în mod public obligaţia militară faţă de Cehi. El a conclus că o stabilire paşnică a problemei Sudeten era improbabilă. Pe 30 Mai, el a revizuit anterioara directivă a forţelor armate adresând un posibil război cu Cehii să înceapă cu propoziţia, „Este hotărârea mea inalterabilă de a zdrobi Cehoslovacia printr-o acţiune militară în viitorul previzibil." Documentul accentua că „pregătirile sunt menite să fie implementate fără amânare."[106] Istoricii prezintă această declaraţie ca şi dovadă a intenţiilor beligerante ale lui Hitler. Însă doar 18 zile mai apoi, el a revizuit directiva clasificată, ştergând propoziţia legată de hotărârea de a zdrobi Cehii. El a declarat în schimb că „soluţia la problema Cehă" era „obiectivul de termen scurt." Nu există prea multe dovezi ale unei intenţii clare de a porni un război.

Henderson i-a scris lui Halifax, „Este de la sine înţeles că Hitler însuşi trebuie să fie pregătit în mod egal pentru toate eventualităţile. Dar de acolo la a spune că el deja s-a decis asupra unei acţiuni agresive împotriva Cehoslovaciei în această toamnă este, eu cred, neadevărat."[107] Ambasadorul Britanic a scris din nou în August, „Dar eu nu cred că el vrea război." În propriile sale memorii, Henderson a reflectat mai apoi asupra crizei din Mai: „Când noi ne gândeam că Germania era pe punctul de a-i ataca pe Cehi, Germanii erau îngrijoraţi ca nu cumva Cehii să provoace un război European înainte ca ei înşişi să fie gata pentru aceasta."[108]

Hitler încă poseda un atu *diplomatic*; propriul argument al democraţiei despre drepturi umane. Führerul în mod public a declarat, „Ceea ce Germanii insistă să aibă este dreptul de determinare de sine ce orice altă naţiune posedă şi nu doar cuvinte. Acesta nu este menit a fi un dar pentru aceşti Germani Sudeten din partea Dl. Benes. Ei au *dreptul* să ceară o viaţă proprie ca orice alt popor... Eu cer ca opresiunea a 3,5 milioane de Germani în Cehoslovacia să se oprească, şi ca în locul ei să intre dreptul liber la determinare de sine."[109] Acesta era călcâiul lui Ahile al adversarilor săi.

După criza din Mai, Hitler a ordonat construcţia de fortificări adiţionale pentru a apăra graniţa cu Franţa. Inspectând *Westwall* sunt (stânga la dreapta) Erhard Milch, Heinrich Himmler, Wilhelm Keitel, adjutantul lui Himmler, Karl Wolff, Führerul, şi Generalii Karl Bodenschatz şi Erich von Witzleben.

Henderson a mărturisit, „Din cele mai largi motive morale, era deci greu de justificat nonşalant refuzul dreptului la autodeterminare al 2,7 milioane de Sudeteni trăind în secţiuni solide imediat peste graniţa Germaniei. Simpla sa negare ar fi fost contrarie unui principiu asupra căruia Imperiul Britanic era fondat, şi în consecinţă nu ar fi adunat de partea noastră sprijinul din toată inima nici al poporului Britanic nici a Imperiului."[110] Permanentul Subsecretar al Biroului de Externe, Alexander Cadogan, a concluzionat că problema Sudeten „nu era o problemă asupra căreia să simţim foarte puternic justificarea aruncării Europei în război."[111]

Chamberlain a analizat poziția Angliei: Țara sa încă nu se rearmase suficient pentru a onora promisiunea de a sprijini Franța în caz de război. A permite lui Hitler o mână liberă să-şi regleze conturile cu Benes ar fi pătat stima Britanică în străinătate; „Vom fi urâți pe veci," a îndrăznit secretarul lui Halifax, Sir Oliver Harvey.[112] Un plebiscit pentru Sudetenland avea de asemenea piedici. Praga se opunea ideii deoarece precedentul ar fi încurajat Slovaci, Unguri, Polonezi, şi Ruteni să ceară unul de asemenea. Din moment ce aceste minorități sufereau de sub-reprezentare în guvern şi de opresiune, era probabil ca rezultatul să dizolve Cehoslovacia.

Daladier a propus un compromis: Cehoslovacia ar ceda Sudetenland către Germania fără a conduce un plebiscit. În acest mod, statul Ceh ar rămâne în mod rezonabil intact. Importanța sa pentru Franța, așa cum Daladier a explicat lui Chamberlain, era că "în orice operațiune militară există posibilități minunate pentru a ataca Germania din teritoriu Cehoslovac."[113] Ministrul Aviației Franceze, Pierre Cot a reflectat această atitudine cu o remarcă citată în *News Chronicle* al Londrei pe 14 Iulie 1938. Cot a declarat că Franța şi Anglia au nevoie de Cehoslovacia, „deoarece din acest stat economia şi industria Germană pot fi cel mai ușor distruse cu bombe... Atacuri comune ale forțelor aeriene Franceze şi Cehe pot distruge toate facilitățile Germane de producție foarte rapid."[114]

În August, Chamberlain a propus a călători către Germania pentru a se întâlnii cu Hitler şi a stabili problema Sudeten împreună. El a cerut o promisiune din partea gazdei sale, ca Germania să nu ia vreo acțiune militară în timpul negocierilor. Ministrul de Externe Ceh, Kamil Krofta a spus guvernelor Britanic şi Francez că țara sa refuză să cedeze Sudetenland Germaniei. Londra a contracarat direct, „Planul Frano-Britanic este singura modalitate de a preveni amenințarea unui atac German," şi că dacă Praga o respinge, Anglia şi Franța nu vor interveni în cazul în care Germania invadează Cehoslovacia.[115] Pe 21 Septembrie, Benes a aprobat necondiționat propunerii.

În Septembrie, Chamberlain a vizitat Germania de trei ori. Prima întâlnire cu Hitler a luat loc în Berchtesgaden pe 15 Septembrie. Sesiunea a fost cordială şi constructivă. Chamberlain a aprobat cu propunerile lui Hitler ca zonele

Sudeten să fie anexate. Halifax a scris ambasadorilor săi, „De fapt, corespundea foarte mult cu ideea ce noi o examinaserăm."[116] Chamberlain a petrecut următoarea săptămână în întâlniri cu Daladier şi cu Cehii pentru a obţine consimţământul lor. În Berlin, staţia de monitorizare Germană a Ministerului de Aviaţie al Reichului a tras cu urechea la o conversaţie de telefon între Benes şi Ministrul Colonial Francez, Georges Mandel. Subminându-l pe Daladier, Mandel i-a spus lui Benes, „Paris şi Londra nu au niciun drept de a-ţi dicta atitudinea. Dacă teritoriul tău este invadat, nu ar trebui să aştepţi nicio secundă să dai ordine armatei tale să apere patria... Dacă tragi primul foc în auto-apărare, va cauza o mare reverberaţie în jurul lumii. Tunurile Franţei, Marii Britanii şi de asemenea ale Rusiei Sovietice vor începe să tragă de la sine."[117] Germanii au interceptat de asemenea comunicaţii între Praga şi ambasadele ei din Londra şi Paris. Guvernul Benes le-a dat ordin să tragă de timp până când „partidele de război" în Anglia şi Franţa îi doboară pe Chamberlain şi Daladier.

Pe 22 Septembrie, Hitler a conferit cu Chamberlain în Hotelul Dreesen în Bad Godesberg. Rapoartele privind creşterea tulburărilor din Sudetenland au înnorat atmosfera. Henlein îşi formase o miliţie etnic Germană numărând aproape 40.000 de bărbaţi, ce se luptau cu soldaţii şi poliţia Cehă.[118] Guvernul Ceh a implementat măsuri mai represive în mod corespunzător. În 14 zile, 120.000 de Germani Sudeten au traversat în Reich pentru a scăpa de violenţă. Henlein a apelat la Hitler pentru a trimite armata Germană, „pentru a pune un capăt uciderilor rezultând din fanatism Ceh."[119]

La Bad Godesberg, Führerul a cerut dreptul de a ocupa militar teritoriul pentru a fi anexat în patru zile. El a adus agitaţia crescândă de acolo ca şi justificare. Chamberlain a fost şocat. A urmat o târguială acerbă. Tensiunea a cuprins conferinţa din noaptea următoare, până când un infirmier a întrerupt-o cu vestea că Benes tocmai declarase mobilizarea generală. Alţi 1,2 milioane de rezervişti Cehi se întorceau la datorie activă. Hitler în acel moment l-a reasigurat pe oaspetele Englez că el îşi va ţine promisiunea de a reţine orice răspuns militar, „în ciuda acestei provocări nemaiauzite."[120] Asta a relaxat atmosfera iar discuţia şi-a asumat un ton mai prietenos.

În zilele care au urmat conferinţei, Chamberlain a negociat cu Cehii. Diplomaţi Britanici şi Francezi au reuşit în final asupra lui Hitler, iar el şi-a relaxat cererile adiţionale. Göring i-a arătat lui Henderson transcrieri ale dialogurilor telefonice între Benes şi Jan Masaryk iluminând intrigile Cehe. Nici Britanicii şi nici Francezii nu s-au îndoit de autenticitatea lor.[121] În München pe 28 Septembrie, Chamberlain, Hitler, Daladier, şi Mussolini au finalizat detaliile anexării Sudetenlandului cu care Praga agrease pe 21.

Nervos pe Chamberlain, Jan Masaryk nu putea decât să spună, „Ce ghinion că această persoană proastă şi prost informată este prim-ministrul Angliei."[122] Ministrul de Externe Francez, Georges Bonnet l-a lăudat pe Hitler pentru că şi-a uşurat termenii la Godesberg. Führerul de asemenea a primit o laudă în *Times* din Londra pe 2 Octombrie pentru concesiile sale şi pentru pentru reducerea măsurilor militare la „o strict, simbolică şi parţială ocupaţie."[123] Alegând exilul în Londra, Benes, ulterior a spus unui asociat, „Noi am avut nevoie de un război, iar eu am făcut totul pentru a porni războiul."[124]

Odată ce Benes era afară, Germania a încercat să îmbunătăţească relaţiile cu Praga. Rămăseseră 378.000 de Germani etnici în porţiuni ale Boemiei şi Moraviei neanexate de către Reich. Hitler a ordonat pe 3 Octombrie ca această minoritate, în timp ce îşi cultivă patrimoniul cultural, era menită să renunţe la activitatea politică înspre autonomie sau returnarea teritoriilor sale sub suveranitate Germană. El s-a întâlnit cu noul Ministru de Externe Ceh, Frantisek Chvalkosvky, pe 14. Hitler l-a îndemnat să ajute „să normalizeze relaţiile într-un mod prietenos."[125]

În Noiembrie, departamentul legal al Biroului de Externe German a predat o scriere pentru un tratat de prietenie Ceho-German. Cu toate că Hitler a amânat chestiunea până la Ianuarie 1939, iniţiativa indică interesul său de a lucra cu Praga. Primul său gest faţă de noul regim a fost o politică generoasă faţă de rezidenţii Cehi a Sudetenlandului anexat. Erau 743.000 de Cehi ce au ajuns iniţial sub conducere Germană. 260.000 de soldaţi Cehi, funcţionari publici şi familiile lor s-au întors în teritoriu Ceh sub ordine de la guvernul lor. Alţi 160.000 ce nu doreau să trăiască sub jurisdicţie Germană au imigrat voluntar.

Binevoitori tineri îl întâmpină pe Hitler în turul său din Sudetenland în Octombrie 1938.

Un tratat ratificat de cele două state pe 20 Noiembrie permitea Cehilor şi Slovacilor rămânând în Sudetenland să îşi aleagă cetăţenia. Bărbaţi cu vârsta de cel puţin 28 de ani, împreună cu soţiile şi copiii lor, au primit cetăţenie Germană la cerere. Guvernul Reichului a permis oamenilor ce au optat să rămână naţionali Cehoslovaci să rămână ca şi rezidenţi oaspeţi. Oamenii ce plecau din teritoriul Sudeten îşi păstrau deţinerea asupra proprietăţii private de acolo cu opţiunea de a o vinde sau închiria. În conformitate cu prevederile tratatului, guvernele German şi, respectiv, Ceh, puteau expulza străinii consideraţi un risc politic. Din mai mult de 300.000 de Cehi alegând să

continue să trăiască în Sudetenland, Germanii au deportat doar 140 de „persoane nedorite." Hitler i-a scutit pe Cehii şi Slovacii absorbiţi în Reich de serviciu în forţele sale armate.[126]

Minoritatea etnic Germană locuind în secţiunile Boemiei şi Moraviei controlate de Praga au simţit resentimentul Cehilor după înfrângerea lor la München. Mii de Germani şi-au pierdut slujbele. Mulţi erau urmăriţi nenecesar de către poliţie. Guvernul le-a negat lor şi familiile lor beneficii de şomaj. Companii Cehe de asigurare pentru sănătate refuzau cererile de despăgubire ale clinicii universitare Germane în Praga. Hitler l-a confruntat pe Chvalkovsky pe 21 Ianuarie 1939, cu o listă de nemulţumiri rezultate din ceea ce el a numit o rămăşiţă a „mentalităţii Benes" de-a lungul republicii. Invocând tonul ostil al presei Cehe, Führerul a avertizat că nicio Mare Putere nu poate tolera o ţară vecină, mică ce este o ameninţare constantă în flancul ei. El a accentuat din nou nevoia de a îmbunătăţi relaţiile.[127]

Ribbentrop i-a citit lui Chvalkovsky pasaje din ziare Cehe proeminente. Unul prezicea, „Patru luni după München este deja clar că un război este inevitabil." Altul scria, „Situaţia politică momentană nu va fi privită ca şi neschimbabilă sau precum o circumstanţă permanentă."[128] Henderson l-a sfătuit pe Votech Mastny, ambasadorul Ceh în Berlin, să îşi îndemne guvernul să evite abuzul rezidenţilor săi etnic Germani. În exil în Londra, Benes a căutat să menţină influenţă politică prin contactele sale în Praga. Urmaşii săi de acolo au condus o campanie de presă ce critica regimul prezent pentru supunerea faţă de Berlin.[129]

Niciuna din rivalităţile în această constelaţie politică nu aveau să conteze mult timp. Acordul München, proiectat de către democraţiile vestice pentru a salva Cehoslovacia, era ironic sentinţa sa de moarte. Precedentul său pentru auto-determinare a încurajat celelalte minorităţi captive din ţară să urmeze exemplul Germanilor Sudeten. Cei mai proeminenţi dintre ei erau Slovacii. Armata şi miliţia Cehă ocupaseră ţara lor în 1919. Tomas Masaryk a eşuat să-şi îndeplinească promisiunea de autonomie regională. Slovacii nu erau nici reprezentaţi egali în administraţia publică; din 8.000 de funcţionari publici în oficiile guvernului din Praga, doar 200 erau Slovaci.[130]

Hitler dorea să rămână neutru în certurile ce-i separau pe Cehi şi Slovaci. Pe 19 Noiembrie, Biroul de Externe al Reichului şi-a direcţionat misiunea de la Praga pentru a urmări evenimentele cu rezervare. Presa Germană a primit instrucţiuni să menţină o atitudine non-partizană în raportarea tensiunilor în Slovacia. Hitler a ordonat, „Pe moment, nicio conversaţie politică cu Slovacii nu este oportună."[131]

Praga şi-a pierdut controlul asupra minorităţilor nemulţumite. În Octombrie, Slovacii şi Rutenii au stabilit parlamente regionale; un drept cedat în sfârşit de către guvernul central ca şi pas către autonomie. Delegaţii şi-au folosit influenţa şi autoritatea pentru a ghida regiunile către independenţă. Noul preşedinte Ceh, Dr. Emil Hacha, a recurs la metodele obişnuite cu ciocanul. Pe 6 Martie, el a mobilizat trupe în Carpato-Ucraina şi l-a numit pe Generalul Lev Prchala, comandantul lor, Ministru de Interior şi Finanţe. În Slovacia, Hacha a dizolvat parlamentul regional. El a pus capitala, Pressburg, sub legea marţială şi a întemniţat 60 de politicieni Slovaci. Soldaţi şi poliţişti Cehi au fost transferaţi la Pressburg. Hacha înfrunta haos în creştere şi ameninţarea unei rebeliuni deschise. El a apelat la Dr. Joseph Tiso, pe care Slovacii îl aleseseră prim-ministru, pentru a-l ajuta să restaureze ordinea.

Pe 13 Martie, Tiso a vizitat Berlin pentru a îl întreba pe Hitler cum ar reacţiona la o declaraţie Slovacă de independenţă. Führerul a răspuns doar că nu are un interes în a ocupa Slovacia, din moment ce aceasta nu a fost vreodată parte din Reichul German. Tiso s-a întors către Pressburg. În următoarea zi el a proclamat independenţă naţională în parlament. Temându-se că armata Ungară ar invada şi ar anexa Slovacia, Tiso a cerut protecţia Germană. Hitler a răspuns, „Confirm primirea telegramei dumneavoastră şi, prin prezenta, îmi asum securitatea statului Slovac." În această zi, Cehoslovacia a încetat să mai existe ca şi republică. Cancelarul German i-a pacificat pe Unguri prin a-i lăsa să ocupe Carpato-Ucraina.

Hacha a cerut o audienţă cu Hitler. El şi Chvalkovsky au sosit în Berlin cu trenul în noaptea de 14. De la luarea oficiului, ambii bărbaţi lucraseră pentru a îmbunătăţi relaţiile cu Germania. Uneltirile asociaţilor rămaşi ai lui Benes, presa anti-Germană, şi o atitudine publică pătată de aproape 20 de ani de

şovinism Ceh promovat de Benes le-au sabotat eforturile. Înainte de întrunirea cu Hitler, Hacha i-a spus lui Ribbentrop că el venise pentru „a pune soarta statului Ceh în mâinile Führerul.”[132]

Prim-ministrul Ceh, Hacha, se întâlneşte cu Hitler în Berlin pe 14 Martie 1939. La dreapta de Führer sunt Göring, Ribbentrop, Keitel and Weizsäcker.

Pe durata ulterioarelor conversaţii, Hitler i-a spus lui Hacha că v-a trimite armata Germană peste graniţă în următoarea zi. El ordonase OKW să pregătească operaţiunea cu trei zile în urmă. Führerul şi-a sfătuit oaspeţii să ordoneze armatei Cehe să nu reziste: „În acest caz poporul tău încă are perspective bune pentru viitor. Eu vă voi garanta autonomie cu mult peste ceea ce aţi fi putut visa vreodată în timpul Austriei.”[133] Hacha a transmis în mod corespunzător instrucţiuni şefului său de armată, generalul Jan Syrovy, să se

retragă. Trupele Germane ce au intrat în teritoriu Ceh la 6:00 a.m. pe 15 Martie aveau ordine ce le interziceau trasul cu arma.

Elemente avansate ale armatei Germane au ocupat complexul industrial Morava-Ostrava aproape de graniţa cu Polonia. Varşovia era pe cale să exploateze agitaţia momentană în Cehoslovacia pentru a ocupa militar centrul şi a-l păstra pentru Polonia. Localnicii Cehi au înţeles iniţiativa Germană şi nu au rezistat.[134] Guvernul Polonez era furios pe Hitler pentru acest refuz al ambiţiilor lor.

Germanii au înduioşat ostilitatea iniţială a poporului Ceh, în mare parte datorită eforturilor depuse de către *Nationalsozialistische Volkswohlfahrt* (NSV), organizaţia Germană de ajutor social naţional. În primele 10 zile de ocupaţie, a distribuit hrană în valoare de 7.000.000 de RM populaţiei în dificultate. NSV a dat gratis haine în valoare de 5.000.000 de RM. Organizaţia s-a concentrat pe oraşe şi regiuni industriale, unde lipsurile erau mai probabile să apară decât în zonele rurale. Autorităţile militare Germane de asemenea au aranjat aprovizionarea promptă a magazinelor alimentare şi a marilor magazine. Eforturile de ajutor favorizau populaţia Cehă, nu colonia etnic Germană rămasă. Armata de asemenea proteja împotriva încercărilor spontane ale membrilor Partidului Etnic German local de a lua control asupra economiei sau administrării publice.[135]

Germanii au intrat într-o ţară cu 148.000 de şomeri. Demobilizarea armatei Cehe a crescut numărul substanţial. Ministrul de Muncă al Reichului a stabilit birouri în Protectoratul Ceh – aşa cum devenise cunoscut – pentru a recruta şomeri pentru industria Germană. În prima lună a ocupaţiei, 15.000 de oameni au profitat de oportunitate şi au găsit slujbe. În decursul următoarelor câteva luni, şomajul a continuat să scadă, iar în Iunie, guvernul Ceh a negociat acorduri comerciale cu Norvegia, Olanda, şi câteva alte naţiuni pentru a spori comerţul.[136]

Hitler a ordonat armata permanentă pe timp de pace a Cehiei de 150.000 de bărbaţi să fie redusă la 7.000 incluzând 280 de ofiţeri. Doar cetăţeni de naţionalitate Cehă puteau servi. În consideraţie pentru umilinţa suferită de ofiţeri prin demisie datorită reducţiei de forţe, el a aranjat ca ei să primească o

pensie militară completă indiferent de durata serviciului lor.[137] Administraţia Militară Germană a durat doar o lună. Comandantul de armată Germană, Walther von Brauchitsch, a împrăştiat garnizoanele permanente în comunităţi etnic Germane pentru a reduce ofensa către Cehi. În niciun moment în timpul războiului din 1939-1945, Germanii nu au recrutat cetăţeni Cehi în forţele lor armate. Ţara lor a rămas practic nevătămată pe tot parcursul devastatorului conflict mondial.

Hacha şi noul său cabinet au reluat controlul guvernului pe 27 Aprilie 1939. Ceha a rămas limba oficială. Responsabilităţile administrative includeau interiorul, educaţia, agricultura, justiţia, transportarea, cultura, serviciile sociale, şi lucrările publice. Germania menaja politica externă şi finanţele. Hitler l-a desemnat pe Konstantin von Neurath pentru a gestiona aceste îndatoriri. În lunga sa carieră diplomatică, Neurath demonstrase deseori simpatie şi admiraţie pentru Cehi.

Comandamentul 3 al Grupului de Armată Germană a estimat că erau aproximativ 140.000 de refugiaţi şi imigranţi Germani în Sudetenland şi în Boemia-Moravia ce s-au stabilit acolo pentru a scăpa de conducerea Naţional Socialistă. Poliţia Germană a arestat 2.500 de comunişti. Ajutorul poliţiei Cehe a facilitat urmărirea. Pe 7 Iunie, Hitler a declarat amnistie generală pentru toţi prizonierii politici Cehi în Sudetenland şi în propria sa ţară.[138] Germanii au menţinut o forţă permanentă de 5.000 de ofiţeri de poliţie de-a lungul Protectoratului pentru a combate sabotajul şi subversiunea comunistă. Populaţia Cehă a simţit mai multă autonomie, libertate civilă şi absenţă a discriminării sub hegemonia Germană decât acordaseră Tomas Masaryk şi Benes Germanilor Sudeten, Slovacilor, şi minorităţilor Ungare în primii ani ai republicii.

Germanii au confiscat majoritatea echipamentului armatei Cehe şi l-au integrat în propriile lor forţe armate. Trupele Germane au intrat pentru un timp scurt în teritoriul Slovac pentru a golii depourile militare Cehe aproape de graniţă. Vasta cantitate de material de război a justificat protestul lui Hitler cum că Cehoslovacia într-o coaliţie cu alte puteri Europene reprezenta o ameninţare faţă de Germania. În prima săptămână a ocupaţiei, Germanii au

expediat 24 de trenuri de marfă cu echipamente militare către Reich. Ei au estimat că 500 de trenuri ar fi necesare pentru transfer. Generalul Intendent Eduard Wagner a scris soției sale pe 30 Martie că cantitatea de echipament de luptă descoperit în această mică țară era „de-a dreptul înspăimântătoare."[139] Inventarul includea 1.582 de avioane, 2.175 de tunuri de câmp, 468 de tancuri, 501 tunuri antiaeriene, 785 de mortiere, 43.856 de mitraliere, peste un milion de puști, trei milioane de cartușe de artilerie, o gamă considerabilă de articole militare speciale, cum ar fi echipamente pentru construcția de poduri și proiectoare, plus peste un miliard de cartușe pentru infanterie. Consta în armament bine conceput și actualizat. Facilități moderne de producție precum uzina Skoda erau îndeajuns de expansive pentru a îndeplini în mod simultan contracte de defensivă pentru URSS.

Ribbentrop l-a trimis pe Dr. Friedrich Berber la Praga cu un echipaj special de cercetare pentru a analiza documentele în arhivele diplomatice Cehe datând din Martie 1938 până în Martie 1939. Echipa a examinat documente „legate de abordarea Engleză și Franceză față de problema Cehă." În baza unei abundențe de dovezi documentare evaluate și în Praga și câteva luni anterior în Viena, analiza lui Berbe a conclus că Londra a intervenit sistematic „în politica acestor țări" pentru a „menține independența acestora și a slăbi Germania." Documentele de asemenea dezvăluiau că Britanicii „au acționat în aceeași manieră cu privire la Polonia," deducea raportul. Hitler a concluzionat din aceste constatări că "Anglia vrea război."[140]

Polonia

Polonia a declarat independență când Rusia a intrat în colaps, iar Puterile Centrale au fost învinse în 1918. Franța a susținut revendicările Poloneze pentru teritoriu adițional pentru a își împuternici statul emergent. Wilson a remarcat, „Singurul interes al Franței în Polonia este în a slăbi Germania prin a da Poloniei teritoriu la care aceasta nu are drept."[141] Istoricul și analistul Francez, Jacques Bainville a observat, „Popoarele eliberate din Est au fost încredințate cu sarcina de a servi ca și contragreutate împotriva Germaniei."[142]

În acest timp, Bolşevicii sub Lenin îşi consolidau controlul asupra Rusiei. Armata Roşie invada Lituania, ce declarase independenţă în Ianuarie 1919. Armata Poloneză a respins forţele Bolşevice înapoi. Liderul militar popular al Poloniei, Mareşalul Joesph Pilsudski, devenise cap de stat. Un comandant agresiv, el a invadat Ucraina în Aprilie 1920 pentru a distruge o concentrare de trupe Sovietice la graniţă. Crezând că Polonia trebuie să devină „o putere egală cu marile puteri ale lumii," Pilsudski a cucerit teritorii unde mai puţin de 5% din populaţie era Poloneză.[14] Tratatul de la Riga a sfârşit războiul „înainte şi înapoi" cu Armata Roşie pe 18 Martie 1921, lăsând Polonia în posesia Galiţiei.

Pe frontiera de vest a Poloniei în Decembrie 1918, organizaţia militară secretă Poloneză, *Polska Organizacya Wojskova* (POW), a cucerit Posen, unde rezidenţi Polonezi şi Germani trăiau în armonie. Miliţia *Freikorps* Germană a lansat o contraofensivă de succes. Mareşalul Francez, Ferdinand Foch, a solicitat ca guvernul Reichului să-şi retragă aceste trupe din Posen. Prea slab ca să reziste ultimatului Francez, prim-ministrul German, Friedrich Ebert s-a supus. Insurgenţii Polonezi au continuat să atace localităţi Germane din regiune.[144]

Preşedintele Wilson a propus un plebiscit pentru Silezia de Sus pentru a permite locuitorilor să-şi aleagă ţara. 22.000 de bărbaţi POW au orchestrat o insurecţie în August 1919 pentru a cuceri regiunea cu forţa.[145] *Freikorps* au destrămat revolta în mai puţin de o săptămână. În Februarie 1920, Comisia de Control Inter-Aliată a asumat administraţia Sileziei de Sus. Peste 11.000 de soldaţi Francezi, sprijiniţi de mici contingente din armatele Italiană şi Britanică, au sosit pentru a supraveghea plebiscitul. În sondajul din primăvara lui 1921, 706.820 de Silezieni au votat pentru unificare cu Germania şi 479.414 pentru Polonia. Mulţi rezidenţi Polonezi au votat pentru Germania.[146]

În timp ce comisia Aliată se bâjbâia cu determinarea graniţelor finale, POW a pornit o altă răscoală în Mai 1921. Aprovizionaţi cu arme Franceze, insurgenţii au organizat o armată de 30.000 de bărbaţi. Guvernul Polonez a negat oficial susţinerea lui Wojciech Korfanty, instigatorul acestor revolte. Corespondentul pentru *Times* din Londra a observat trenuri cu muniţie trecând

des din Polonia în Silezia de Sus. Frontiera era „la fel de liber traversată precum al nostru Pod din Londra" el a scris pe 10 Mai.[147]

Cu toate că erau depăşiţi numeric, 25.000 de voluntari *Freikorps* au contracarat pe 21 Mai, şi au forţat Polonezii într-o poziţie defensivă. Odată ce Germanii şi-au început avansul, Francezii şi Britanicii au intervenit pentru a restaura ordinea. În Octombrie, Liga Naţiunilor a oferit Poloniei aproape o treime din teritoriul contestat. În baza plebiscitului, întreaga regiune ar fi trebuit să revină Germaniei. În porţiunea oferită Poloniei locuia 40% din populaţia Sileziei de Sus. Conţinea şase-şeptimi din producţia de zinc şi plumb, toată producţia de fier, şi 91% din cărbune.[148]

Colonelul Beck (al doilea din stânga), cu tovarăşi ofiţeri la o expoziţie militară antebelică în Krakau. Analişti Germani au suspectat că desemnarea unui bărbat militar pentru conducerea afacerilor externe Poloneze ar duce către o politică anti-Germană şi mai agresivă.

Printre teritoriile pierdute de Germania se afla o fâşie verticală de 16.300 de km^2 a Prusiei de Vest extinzându-se de la coasta Baltică până jos la Silezia de Sus. Polonia necesita acest coridor, au judecat Aliaţii, pentru a-i permite acces nerestricţionat la mare. În coridor se afla portul German, Danzig. Doar 15.000 din cei 400.000 de locuitori ai oraşului erau Polonezi. Poporul din Danzig a făcut demonstraţii îndelungi pentru unificare cu Germania, dar Comisia de Pace favoriza Polonia. Rezistenţa tenace a lui Lloyd George a forţat un compromis: oraşul a devenit un „Oraş Liber" sub jurisdicţia Ligii Naţiunilor, subiect al administrării vamale Poloneze.

În timpul Republicii Weimar, fiecare administraţie Germană şi cele mai influente partide politice pledaseră pentru distrugerea Poloniei. Această atitudine prevala în Biroul de Externe al Reichului şi în forţele armate de asemenea. În Septembrie 1922, Generalul Hans von Seeckt a scris Cancelarului Joseph Wirth, „Existenţa Poloniei este intolerabilă şi incompatibilă cu interesele vitale Germaniei. Trebuie să dispară, şi va face aceasta prin propria slăbiciune şi prin Rusia cu ajutorul nostru."[149]

Politica guvernului Polonez de opresiune a minorităţilor a provocat furia celorlalte state Europene. Populaţiile evreieşti, Ucrainene şi Germane din Polonia au suferit persecuţii legale pentru a le retrage drepturile de vot, pentru a le lipsi de influenţa politică sau pentru a le forţa să emigreze. Regimul a demis oficiali şi angajaţi Germani din funcţii publice. A confiscat ferme Germane, a închis şcoli etnice şi a forţat elevii să se înscrie în instituţii de învăţământ Poloneze. Aceste măsuri au constrâns mulţi Prusaci şi Germani Silezieni să se mute în Germania. Un sfert din populaţia etnic Germană părăsise Polonia până la 1926.

Heinrich Brüning, Cancelarul German în 1930-1932, a urmărit o politică comercială ce Polonezii o considerau dezavantajoasă comerţului lor. Plsudski a răspuns prin a efectua manevre militare şi a mobiliza trupe aproape de graniţa Germaniei. Armata Poloneză îşi concentra formaţiile într-un inel în jurul Prusiei de Est, geografic separată de Reich prin coridor. În 1930, *Mocarstwowiec* (Liga Marilor Puteri), un ziar ce oglindea poziţiile lui Plsudski, a publicat acest editorial: „Noi ştim că război între Polonia şi Germania nu poate

fi evitat. Trebuie să ne pregătim pentru acest război în mod sistematic şi energetic... Idealul nostru este o Polonia cu graniţa de vest la râurile Oder şi Neisse, ce se închide în Lusatia, şi care să anexeze Prusia de la Pregel până la Spree. În acest război nu vor exista prizonieri. Nu va exista loc pentru sentimente umanitare."[150] Statul major polonez a cântărit încă din 1921 opţiunile pentru invadarea Reichului.[151] Diplomaţii Germani considerau desemnarea lui Joseph Beck ca şi Ministru de Externe Polonez în Noiembrie 1932 ca indicând o politică mai militantă, acesta fiind un Colonel de armată şi sfătuitor al lui Plsudski.[152]

Zângănitul de sabie Polonez a provocat resentiment în Germania. Biroul de Externe al Reichului a refuzat să reînnoiască chiar şi compacte minore cu Polonia ce urmau să expire. Când Hitler a devenit Cancelar în Ianuarie 1933, relaţiile cu vecinul său din est erau întinse la maximum. Presa Poloneză a lansat o campanie de denigrare împotriva noului Cancelar. Plsudski a mobilizat divizii de luptă aproape de Danzig şi a împuternicit garnizoana de 82 de bărbaţi ce păzea *Westerplatte*. Acesta era un depou de armată situat pe o insuliţă la graniţă cu Danzig. Un subordonat al lui Pilsudski a scris în cvasi-oficiala *Gazeta Polska*, „pentru teritoriile vestice, Polonia poate şi o să şi vorbească doar cu vocea tunurilor sale."[153]

În Aprilie 1933, Pilsudski a întrebat Parisul pentru a doua oară în mai puţin de două luni să se alăture într-un „război preventiv" pentru a invada Reichul. Francezii nu au arătat niciun interes. Reprezentativul German în Varşovia, Hans von Moltke, a descoperit planul şi la avertizat corespunzător pe Hitler.[154] Führerul a evitat o confruntare. În timpul primei sale întâlniri cu emisarul Polonez pe 2 Mai 1933, el s-a dovedit graţios şi reconfortant. Hitler a agreat asupra unei declaraţii publice cum că guvernul său va respecta toate tratatele Germano-Poloneze în mod curent active. În discursul său asupra politicii externe în Reichstag pe 17 Mai, Cancelarul German a vorbit despre „a găsi o soluţie pentru a satisface cerinţele de înţeles ale Poloniei la fel de mult ca şi drepturile naturale ale Germaniei."[155]

În Noiembrie, Hitler i-a oferit lui Pilsudski un pact de prietenie şi non-agresiune. Mareşalul a agreat doar după o altă discretă şi nereuşită încercare

de a angaja Franţa în activitatea sa de „război preventiv". Cele două guverne au ratificat un tratat de 10 ani în următoarea Ianuarie. Noi agremente de comerţ au oferit o piaţă proaspătă pentru economia în depresie a Poloniei. Hitler a interzis editorialelor ziarelor să mai adreseze cererile Germane în Est. Varşovia şi-a relaxat tendinţa anti-Germană din propria sa presă. Führerul a direcţionat senatul Naţional Socialist din Danzig să înceteze plângerile la Liga Naţiunilor despre încălcările Poloniei a compactelor legale de acolo.

Publicul German a dezaprobat de atitudinea lui Hitler faţă de Polonia. Ambasadorul American, William Dodd a raportat că până şi Naţional Socialişti convinşi erau dezamăgiţi că Führerul a conclus un pact cu Varşovia.[156] Nobili Prusaci în statul major general şi în Biroul de Externe aveau sentimente anti-Poloneze şi de asemenea au respins schimbarea de politică. În Octombrie 1935, Moltke a sunat din Varşovia, „Astăzi minoritatea Germană în Polonia se simte lăsată în voia sorţii de către Reichul German."[157] Hitler a rămas pe curs. Noul emisar al Varşoviei în Berlin, Joseph Lipski, a simţit o căldură şi o popularitate printre gazdele sale anterior inimaginabilă, pentru un diplomat Polonez.

După moartea lui Pilsudski în Mai 1935, doi oficiali guvernamentali au asumat practic, autonomie în ministerele lor respective, cu mult în detrimentul relaţiilor Germano-Poloneze. Aceştia erau Ministerul de Externe Beck şi Comandantul Suprem al Armatei, Mareşalul Edward Rydz-Smigly. Amândoi erau discipoli ai unei politici externe expansioniste.

Tratatul de prietenie cu Germania evoca puţin simţ de obligaţie în Polonia. De la Varşovia, Moltke şi-a informat superiorii, „Polonezii nu mai cred că trebuie să-şi restricţioneze paşii împotriva minorităţii Germane. Ei probabil au impresia datorită lipsei de reacţie din partea presei Germane, că toate încălcările vor fi acceptate de către opinia publică Germană fără obiecţie."[158] În Februarie 1936, consulul general German în Thorn, Ernst von Küchler, a scris Berlinului despre transferul disproporţionat al fermelor Germane în mâini Poloneze prin reforma agrară implementată de guvern: „Cât mai multă proprietate Germană cu putinţă este menită să fie destrămată înainte de expirarea agrementului de 10 ani."[159] Consulul Wilhelm Nöldeke în Katowice a descris pe 15 Martie, „În Königshütte, un ansamblu al Uniunii de Fermieri

Germani a fost dispersat de către o gloată înarmată cu bastoane şi bâte, în timpul căreia artiştii Germani de la teatrul de ţară din Silezia de Sus, care erau spectatori neimplicaţi, au fost abuzaţi fizic.[160]

Relaţiile diplomatice dintre Polonia şi Reich s-au deteriorat în continuare datorită unei dispute asupra tarifelor. Nemulţumită de compensaţiile acordate de Germania pentru trenurile de cărbune care traversau coridorul dinspre Reich pentru a satisface nevoile energetice ale Prusiei de Est, Varşovia a anunţat în Ianuarie 1936 că va reduce între 50 şi 80% din traficul feroviar German în această zonă. Ministerul de Transport Polonez a ameninţat în timpul negocierilor că va bloca tot traficul.[161] În Martie, Beck i-a informat pe Francezi că Polonia era gata să se alăture Franţei într-un război împotriva Germaniei.[162] Mareşalul Rydz-Smigly a vizitat Parisul în Septembrie. El i-a convins pe Francezi să împrumute Poloniei $500 de milioane în numerar şi material de război pentru a augmenta armata Poloneză. Varşovia deja devota peste o treime din buget asupra armamentelor, cu toate că ţara suferea una din cele mai înalte rate de analfabetism din Europa şi mare parte din populaţie trăia în sărăcie.[163] Rydz-Smigly a ordonat Generalului Tadeusz Kutrzeba să elaboreze un plan de război împotriva Germaniei. Completat în Ianuarie 1938, studiul prevedea un război cu Reichul în 1939. Până la această dată, Hitler nu făcuse vreodată un gest ameninţător faţă de Polonia.

Din toate teritoriile jefuite din Reich după Primul Război Mondial, poporul German a simţit cel mai intens pierderea Danzigului şi teritoriile luate de către Polonia. Pentru a-şi linişti propriul public şi a elimina încă un obstacol din a îmbunătăţi relaţiile cu Varşovia, Hitler necesita încă o corectare nominală a aranjamentului Versailles. El şi-a limitat propunerea la două revizii. Întâi, el a cerut să construiască o autostradă şi o cale ferată de-a lungul coridorului conectând Germania cu Est Prusia. Diplomatul German, Julius Schnurre deja sugerase aceasta lui Beck în 1935 fără să primească un răspuns.[164] În al doilea rând, Hitler dorea ca Danzig să vină sub suveranitate Germană. În schimb, el era pregătit să recunoască graniţa de est a Germaniei stabilită de către Comisia de Pace a Aliaţilor ca şi finală, ceva ce nicio administraţie Weimar nu făcuse până atunci, şi să ofere un pact de non-agresiune de 25 de ani.

Planul de autostradă însemna că Hitler era dornic să renunţe la o întreagă provincie în schimbul unei fâşii de teren îndeajuns de lată pentru a acomoda o autostradă. Finanţat de către Reich, proiectul ar fi utilizat muncitori şi materiale de construcţie Poloneze pentru a uşura şomajul din Polonia. Recuperarea Danzigului necesita şi mai puţin din partea Varşoviei. Teritoriul Danzig, acoperind 1890 de km^2, era sub jurisdicţia Ligii Naţiunilor, nu cea Poloneză. Cu privire la valoarea oraşului ca şi port, Polonezii nu mai aveau nevoie de el pentru export nautic; în nord de-a lungul coastei ei construiseră un oraş port, Gdynia, ce s-a deschis în 1926. Oferind stimulente economice expeditorilor, ei luaseră mai mult de jumătate din comerţul din Danzig până la 1930.

Oferta lui Hitler prevedea confiscarea de către Reich a Sileziei de Sus împreună cu industria sa valoroasă, Posen şi Prusia de Vest. Aceste provincii fuseseră Germane timp de secole şi aparţinuseră Germaniei cu mai puţin de 20 de ani în urmă. Cu toate acestea, ar fi abandonat aproape un milion de Germani etnici ce locuiau acolo în faţa unei dominaţii străine, în ciuda faptului că încă din Martie 1933, Biroul de Externe al Reichului avea 15.000 de cazuri documentate de abuz împotriva coloniei etnic Germane din Polonia.[165] Führerul era dornic să anunţe în public că nu mai există probleme teritoriale cu Polonia. Nicio administraţie Weimar nu ar fi putut să supravieţuiască unei aşa oferte.

Întrunirea în Bechtesgaden cu Ambasadorul Polonez, Lipski pe 24 Octombrie 1938, Ribbentrop a adus reviziile Germane la masă. Oaspetele său a disputat percepţia Reichului asupra statutului Danzigului ca şi un „produs al Versailles." Doar ascensiunea Poloniei, susţinea Lipski, ridicase oraşul din „insignifianţă." El i-a spus lui Ribbentrop că opinia publică nu ar accepta vreodată transferul oraşului către Germania.[166] Varşovia a reafirmat poziţia lui Lipski în scris pe 31 Octombrie. Scrisoarea a cedat că Polonia era pregătită să garanteze dreptul „minorităţii Germane din Danzig" de a-şi păstra identitatea culturală şi naţională.[167] Descriind populaţia unui oraş ce era 96% Germană ca şi minoritate era o provocare isteaţă pe care Hitler s-a decis să o ignore. Campania presei Poloneze împotriva Germaniei a fost reluată.

Pe 5 Ianuarie 1939, Beck a vizitat Germania pentru a negocia cu Hitler. Führerul a insistat că întoarcerea Danzigului în Germania trebuie să fie o parte din orice decizie finală cu Polonia. El l-a reasigurat pe Beck că Reeichul nu ar declara vreodată pur şi simplu că oraşul s-a întors în Germania şi să prezinte Varşovia cu un fapt împlinit. El a promis că niciun aranjament final nu ar priva Polonia de accesul ei la mare. Beck a cerut timp să măsoare situaţia cu grijă.

La jumătatea lui Ianuarie, Beck i-a comunicat lui Rydz-Smilgy decizia sa de a respinge propunerile Germane, deşi două săptămâni mai târziu el l-a asigurat în mod mincinos pe Ribbentrop că încă se gândea asupra situaţiei. Un nou val de persecuţie a venit asupra minorităţii etnic Germane. Pe 25 Februarie, ambasadorul Britanic în Polonia, Sir Howard Kennard, a raportat lui Halifax un dialog cu Moltke cu privire la ajutoarele de fermă şi muncitorii industriali în Polonia: „Pământul ce aparţinuse marilor deţinători Germani de teren a fost practic confiscat de către reforme agrare. Lucrători Germani de toate felurile în industrie şi în ferme sunt demişi deoarece se întâmplă să fie Germani." În adiţie faţă de închiderile forţate ale şcolilor Germane, devenea practic, imposibil pentru un German trăind în Polonia să câştige îndeajuns pentru a exista. Kennard a conclus că „erau mici şanse ca autorităţile Poloneze să facă ceva pentru a îmbunătăţi situaţia."[168]

Un episod fără legătură a agravat tensiunea. Pe 22 Martie, Germanii au recuperat Memel de la Lituania. Aceasta a fost o fâşie îngustă de 1120 km în nord-estul Prusiei pe care Lituanienii au luat-o cu forţa în 1923. Liga Naţiunilor a declarat ca teritoriul să fie guvernat conform principiilor democratice. În alegerile din 1925, 94% din alegători – incluzând mulţi rezidenţi Lituanieni – au votat pentru partide Germane. Guvernul Lituanian în Kaunas a refuzat să recunoască rezultatele. Întreaga ţară a căzut sub dictatură în următorul an. Autorităţile începuseră să întemniţeze rezidenţi Prusaci găsiţi vinovaţi de „păstrare de patrimoniu German."[169]

După unificarea cu Austria, Germanii din Memel au organizat demonstraţii publice. În Noiembrie 1938, Kaunas a oferit posibilitatea de negociere cu Berlin asupra viitorului regiunii. Într-un plebiscit supravegheat internaţional în Decembrie, 87% din votanţi au decis pentru unificare cu

Germania. Ribbentrop a promis Ministrului de Externe Lituanian, Juozas Urbsys, stimulente economice pentru ţara sa. După transferul Memel înapoi Germaniei, Lituanienii şi-au angajat proprii lucrători portuari şi personal administrativ în portul de acolo. Ei de asemenea au operat o cale ferată de-a lungul fâşiei – acum Germană – Memel conectând direct portul cu Lituania. Aceasta era aceeaşi soluţie ce Hitler propuse Varşoviei cu privire la Danzig şi coridorul.

În săptămânile înainte de stabilirea finală cu Kaunas, Berlinul a mobilizat trei divizii de armată (36.000) din garnizoana Est Prusacă la graniţa cu Memel. Rydz-Smigly a declarat aceasta drept evidenţă că Germania este pe cale să anexeze Danzig.[170] Pe 23 Martie 1939, el a mobilizat o parte largă a armatei Poloneze din rezerve. Din moment ce Memel era la capăt opus de provincie faţă de Danzig, cele trei divizii se mişcau *în direcţia opusă* oraşului ce Rydz-Smigly pretindea că ei sunt pe cale să cucerească. Cazul Memel a coincis cu ocupaţia Germană a statului Ceh pe 15 Martie. Beck a exploatat ocazia pentru a negocia cu Londra să formeze o alianţă împotriva Germaniei. Pe 24 Martie, Beck i-a spus lui Lipski şi membrilor seniori ai personalului său că Hitler îşi pierdea abilitatea de a gândi şi acţiona raţional. „Rezistenţa determinată" a Poloniei l-ar putea readuce la normal. Altfel, proclama Beck, „Ne vom lupta!"[171]

Hitler a menţinut o postură conciliantă. Comandantul Şef al armatei sale, Generalul Brauchitsch, a spus, „Führerul nu vrea să rezolve problema Danzig prin forţă." Hitler a anulat o directivă de la 24 Martie ce diplomatul Ernst von Weizsäcker pregătise pentru Moltke ca şi ghid pentru reluarea negocierilor. Führerul a considerat-o „cumva aspru formulată" şi a obiectat cu felul în care conţinutul său „confrunta Polonezii cu o opţiune de prieten-sau-duşman."[172]

Returnându-se în Berlin, Lipski a livrat o scrisoare lui Ribbentrop pe 26 Martie ce în mod formal respingea propunerea Danzig-Autostradă. Lipski i-a spus pe faţă gazdei sale, „Orice urmărire ulterioară a acestor planuri Germane, în special cât priveşte reîntoarcerea Danzigului în Reich, va însemna război cu Polonia."[173] Această ameninţare, împreună cu mobilizarea parţială a lui Ryzd-Smilgy împotriva Germaniei, încălcau tratatul de prietenie şi non-agresiune din 1934: Pactul declara cuvânt cu cuvânt, „Semnatarii nu vor recurge la uzul de

forţă pentru scopul de a rezolva probleme într-o controversă sub nicio circumstanţă."[174]

Britanicii au răspuns favorabil unei alianţe cu Polonia. Democraţiile vestice tocmai pierduseră Cehoslovacia ca şi aliat ce flanca Reichul. Resursele sale militare-industriale erau acum la dispoziţia Germanilor. Şeful Statului Major al armatei Britanice l-a avertizat pe Chamberlain că în cazul unui război cu Germania, ar fi mai bine să aibă Polonia de partea Aliaţilor. Pe 30 Martie, Kennard a primit instrucţiuni din Londra să prezinte oferta Britanică de a garanta Polonia. Beck a acceptat imediat. Următoarea zi, Chamberlain a explicat detaliile în Camera Comunelor: „În cazul oricărei acţiuni ce ameninţă în mod clar independenţa Poloneză şi faţă de care guvernul Polonez a considerat vitală rezistenţa cu forţele sale naţionale, Guvernul Maiestăţii Sale s-ar simţi obligat să acorde imediat guvernului Polonez tot sprijinul de care dispune."[175]

Beck a vizitat Londra pentru a conclude detaliile alianţei pe 3 Aprilie. Pe 23, Varşovia a mobilizat o altă armată de 334.000 de rezervişti, din nou în absenţa ameninţărilor Germane.[176]

Hitler s-a adresat Reichstagului pe 28 Aprilie. El a explicat cum agrementul Anglo-Polonez îi obliga pe Polonezi să ia o poziţie militară împotriva Reichului, în cazul în care acesta ar fi intrat într-un conflict armat cu orice stat garantat de Anglia. Hitler a continuat, „Această obligaţie contravine agrementului pe care eu l-am făcut anterior cu Mareşalul Plsudski; din moment ce agrementul (1934) ia în consideraţie doar obligaţiile deja existente în acel timp, anume angajamentele Poloniei faţă de Franţa. A extinde mai târziu aceste angajamente este contrar pactului de non-agresiune Germano-Polonez. Sub aceste circumstanţe, eu nu aş fi conclus vreodată acest pact atunci; ce rost are să faci un pact de non-agresiune, dacă acesta permite un număr de excepţii complet deschise pentru unul din parteneri?[177] Hitler a anulat compactul. El a adăugat în discursul său că ar fi deschis la o iniţiativă Poloneză pentru a negocia un nou tratat ce să guverneze relaţiile Germano-Poloneze.

Jurnalişti străini intervievează Germani etnici care şi-au părăsit fermele în Polonia de vest pentru a căuta refugiu în Reich în vara din 1939.

Agrementul Varşoviei cu Londra a deschis un torent de spaimă de război şi editoriale ostile în presa Poloneză. Consulul General German în Posen a raportat Berlinului pe 31 Martie, „Timp de luni, presa Poloneză în regiunile vestice a încercat să otrăvească opinia publică împotriva Germanilor... Presa îşi exprimă ostilitatea faţă de Germani fără rezervare şi nu trece o zi în care ziarele din Posen să nu publice articole mai mult sau mai puţin agresive sau observaţii jignitoare despre Germani."[178] Cu toate că Hitler şi-a instruit personal biroul

său de externe cum că nu este permisă „nicio discuţie despre război" în negocieri, ambasadorul Francez în Varşovia, Leon Noel, a raportat în Paris, „Sentiment patriotic printre Polonezii tuturor partidelor şi orice clasă a societăţii a atins un zenit datorită ameninţărilor Germane. Muncitorii şi fermierii sunt conştienţi de pericol şi sunt pregătiţi să facă mari sacrificii... Măsuri şi aprovizionări militare sunt acceptate cu entuziasm."[179]

Comunitatea etnic Germană a Poloniei a suferit reacţia violentă a unui şovinism Polonez generat de media. Pe 13 Aprilie, consulul German în Danzig a transmis prin cablu la Berlin că Germanii din zonele rurale din coridor "sunt atât de speriaţi încât şi-au îngropat deja bunurile cele mai valoroase. Nu mai riscă traversarea drumurilor şi câmpurilor în timpul zilei. Îşi petrec nopţile în ascunzători, dincolo de ferme, de frică sa nu fie atacaţi. Populaţia Poloneză localnică pretinde a fi în posesia armelor."[180]

Ediţia de la 11 Mai a ziarului Polonez *Dziennik Bydgoski (Ştirile zilnice din Bromberg)* a publicat un editorial afirmând că Germanii în Polonia „ştiu că în caz de război, niciun inamic indigen nu va scăpa cu viaţă. Führerul este departe dar soldatul Polonez aproape, iar în păduri nu este lipsă de mădulare." În luna precedentă, primarul Polonez al Bromberg-ului, un oraş cu o populaţie Germană comparativ largă, a spus jurnaliştilor că dacă Hitler invadează acolo, va păşi peste cadavrele Germanilor din Bromberg.[181]

Beck şi-a explicat politica parlamentului Polonez pe 5 Mai. El a afirmat că Danzig nu este German, ci a aparţinut Poloniei timp de secole. El a atribuit prosperitatea oraşului comerţului efectuat de către transportul Polonez de mărfuri de export în Danzig prin Râul Vistula, omiţând faptul că căile maritime nu mai erau navigabile, mulţumită a 19 ani de mentenanţă inadecvată sub administrare Poloneză. Beck a insultat oferta lui Hitler de a recunoaşte suveranitatea Poloneză asupra coridorului, Posenului, şi Sileziei de Sus în schimbul Danzigului. Din moment ce aceste provincii erau deja încorporate în Polonia, el argumenta că Hitler nu oferă nimic în schimb. „O naţiune cu respect de sine nu face concesiuni unilaterale," a spus el.[182]

Istoricii îl laudă pe Beck pentru apărarea sfidătoare a ţării sale, prevenind-o din a deveni un satelit German. Din moment ce propunerea lui

Hitler includea o ofertă ca Polonia să se alăture Pactului Anti-Comintern, ajungerea la o hotărâre asupra Danzigului cu Reichul se presupune că i-ar fi tras pe Polonezi într-o alianţă cu Germania împotriva URSS-ului. Varşovia atunci ar fi devenit implicată în plănuita cruciadă militară a lui Hitler împotriva Rusiei. În afară de faptul că nu există niciun document German pentru a sprijini această teorie, trece cu vederea esenţa Pactului Anti-Comintern. Scopul său era să promoveze cooperare între naţiunile civilizate pentru a preveni subversiunea comunistă internă. Guvernele ar face schimb de informaţii, la fel cum fac în prezent filialele Interpolului pentru a combate terorismul global. De asemenea, Hitler îşi exprimase ideile sale des citate despre invadarea Rusiei când a scris *Mein Kampf* în deceniul trecut. După ce Bolşevicii şi-au consolidat puterea în fostul imperiu Ţarist, Führerul nu mai susţinea această opţiune.

Prin observaţii şi discuţii personale cu diplomaţi în Berlin, Henderson a putut să transmită Londrei o imagine realistă asupra opiniei Germane. El a scris lui Halifax în Mai, „Trebuie purtat în minte faptul că Danzig şi coridorul au fost marea întrebarea înainte de 1933. Una dintre cele mai nepopulare acţiuni pe care Hitler le-a întreprins vreodată a fost tratatul din 1934 cu Pilsudski. A avut întregul partid împotriva sa. Astăzi, cei mai moderaţi Germani, ce sunt opuşi unui război mondial, sunt în spatele său în oferta sa actuală către Polonia." Henderson a adăugat că emisari străini în Berlin consideră propunerile lui Hitler justificabile de asemenea: „Conform colegului meu Belgian, practic toţi reprezentanţii diplomatici aflaţi aici privesc oferta Germană în sine drept una surprinzător de favorabilă. Ministrul Olandez, reprezentantul Statelor Unite şi colegul meu Sud African au vorbit cu mine în acel sens. În consecinţă mă întreb pe mine însumi, dacă vom lupta împotriva Germaniei, este bine să facem acest lucru pe un motiv pentru care lumea nu va fi unită în ceea ce priveşte imoralitatea cazului Germaniei? Va fi unit măcar Imperiul nostru?"[183]

Henderson a priceput că pachetul lui Hitler nu era o cerere pentru teritoriu Polonez ci o accepta o *pierdere* semnificativă a fostelor teritorii Germane în favoarea Poloniei. Într-o expediere către Halifax pe 17 Mai, Henderson a scris, „Faptul că ceea ce a fost privit aici ca o ofertă generoasă de

garantare pe 25 de ani a frontierei Poloneze existente, în schimbul unei rezolvări satisfăcătoare a problemei Danzigului şi a coridorului, a fost respinsă din start de Polonia, nu numai că l-a indignat personal pe Dl. Hitler, dar a făcut o impresie profundă asupra întregii ţări”[184]

Ambasadorul s-a referit de asemenea la „sentimentul German tradiţional de ură pentru Polonia, particular în armată, şi de ingratitudinea Poloneză pentru serviciile Germane anterioare.” Pe 16 Mai, Henderson a rezumat o conversaţie cu Weizsäcker într-o scrisoare către Sir Alexander Cadogan, subsecretarul în Biroul de Externe: „El, ca toţi Germanii se simte amar faţă de Polonezi. Au apucat ce au putut după Viena şi München iar apoi au muşcat mâna ce i-a hrănit în aceste ocazii. Aceasta este perspectiva Germană, şi nici nu este vreun singur German ce nu priveşte oferta lui Hitler către Polonia ca şi excesiv de generoasă şi deschisă la minte.”[185]

Hitler a înţeles că nu ar putea vreodată să normalizeze relaţiile cu Polonia fără o reglementare asupra Danzigului. Garanţia Britanică pentru Polonia îi jefuise lui Hitler oportunitatea de a-şi retrage cererile fără să pice prost. Pe 3 Aprilie, 1939, el a ordonat OKW să producă un studiu pentru operaţiuni de luptă împotriva Poloniei. El a stipulat, însă, că „atitudinea Germană faţă de Polonia va rămâne călăuzită de către principiul de evitare a problemelor. Dacă Polonia îşi va revizui politica ei faţă de Germania, care până acum a fost bazată pe acelaşi principiu, şi să asume o postură ameninţătoare faţă de Reich, atunci o socoteală finală ar putea deveni necesară.”[186]

Berlinul a continuat să primească rapoarte de la consulatele sale din Polonia cu privire la tratamentul aspru al coloniei Germane de acolo. Pe 8 Mai, conform instrucţiunilor lui Hitler, şeful de presă Otto Dietrich a direcţionat editorii de ziare să „practice o anumită restrângere în raportarea acestor incidente” şi să nu le publice pe prima pagină: „Titlurile senzaţionale să fie evitate.”[187] În ceea ce priveşte media Poloneză, Henderson a observat, „Afirmaţiile fantastice ale elementelor Poloneze iresponsabile asupra dominaţiei peste Prusia de Est şi alte teritorii Germane aruncă benzină ieftină pe flăcări.”[188]

În Iunie, Hubert Gladwyn Jebb şi Sir William Strang din Biroul de Externe Britanic au vizitat Varşovia. Jebb a trimis înapoi un raport în a 9-a zi a lunii ce rezuma discuţiile cu miniştrii guvernului Polonez şi ofiţeri de armată. El a citat un economist Polonez în ministerul de externe din Varşovia care descria cum fermierii Polonezi anticipau dare generoasă de teritoriu German după războiul cu Germania.[189] Jebb a spus că Statul Major Polonez era „supra-optimist" de la garanţia Britanică.[190] Următoarea lună, Generalul Britanic, Sir Edmund Ironside a vizitat Polonia. Rydz-Smigly i-a spus că războiul cu Germania este inevitabil.[191] Niciunul din emisarii Britanici nu au spus ceva pentru a ameliora această atitudine războinică.

Din Iunie, conform rapoartelor lui Moltke, 70% din Germani în Silezia de Sus erau şomeri, comparativ cu rata naţională Poloneză de şomaj de 16%. Guvernul Reichului a înregistrat 70.000 de refugiaţi etnic Germani ce fugiseră recent din teritoriul suveran Polonez. Alţi 15.000 se refugiaseră în Danzig. Printre actele de brutalitate comise asupra celor încă în Polonia se aflau 5 cazuri documentate de castrare. Kennard a protestat în faţa guvernului polonez faţă de abuzurile asupra minorităţii Germane. Plângerea „nu părea să fi avut vreun rezultat definitiv," el şi-a notificat superiorii.[192]

Criza s-a concentrat asupra Danzigului de asemenea, încă administrat de către Comisarul Ligii Naţiunilor, Carl Burckhardt, dar sub uniunea de vamă Poloneză. Senatul oraşului era implicat într-o controversă continuă asupra conduitei inspectorilor Polonezi de tarifuri. Iniţial numărând şase, în 1939 personalul se ridicase la mai bine de 100. Oficiali Polonezi îndeplinind aceste îndatoriri umblau în zone în afara jurisdicţiei lor, interesaţi în principal de potenţiale detalii militare.[193] Se întâlneau la terminalul feroviar din Danzig, ce era sub administrare Poloneză. Un transmiţător de acolo transmitea informaţii către Varşovia. În caz de război, inspectorii ar fi condus trupe iregulare, aprovizionate cu arme din depozite ascuns în oraş, pentru a ţine poziţia în Danzig până armata Poloneză ar fi ajuns.[194]

Preşedintele senatului din Danzig, Arthur Greiser, a protestat comisarului Polonez în Danzig, Marjan Chodaki, pe 3 Iunie 1939, în legătură cu inspectorii de vamă. Chodaki a răspuns că numărul agenţilor săi de vamă era încă

insuficient, deoarece inspectorii Germani nu îşi făceau slujba. El a ameninţat sancţiuni economice împotriva Danzigului. Într-o altă notă pe 4 August, Chodaki a declarat că oficialii Polonezi vamali vor fi înarmaţi din acel moment înainte. Interferenţa cu activitatea lor ar rezulta în represalii imediate împotriva Danzigului; Polonezii au ameninţat că vor bloca importul hrănii. Beck l-a informat pe Kennard că Polonia va interveni militar dacă senatul din Danzig eşuează să se supună cu termenii Polonezi.[195]

Pe 9 August, Weizsäcker s-a întâlnit cu liderul de afaceri Polonez în Berlin, Michael Lubomirski. El a protestat ultimatumul Polonez către Danzig pe 4 August. Weizsäcker avertiza că sancţiunile împotriva „Oraşului Liber", ar putea rezulta în Danzig căutând legături economice mai puternice cu Germania. Următoarea zi, un subsecretar din ministerul de externe al Varşoviei i-a spus liderului de afaceri German că orice implicare a guvernului Reichului în chestiunea Danzig va fi văzută de către Polonia ca şi un act de război.[196] Rydz-Smilgy a contribuit tensiunilor cu remarci făcut într-un discurs public: „Curând vom mărşălui împotriva duşmanului ereditar German pentru a-i doborî în sfârşit colţii otrăvitori. Primul pas în acest marş va fi Danzig... Fiţi gata pentru ziua judecăţii cu această arogantă rasă Germanică! Ceasul răzbunării este aproape!"[197] Burckhardt a descris intenţiile Poloniei drept „excesiv de beligerante."[198]

Varşovia a emis un comunicat de presă oficial ce detalia cum Greiser şi-a retras cererile după schimbul de note cu Chodaki. Conform presei Poloneze, o simplă, un pic aspră notiţă „l-a forţat pe Hitler pe genunchi."[199] Media Anglo-Franceză a raportat triumfătoare că Führerul a trebuit să „coboare." Hitler i-a spus lui Burckhardt pe 11 August, „Presa a spus că mi-am pierdut curajul, că ameninţările sunt singurul mod de a avea de a face cu mine. Că ne-am retras când Polonezii au stat fermi, că eu doar vorbeam la cacealma anul trecut, şi minciuna mea a căzut datorită curajului Poloniei ce Cehii nu l-au avut. Am citit remarcile idioate în presa Franceză cum că mi-am pierdut curajul în timp ce Polonezii şi l-au păstrat pe al lor."[200]

Hitler l-a întrebat pe Burckhardt, „Ai putea merge tu însuţi la Londra? Dacă vrem să evităm catastrofe, chestiunea este mai degrabă urgentă."[201]

Halifax, cu siguranţă nu un prieten Germaniei, l-a sunat pe Kennard pe 15 August, „Am impresia că Hitler este încă indecis şi nerăbdător să evite războiul.”[202] În ziua de dinainte, Roger Makins în Biroul de Externe Britanic a scris delegatului Englez de la Geneva, Frank Walter, că Führerul dorea negocieri deschise pentru a preveni un conflict înarmat.

Istoricii afirmă că Hitler era determinat să invadeze Polonia. Însă, dacă aceasta ar fi fost intenţia sa, el ar fi putut instrui senatul din Danzig să adopte o rezoluţie eliminând jurisdicţia Ligii Naţiunilor şi să reîntoarcă oraşul sub suveranitatea Reichului. Aceasta ar fi provocat răspunsul militar Polonez despre care avertizase Beck, iar Germania atunci ar fi putut intervenii cu propria armată pentru a apăra dreptul de auto-determinare al populaţiei din Danzig. Considerând problemă sensibilă a principiilor democratice, şi faptul că Polonia oferea prima lovitură, ar fi fost atunci dificil pentru Britania să justifice sprijinul faţă de Polonia sub proviziile garanţiei.

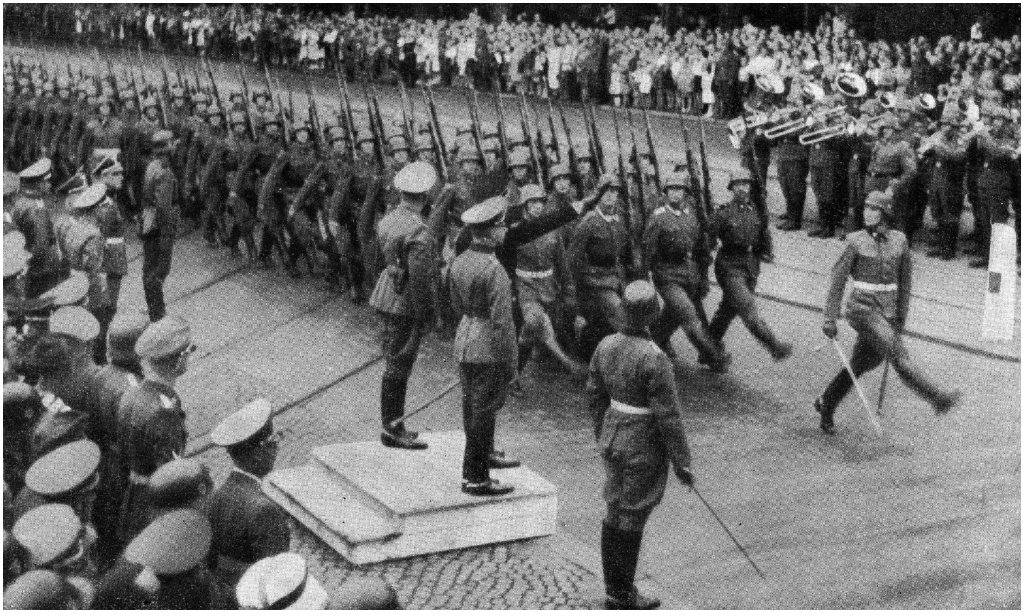

Două săptămâni înainte de izbucnirea războiului, Garda de Casă SS din Danzig face paradă în *Freistadt* înaintea liderului de provincie, Albert Forster.

Guvernul Polonez a arestat Germanii etnici „neloiali" şi i-a transportat în tabere de concentrare.[203] Autorităţile închideau traficul zilnic între Silezia de Sus şi Germania, prevenind mii de Germani etnici din a face naveta către slujbele lor din Reich. Bateriile antiaeriene Poloneze de coastă au tras asupra avioanelor de pasageri Lufthansa care zburau deasupra Mării Baltice spre Prusia de Est.[204] Luftwaffe (forţa aeriană Germană) a oferit escortă de protecţie pentru avioanele de linie. În Danzig, şeful poliţiei şi-a împărţit personalul de forţe de ordine în două regimente de puşcaşi. În sfidare faţă de legislaţia Ligii Naţiunilor, oraşul s-a remilitarizat.

Germanii au transferat un batalion din Regimentul 4 SS Capul Morţii în Danzig. „Garda de Casă SS din Danzig" de 1.500 de bărbaţi au făcut paradă publică pe Câmpul de Mai din Danzig pe 18 August. Polonezii şi-au: evacuat familiile funcţionarilor publici, fortificat clădirile şi instalaţiile publice cu blindaj sau sârmă ghimpată şi au postat cuiburi de mitraliere la poduri.[205]

În directiva sa pentru forţele armate în anterioara lună Aprilie, Hitler a citat izolarea Poloniei ca şi cerinţă pentru opţiunea militară. Pe 23 August, Germania a concluzionat un pact de non-agresiune cu Uniunea Sovietică. Pactul, semnat în Moscova, conţinea o clauză secretă definind sfere comune de interes. Declara, „Întrebarea dacă menţinerea unui stat Polonez independent va părea dezirabilă pentru interesele ambelor partide, şi cum ar trebui să fie împărţit acest stat, pot fi clarificate doar în cursul desfăşurărilor politice ulterioare." În schimb pentru aproximativ jumătate din Polonia, dictatorul Soviet a dat Germaniei o mână liberă să invadeze. Germanii au sperat că ştirile unei apropieri Germano-Sovietice vor demonstra lui Beck că poziţia ţării sale devenise precară, convingându-l să se întoarcă la masa de negociere.[206] Beck însă, a respins alianţa drept nesustenabilă, deoarece Rusia şi Germania aveau rivalitate ideologică serioasă. Un comunicat din Varşovia pe 22 August declara, „Anunţul iminentei semnări a pactului de non-agresiune între Germania şi Uniunea Sovietică a creat puţine impresii în cercuri Poloneze în Varşovia, din moment ce în esenţă acest pact nu alterează paritatea de forţe armate a Europei. Acest anunţ demonstrează dorinţa guvernului Soviet de a sta departe de jocul European, un fapt ce ieşise deja la suprafaţă în timpul negocierilor

Englezo-Francezo-Sovieto-Ruseşti. Concluzia pactului de non-agresiune nu va avea nicio influenţă asupra situaţiei sau asupra politicii Poloniei."[207]

Pe 23 August, Hitler i-a spus adjutantului său din forţele armate că milităria trebuie să fie gata să invadeze Polonia până la dimineaţa din 26. Führerul apoi a amânat atacul, explicând Generalului Keitel că avea nevoie să „obţină timp pentru negocieri suplimentare," încă căutând o „soluţie fără vărsare de sânge."[208] Polonezii, fără provocare din partea Germaniei, au închis graniţele Danzigului. Din moment ce metropola îşi importa majoritatea hrănii, aceasta a creat o situaţie critică pentru populaţie.

Hitler şi Göring au cerut ca medierea Britanică să ajute la convingerea Varşoviei de a reîncepe discuţiile. Din Varşovia, Kennard a transmis Londrei pe 25 August că dacă Beck sau Lipski caută o întâlnire cu Hitler, Führerul va considera aceasta „un semn de slăbiciune" şi va răspunde cu un ultimatum.[209] Chamberlain a concluzionat alianţa cu Polonia în aceeaşi zi.

De-a lungul frontierei Germano-Poloneze, gardieni Polonezi de graniţă trăgeau asupra refugiaţilor etnic Germani încercând să fugă în Germania. Patrule de infanterie Germană au intrat în Polonia şi s-au luptat să-i elibereze. Pe 26, o unitate de cavalerie Poloneză a călărit îndrăzneaţă prin sate Germane aproape de Neidenburg în Prusia de Est. Regimentul 57 de Artilerie al armatei Germane s-a luptat cu călăreţii pe teritoriu suveran al Reichului. Polonezii s-au retras, lăsând 47 de morţi pe câmpul de luptă.[210] Hitler i-a spus lui Ribbentrop, „Aşă cum i-am spus deja Dl. Henderson, aş vrea să cred că Beck şi Lipski au intenţii bune. Dar ei nu mai sunt în control asupra situaţiei. Ei sunt captivi ai unei opinii publice ce a devenit albă ca para focului prin excesele propriei lor propagande şi lăudăroşeniei milităriei. Chiar dacă ar vrea să negocieze, ei nu sunt în poziţia de a face asta. Aceasta este rădăcina adevărată a tragediei." Ribbentrop i-a dat lui Hitler o telegramă descriind trei incidente adiţionale de artilerişti Polonezi trăgând în aeronave comerciale Germane. Führerul a răspuns, „Aceasta este pură anarhie. Ce suntem presupuşi să facem?"[211]

Pe 29 August, Hitler a primit o promisiune fără tragere de inimă din Londra de a-i îndemna pe Polonezi să intre în negocieri, fără, însă, a declara când. Sătul de aceste tactici de amânare, Hitler a scris înapoi că el aştepta un

diplomat Polonez împuternicit pentru a negocia următoarea zi. Examinând mesajul în faţa lui Hitler în acea seară, Henderson a protestat că are „tonul unui ultimatum." Führerul a răspuns, „Această propoziţie doar accentuează urgenţa momentului. Consideră că în orice moment se poate ajunge la un incident serios, când două armate mobilizate se confruntă." Henderson a insistat că termenul a fost prea scurt. Hitler a răspuns, „Am repretat acelaşi lucru de o săptămână. Acest joc lipsit de noimă nu poate să continue la nesfârşit... Ţine în minte că oamenii mei sângerează zi de zi."[212] În Varşovia, Beck, Rydz-Smigly şi ministrul apărării, Tadeusz Kasprzycki, au conferit. Ei au decis să declare mobilizare generală în următoarea dimineaţă.

Diplomaţi şi avocaţi Germani au petrecut dimineaţa de 30 August pregătind o propunere *Marienwerder* de 16 puncte ca şi bază pentru discuţiile cu Polonezii. Punctele importante erau returnarea imediată a Danzigului în Reich, o rută de tranzit Germană care să lege Prusia Estică de Germania, Gydnia rămânând sub suveranitate Poloneză, un tratat de protecţie a minorităţilor şi un plebiscit pentru populaţia din regiunea coridorului nordic. Göring a accentuat că Führerul încearcă să evite încălcarea intereselor vitale Poloneze.[213] Henderson a mărturisit Londrei că Hitler se gândeşte cât de generos poate fi.

Cabinetul lui Chamberlain a conclus că propunerea nu răneşte interesele Poloniei şi nici nu ameninţă independenţa ei. Nici plebiscitul sugerat pentru coridor nu ar fi trebuit să îngrijoreze Varşovia, din moment ce au afirmat că populaţia de acolo era 90% Poloneză.[214] Guvernul Francez a recomandat Polonezilor să negociere. Londra i-a trimis o telegramă lui Kennard, instruindu-l să protesteze în mod oficial faţă de practica recentă a Poloniei de a trage în refugiaţii Germani.

Biroul de Externe Polonez a presupus că Hitler ar interpreta orice dorinţă de a negocia ca şi un semn de slăbiciune. În realitate, simpla primire a planului de 16 puncte nu reprezenta nicio ameninţare pentru Polonia. Ar fi deschis un dialog, şi cel puţin ar fi amânat izbucnirea războiului. Polonezii ar fi putut întrerupe discuţiile dacă Berlinul impunea un ultimatum. Ei atunci s-ar fi putut baza pe sprijinul complet al puterilor Vestice. Beck însă, nu dorea vreo

negociere. Pe 31 August, el i-a comunicat instrucţiuni lui Lipski să-l informeze pe Ribbentrop că Varşovia va cântări recomandarea guvernului Britanic (să negocieze) într-o lumină favorabilă şi va da un răspuns formal acestei întrebări în câteva ore."[215]

În acelaşi mesaj, Beck îşi instruia ambasadorul să nu discute nimic cu Germanii, şi că nu este autorizat să primească propunerile lor. În acea dimineaţă, Sir George Ogilvie-Forbes a încercat să-i dea lui Lipski o copie a programului de 16 puncte al lui Hitler în ambasada Poloneză din Berlin. Polonezul a refuzat, spunând că „în caz de război, în această ţară vor izbucni lupte civile, iar trupele Poloneze vor mărşălui victorioase spre Berlin."[216]

Staţia radio de monitorizare în Ministerul Aerian al Reichului a interceptat transmisia lui Beck ce-i ordona lui Lipski să nu accepte o copie a propunerilor Marienwerder ale Germanilor. Hitler acum ştia că Polonia nu va compromite asupra Danzigului şi coridorului. El a amânat totuşi operaţiunea militară încă o dată, la cererea lui Göring pentru o conferinţă în ultimul minut cu Henderson şi cu mediatorul Suedez, Birger Dahlerus.[217] Mai târziu în acea zi, conferinţa lui Göring a avut loc. El i-a arătat lui Henderson o transcriere a instrucţiunilor lui Beck trimise lui Lipski. Henderson i-a scris lui Halifax, „Înalt eficientul sistem de informaţie German şi-a demonstrat valoarea în acea după-amiază în Berlin. Telefonul lui Beck, incluzând mesajul secret, a fost decodificat instant. Aici era dovadă pentru Guvernul German că Polonia refuza să negocieze serios şi se folosea de tactici de amânare."[218]

Întâlnirea dintre Henderson şi Göring a fost cordială, dar a eşuat să ajungă la o soluţie. O sesiune între Lipski şi Ribbentrop în aceeaşi seară a fost de asemenea neroditoare. Hitler l-a chemat pe Keitel la 9:00p.m. Directiva ce i-a dat-o generalului începea, „Acum că toate posibilităţile politice pentru uşurarea condiţiilor intolerabile Germaniei la graniţa sa de est prin mijloace paşnice sunt epuizate, eu am decis asupra unei soluţii prin forţă."[219] La mai puţin de opt ore, forţele armate Germane au invadat Polonia.

Documente istorice dezvăluie că atacul asupra Poloniei nu a fost un pas într-un program sistematic şi pe termen lung de a extinde spaţiul de trai al Germaniei.

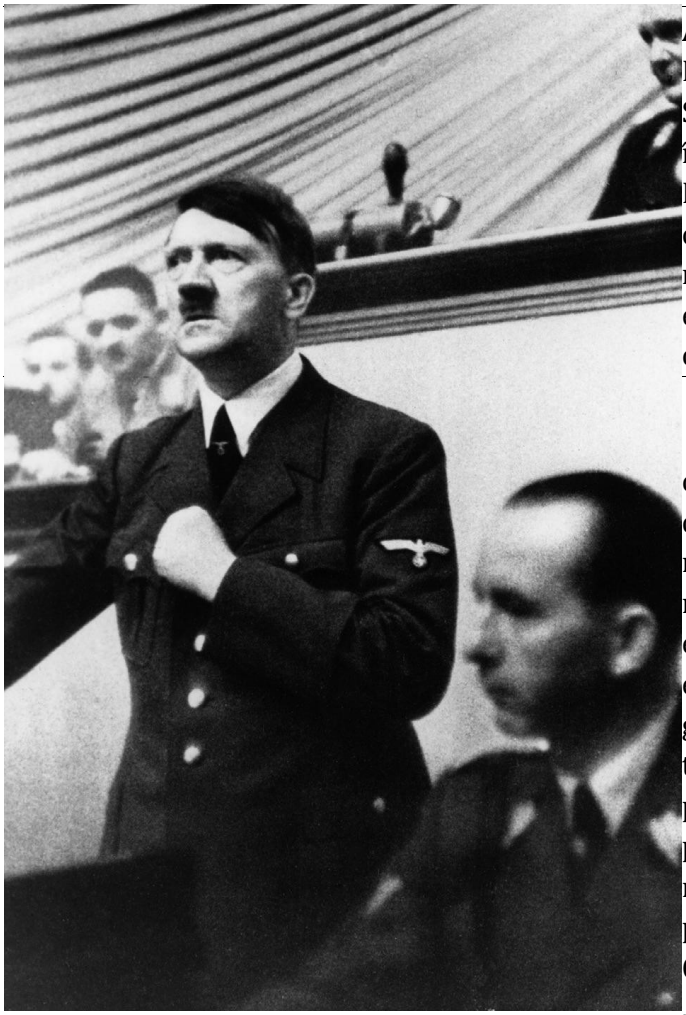

Adresându-se Reichstagului pe 1 Septembrie, Hitler învinuieşte mobilizarea Poloniei, terorismul crescând, şi presiunea ridicată a Germanilor etnici pentru izbucnirea ostilităţilor.

Hitler a ordonat ofensiva în urma eşecului de a obţine o înţelegere negociată. Printre cele mai importante probleme era bunăstarea coloniei etnic Germane de după graniţele Reichului, cu toate că a porni un război pentru oamenii înrudiţi prin sânge, însă nu şi prin naţionalitate, ar putea părea nejustificat astăzi. Conceptul zile de azi de „comunitate globală" respinge noţiunea că o naţiune poate fi definită mai mult după rasa sa decât de graniţele geografice. În anii 30, însă, mândria moştenirii etnice a fost o forţă puternică în conştiinţa popoarelor Europene.

Acordul din München în 1938, întru care Germania reobţinea teritoriul Sudeten populat de Germani etnici sub conducere străină, era privit de către Biroul de Externe al Reichului ca şi un precedent legal: „Dreptul la protecţie din

partea statului mamă era fundamental recunoscut o dată pentru totdeauna, printr-un act internaţional în care cele patru Mari Puteri şi celelalte trei state au luat parte."[220]

În oraşul ce Chamberlain a proclamat a fi ameninţat de Germania, cetăţeni din Danzig întâmpină primele trupe Germane ce au intrat după ce războiul cu Polonia a început.

În August 1939, Hitler a confruntat o situaţie serioasă cu privire la Danzig şi minoritatea Germană în Polonia. Blocat de către Polonezi din 24 August, populaţia Germană a Oraşului Liber înfrunta ruinare economică şi o potenţială înfometare. În ultimele zile ale lunii, radicali Polonezi au ucis peste 200 de rezidenţi etnic Germani din Polonia de vest.[221] „Intervenţia Germană era

complet legitimă în concordanţă cu, în primul rând dreptul statului mamă de a-şi proteja familiile etnice trăind sub conducere străină, şi în al doilea rând, cu respect faţă de dreptul lor de auto-determinare," conform afirmaţiei unui diplomat German.[222] Hitler i-a scris lui Daladier pe 27 August „Aş deznădăjdui de un viitor onorabil pentru poporul meu, dacă în astfel de circumstanţe nu am fi hotărâţi să rezolvăm problema indiferent de situaţie."[223]

Mai presus de problemele morale şi legale era acela de apărare naţională. Conform menţionat, Germanii descoperiseră documentele în Viena şi Praga dezvăluind o politică secretă a Biroului de Externe Britanic de a slăbi Germania. Arbitrarea lui Chamberlain a crizei Sudetenland satisfăcuse cererile lui Hitler dar de asemenea salvase Cehoslovacia; în acel moment, Britania şi Franţa nu erau echipate pentru a purta un război pentru a apăra acest aliat mic dar folositor. Odată ce Cehoslovacia a căzut în Martie 1939, Anglo-Francezii au pierdut o componentă integrală a sistemului lor de alianţă a „securităţii colective". Garanţia publică a Londrei faţă de Polonia a urmat imediat. Hitler a presupus că scopul lui Chamberlain pentru această declaraţie era să pună Polonia împotriva Germaniei, pentru a înlocui un stat ostil pe frontiera de est a Reichului cu altul. Führerul i-a spus arhitectului său, Hermann Giesler, că el credea că o coaliţie formată împotriva Germaniei dorea război: „Acest conflict, a căror contururi se formează înaintea ochilor mei foarte clar, nu-l pot evita decât prin a ceda şi în felul acesta să renunţ la drepturile naturale ale poporului German. Dar chiar şi aceasta nu ar face decât să amâne confruntarea... Trebuie să mă străduiesc să previn încolţirea Germaniei sau să zdrobesc prin ea, în oricare direcţie."[224]

Pe 9 August 1939, Henderson îi scrisese Subsecretarului Cadogan în Londra că şi Germanii şi Italienii credeau că Polonia va încerca să stabilească disputa cu Reichul cu forţa în acel an, înainte ca sprijinul Britanic să se răcească.[225] În Varşovia, comandanţi de armate şi anumiţi politicieni Polonezi recomandau a provoca Germania curând, din moment ce costul menţinerii indefinite a atâta soldaţi în datorie activă era o povară prea mare asupra bugetului naţional.[226] Mobilizarea generală a Poloniei anunţată pe 30 August era un alt semn sinistru pentru Hitler. Simţindu-se ameninţat şi din est şi din

vest deopotrivă, el a optat să lovească primul. Cineva ar putea probabil să-i judece decizia în spiritul unei maxime a monarhului Prusac din secolul 18, Frederic cel Mare. El a declarat că în război, agresorul real este cel ce îl forţează pe inamic să tragă primul.

Capitolul 4
Europa în Viciu

Echilibrul Puterii

Singura Mare Putere ce inițial a protejat Germania de consecințele mai dure ale Tratatului Versailles, Britania, în mod ironic a devenit principalul obstacol al lui Hitler în a negocia revizia acestuia. Această reversiune se conforma de fapt cu o politică Britanică cunoscută drept echilibrul de putere. Anglia conform tradiției a sprijinit statele mai slabe ale Europei pentru preveni oricare țară din a deveni prea puternică și a își impune voința asupra vecinilor ei. Când Reichul a fost doborât după Primul Război Mondial, Britanicii au favorizat recuperarea sa, dar odată ce prosperitatea Germană s-a îmbunătățit sub Hitler, susținerea Engleză a scăzut.

Das ist England (Asta-i Anglia), un set de eseuri ce NSDAP a publicat în 1941, a subliniat că „Anglia nu se mai privește pe sine ca și un membru legat de soarta comunității Europene, ci ca și țara mamă a unui imperiu colonial de peste mări." Un studiu German separat a menținut că diplomația Engleză țintește un „echilibru de putere printre națiunile și statele de pe continent, dar nu pentru a crea liniște, siguranță, spațiu de trai și pace pentru ele. Din contră, este doar ca să le pună una împotriva celeilalte într-un conflict cât mai egal, mai lung și mai persistent posibil. Anglia vrea să slăbească statele continentului European. Fără războaie majore în ultimele câteva secole și fără interferența continuă din Anglia, statele Europene s-ar fi consolidat fără dubiu mai devreme iar Anglia nu ar fi putut să-și construiască imperiul său așa netulburată."[2] *Das ist England* a rezumat că pentru Englezi, „nu a fost niciodată o chestiune de a proteja pe cei slabi, ci mereu de a-și securiza propria putere."[3]

Britanicii s-au opus dării de teritoriu German, Poloniei în 1919. Dezaprobarea lor cu ocupația militară Franceză a regiunii Ruhr în 1923 i-a descurajat pe Francezi din a se alătura lui Pilsudski pentru a ataca Germania.

Mulţi Englezi proeminenţi, printre care personalul editorial al *Times* din Londra, au susţinut dreptul Reichului de reînarmare. *Daily Express* a argumentat că Germania nu dorea decât paritate dar Franţa dorea superioritate.[4]

Odată devenit Cancelar, Hitler a sperat să cultive bune relaţii cu Anglia. În Ianuarie 1934, armata Germană a returnat şapte tobe soldaţilor Gordon Highlander, ce fuseseră capturate de Germani în Belgia în 1914. La o ceremonie în Ministerul de Război din Berlin, Germanii au prezentat foste trofee Generalului Ian Hamilton pentru a le restaura în regimentul lor în Scoţia. Hitler de asemenea a conclus Agrementul Naval Anglo-German în Iunie 1935, ce impunea restricţii asupra rearmării Germane dar nu şi cea Engleze.[5]

Hitler a acordat, în plus, un interviu conciliator lui Ward Price, corespondentul European al *Daily Mail*: „Pe 4 August 1914, eram foarte supărat că cele două mari popoare Germanice, ce trăiseră în pace unul cu celălalt prin toate disputele şi fluctuaţiile istoriei umane timp de secole, erau trase în război. Aş fi bucuros dacă această atmosferă nefericită ar ajunge în sfârşit la un final, iar cele două naţiuni înrudite ar putea să îşi redescopere vechea lor prietenie. Afirmaţia cum că poporul German se pregăteşte entuziasmat pentru război este pentru noi pur şi simplu o neînţelegere de neconceput a revoluţiei Germane. Noi liderii naţiunii Germane am servit aproape fără excepţie ca şi soldaţi pe linia dintâi. Aş vrea să-l văd pe soldatul din linia întâi ce doreşte să se pregătească pentru un alt război."[6]

Revitalizarea economică a Reichului şi dezvoltarea pieţelor de peste mări pentru bunuri fabricate a creat competiţie pentru Anglia în străinătate. Concentrarea lui Hitler pe autarhie Germană şi opoziţia sa faţă de comerţul liber, sistemul internaţional nelimitat de schimb de bunuri promovat de Britania, a adâncit rivalitatea. Propunerile persistente de dezarmare ale Führerului şi eforturile de a îmbunătăţi relaţiile cu statele vecine au oferit o bază pentru unitatea continentală ce era contradictorie diplomaţiei „echilibru de putere" Engleze.

Nu mai puţin respingătoare erau pentru Britania forma de stat şi structura socială ce se dezvoltau în Germania. Căderea dinastiilor

Hohenzollern şi Habsburg în 1918 diminuaseră substanţial influenţa aristocraţiei Germane. Naţional Socialiştii o înlocuiau cu un cadru de conducere bazat pe talent şi iniţiativă în defavoarea averii şi statutului social. Clasa conducătoare Britanică a simţit intuitiv pericolul ce o astfel de revoluţie, dacă are succes, prezintă pentru propria sa poziţie privilegiată. Programele Germane de a îmbunătăţi bunăstarea muncitorilor erau fără precedent în Comunitatea Britanică. Exemplul German evoca spectrul muncitorilor Englezi cerând beneficii pentru dizabilitate, mediu mai sigur de slujbă, sărbători sponsorizate de stat pentru familiile lor şi case mai bune.

Un jurnalist German a scris pe acest subiect: „Chiar atunci când vacanţele în croazieră erau pe cale să înceapă, un reprezentant al consulului general Britanic a sosit în biroul din Hamburg al organizaţiei Tărie Prin Bucurie. El a întrebat dacă existau planuri pentru a avea nave de vacanţă pentru muncitorii Germani în porturi Englezeşti. El a fost instruit să ne sfătuiască că guvernul Britanic consideră acostarea în porturile Englezeşti, sau chiar şi navigarea în văzul coastei Engleze, nedorită."[7]

Ca şi campion al democraţiei liberale, Anglia a avut resentiment faţa de principiul socialist Germane de a subordona drepturile individului faţă de bunăstarea comunităţii. Muncitorii Englezi au obiectat dizolvării mult mediatizate a sindicatelor Germane, inconştienţi că protecţia muncitorului era în orice caz un efort principal al conducerii Hitler. Germanii ce au ales exil în Anglia au influenţat opinia publică Britanică împotriva Reichului cu poveşti de opresiune sub conducerea Naţional Socialistă. Ei au beneficiat de o amplă acoperire în presa Engleză.

Până în 1936, relaţiile dintre cele două ţări se apropiau de un adevărat antagonism. Economia Germană prosperă în mod continuu creştea influenţa sa în comerţul European. Rearmarea împuternicise mâna lui Hitler în diplomaţie, iar remilitarizarea Renaniei demonstrase inabilitatea Franţei de a controla Germania. În plus, Führerul sprijinea cucerirea Italiei a Etiopiei în ciuda opoziţiei Ligii Naţiunilor. Secretarul de externe al Angliei, Anthony Eden, a adăugat la acestea un chestionar trimis în Martie Berlinului pe care Germanii l-

au găsit un afront. Întreba dacă Germania era gata să concludă tratate „sincere" pe care le va urma.[8]

Hitler l-a denumit pe Ribbentrop ambasadorul către Britania în August. Misiunea sa principală era să câştige Englezii de partea Anti-Comintern. Ajuns în Londra în Octombrie, Ribbentrop a declarat că venise pentru a-şi avertiza naţiunea gazdă de pericolele Bolşevismului şi pentru a negocia o alianţă împotriva Uniunii Sovietice. Eden a înlăturat astfel de idei. Într-un discurs în Leamington pe 20 Noiembrie, el a anunţat că un aranjament de durată cu Germania putea fi realizat doar în cadrul „reglementării generale" Europene sponsorizate de Britania.[9]

Winston Churchill, un politician de carieră ce ţinuse variate posturi administrative în decursul deceniilor anterioare, deja vocaliza sentimentele anti-Germane ce i-au câştigat lui şi susţinătorilor săi porecla „partidul de război" în vocabularul lui Hitler. Exagerând puterea „teribilei maşinării de război" Germană, el a prezis că cererile sale pentru o mână liberă în Europa de Est şi Sud atât cât şi returnarea coloniilor sale ar putea duce la război. Un editorial în periodicul *Deutsche diplomatisch-politische Korrespondenz (Corespondenţa Diplomatică-Politică Germană)* oferă o perspectivă asupra impasului din relaţiile Anglo-Germane: „Complotiştii Churchill au portretizat mincinos orice înlăturare sau încercare de înlăturare a unui punct sensibil de către Germania ca fiind de fapt pregătiri pentru punerea în aplicare a intenţiilor beligerante în altă parte, deci o dovadă a unei "ameninţări Germane". Dacă această metodă de reprezentare falsă devine practică comună, toată încrederea va dispărea, iar justificarea oricărei cooperări internaţionale va fi pierdută."[10]

Aruncare de noroi reciprocă de către ziare în Germania şi Anglia a continuat în 1937. Din Londra, Ribbentrop a sfătuit Führerul că războiul de cuvinte „elimină orice speranţă de pace şi promovează ură în ambele ţări."[11] Hitler, care nu vroia să lase „afrontul fără capăt" al mediei Engleze fără răspuns, a ordonat jurnaliştilor Germani să reia discuţia subiectului anterior cenzurat, coloniile Reichului furate. Aceasta avea să agite Englezii, ce obţinuseră 75% din teritoriul African al Germaniei după Primul Război Mondial.[12] Britania a

introdus un program masiv de rearmare devreme în 1937 pentru a tripla capabilităţile militare. Hitler a comentat că el se aşteptase la „nimic mai puţin.”[13]

Hitler a oprit temporar campania de presă anti-Engleză în Noiembrie 1937. Aceasta pentru a stabili o atmosferă mai congenială înainte de vizita omului de stat Britanic, Lord Halifax. În Berghof, Halifax i-a spus lui Hitler că venise pentru a discuta diferenţele majore dintre Londra şi Berlin.

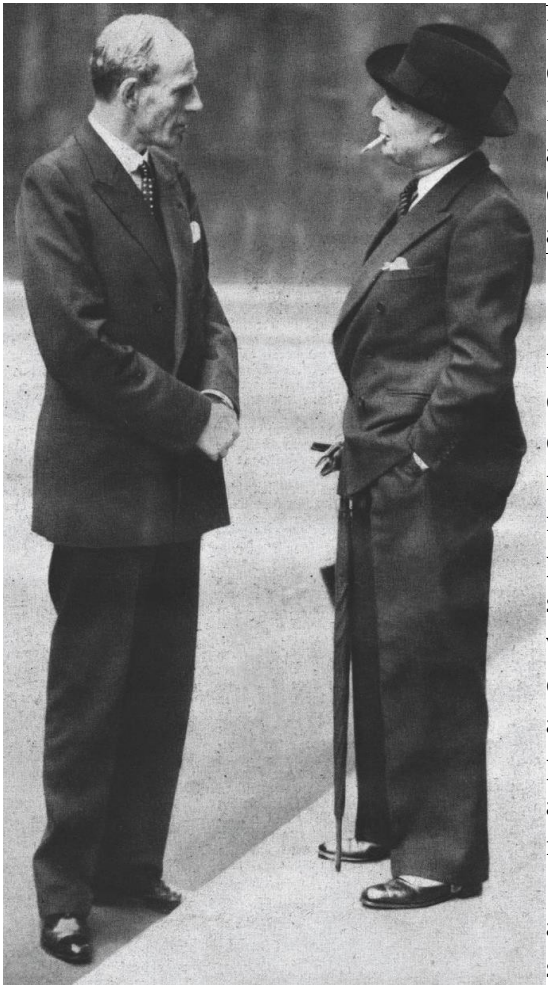

Lord Halifax (stânga) cu secretarul de război, Leslie Hore-Belisha. Halifax a spus cabinetului că Polonia avea potenţial militar mai mare decât Uniunea Sovietică şi ar fi un aliat mai bun Angliei.

Führerul a răspuns doar că nu era conştient de astfel de diferenţe. Hitler a parat prin a spune că URSS-ul urmează măsuri mult mai represive împotriva instituţiilor religioase, fără vreo obiecţie din partea Angliei. Halifax a schimbat subiectul către Austria, Cehoslovacia, şi Danzig. El şi-a sfătuit gazda că orice schimbare în statutul acestora trebuie realizat în mod paşnic. Hitler pur şi simplu a spus că aceste probleme nu au nimic de a face cu Londra.

Halifax a întrebat despre aspiraţiile coloniale ale Germaniei, sugerând că Britania ar putea fi

pregătită să ofere anumite teritorii Portugheze în Africa. Hitler i-a amintit cu tact că Germania era interesată doar de coloniile luate la Versailles. Führerul a recomandat mai apoi ca Anglia să adopte o poziţie neutră cu privire la reviziile teritoriale în Europa, în loc să „creeze dificultăţi fără niciun motiv anume în afară de răutate pură."[14] Trimisul Britanic s-a întors în Londra fără să fi creat vreun pod.

În Mai 1937, Chamberlain a devenit prim-ministrul Britaniei. Ca şi susţinător al reînarmării, el era un discipol al diplomaţiei tradiţionale de „echilibru de putere." El a descris Germania ca şi „cauza principală a spaimelor de război în Europa."[15] În acest timp, naţiunile *Commonwealth* ajutau în a determina politica Britanică. Guvernul nu mai putea să facă decizii arbitrare ce afectau Imperiul fără consultaţie reciprocă. Canada, Australia, Noua Zeelandă, şi Africa de Sud considerau puterile maritime ale Japoniei şi Italiei o ameninţare mai mare faţă de interesele lor decât Germania. La Conferinţa Imperiului în Iulie 1937, dominioanele au îndemnat Londra să-l ajute pe Hitler să revizuiască sistemul Versailles. Ele au avertizat Anglia să nu conteze pe ajutorul lor dacă aceasta intră într-un conflict înarmat în Europa. Prim-ministrul Sud African, Jan Smuts, deja recomandase ca guvernul Britanic să înceteze să mai trateze Germania precum „un paria în Europa."[16]

Chamberlain înfrunta o dilemă: Să împuternicească prevederile tratatului Versailles, ce înşişi Englezii compromiseseră prin concluzionarea Agrementului Naval Anglo-German din 1935, ar putea aduce Britania şi Germania în conflict. O astfel de politică ar ignora influenţa temperată a dominioanelor şi ar afecta negativ coeziunea *Commonwealth*. Pe de altă parte, să permită o mână liberă lui Hitler ar duce la o hegemonie Germană în Europa şi ar destabiliza echilibrul de putere.

Formula de înfrângere a ambiţiilor Germane şi, în acelaşi timp, de aducere la bord a dominioanelor Britanice şi, implicit, a publicului Englez, a fost următoarea: blochează reviziile cele mai vitale Germaniei, însă falsifică o dorinţă de a face concesiuni. Compromisuri superficiale aveau să demonstreze dorinţa lui Chamberlain pentru pace, prin urmare contracarând propaganda Germană. Misiunea din 1937 a lui Halifax în Germania a ajutat în a satisface

dominioanele că Britania era dornică să negocieze. Chamberlain a mărturisit în privat Americanului Henry Morgenthau că el avea nevoie de timp pentru a realiza „superioritatea militară."[17]

În timpul crizei Cehe din 1938, mulţi Britanici au crezut că Hitler era pregătit să meargă la război pentru a-şi rezolva diferenţele cu Praga. Chamberlain i-a spus lui Daladier în Aprilie că programul de armament Britanic, oarecum neglijat din 1925 până în 1935, de abia începea din nou. Doar atunci când acest program avea să fie terminat, explica el, Anglia putea să comită război din nou.[18] În Iulie, Chamberlain l-a întrebat pe Arthur Robinson al Comisiei de Aprovizionare când va fi ţara lor într-o poziţie în care să se lupte cu Germanii. Robinson a răspuns, „Într-un an."[19] Ca şi fost trezorier, Chamberlain ştia bine că o agendă accelerată de reînarmare ar afecta negativ exporturile Angleze şi ar constrânge nejustificat economia.[20] Cu privire la Cehoslovacia, războiul, prin urmare, nu era o opţiune.

Chamberlain a rămas influent în afaceri continentale prin trimiterea Vicontelui Wlater Runciman în Praga pe 3 August pentru a ajuta în medierea crizei. Observatori Francezi şi Cehi erau sceptici. Diplomatul Francez, Rene Massigili, i-a spus ambasadorului Cehoslovac în Paris, Stefan Osusky, că Englezii „ştiu că se va ajunge la război şi încearcă totul pentru a-l amâna... Obţinerea de timp joacă un rol semnificativ dacă nu chiar decisiv în trimiterea Lordului Runciman în Praga. Sir Arthur Street (subsecretar în Ministerul Aerian Britanic), căruia i-a fost desemnat rolul de conducere în realizarea obiectivelor ministerului aerian, a spus că el va avea forţa aeriană Engleză gata în şase luni."[21]

În timp ce negocia transferul Sudetenland către Germania în timpul întrunirilor cu Hitler în Septembrie, Chamberlain a suferit reproşurile rivalilor politici în propria sa ţară. Criticii săi principali, Churchill şi Eden, nu aveau cunoştinţa nepregătirii armatei Britanice disponibilă prim-ministrului. Chamberlain de fapt amânase un război ce Anglia nu putea încă înfrunte. El a obţinut aprobarea publicului Englez, a dominioanelor, şi chiar şi a poporului German pentru „eforturile" sale de a susţine pacea. Mai apoi, el a parat acuzaţia

propagandei Germane cum că Britania încerca să înconjoare Germania cu inamici.[22]

Unul ce a văzut reînarmarea drept un factor era Charles Corbin, ambasadorul Francez în Londra. El a scris Parisului că Britanicii doresc "să evite cu orice preţ reproşul că, în cazul în care izbucneşte un conflict şi Anglia este obligată să se declare împotriva Germaniei, nu a făcut totul pentru a înlătura teama de încercuire pe care Hitler a subliniat-o atât de des în cursul ultimelor luni. Numai în acest fel ea speră să obţină acceptul unanim al opiniei publice Britanice, indispensabil pentru mobilizarea tuturor forţelor ţării."[23]

La mai puţin de o săptămână după semnarea Acordului München, Chamberlain a anunţat o amplificare în cheltuiala pentru armamente de la £400 de milioane la £800 de milioane pe an, construcţia plănuită a 11.000 de noi aeronave de luptă în decursul următoarelor 14 luni, şi formarea a 19 divizii adiţionale de armată (230.000).[24] Acestea trebuie să fi fost ştiri bune pentru ministrul de externe Britanic. Conform procesului-verbal al şedinţei de guvern din 25 Septembrie 1938, Lord Halifax „simţea nişte incertitudine legată de scopul final ce el dorea să vadă reuşit, anume, distrugerea Nazismului." Halifax de asemenea a speculat că dacă Hitler „era împins către război rezultatul ar putea ajuta doborârea regimului Nazist."[25]

Tonul anti-German al presei Britanice nu a încetat. Partidul parlamentar de război a pus presiune crescândă pe Chamberlain. Media Germană nu se sfia în răspuns. Cita *New York Times* pe 9 Mai 1938, raportând un discurs al lui Churchill în Mancehster: „Churchill propune încercuirea Germaniei."[26] Conform unui jurnalist German, Britanicii credeau că „fără un război pe 2 fronturi împotriva Germaniei... un război nu poate fi câştigat de Anglia."[27]

Ziarele Anglo-Franceze l-au criticat pe Hitler în mod repetat pentru presupuse spaime de război. Englezii au oferit de asemenea şi ei câteva. Pe 6 Decembrie 1938, ambasadorul lor şef în Berlin, Sir Ivone Kirkpatrick, a avertizat Biroul de Externe Britanic că forţa aeriană Germană se pregăteşte să bombardeze Londra. Un ofiţer din personalul German în mod presupus a dezvăluit planul secret al lui Hitler unui membru al misiunii Britanice într-un parc din Berlin după lăsarea întunericului.[28] Nicio astfel de operaţiune nu a fost

de fapt finalizată, iar Luftwaffe nici nu era echipată încă pentru o astfel de operaţiune. Acest atac aerian, judecau Britanicii, ar fi un preludiu al unei invazii Germane a Olandei. Cu toate că nu era nicio evidenţă tangibilă pentru acest atac iminent, Comitetul de politică Externă şi şefii Statului Major Englez au organizat deliberări serioase cu privire la contra măsuri. Halifax a notificat ambasadele Britanice din străinătate că Biroul de Externe are „informaţie definitivă" ce confirmă povestea lui Kirkpatrick.[29] Cabinetul s-a reunit la 1 Februarie 1939. Chamberlain a amestecat Elveţia în oală, remarcând că o invazie Germană acolo „ar fi evidenţă clară a unei încercări de domina Europa prin forţă."[30] Cabinetul a discutat plănuirea unui război împotriva Germaniei *şi* Italiei, cu toate că cele două ţări încă nu erau aliate. Subiectele includeau implicarea Statelor Majore Olandeze şi Belgiene în discuţii de apărare comune. Cadogan a rezumat în procesul-verbal al întrunirii, „Eu sunt de acord că în cazul unei invazii Germane a Olandei, opusă de către Olandezi, noi ar trebui să mergem la război împotriva Germaniei. Ar putea apărea nişte dubiu asupra poziţiei în cazul în care Olandezii nu rezistă. Atât cât mă priveşte, aş spune că şi în acest caz ar trebui să mergem la război împotriva Germaniei."[31] Atitudinea naţiunii „ameninţate" aparent nu juca niciun rol. Decisiv era faptul că Comitetul de politică Externă definea controlul militar German asupra Olandei ca şi un dezastru pentru siguranţa *Angliei.*

„Spaima Olanda" a lui Kirkpatrick nu a alarmat guvernele Olandez şi Belgian. Ministerul de externe Olandez nu a observat nicio mişcare de trupe Germane aproape de graniţă. Colegul său Belgian a negat oferta Londrei pentru discuţii militare, spunând că el nu poate crede că Germanii doresc să invadeze Olanda.[32] Chamberlain a exploatat zvonurile unui atac German pentru a accelera producţia de armament. Englezii şi-au împuternicit semnificativ apărarea aeriană. Faptul că guvernul Britanic şi, în mod normal bine informatul Birou de Externe, au putut să se bazeze pe povestea lipsită de substanţă a lui Kirkpatrick pentru a face afirmaţii cu privire la pregătiri de război de o asemenea anvergură sugerează că Hitler nu oferea prea multe temeri de război autentice şi exploatabile pentru a justifica public astfel de măsuri.

În Martie, Berlinul a negociat un agrement comercial cu Bucureştiul. În schimbul opţiunilor favorabile pentru cumpărarea grânelor şi petrolului, Germanii au propus trimiterea inginerilor către România pentru a reorganiza economia agrară şi a construi rafinării moderne pentru sporirea producţiei de petrol. Aranjamentul era avantajos ambelor ţări. Corespundea cu programul lui Hitler de a elibera Germania de dependenţa pe pieţele de peste mări. El însuşi a declarat, „Nu vreau comerţ liber, graniţe deschise. Toate acelea sună minunat. Dar am pus-o dacă totul depinde de regina valurilor, dacă suntem supuşi unei blocade. În acest caz este de datoria mea să creez condiţiile necesare ca pentru ca poporul meu să se hrănească singur. Aceasta este problema reală."[33]

Cabinetul lui Chamberlain a discutat dezvoltările din Bucureşti la sesiunea de pe 18 Martie 1939. Prim-ministrul a descris spusele economice ale Germaniei ca o „ameninţare faţă de independenţa Română."[34] Cu sfătuitori militari prezenţi, cabinetul a speculat că dominaţia Germană a comerţului Român ar augmenta influenţa politică a Reichului în Balcani. Aceasta s-ar putea extinde asupra Greciei şi Turciei, punând în pericol poziţia Britaniei în estul Mediteranei şi Orientul Apropiat. În aceste circumstanţe, cabinetul trebuia să decidă dacă avantajele economice ale Germaniei din agrementul de comerţ cu Bucureşti justifică necesitatea ca Marea Britanie să "ia măsuri."[35] Lista de control pregătită pentru întâlnire de către Ministerul Coordonării şi Apărării declara că singura soluţie a Angliei era să înceapă un război în Vest. Cabinetul judeca agresiunea înarmată ca şi opţiune pentru a bloca un compact economic inofensiv între două state Europene.

Times din Londra şi *Daily Telegraph* au scris doar despre agresiunea *Germană* iminentă. Aceasta coincidea cu acuzaţiile lui Virgil Tilea, un diplomat Român în Londra. El pretindea că Germanii ameninţau că îi invadează ţara dacă nu primesc control complet asupra agriculturii şi industriei sale.[36] Ambasadorul Britanic în Bucureşti, Reginald Hoare, l-a îndemnat pe Halifax să zdrobească publicitatea scandaloasă despre ultimatumul lui Hitler: „Nu era un cuvânt de adevăr în aceasta." Hoare a adăugat că Ministrul de Externe Român, Grigorie Gafencu, l-a asigurat că negocierile cu Germania erau „în linii complet normale ca între egali."[37] Chamberlain a citit telegrama lui Hoare cu voce tare

în sesiunea de cabinet la 18 Martie. Acest raport, împreună cu faptul că România era la aproape 475 de km de Germania, nu l-a descurajat din a spune Comitetului de politică Externă că România este „cel mai probabil următoarea victimă a agresiunii Germane."[38] Emisarul American în Bucureşti, Franklin Gunther, l-a respins pe Tilea ca şi un „Anglofil." În jurnalul său, Cadogan a suspectat că Tilea probabil a colaborat cu sfătuitorii săi din Biroul Britanic de Externe pentru a se asigura că „panica era crescută artificial."[39]

În aceeaşi săptămână, Cehoslovacia a căzut iar armata Germană a ocupat porţiunea Cehă. Britanicii au reacţionat iniţial cu indiferenţă; Ambasadorul Newton în Praga îi avertizase de disonanţa ireconciliabilă dintre Slovacia şi Cehia.[40] Biroul de Externe prevăzuse de asemenea o eventuală „dominare" Germană a oraşului Praga.[41] Pe 15 Martie, Halifax l-a notificat pe Ribbentrop că „Guvernul Majestăţii Sale nu doreşte să intervină într-o chestiune în care alte guverne ar putea fi implicate mai direct."[42] În sesiune din cabinetul Londrei în acea zi, ministerele au agreat că „această fisură reînnoită dintre Cehi şi Slovaci a arătat că aproape am mers la război în ultima toamnă în numele unui stat ce nu era viabil."[43]

Ribbentrop a observat corect că intervenţia militară Germană în Praga oferea Angliei un alibi credibil pentru pregătiri de război. Vorbing în Birmingham doar două zile mai târziu, Chamberlain a întrebat, „Este acesta de fapt un pas în direcţia unei încercări de a domnia lumea prin forţă?"[44] Cu toate că a fost informat de cauzele adevărate ale colapsului Cehoslovac, Halifax l-a atribuit în mod singular „acţiunii militare Germane."[45] Cu toate că Banca Angliei a remis Chiar dacă Banca Angliei a remis 6.000.000 de lire sterline din rezervele de aur Cehești administrației Germane de la Praga,[46] Halifax a condamnat noua sa administraţie ca şi „lipsită de orice bază legală" - un indicator al legitimităţii ce Englezii încă ataşau sistemului Versailles.[47]

Chamberlain l-a acuzat pe Hitler de o „încălcare de încredere." Prim-ministrul cita documentul ce ambii oficiali semnaseră în München pe 30 Septembrie 1938, promiţând să discute chestiuni ce au de a face cu probleme comune înainte de a lua acţiune, şi asigurarea Führerului că Sudetenland era ultima sa cerere teritorială în Europa. Hitler în mod presupus îşi încălcase

cuvântul, din moment ce promisese într-un discurs în Berlin în data precedentă de 26 Septembrie că nu avea niciun interes ulterior în statul Ceh după Înţelegerea din München. Documentul de la 30 Septembrie la care se referea Chamberlain scria, „Suntem hotărâţi ca metoda de consultaţie va fi metoda adoptată pentru a rezolva orice alte întrebări ce au de a face cu ale noastre două ţări."[48] Textul German al agrementului se traduce cu verbul *betreffen* - „*affect*" - pentru cuvântul Englez „îngrijorare." Din punctul de vedere al lui Hitler, aranjamentul său cu Hacha nu afecta Anglia, prin urmare nicio consultaţie nu era necesară.

Cât despre discursul din Berlin, Hitler a spus cuvânt cu cuvânt, „Eu l-am asigurat mai apoi că din momentul în care Cehoslovacia îşi rezolvă problemele sale; adică, când Cehii au ajuns la o înţelegere paşnică cu celelalte minorităţi şi fără a folosi forţă, atunci eu nu mai sunt interesat în statul Ceh. Iar atât cât priveşte partea mea, eu o voi garanta."[49] Hitler şi-a condiţionat dezinteresul faţă de cehi şi garantarea suveranităţii acestora de rezolvarea problemelor minorităţilor din ţară. El nu şi-a încălcat în niciun sens cuvântul faţă de Chamberlain. Cât despre reacţia reală (şi nepublicată) a guvernului Britanic faţă de evenimentele din Praga, Halifax a mărturisit cabinetului, „Au adus la un sfârşit natural oarecum ruşinosul angajament pentru o garanţie în care şi noi şi Francezii am fost implicaţi."[50]

În întrunirea cabinetului pe 18 Martie, miniştrii lui Chamberlain au areat că nu ar fi posibil să protejeze România fără un aliat în Est. Cu Cehii neutralizaţi, prim-ministrul a văzut Polonia ca şi „cheia situaţiei."[51] El a propus ca Polonezii să fie întrebaţi dacă sunt pregătiţi să se alăture rangurilor ţărilor „ameninţate de agresiune Germană."[52] Procesul-verbal al reuniunii de două zile mai târziu arată cât de neînsemnată era grija cabinetului pentru independenţa Poloniei: „Adevărata problemă era că dacă Germania arăta semne cum că doreşte să purceadă cu marşul său pentru dominaţia lumii, noi trebuie să luăm paşii necesari pentru o opri prin a atac-o pe două fronturi. Ar trebui să atacăm Germania nu pentru a salva vreo victimă în particular ci pentru a-l trage în jos pe hărţuitor."[53] Pe 24 Martie, ziua în care Germanii au semnat agrementul de comerţ cu România, Halfiax s-a întâlnit cu Ambasadorul Americii, Joseph

Kennedy. Kennedy a raportat Departamentului de Stat că Halifax „a simţit că inevitabilitatea războiului de mai devreme sai mai târziu ar trebui înfruntată chiar acum."[54]

Fără vreo evidenţa de orice fel, Halifax a spus cabinetului pe 30 Martie că „planuri au fost pregătite de către Germania pentru un număr de aventuri incluzând un atac asupra Poloniei."[55] În acest timp Hitler se străduia pentru o rezolvare paşnică, oferind Polonezilor concesii generoase în schimbul reîntoarcerii Danzigului în Reich şi permisiunea de a construi o autostradă de-a lungul coridorului. Chamberlain a spus că era „oarecum neliniştit cu faptul că ambasadorul nostru în Varşovia nu a putut obţine nicio informaţie despre progresul negocierilor dintre Germania şi Polonia. O posibilă, *însă de foarte prost gust*, explicaţie a acesteia era că negociatorii Polonezi dădeau de fapt cedare Germaniei"[56] (în alte cuvinte, a deveni receptivi la compromis).

Chamberlain a declarat că dacă Polonezii consideră problema Danzig „o ameninţare faţă de independenţa lor şi sunt pregătiţi de a rezista prin forţă atunci noi ar trebui să le venim în ajutor." Întrebat dacă era „vreo distincţie între luarea Danzigului de către Germania şi un atac German asupra restului Poloniei," Halifax a spus cancelarului trezoreriei că decizia aparţinea Polonezilor.[57] Întâi clarificându-l cu Ministrul de Externe Polonez, Beck, Chamberlain a anunţat angajamentul Britaniei către Polonia în Parlament în ziua următoare. Garanţia Londrei pentru suveranitatea Poloneză, diferită cu puţin de o alianţă militară, a tras Varşovia în tabăra Engleză exact când negocierile Germano-Poloneze intrau în faza critică.

Guvernul Britanic a definit public scopul garanţiei sale de a proteja Polonia de posibila agresiune Germană. În privat, Biroul de Externe a comunicat ambasadorului său din Paris pe 1 Aprilie că nu este „nicio confirmaţie oficială pentru zvonurile unui atac proiectat asupra Poloniei şi că acesta nu trebuie să le accepte drept adevărate."[58] Englezii l-au invitat pe Beck la Londra pentru discuţii.

Pe 3 Aprilie, Biroul de Externe a distribuit documentul confidenţial „Informare Pentru Vizita Colonelului Beck." Definea obiectivele pentru discuţiile din ziua următoare. Descria Danzigul ca şi „o structură artificială, a

cărei menţinere este un motiv negativ de război." Scrierea specula că „este improbabil că Germanii ar accepta mai puţin decât o soluţie totală pentru problema Danzig." Textul apoi dezvăluia prioritatea adevărată a Biroului de Externe: „Un astfel de schimb corupt ar avea, însă, multe dezavantaje pentru Anglia. Ar zdrobi moralul Polonez, ar creşte vulnerabilitatea lor faţă de o penetrare Germană şi aşa ar înfrânge politica de a forma un bloc împotriva expansiunii Germane. Prin urmare nu ar fi în *interesul nostru* să sugerăm ca Polonezii să-şi abandoneze drepturile în Danzig în baza cum că nu pot fi apărate."[59]

Beck a muşcat momeala. Aşa cum a rezumat William Strang din Biroul de Externe, „Ambele părţi au agreat că ocupaţia Danzigului de către forţele armate Germane ar fi o ameninţare clară asupra independenţei Poloneze şi că ar aducea asigurarea noastră în operaţiune."[60] Pe 17 Aprilie, Sir George Ogilvie-Forbes a transmis din Berlin, o conversaţie ce o avuse cu un jurnalist Polonez familiar cu Ambasadorul Polonez, Lipski. Jurnalistul i-a spus diplomatului Britanic că în opinia lui Lipski, şanse bune pentru rezolvarea problemei Danzig existaseră înainte de 31 Martie. Cu garanţia Engleză însă, Beck decise să respingă oferta Berlinului chiar şi dacă Germanii o limitează la Danzig. Ogilvie-Forbes a adăugat că informaţiile venite de la ceilalţi emisari din Berlin confirmau declaraţia jurnalistului.[61]

Reprezentanţi ai Statelor Majore Francez şi Britanic s-au întâlnit pentru o conferinţă de 10 zile în Londra pe 24 Aprilie. Ei au dezbătut cooperarea militară Anglo-Franceză în Africa de Nord şi în coloniile din Estul Îndepărtat, de-a lungul traseelor navale şi în Gibraltar, Singapore, şi alte puncte puternice împotriva Germaniei, Italiei şi Japoniei. Scopul conferinţei ce a fost anunţat în public, apărarea Poloniei, nu a fost discutat.[62] Pentru Englezi era o chestiune de pregătire pentru o confruntare globală împotriva rivalilor comerciali.

În decursul acestor luni, Hitler s-a străduit să îmbunătăţească relaţiile cu Londra. Într-un discurs difuzat naţional pe 30 Ianuarie 1939, el a întrebat, „Ce conflicte de interes există între Anglia şi Germania? Am declarat de mai multe ori decât necesar, că nu există niciun German şi în special niciun Naţional Socialist ce vrea măcar în gândurile sale să creeze dificultăţi pentru imperiul

global Englez... Ar fi o binecuvântare pentru întreaga lume dacă aceste două popoare ar putea coopera în încredere completă unul în celălalt."[63] După ce Chamberlain a anunţat garanţia Britanică pentru Polonia, Hitler a recunoscut influenţa ce Anglia o exercita asupra refuzului de a compromite al Varşoviei. El, prin urmare, a apelat în mod direct la Britanici pentru a intra în negocieri.

Pe 31 Martie, un Dl. Bellenger, Membru al Parlamentului (MP), l-a întrebat pe Chamberlain în Camera Comunelor cum plănuia guvernul să răspundă apelului lui Hitler. Prim-ministrul a răspuns, „Nicio negociere nu este în mod prezent contemplată cu guvernul German." Alt MP, Arthur Henderson, a primit aceeaşi replică. Presat din nou despre intrarea în negocieri cu Germania de către MP Dl. Pilkington, Chamberlain a repetat aceeaşi formulă de răspuns şi a conclus, „Nu am nimic de adăugat."[64]

Halifax a primit un raport de la ambasadă pe 23 Aprilie că Hitler dorea să se întâlnească cu o „personalitate Britanică deosebit de proeminentă" fluentă în Germană pentru o conversaţie ca de la „bărbat la bărbat" pentru a ajunge la o înţelegere cu Anglia. Două săptămâni mai târziu Sir Franics Freemantle, un doctor renumit şi MP conservator ce nu ştia despre cererea lui Hitler, a sugerat trimiterea fostului prim-ministru, Stanley Baldwin, pentru a se întâlni cu Führerul. Halifax a răspuns lui Freemantle, „În acest moment din păcate, Hitler nu arată dispoziţia de a primi un Englez sau de a discuta măcar probleme importante cu noi."[65] Aceasta a for o minciună pe faţă.

Parisul şi Londra au conclus o convenţie militară cu Varşovia pe 19 Mai. Francezii au promis că dacă Germania invadează Polonia sau „ameninţă" Danzigul (care era încă un oraş German), atunci forţă lor aeriană ar ataca imediat, iar armata lor a lansa un atac limitat trei zile după mobilizare. O ofensivă majoră ar urma în 12 zile. Generalul Gamelin a avertizat în privat comitetul de apărare Francez că armata nu ar putea lansa o operaţiune la scară largă pentru cel puţin încă doi ani.[66] Generalul Britanic, Ironside, a scris în jurnalul său, „Francezii i-au minţit pe Polonezi prin a spune că vor ataca. Nu este nicio idee despre aşa ceva." Statele Majore Britanic şi Francez agreaseră deja că „strategia majoră va fi defensivă."[67]

Nevile Henderson a sfătuit Biroul de Externe în Mai că „cecul alb dat de către Guvernul Maiestăţii Sale Poloniei" obstrucţionează un „compromis în soluţia" Danzigului.[68] William Strang a remarcat într-o notiţă, „Este probabil imposibil în acest ceas ca orice Ministru de Cabinet Britanic să ia un pas ce ar apărea satisfăcător ambiţiilor Germane în detrimentul Poloniei; pe de altă parte, un astfel de pas ar putea fi singurul lucru ce poate evita războiul. Aceasta este teribila noastră dilemă."[69] Englezii au decis „să-i lase pe Polonezi să-şi joace propria mână în această întrebare,"[70] recunoscând totodată că aceasta ar putea probabil să ducă la un conflict între Polonia şi Germania, cu toate că cabinetul agrease în sesiunea sa de pe 25 Mai că „cererile Germane în Danzig nu treceau mai departe de ceea ce noi ne gândiserăm acum trei ani că ar constitui o rezolvare rezonabilă."[71]

În Iunie, secretarul lui Cadogan, Jebb, s-a reîntors dintr-o vizită oficială din Varşovia. El a spus Biroului de Externe că dacă Anglia s-ar fi „strecurat în afara garanţiei," Polonia şi-ar revizui în mod serios poziţia prezentă cu privire la Germania.[72] Aceasta era o admisie tacită că garanţia Britanică era responsabilă pentru refuzul Polonezilor de a negocia cu Germania. Pe 16, Biroul de Externe a comunicat Ambasadorului Kennard în Varşovia, „Ai discreţia de a-l informat pe Colonelul Beck, dacă se oferă oportunitatea, că măsurile de pregătire ce le aveam în minte erau măsuri progresive de mobilizare a tuturor celor trei servicii."[73] Notificarea lui Beck despre bunul progres al pregătirilor de război Britanice nu putea decât să-i întărească hotărârea de a sfida Germania.

Subsecretarul asistent al Biroului de Externe, Sargent, a speculat pe 5 Iulie 1939, „Aşa cum stau lucrurile în prezent, nu putem să ne aşteptăm ca Hitler să negocieze cu noi decât dacă îi facem o ofertă fermă în avans pentru unul sau două lucruri pe care le vrea de la noi; Adică, ori returnarea suveranităţii complete a tuturor coloniilor Germane, ori *abandonarea politicii de încercuire* prin a anula garanţia noastră faţă de Polonia, România, şi Turcia şi prin a renunţa la tratatul nostru cu Rusia."[74] Aşa cum a rezumat Strang cu resemnare, „Adevărul este că există o diferenţă fundamentală de nereconciliat între politica Germană şi Britanică." [75]

„Obiectivul unuia ar trebui să fie... un război în care agresivitatea Germaniei ar trebui să fie demonstrată întregii lumi inclusiv înşişi Germanilor."[76] Aceste cuvinte, pe care Henderson le-a comunicat Biroului de Externe pe 12 Mai 1939, definesc scopul propagandei Britanice în conflictul ce se apropia. Denunţându-l pe Hitler pentru împingerea către război şi lăudând presupusele eforturi ale lui Chamberlain pentru a salva pacea, Britanicii sperau să creeze o diviziune între poporul German şi conducerea sa. Un jurnalist din Berlin scria, „Politica demonstrată de Anglia faţă de Germania, nu renunţă la nicio metodă de a aduce Reichul din nou într-o stare de impotenţă şi înlănţuire internaţională. Aceasta este ceea ce Anglia priveşte astăzi ca şi un ideal pentru a dezamorsa puterea în Europa."[77] Pentru Henderson, maniera de prezentare a cazului Britaniei era crucială, „Dacă este să reuşim vreodată să facem armata şi naţiunea Germană să se revolte împotriva guvernului intolerabil al Dl. Hitler."[78]

Britanicii au continuat să evite conversaţii directe cu Germania. La mijlocul lunii August, Biroul de Externe a scris încă o dată, „Dl Hitler ar vrea să aibă o conversaţie secretă, probabil de o natură generală cu un Englez ce vorbeşte Germană."[79] Halifax a scris lui Chamberlain pe 14 August, „Considerăm ideea de a trimite pe cineva ce vorbeşte Germană sa comunice cu Hitler, dar pe lângă dificultatea de a găsi un astfel de individ, îmi este un pic dificil să-mi imaginez ce ar spune. În măsura în care întreaga linie de gândire a lui Hitler pare să fie cea familiară de a avea pământ liber în Est în care să-şi stabilească Germanii pentru a creşte grâu, mărturisesc că nu văd nicio cale de a-l acomoda."[80]

Chiar şi pentru cineva cu o carieră publică la fel de mediocră precum cea a lui Lord Halifax, pare improbabil că după patru luni, Biroul de Externe nu a putut găsi nicio persoană potrivită care vorbeşte Germană, sau că ministrul de externe ar fi putut să eşueze să înţeleagă că problema esenţială nu era legată de creşterea recoltelor. Seniorul diplomat de carieră Britanic, Leslie Burgin şi Generalul Edmund Ironside, pe care Hitler i-a sugerat personal, erau amândoi fluenţi în Germania.

Nevile Henderson (stânga) era într-un impas între aversiunea sa faţă de Naţional Socialism şi dorinţa sa paralelă de a împăca diferenţele Britanice şi Germane fără sânge. Aici el se îmbarcă într-un avion în Londra pentru zborul de întoarcere către Berlin în August 1939.

De asemenea, Henderson şi Kennard raportaseră lui Halifax pentru luni de zile că abuzul Poloniei al coloniei etnic Germane era principala plângere a Reichului.

Henderson era printre puţinii din Biroul de Externe opus războiului. El a aprobat pe 18 August cu trimiterea Generalului Ironside către Hitler printr-o scrisoare personală în care descria poziţia Britanică cu privire la Danzig şi Polonia. Londra a respins idea: „Cu privire la promisiunea noastră către Polonia este aproape de neconceput că am putea da o asemenea promisiune Germaniei, iar efectul unei astfel de promisiuni asupra negocierilor noastre cu actualii şi potenţialii noştri aliaţi ar fi catastrofic.”[81]

Pe 24 August, Henderson şi-a avertizat superiorii în Londra că „nu mai este nicio speranţă de a evita războiul decât dacă Ambasadorul Polonez este

instruit să aplice... pentru o întâlnire personală cu Hitler."[82] În sesiunea din cabinet în acea zi, miniștrii au agreat să nu i-a niciun pas pentru a forța Polonia să negocieze cu Germania.[83] Chamberlain era înapoi în Parlament în câteva ore, menținând fals că Polonezii erau „gata în orice moment să discute diferențele cu Germania."[84] Halifax a contribuit două zile mai apoi politicii de minciună a prim-ministrului, spunând ambasadorului Polonez în Londra, Edward Raczynski, „Hitler nu a oferit nici cea mai mică indicație a ce vede el drept soluția problemei Germano-Poloneze."[85]

Într-un alt efort de a compromite cu Britania, Führerul a discutat propuneri cu Henderson în *Berghof* pe 25 August. În aceeași după-amiază, Londra și-a ratificat în mod formal tratatul cu Polonia. Conform lui Dahlerus, afaceristul Suedez ce ajuta în medierea situației, Germanii priveau pactul Angliei „precum o provocare flagrantă și o declarație clară cum că aceasta nu dorește o rezolvare pașnică."[86]

În public, Halifax pretindea că biroul său era „gata să asiste" în a promova conversații directe între Berlin și Polonia. Pe 28 August, el la instruit pe Kennard să îl întrebe pe Beck dacă acesta este gata să negocieze cu Germania. Kennard era menit să-l reasigure pe Beck că Britanicii nu recomandă drept necesar un compromis, și că încă sunt în spatele Poloniei.[87] În acest mod, Halifax a dat publicului impresia că Londra și Varșovia erau pregătite să intre în discuții cu Germania pentru a evita confruntarea înarmată. În Berlin, Lipski îi comunicase anterior lui Beck că „Henderson mi-a spus că atitudinea sa este că ar trebui să ne abținem din orice conversație cu Reichul."[88]

Fără de a se consulta cu Anglia, guvernul Polonez a declarat o mobilizare generală pe 30 August. Britanicii au avertizat Varșovia că această măsură va apărea înaintea comunității internaționale ca și cum Polonia este setată pe război.[89] *Daily Telegraph* a menționat că Polonezii nu și-au onorat dorința exprimată de a negocia cu Germania, ci în schimb și-au chemat rezervele înarmate. Guvernul Britanic a confiscat imediat întreaga ediție. Numărul revizuit ce a fost publicat a șters mențiunea despre mobilizarea Poloniei.[90]

Încrezându-se în oferta Britaniei de a mijloci, Hitler și-a citit propunerea *Mareinwerder* de 16 puncte lui Henderson. Göring i-a oferit ambasadorului o

copie a documentului pentru a fi dată Londrei. Halifax l-a instruit pe Kennard să-l informeze pe Beck că Germania a acceptat o sugestie a Anglie legată de „Garanţia a 5 Puteri" ca şi bază pentru comunicaţii directe Germano-Poloneze. În loc să dezvăluie propunerea lui Hitler însă, Halifax a scris, „se pare că Guvernul German lucrează asupra unor noi propuneri."[91]

Cele 16 puncte erau aşa moderate încât în caz de război, Halifax se temea că ar fi dificil să vândă publicului Britanic, Francez şi American, ideea cum că Hitler forţează Polonia la perete cu cereri nerezonabile. Henderson a insistat ca Londra să ţină propunerile departe de presă.[92] Conform lui Lady Diane Duff-Cooper, soţia fostului prim-lord al Amiralităţii, soţul ei era „oripilat" când a auzit cât de modeste erau propunerile Germaniei. El a telefonat redactorii de la *Daily Telegraph* şi de la *Daily Mail* şi le-a cerut să comenteze asupra planului *Marienwerder* cât se poate de negativ.[93] Cadogan era furios în jurnalul său, „Nu sunt propuneri de niciun fel şi este cel mai obraznic document pe care eu l-am văzut vreodată."[94]

Hitler a insistat Angliei pe 30 August că Polonia trebuie să trimită un emisar autorizat să negocieze către Berlin. Halifax i-a comunicat lui Henderson, „Noi nu putem să sfătuim Guvernul Polonez să se conformeze cu această procedură ce este complet nerezonabilă."[95] Frank Roberts în Biroul de Externe a remarcat, „Este desigur nerezonabil a se aştepta ca noi să procuram un reprezentant Polonez în Berlin astăzi... Aşa scandaloasă a fost cererea lui Hitler încât nici nu a fost trimisă Varşoviei decât 24 de ore mai târziu."[96] În următoarea zi, Henderson l-a trimis pe Ogilvie-Forbes la ambasada Poloneză pentru a-i arăta lui Lipski propunerile *Marienwerder*. Dahlerus l-a acompaniat pe Ogilvie-Forbes. Dahlerus i-a citit lui Lipski cele 16 puncte, descriindu-le drept o bază rezonabilă pentru o soluţionare onorabilă. Gazda sa a rămas nemişcată, spunând că „nici nu începe discuţie."[97]

Întorcându-se la ambasada Britanică cu Ogilvie-Forbes, Dahlerus a primit permisiunea lui Henderson de a suna la 10 Downing Street, biroul prim-ministrului în Londra. Dahlerus a declarat că propunerile *Marienwerder* „fuseseră formulate pentru a arăta cât de extrem de agitat era Führerul de a obţine un agrement cu Marea Britanie," conform spuselor lui Cadogan într-un

memoriu.[98] Suedezul a continuat să-i învinuiască pe Polonezi pentru „obstrucţionarea posibilităţilor de negociere." Cu Europa doar la câteva ore de război, Halifax a răspuns prin a-l avertiza pe Henderson, „Pe viitor te rog să previi persoane ce nu fac parte din misiunea Engleză din a folosi linia de telefonie a acesteia."[99]

De-a lungul lunii August, Englezii nu şi-au folosit niciun pic din influenţa lor substanţială asupra Poloniei pentru a aduce Varşovia la masa de conferinţă. Beck a mărturisit Ambasadorului S.U.A., Anthony Biddle, că el baza politica externă a Poloniei pe orientarea puterilor Vestice.[100] Susţinerea necondiţionată a Londrei l-a încurajat pe Beck în decizia sa de a sfida şi provoca Berlinul. La rândul lor, Halifax şi Chamberlain erau conştienţi de efectul ce menţinerea unei prezenţe militare potenţial ostile în flancul German va avea asupra lui Hilter.

Conform unei scrieri a Biroului de Externe, adjutanţii „l-au ţinut aprovizionat pe Halifax cu informaţii ce sprijineau gândirea lui Henderson cum că Hitler era improbabil să-şi rişte munca de o viaţă pe aruncarea unui zar, *cu excepţia cazului în care s-ar simţi încercuit."*[101] Remarca lui Duff-Cooper, „în München am pierdut 35 de divizii (420.000) superb echipate" (referindu-se la armata Cehă), Germanii au interpretat-o ca şi dovadă a intenţiilor ostile ale Angliei.[102] Dacă Chamberlain i-ar fi îndemant pe Polonezi să rezolve paşnic problemele minorităţilor şi a Danzigului cu Hitler, atunci Anglia ar fi pierdut Polonia ca şi aliat. Diplomatul Polonez, Contele Lubienski a mărturisit că fără garanţia lui Chamberlain, „O rezolvare cu Germania ar fi putut fi realizată foarte uşor."[103]

Pe 1 Septembrie 1939, invazia Germană a Poloniei a început. În a doua zi, Hitler a aranjat prin ministrul său de externe un alt apel către Anglia. El a oferit retragerea armatei sale din Polonia şi compensarea Polonezilor pentru daune, dacă Londra ar media disputa coridorului şi Danzigului.[104] Chamberlain în schimb, a declarat război asupra Germaniei, scriind în privat, „dar eu cred că el în mod sincer credea într-un aranjament cu noi." Aliată cu Anglia, Franţa a acţionat la fel. Halifax a anunţat în Camera Comunelor, „Acum l-am forţat pe Hitler într-un război."

Un ziar German naţional a publicat acest desen pe 28 Octombrie 1939, portretizându-l pe Chamberlain în ruinele Poloniei. El întreabă ironic în scriere, „Mai este altcineva ce doreşte ajutorul Englez?" Pe 13 Septembrie, diplomatul S.U.A., William Bullitt, a scris Preşedintelui Roosevelt, „Daladier a fost foarte şocat de egoismul cinic din atitudinea lui Chamberlain faţă de bombardarea Poloniei şi refuzul său de a folosi bombardierele numeroase, moderne şi excelente ale Angliei pentru a bombarda obiective militare în Germania."

Pe 4 Septembrie, liderii militari Francezi şi Britanici, inclusiv Gamelin şi Ironside, au agreat în privat să nu lanseze o ofensivă împotriva Reichului. Ei au decis de asemenea împotriva bombardamentului aerian, temându-se de răzbunare Germană. Într-o sesiune a Consiliului Suprem de Război Inter-Aliat o săptămână mai târziu, aceeaşi generali au speculat că orice presiune militară semnificativă împotriva Germanilor ar putea să-i facă să transfere trupe din Polonia pentru a lupta în Vest. Nerăbdător să evite o astfel de evoluţie, Chamberlain a rezumat, "Nu este nicio grabă, deoarece timpul este de partea noastră."[106]

Norwid Neugabauer, şeful misiunii militare Poloneze în Londra, l-a vizitat pe Ironside în aceeaşi săptămână pentru a solicita ajutor pentru naţiunea sa asediată. Generalul Britanic, „nemaiavând timp," a încetat interviul.[107] Armata Germană a cucerit Polonia în trei săptămâni. Intrând în exil în România, Mareşalul Rydz-Smigly a declarat că nu ar fi trebuit să aibă vreodată încredere

în garanţia Aliaţilor. Preşedintele Polonez Moscicki a recunoscut că Polonia ar fi trebuit să accepte oferta Germaniei.[108]

Hitler a privit mai departe de perspectiva imediată şi localizată a conflictului cu Britania. El a remarcat în privat, „Anglia nu vede că distribuţia de putere în lume s-a schimbat. Europa nu mai înseamnă „lumea." Blocuri majore s-au format. Dimensiunile lor sunt clar vizibile. Ele stau în afara statelor Europene individuale sau în orice combinaţie posibilă de alianţe „echilibrate." Doar o Europa unificată poate să se afirme în această lume a blocurilor."[109]

În viziunea lui Hitler, echilibrul de putere se mutase de la Europa la întregul glob. Fostul ofiţer de armată Germană, Heinrich Jordis von Lohausen a rezumat prin a spune că până la 1900, Forţa Navală Roială Engleză şi armata continentală Germană reprezentaseră deja o combinaţie imbatabilă, însă o necesitate pentru supremaţia Europeană necontestată asupra lumii era ca acestea două să nu fie una împotriva celeilalte.[110] În anii antebelici, Hitler privise prietenia Anglo-Germană ca şi indispensabilă pentru menţinerea conducerii Europene mondiale. Eşecul acestui obiectiv de politică externă a dus către abdicarea continentului de la statutul de pionier şi administrator al civilizaţiei, rol pe care l-a îndeplinit timp de secole cu prudenţă, autoritate şi măreţie.

Alianţa Nedorită

În 1989, în pustietatea sumbră din sudul lanţului muntos Ural, arheologi Ruşi au excavat o mină de aur abandonată aproape de Chelyabrinsk. Spre deosebire de membrii ai meseriei din alte ţări, ei nu săpau pentru fosile preistorice sau pentru evidenţe de aşezări antice. Aproximativ 300.000 de cadavre în definitiv exhumate din mină au fost victime ale exterminărilor Sovietice. Descoperirea unui alt loc de înmormântare în masă aproape de Minsk a rezultat în rămăşiţele altor 102.000, incluzând un număr larg de femei.[111] Arheologi au descoperit aproape 50.000 de cadavre într-un mormânt izolat între Chabarovsk şi Vladivostok, plus alţi 46.000 îngropaţi în jurul la Gorno-Aktaisk, Bykovnya, şi St. Petersburg.

Stalin şi partidul au comis execuţii în masă pentru a zdrobi opoziţia publică împotriva programului lor de a transforma economia agrară a Rusiei într-una bazată pe industrie grea. Industrializarea era o cerinţă pentru transformarea Armatei Roşii într-o forţă de atac modernă şi mecanizată, capabilă de a susţine revoluţii comuniste în străinătate prin intervenţie directă. Moscova a finanţat cumpărarea tehnologiei şi maşinăriei militare necesare de la Statele Unite şi Germania Weimar prin exportul de grâne şi lemn. Cantităţi enorme de grâne erau aduse pe piaţă anual: funcţionari Sovietici, asistaţi de poliţia de stat, NKDV, au confiscat pur şi simplu recoltele populaţiei rurale. Cercetători contemporani estimează că foametea ce a rezultat a pretins aproximativ un milion de vieţi în Rusia de sud şi în regiunea Caucazului de nord, un alt milion în Kazahstan, şi patru milioane în Ucraina.

În 1932, în vârful acestei înfometări în masă sponsorizate de stat, Stanislav Kosior, secretarul general al partidului comunist din Ucraina, a implorat Partidul să ofere hrană pentru populaţia în criză. În acea lună Iunie, Stalin a scris în mod personal, „În opinia mea, Ucraina a primit mai mult decât i se cuvine."[112]

NKVD au combătut rezistenţa locală împotriva „colectivizării" Sovietice prin teroare şi arestări în masă. Între Mai şi Septembrie 1931, spre exemplu, au expediat 1.243.860 de fermieri şi membrii familiilor lor către tabere de muncă silnică numite gulaguri, amplasate în regiuni îndepărtate şi inospitaliere, cum ar fi nordul Siberiei. Peste 40% din cei deportaţi erau copii. În Mai 1935, documentele Sovietice listau 1.222.675 de oameni întemniţaţi în gulaguri, din care aproape toţi fuseseră fermieri.[113] Un procentaj larg din aceştia au murit mai apoi de boală, foamete şi frig. Cei care se luptau, etichetaţi „sabotori" sau „contra-revoluţionari" în jargonul comunist, erau trataţi de către NKDV cu mai puţină milă. NKVD a arestat aproximativ 20 de milioane de oameni din 1935 până în 1941, dintre care 7 milioane au suferit execuţie sumară. În Octombrie / Noiembrie 1937, într-o perioadă de cinci nopţi, adjunctul NKVD din Leningrad, Matveyev, asistat parţial de către alt oficial, a împuşcat personal 1.100 de deţinuţi.[114]

Armata Roşie în paradă în Kremlin, circa 1936. Stalin a desemnat prioritate expansiunii şi modernizării forţelor armate.

Precum democraţia, comunismul era o ideologie de export: Economistul Soviet, Joseph Davidov a declarat în 1919, „Nu pacea, ci sabia va purta dictatura proletariatului către lume." Mareşalul Tukhachesvky a scris în 1920, „Războiul nu se poate termina decât în stabilirea unei dictaturi proletară globală." Şeful poliţiei secrete URSS, Felix Dzerzhinski, a anunţat, „Începem să capturăm întreaga lume fără grijă asupra sacrificiilor pe care trebuie să le face." Oficialul Soviet senior, Karl Radek, a remarcat, „Noi am fost întotdeauna în favoarea războaielor revoluţionare... O baionetă este un lucru foarte important şi indispensabil pentru introducerea comunismului." Însuşi Stalin a spus aceasta

unei clase de ofiţeri cadeţi absolvenţi din Armata Roşie: „Uniunea Sovietică poate fi comparată cu o bestie sălbatică şi prădătoare, ascunsă în ambuscadă pentru a-şi ademeni prada pentru a se năpusti asupra sa apoi cu un singur salt."[115]

Hitler nu a avut nicio iluzie cu privire la ameninţarea Sovietică. Partidul său includea veterani de armată Germană ce serviseră pe frontul de est în Primul Război Mondial şi fuseseră martori la revoluţia Bolşevică în 1917. Mărturiile refugiaţilor şi rapoartele misiunilor diplomatice înăuntrul Rusiei au oferit ample evidenţe pentru metodele şi intenţiile Sovietice. Lenin declarase în public că cheia dominării Europei este controlarea Germaniei. Comintern-ul, organizaţia internaţională pentru subversiune şi revoluţie din Moscova, a desemnat prioritate Reichului German şi Chinei. La congresul partidului comunist în Ianuarie 1934, Stalin a spus delegaţilor, „Războiul nu va lua loc doar pe liniile de front, ci şi în interiorul ţării inamicului."[116] Hitler a făcut din protecţia Germaniei de către agresiunea Sovietică un stâlp de rezistenţă al politicii sale externe. Întru aceasta, el s-a izbit de rezistenţă din partea aristocraţiei Germane; în mod ironic o clasă aproape de vârful listei de eliminare a Marxismului.

Mai puţin avută decât echivalentul său din Anglia, clasa înaltă a Germaniei domina cadrele de conducere ale armatei şi biroul de externe. Ambele au contribuit unei ere de cooperare Germano-Sovietice ce începuse cu ratificarea Tratatului Rapallo în 1922. Ministrul de Război, Otto Gessler, a negociat un agrement cu Moscova ce le permitea Germanilor să construiască fabrici în URSS pentru a proiecta, fabrica şi testa arme interzise Reichului de către sistemul Versailles. Firma de aeronautică, Junkers, a dezvoltat o nouă aeronavă de luptă acolo fără ştirea democraţiilor Vestice, prin urmare evitând sancţiuni de represalii. Un compact militar secret în 1923 a aranjat ca piloţi Germani să participe în cursuri de instruire de pilotaj de şase luni în academiile Sovietice de aviaţie. Inginerii Ruşi au învăţat cum să construiască uzine de asamblare de aeronave de la Junkers.[117] Ofiţeri de Stat Major Germani trimişi către Uniunea Sovietică au ajutat în modernizarea Armatei Roşii, prin a-i instrui comandanţii în operaţiuni strategice şi logistică.

În anii 20, industriaşul German proeminent, Arnold Rechberg, a întărit legăturile cu industria grea din Franţa şi Belgia pentru a dezvolta un bloc economic anti-Sovietic. Armata Germană i-a zdrobit eforturile. În 1926, guvernele Soviet şi German au extins Tratatul Rapallo prin Agrementul Berlin. Acesta era în principal o apărare împotriva Poloniei, şi corespundea cu tendinţele anti-Poloneze în Biroul de Externe al Reichului şi în ierarhia Sovietică. Mulţi diplomaţi de carieră propuneau politica anterioară a lui Bismarck de a menţine relaţii bune cu Rusia.

În 1933, ambasadorul German în Moscova, Rudolf Nadolny, a prezentat noului Cancelar Hitler, un memorandum ce susţinea meritele unei orientări Estice mai presus de o politică pro-Vestică. El şi-a pledat cazul înaintea Führerului într-un interviu personal. Pe timpul perioadei Weimar de cooperare superficială, însă, Cominternul lucrase mână în mână cu partidul comunist al Germaniei pentru a provoca o revoluţie. Hitler a respins propunerea lui Nadolny explicând, „Nu vreau să am nimic de a face cu aceşti oameni."[118] Cancelarul prefera formarea unui bloc central European pentru a bloca expansiunea Sovietică, cu Anglia şi Franţa acoperindu-i spatele. În timpul primului an al lui Hitler în oficiu, cooperarea militară secretă cu Armata Roşie a fost oprită. Germania a continuat să facă comerţ cu URSS, extinzând un credit de 200 de miliarde de RM în Martie 1935 pentru a cumpăra maşinării industriale Germane, dar Führerul a interzis exportul de echipamente militare către imperiul lui Stalin.

Nici Franţa şi nici Anglia nu au arătat interes în conceptul lui Hitler a unui sistem de alianţă pentru a bloca expansiunea Sovietică. Parisul a conclus un pact cu URSS în Mai 1935. După victoria lor dezastroasă în Primul Război Mondial, Englezii au realizat că erau prea slabi pentru a preveni hegemonia Germană în Europa. Un război pe două fronturi, necesitând susţinerea Uniunii Sovietice, oferea o şansă mai bună de a distruge rivalul comercial din Europa centrală. În 1935 Vansittart, atunci fiind subsecretarul permanent în Biroul de Externe Britanic, a accentuat „măreaţa importanţă" de a amalgama obiectivele Britanice şi Sovietice. El i-a avertizat mai apoi pe colegii săi, „Pentru noi Englezii, Rusia este în toate privinţele un membru mult mai puţin periculos al

comunității internaționale decât Germania."[119] Curtarea Kremlinului de către Londra l-a dus pe Stalin la relaxarea propagandei subversive a Cominternului în coloniile Britanice. Biroul de Externe a conclus că interesele imperiale Britanice erau cel mai bine securizate prin cooperarea cu Stalin.[120] Diplomatul German, Ribbentrop, a recunoscut, „Am văzut în Eden o lipsă completă de înțelegere. Nimeni în Anglia nu vrea să recunoască pericolul comunist."[121]

Între timp, Hitler a văzut amenințarea Sovietică ce creștea în sud-vestul Europei. Încă de la eliminarea monarhiei în 1931, republica Spaniolă se luptase pentru supraviețuire împotriva extremiștilor interni. În Noiembrie 1934, Hitler a primit un raport de la ambasadorul German din Madrid, Contele Johannes von Welczeck, ce declara, „*Bolșevizarea* sistematică a Spaniei purtată încă de la căderea monarhiei de către partea aranhist-comunistă reprezintă un pericol European. Cu înfrângerea acestei poziții de flancare, un stagiu important pe calea unei revoluții comuniste mondiale va fi atins, iar Europa centrală va fi amenințată pe două fronturi."[122] Conspirând cu radicali fasciști cunoscuți drept Falanga Spaniolă, armata Spaniolă a încercat o lovitură de stat pentru a răsturna republica în Iulie 1936; rebelii au considerat guvernul actual prea slab pentru a preveni o răscoală comunistă. Ei au obținut doar un control parțial al țării, ceea ce a aruncat Spania într-un război civil.

Guvernul Reichului inițial s-a limitat la evacuarea pe apă și prin aer a aproximativ 10.000 de Germani ce locuiau în Spania. Liderul rebeliunii, Generalul Francisco Franco, a solicitat ajutorul Berlinului pentru a transporta pe calea aerului armata Africană a Spaniei – alcătuită din aproape 18.000 de legionari străini Spanioli și 15.570 de Marocani – către Spania.[123] Flota navală Spaniolă a rămas loială republicii, echipajele sale simpatizând cu comunismul. Ei au refuzat să se supună ofițerilor lor și nu vroiau să transporte acești soldați profesioniști bine disciplinați din Maroc pentru a împuternici rebelii.

Cu toate că guvernul republican fusese prietenos cu Germania, Hitler s-a decis să-l ajute pe Franco. El i-a spus lui Ribbentrop, „Dacă ei chiar reușesc în a crea o Spania comunistă, atunci considerând situația actuală în Franța, *Bolșevizarea* acestei țări ar fi doar o chestiune de timp de asemenea, iar Germania își poate face bagajele. Prinși între puternicul bloc Sovietic în Est și

un puternic bloc comunist Franco-Spaniol în Vest, nu am putea face nimic dacă Moscova ar vrea să facă o mișcare împotriva Germaniei."[124] Anglia, judeca Führerul, era indiferentă față de aceste dezvoltări, iar politicieni Francezi proeminenți susțineau ajutorul militar al forțelor republicane ce erau umplute cu marxiști. Într-un memorandum compus în August 1936 pentru oficialii de vârf ai guvernului, Hitler a scris, „Marxismul, prin victoria sa în Rusia, a cucerit unul din cele mai mari imperii din lume ca și punct de plecare pentru operațiuni ulterioare. Aceasta a devenit o problemă sumbră. O voință concentrată de a cuceri, consolidată într-o ideologie autoritară, asaltează o lume democratică divizată în interior."[125]

Uniunea Sovietică a contribuit arme și trupe pentru împuternicirea forțelor republicane. Stalin a spus că „în timp de pace, este imposibil de a avea o mișcare comunistă în Europa ce este îndeajuns de puternică pentru ca un partid bolșevic să preia puterea. O dictatură a acestui partid va fi posibilă doar printr-un război major."[126] Ministrul apărării Sovietic, Kliment Voroshilov, a declarat că scopul angajamentului URSS față de Spania este de a-l pune jos pe Hitler în Vest și a slăbi Germania pe plan militar.[127] În decursul următorilor trei ani, 18.000 de soldați Germani, în principal personal de forțe aeriene, au luptat în Războiul Civil Spaniol. Ministrul de Externe German, Neurath a definit mobilizarea ca una de apărare, pentru a preveni Spania „din a cădea sub dominația Bolșevică și a infecta restul Europei de Vest." Cu toate că Germanii își rotau trupele pentru ca mai mulți să prindă experiență de luptă, Generalul Erhard Milch a remarcat mai târziu că exploatarea războiului Spaniol ca și oportunitate pentru a testa arme noi „nu a fost nici discutată nici măcar gândită... La început era doar o misiune de transport, protejată de câteva avioane de luptă Heinkel 51 și câteva baterii antiaeriene."[128] Luftwaffe a folosit acest avion învechit până când situația militară a obligat-o să trimită avioane de luptă moderne. În Aprilie 1938, Hitler dorea să retragă trupele pentru a antrena noi unități de Luftwaffe în Austria, dar a trebuit cu părere de rău să-i țină pe bărbați în acțiune împotriva republicanilor susținuți de Sovietici.

Un avion de luptă Messerschmitt Bf 109 ce aparţine trupelor Luftwaffe în Spania în timpul războiului civil. Germanii au vopsit insigna fascistă Spaniolă pe navele lor, din moment ce Berlinul nega în mod oficial darea de ajutor militar lui Franco.

În ciuda confruntării indirecte în Spania, URSS a început să-şi mişte orientarea de la democraţiile Vestice către îmbunătăţirea relaţiilor cu Germania în 1937. Reprezentantul comerţului Sovietic, D. Kandelaki, a efectuat negocieri economice cu Germanii. În final, Schacht şi Göring au reprezentat Reichul în aceste discuţii. Comisarul Comerţului Sovietic, Anastas Mikoyan a participat de asemenea. Kremlinul l-a instruit pe Walter Krivizki, şeful serviciului secret Sovietic pe Vest Europa, să suspende spionajul în Germania pentru a cultiva o atmosferă de încredere pentru discuţii.[129]

Armata Roşie a rămas o forţă potentă în flancul Germaniei. Cheltuielile Sovietice pentru armament în 1936 s-au ridicat de la 6,5 miliarde de ruble din anul precedent la 14,8 miliarde.[130] Stalin în mod gradual a descurajat Londra şi

Parisul din a căuta o alianţă cu URSS, retrăgându-se pe sine din angajamentele sale faţă de Vest prin a pune în dubiu potenţialul Armatei Roşii. În Februarie 1937, el a început să primească liste ce identificau personal de conducere militară şi funcţionari publici suspectaţi de lipsă de loialitate. Din cele 44.477 de nume ce apăreau pe liste, Stalin a ordonat execuţia fără proces a 38.955.[131] Într-o zi a condamnat 3.167 de oameni şi în acea seară a urmărit un film. Victimele nu complotaseră împotriva regimului, ci serveau ca şi ţapi ispăşitori pentru lipsa de progres din programul lui Stalin pentru a moderniza Armata Roşie. Exterminarea de ofiţeri a costat armata Sovietică trei dintre cei cinci Feldmareşali ai săi, 12 din 14 comandanţi de armate, 60 din cei 67 de Comandanţi de corpuri de armată, şi 136 din cei 199 de Comandanţi de divizie. Toţi dintre cei opt Amirali şi-au pierdut vieţile. Doar 10 membrii din Consiliul Militar de 108 bărbaţi au supravieţuit. Dintre ofiţerii promovaţi pentru a umple golurile în conducere, 85% erau mai tineri de 35 de ani.[132]

Anterior acestei exterminări, Comisarul Sovietic pentru Relaţii Externe, Maxim Litvinov, realizase un respect sănătos pentru Armata Roşie în cercurile Vestice. Cu decimaţia corpului de ofiţeri s-a înecat stima forţei Ruseşti de luptă printre oamenii de stat Aliaţi. „Securitatea colectivă," stâlpul de rezistenţă al politicii lui Litvinov pentru a ţine Germania în şah, s-a prăbuşit.[133] Hitler a beneficiat din încrederea scăzută a Vestului în valoarea militară a URSS în cea mai vulnerabilă perioadă a sa, anexând Austria şi Sudetenland în 1938. El a rămas nedoritor de a-şi linişti poziţia faţă de URSS. Într-un discurs din Reichstag pe 20 Februarie 1938 el a spus, „Cu un stat nu am căutat o relaţie, şi nici nu dorim să stabilim o asociere mai strânsă; Rusia Sovietică. Noi vedem în Bolşevism mai mult decât oricând întruchiparea maniei umane de distrugere."[134]

Mai târziu în acel an, Führerul a început să-şi revizuiască politica. Timp de cinci ani, Anglia şi Franţa şi-au întors spatele la apelul său pentru prietenie. Statele Unite susţineau strategia lor de a izola Reichul. Douglas Miller, reprezentantul S.U.A. în ambasada din Berlin, a anunţat că negocieri de comerţ cu Germania „în viitorul apropiat" erau improbabile. Departamentul de Stat a declarat „niciun comerţ" cu Germania drept politică oficială.[135]

Reichul importa 80% din cauciucul său, 60% din petrol, 65% din minereuri de fier, şi 100% din crom. Ultimul minereu era indispensabil în fabricaţia de oţel pentru vehicule blindate şi era cumpărat în principal de la Turci şi Sud Africani. În caz de război, o blocadă nautică Britanică ar întrerupe transporturile. Situaţia era similară pentru majoritatea materialelor strategice necesitate de către Reich. Către sfârşitul lui 1938, economiştii Germani îl sfătuiau pe Hitler să reînceapă comerţul cu Sovieticii. OKW a menţinut că doar o cooperare economică în de aproape cu URSS ar putea contracara efectul catastrofic al unei blocade.[136]

Ribbentrop a spus personalului său, „Dacă nu vrem să fim complet încercuiţi, trebuie să vorbim cu Ruşii acum."[137] Evoluţiile din înăuntrul URSS au influenţat deliberările lui Hitler. Exterminarea lui Stalin a ţintit nu doar armata, ci şi vechii Bolşevici de asemenea. Propaganda Sovietică în mod simultan idealiza eroi naţionali Ruşi precum Ţarul Peter cel Mare, Alexander Nevsky, şi Alexander Suvorov, ce i-au înfrânt pe Turci spre sfârşitul secolului 18. Germanii au interpretat aceste circumstanţe ca şi o schimbare în politica Sovietică, de la comunismul internaţional la patriotismul domestic. O Rusia naţionalistă era un aliat acceptabil pentru Hitler. În eforturile lor de a izola Germania, democraţiile l-au împins către Stalin.

Pe 10 Martie 1939, Stalin a dat un discurs despre politică externă în congresul partidului comunist. El a denunţat Britania, Franţa şi Statele Unite pentru campaniile lor de presă menită să provoace Germania într-un război împotriva Uniunii Sovietice. El şi-a definit obiectivul său drept „de a observa evenimentele precaut, fără să dea provocatorilor de război, care sunt obişnuiţi să-i lase pe alţii să scoată castanele din foc pentru ei, oportunitatea de a trage ţara noastră într-un conflict."[138] Ribbentrop a scris, „Această declaraţie făcută de Stalin a arătat că se gândeşte la o cale de înţelegere Germano-Sovietică."[139] Când Germanii au mărşăluit în Praga câteva zile mai târziu, Ruşii au cooperat cu restructurarea diplomatică a lui Hitler pentru Boemia/Moravia. În Aprilie, presa Germană a oprit critica asupra Uniunii Sovietice.

Hitler a considerat demisia lui Litvinov de către Stalin pe 3 Mai 1939, un pas decisiv către apropiere. În calitate de Comisar al Relaţiilor Externe,

Litvinov a stabilit relaţii diplomatice cu S.U.A., a adus URSS în Liga Naţiunilor, a conclus pacte de ajutor reciproc cu Cehoslovacia şi Franţa, şi a promovat un sistem de alianţă împotriva Germaniei. Cu toate că însuşi Stalin controla politica externă, înlăturarea reprezentantului ce în mod public era asociat cu „securitatea colectivă" era un gest ce la impresionat pe Hitler. Pe 10 Mai, Führerul a discutat problema Sovietică cu sfătuitorii de politică externă, Gustav Hilger şi Julius Schnurre. Hilger i-a dat lui Hitler un raport detaliat asupra eforturilor Moscovei din ultimii trei ani pentru a îmbunătăţi relaţiile. Cu mai puţin de o lună în urmă, spre exemplu, Ambasadorul Sovietic, Alexei Merekalov, îi spusese lui Weizsäcker că nu era niciun motiv pentru care legăturile Germano-Sovietice să nu fie normalizate şi consistent întărite.[140] Pe 9 Mai, diplomatul Rus, Georgi Astachov îi spusese lui Schnurre că Stalin era pregătit să concludă un pact de non-agresiune cu Germania. El de asemenea a mulţumit Biroului de Externe al Reichului pentru o recentă acoperire "corectă" în presă a Uniunii Sovietice.

Pe 6 Iunie, Berlinul a găzduit o paradă a personalului militar German ce servise în Războiul Civil Spaniol. În discursul său de primire, Hitler a evitat critica „ameninţării Bolşevice" ce ameninţase Spania. El a denunţat în schimb democraţiile Vestice pentru raportare de ştiri mincinoase: „Ani de zile, ziarele Britanice şi Franceze şi-au minţit cititorii, declarând că Germania şi Italia intenţionau să cucerească Spania, să o împartă şi în special să-i fure coloniile. Acest mod de gândire pare mai natural reprezentanţilor acestor ţări decât nouă, din moment ce furtul de colonii este deja printre metodele acceptate şi practicate de democraţii."[141]

În acest timp, Stalin desfăşura negocieri de comerţ cu delegaţi Anglo-Francezi, nu foarte sincer ci pentru a pune presiune indirectă pe Germania ca să se alieze cu URSS. Hitler a realizat că cooperarea cu Ruşii oferea cea mai bună şansă de a înclina balanţa în favoarea ţării sale. Dacă Moscova şi-ar fi unite forţele cu puterile Vestice, Reichul ar fi devenit încercuit economic şi militar.

Kremlinul a găzduit delegaţia militară Anglo-Franceză în August. La conferinţă, Voroshilov a oferit un angajament de 120 de divizii de infanterie

(1,4 milioane), 16 divizii de cavalerie şi 10.000 de tancuri pentru a invada Germania în cazul unui război. *(O divizie militară constă în 10.000-15.000 de soldaţi)* Generalul Francez, Joseph Doumenc şi Amiralul Englez, Reginald Drax, nişte negociatori de mâna a doua cu autoritate limitată, au propus mai mult sau mai puţin o strategie defensivă, un angajament simbolic comparativ cu ceea ce Ruşii promiteau.[142] Voroshilov a insistat ca alianţa să fie bazată pe dreptul Armatei Roşii de a trece prin Polonia şi România pentru a ajunge la frontiera Germană. Din moment ce ambele aceste state marginale controlau teritoriu luat de la Rusia în 1919, guvernele lor se temeau în mod justificat că odată ce sunt lăsaţi înăuntru, Sovieticii ar ocupa permanent regiunile de frontieră. Bucureştiul şi Varşovia au respins propunerea iar discuţiile au eşuat. Moscova nu a făcut nicio încercare de a negocia în mod direct cu Polonezii pentru a le câştiga cooperarea, un indiciu al atitudinii blazate a lui Stalin faţă de o înţelegere cu Aliaţii.

În acea lună, URSS a conclus un agrement expansiv de comerţ cu Reichul German. Pe 19 August, noul comisar al relaţiilor externe, Vyacheslav Molotov, a spus ambasadorului German, Contele Friedrich von der Schulenburg, „Noi am ajuns la concluzia că pentru a asigura succesul negocierilor economice, o bază politică corespunzătoare trebuie să fie creată."[143] El a propus un pact de non-agresiune, ceva ce Ruşii sugeraseră întâi Germanilor în Iulie 1936. Hitler a evitat exemplul adversarilor săi Vestici, ce îi ofensaseră pe Sovieticii prin a trimite reprezentanţi de mâna a doua către discuţiile militare cu Moscova. El i-a trimis o telegramă lui Stalin cu o ofertă de a-l trimite pe însuşi Ribbentrop. El a declarat, „Ministrul de Externe al Reichului are autoritate completă asupra formulării şi semnării pactului de non-agresiune cât şi a protocolului."[144] Stalin a răspuns pe 21 August, invitându-l pe Ribbentrop să zboare către Moscova pentru o întâlnire pe 23.

Stalin a participat în mod personal în conferinţă. El a cerut ca Germania să recunoască Statele Baltice, Finlanda şi Basarabia ca şi sferă de interes Sovietic. El a promis oaspetelui său că URSS nu doreşte să agite structura înlăuntrică a acestor ţări. Cu privire la Polonia, Stalin a recomandat ca semnatarii să stabilească o linie de demarcare în caz de război, pentru a preveni conflict

Germano-Sovietic în împărțirea țării. Ribbentrop și-a asigurat gazda că noua orientare Sovietică a Reichului reprezintă o schimbare fundamentală în politica externă, și că nu este o tactică de manevrare pentru a-i permite Germaniei să izoleze și să zdrobească Polonia. El l-a asigurat pe Stalin, „Pe partea Germaniei, totul va fi încercat pentru a rezolva chestiunea într-un mod diplomatic și pașnic."[145] Pe 24 August, delegația Germană a zburat înapoi către Berlin cu pactul semnat. Hitler nu privea tratatul ca o undă verde pentru a ataca Polonia, ci a continuat încercările neroditoare de negociere timp de încă o săptămână.[146] Cu războiul în desfășurare în Septembrie, Ribbentrop a sunat misiunea din Moscova pentru a presa Sovieticii să ocupe jumătatea de est a Poloniei conform protocolului secret.

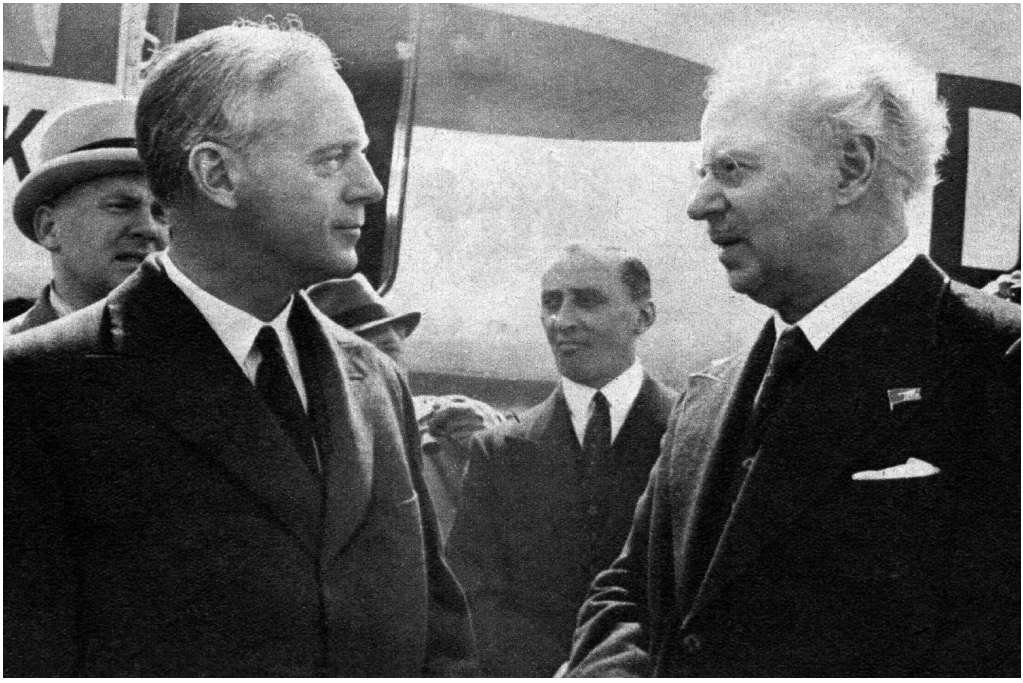

Ajungând în aeroportul din Moscova pe 23 August 1939, Ribbetrop (stânga) vorbește cu Vladimir Potemkin, comisar adjunct al relațiilor externe în URSS.

El a sperat să tragă URSS în război împotriva Angliei şi Franţei. Molotov a amânat timp de două săptămâni. Stalin a ordonat în sfârşit Armatei Roşii să avanseze pe 17 Septembrie.

Germanii deja îi împinseră pe Polonezi 200 de km mai încolo de linia de demarcare. Stalin se temea că trupele lui Hitler ar păstra teritoriul adiţional în loc să-l predea forţelor Sovietice. La înfrângerea Poloniei, armatele Germane şi Sovietice au aranjat o paradă militară comună în Brest-Litovsk. După ce a eliminat Polonia ca ameninţare militară, Hitler a sperat să ajungă la un compromis cu Anglia şi Franţa. El plănuia să ofere să restaureze suveranitatea statului Ceh şi a Poloniei de Vest. Ribbentrop sfătuise guvernul Sovietic asupra acestei intenţii într-o notiţă pe 15 Septembrie. La o conferinţă cu OKW pe 17 Octombrie, Hitler a declarat, „Polonia va fi deveni independentă. Nu va deveni parte din tărâmul German şi nici nu va fi sub administraţia Reichului."[147]

Două săptămâni mai târziu, Molotov a exprimat poziţia Moscovei faţă de Polonia: „Nimic nu a mai rămas din acest avort al tratatului Versailles, ce-şi datora existenţa supresiunii naţionalităţilor non-Poloneze." Stalin a trimis o telegramă lui Ribbentrop pe 27 Decembrie, amintindu-i că „prietenia popoarelor Germaniei şi Uniunii Sovietice" a fost „făurită în sânge" pe câmpurile de luptă Poloneze.[148] Orice efort de a reînvia statul Polonez, pleda Stalin, era prin urmare contrar acestui spirit. Conştient de dependenţa ţării sale de comerţul cu Sovieticii, Hitler şi-a abandonat planul de a restabili statul Polonez. Stalin a căutat să oprească orice acţiune ce ar putea aduce Germania şi Aliaţii la masa de conferinţă.

Pe 30 Noiembrie 1939, Armata Roşie a invadat Finlanda. Finlandezii nu făcuseră nimic pentru a provoca atacul, în afară de a refuza cererile Moscovei de a ceda porţiuni ale teritoriului lor şi nişte insule în Golful Finlandei către URSS. Ruşii şi-au descris „contraatacul" ca şi răspuns împotriva „provocărilor militariştilor Finlandezi."[149] Războiul de iarnă de trei luni şi jumătate ce a urmat a costat armata Finlandeză 27.000 de morţi şi 55.000 de răniţi. Armata Roşie a pierdut 126.875 de căzuţi la datorie şi 264.908 răniţi. Cu toate că opinia publică Germană susţinea în marea majoritate Finlanda, Hitler a blocat

încercările Aliaţilor de a transporta material de război către Finlandezi prin Norvegia.

Führerul a scris în mod personal un editorial ce definea poziţia guvernului asupra Scandinavei, pe care presa Germană l-a publicat la începutul lunii Decembrie: „Din moment ce înfiinţarea Ligii Naţiunilor, statele de nord au fost cele mai loiale susţinătoare ale acestui sistem, a cărui singur scop era să lege în mod continuu Germania... Când Naţional Socialismul a obţinut puterea în Germania, nu a trecut o zi fără ca multe ziare din statele nordice să-şi exprime critica arogantă şi batjocoritoare faţă de politicile Germane... Este naiv şi sentimental să existe aşteptarea ca poporul German, ce se luptă pentru viitorul lor, să se alieze în prezent cu aceste mici ţări ce anterior nu puteau face îndeajuns pentru a discredita şi insulta Germania."[150]

Temându-se de intervenţia Anglo-Franceză, Stalin a suspendat operaţiunile în Finlanda în Martie 1940, imediat ce armata sa a obţinut avantajul superior. Sovieticii au spulberat curând orice bunăvoinţă pe care aceşti termeni blânzi o evocau. La mai puţin de o săptămână după concluzionarea tratatului de pace din Moscova, Ruşii au realizat că graniţa nou definită a lăsat oraşul Enso imediat înăuntrul graniţei Finlandeze. Aici se afla unul dintre cele mai mari complexe de fabricare a hârtiei şi a celulozei din lume. Cel din urmă este un polimer necesar pentru producţia de explozibili de înaltă calitate. Armata Roşie a intrat pur şi simplu în Finlanda şi a ocupat Enso.[151]

Pe 2 Iunie 1940, Sovieticii a cerut „restituire" pentru mărfurile pe care Finlandezii în mod presupus le evacuaseră în timpul luptei din zonele acum sub control Rusesc. Nicio prevedere pentru această compensaţie nu exista în tratatul original de la Moscova. Finlanda a trebuit să predea 75 de locomotive şi 2.000 de vagoane de tren către URSS. Pe 14 Iunie, soldaţi Sovietici au doborât un avion Finlandez de pasageri ce purta diplomaţi Francezi şi Americani către Helsinki. Sovieticii au deportat întreaga populaţie de 420.000 de persoane din partea de Finlanda ce era acum sub controlul lor.[152]

Presiunea Sovietică asupra Finlandei a devenit problema Germaniei. În Aprilie 1940, Schnurre a negociat un agrement de comerţ cu Helsinki. Permitea

Acest poster Sovietic idealizează invazia din Karelia din 1939. Scrie, „Pentru un Petrograd Roşu! Pentru o Finlanda Roşie!”

Reichului să cumpere 60% din minereurile Finlandeze de nichel, necesare producţiei de oţel. Germania extrăgea doar 5% din necesarul său de nichel. În iunie, URSS a insistat asupra opţiunii de a cumpăra o mare parte din producţia Finlandeză. Din moment ce Uniunea Sovietică beneficia deja de suficientă producţie domestică, Germanii priveau iniţiativa Moscovei ca şi o manevră pentru a face Reichul mai dependent de Rusia pentru materii prime. Amiralul Nikolai Nesviski al flotei Sovietice pe Marea Baltică a predat un raport confidenţial despre cum să „fie rezolvată problema existenţei independente a Suediei şi Finlandei.”[153] Sovieticii au pregătit planuri pentru o reînnoită invazie în Finlanda în Septembrie.

Agrementul de comerţ Germano-Finlandez, semnat pe 24 Iunie, a făcut Finlanda o sursă importantă de resurse naturale pentru industria de război a Reichului. În August 1940, OKW a primit informaţii despre concentraţii de trupe Sovietice aproape de frontiera Finlandeză. La ordinul lui Hitler, Germanii şi-au împuternicit armata şi contingentele Luftwaffe în Norvegia de nord. Ei au dat Finlandezilor artileria Aliată ce era iniţial menită pentru războiul de iarnă împotriva Rusiei, pe care armata Germană o confiscase în porturile Norvegiei.

Finlanda a aranjat să înceapă să cumpere în mod discret arme Germane de asemenea. În războiul de iarnă din 1940/1941, Sovieticii au încălcat un agrement de comerţ cu Helsinki şi au suspendat transporturile de grâne către Finlanda. Finlandezii s-au îndreptat spre Germania pentru a umple golul, întărind legătura dintre cele două ţări.

URSS s-a pornit împotriva celorlalte ţări definite ca şi sferă de interes Sovietic de către pactul Germano-Sovietic din 1939. Spre sfârşitul acelui an, Moscova pusese presiune pe Lituania, Estonia, şi Letonia ca acestea să semneze tratate pentru a permite Flotei Sovietice să stabilească baze navale în porturile lor Baltice. În Iunie 1940, Molotov s-a plâns de protecţie insuficientă pentru personalul militar Rus staţionat acolo. Un ultimatum a urmat, ce a forţat cele 3 naţiuni Baltice să permită Sovieticilor să-şi întărească garnizoana. Armata Roşie a trimis 18-20 de divizii (230.000).[154] Această prezenţă marţială copleşitoare a permis comuniştilor de acolo să declare ţările Baltice drept republici Sovietice pe 21 Iulie, urmând alegeri electorale false şi o „răscoală populară."

Stalin a trimis doi reprezentanţi, Andrei Zadnov şi Andrei Vysinskiy, pentru a elimina inamicii politici din acele teritorii. Sovieticii au deportat peste 140.000 de Estonieni, 155.000 de Letoni, şi 300.000 de Lituanieni către tabere de muncă Siberiene. Puţini s-au întors vreodată.[155] Referindu-se la ocupaţia URSS a Statelor Baltice şi a luării simultane a Basarabiei din mâinile României, Stalin a spus Comitetului Central al partidului comunist în Septembrie 1940, „Aceasta este o binecuvântare pentru omenire. Lituanienii, Ruşii Albi şi Basarabenii pe care i-am eliberat de sub asuprirea de către moşieri, capitalişti, poliţişti şi alte gunoaie similare se consideră norocoşi. Aceasta este atitudinea poporului."[156]

Pe durata acestor confiscări Sovietice de pământ, atenţia lumii s-a concentrat pe Europa de Vest. În Aprilie 1940, forţele armate Germane au ocupat Norvegia şi Danemarca. În următoarea lună, Germanii au invadat Olanda, Belgia, şi Franţa, toate trei s-au predat în 6 săptămâni. Forţa de Expediţie Britanică s-a retras în Anglia. Germania şi-a eliminat adversarii continentali atât de uşor încât Britania s-a pus pe defensivă.

Tineri Letoni au mărşăluit în Parada Sovietică din Mai în 1941. Expresiile lor indică că participarea în acestă celebrare a „unităţii proletare” nu era tocmai voluntară.

Războiul îndelungat de uzură pe care Stalin îl prezisese că va epuiza statele "capitaliste" nu s-a materializat. Influenţa augmentată a Reichului asupra economiei Europene a uşurat parţial dependenţă sa de comerţ Sovietic. Victoria Germană rapidă la alarmat pe Stalin, care şi-a exprimat opinia că războiul cu Germania era inevitabil.[157]

Expansiunea Sovietică îl neliniştea pe Hitler, iar eforturile Ruseşti de a îmbunătăţi relaţiile cu Anglia, încă în război cu Germania, îi ridicau suspiciunile. Pe 23 Aprilie 1940, Weizsäcker i-a trimis o telegramă lui Karl von Ritter, un secretar în ambasada Germană în Moscova, spunând că

Pe durata alegerilor Sovietice false în ţările Baltice în Ianuarie 1941, un comisar politic ajută să valideze identitatea votanţilor înregistraţi. Posterul din fundal îi arată pe Stalin şi pe Molotov.

„ieri, aproape toate ziarele Londoneze au scris despre discuţiile economice Englezo-Sovietice, care se presupune că au început la iniţiativa sovietică." Weizsäcker a ordonat misiunii Germane să îl informeze pe Molotov: "în ceea ce priveşte cursul de până acum al livrărilor Sovietice de materii prime, guvernul Reichului nu este mulţumit că acestea corespund percepţiei sale de asistenţă reciprocă. El imploră guvernul sovietic să mărească şi să continue livrările în lunile favorabile transportului şi să pună imediat în mişcare transporturi mai mari de petrol şi cereale”[158] Având în vedere politica externă tradiţională a Britaniei, acestea au fost concesii generoase. Dictatorul Sovietic a mărturisit că el considera Germania ca fiind singura ameninţare. El a deschis mai mult sau mai puţin uşa către o alianţă cu Londra.

Conştient că această conferinţă cu Cripps va stârni neîncredere în Berlin, Stalin i-a ordonat lui Molotov să-i ofere ambasadorului German un rezumat în scris al convorbirilor. Versiunea lui Molotov, pe care Schulungberg a trimis-o guvernului său, dădea impresia că Stalin rămăsese loial alianţei cu Germania şi că refuzase propunerile lui Cripps. Însă, Hitler a primit informaţie mai de încredere din Roma; agenţi Italieni monitorizau în secret comunicaţiile

ambasadorului Iugoslav în Moscova, Milan Gavrilovic, către Belgrad. Ei au transmis aceste informaţii Berlinului. Gavrilovic a scris despre interesul Moscovei în a semna cu Anglia. În acest mod, Hitler a aflat despre duplicitatea lui Stalin.[160]

De asemenea în Iulie, Hitler şi Ribbentrop începuseră medierea unei dispute de graniţă între Bulgaria, Ungaria şi România. Armata Roşie s-a adunat de-a lungul graniţei comune cu România. Se pregătea să invadeze şi să „restaureze ordinea" dacă un război izbucnea între Statele din Balcani.[161] Rapoartele despre concentraţii de trupe Sovietice în Basarabia l-a determinat pe Hitler să comande staţionarea a două divizii blindate germane (24.000) în sud-vestul Poloniei, plus alte 10 divizii de infanterie (120.000), ce să ocupe rapid terenurile de petrol din Ploieşti în cazul în care regiunea devenea instabilă.

Pe 24 August, discuţiile Româno-Magiare s-au oprit. Hitler i-a forţat pe diplomaţi înapoi la masa de conferinţă. Puternica influenţă economică Germană în regiune, împreună cu frica justificată de intervenţie Sovietică, i-a dus către a accepta arbitrarea Führerului. Într-o sesiune condusă de către Ribbentrop şi Ministrul de Externe Italian, Galeazzo Ciano, pe 30 August, România a agreat să cedeze partea de nord a Transilvaniei către Ungaria. În schimb, Germania şi Italia garantau protecţia României împotriva agresiunii străine. La cererea Bucureştiului, Germanii au trimis o misiune militară ce includea trupe mecanizate şi unităţi de forţe aeriene pentru a antrena şi augmenta armata Română în Octombrie.[162]

Moscova contribuise crizei prin a încerca să provoace Ungaria şi Bulgaria împotriva României. Kremlinul acum protesta că Arbitrarea Viena încălca Articolul II al pactului Germano-Sovietic. Tratatul din 1939 necesita consultarea în chestiuni de interes comun, dar Rușii nu fuseseră invitaţi la negocierile din Viena. Ribbentrop a răspuns că interesele Sovietice în Balcani fuseseră deja satisfăcute cu ocupaţia Basarabiei în Iunie. El i-a reamintit lui Molotov că URSS ocupase întreaga Lituania, incluzând o porţiune definită drept o sferă a influenţei Germane, fără notificarea Berlinului. Ribbentrop a argumentat că intervenţia diplomatică Germană în controversa Balcană restaurase stabilitatea unei regiuni vecine Uniunii Sovietice, ce nu putea fi decât în interesul Moscovei.

Molotov a răspuns printr-un memorandum pe 21 Septembrie 1940. El a disputat poziţia lui Ribbentrop, plângându-se că garanţia Germano-Italiană

pentru România este direcţionată împotriva URSS (scopul real al garanţiei era protecţia României de Ungaria, a cărui regent era nesatisfăcut cu agrementul final). Cu toate că Germanii s-au adresat lui Molotov într-o manieră ce ministrul de externe Român a descris-o drept „bine intenţionată şi conciliantă," relaţiile dintre Moscova şi Berlin s-au răcit în acea vară.[163] Cu privire la ocupaţia Sovietică a Statelor Baltice în Iunie, ambasadorul German în Riga a scris aceste cuvinte superiorilor săi: „Cercurile pro-Ruseşti pretind pe moment cu mare vehemenţă, că întreaga acţiune este direcţionată împotriva Germaniei, şi că într-un timp scurt o ofensivă în teritoriul German va începe."[164]

Autorităţile Sovietice din Basarabia au sfătuit Germanii etnici stabiliţi acolo să nu-şi exercite opţiunea de a migra către Germania. Ei au explicat că Armata Roşie va invada Reichul în curând, aşa că nu era niciun rost în a se muta.[165] În Octombrie, Germanii au intrat în posesia unui document militar Sovietic original ce conţinea un plan pentru a ataca România şi a captura Ploieştiul.[166] Statul Major Sovietic, Georgi Zhukov, a transferat Armatele 5, 9, şi 12 către Basarabia, mobilizându-le la 175 de km de câmpurile de petrol ale României. Numai Armata 9 deţinea mai multe tancuri decât întreaga forţă armată Germană.[167]

Pe 13 Octombrie, Ribbentrop i-a scris lui Stalin, sugerând ca Molotov să viziteze Berlinul. Stalin a acceptat, trimiţându-şi comisarul de afaceri externe pe 12 Noiembrie. În timpul conferinţelor, Führerul i-a reamintit oaspetelui său de ajutorul Germaniei în timpul războiului Finlandez şi de ocupaţia militară a Statelor Baltice şi a Basarabiei. El a susţinut că Germania şi Rusia au avut mereu de profitat când au lucrat împreună; când s-au întors una împotriva celeilalte, doar puterile străine au beneficiat. Hitler i-a spus lui Molotov că Germania nu avea niciun interes politic în Finlanda, dar avea nevoie urgentă de comerţ cu aceasta pentru a achiziţiona nichel şi cherestea.

Singurele trupe Germane de acolo erau pe rută către Norvegia de nord, un transfer ce curând avea să fie finalizat. El a accentuat că Germania necesită pace în regiunea Mării Baltice pentru a continua războiul împotriva Britaniei.

Baronul von Weizsäcker stă în spatele scaunelor în care stau Hitler şi Ministerul de Externe Italian, Ciano, în timpul ceremoniei de ratificare a Pactului Celor Trei Puteri dintre Germania, Japonia şi Italia în Septembrie 1940. Eforturile Berlinului de a încorpora statele Balcane în alianţă îl nelinişteau pe Stalin. El suspecta că pactul era direcţionat împotriva URSS, în ciuda asigurării lui Ribbentrop cum că scopul său era blocarea influenţei Anglo-Americane.

Molotov nu a arătat niciun interes în această sugestie. El în mod repetat s-a întors la cererile sale pentru o sporită influenţă Sovietică asupra Finlandei şi Balcanilor, în special Bulgaria. Întâlnirea, ce s-a sfârşit cu plecarea lui Molotov pe 14 Noiembrie, a eşuat în a atinge un compromis viabil. Aceasta l-a constrâns pe Hitler să trimită gradual mai multe trupe către frontiera de est a Reichului pentru a bloca posibila expansiune Sovietică. Ca şi rezultat, el a dus lipsă de resurse militare adecvate pentru a doborî Anglia. Prin a slăbi Germania şi a-i încuraja indirect pe Britanici să-şi continue rezistenţa, Stalin a prevenit o concluzie pentru lupta din Vest.[168]

Un eveniment în afara controlului lui Hitler a perturbat şi mai mult relaţiile Germano-Sovietice. Pe 28 Octombrie Italia, care intrase în război de partea Germaniei în Iunie, a lansat o invazie neprovocată a Greciei. Trupele lui Mussolini au suferit pierderi grele şi nu au făcut niciun progres. Tenacitatea apărătorilor Greci, terenul muntos, vremea nefavorabilă, şi conducerea şi artileria slabă a armatei Italiene au împiedicat ofensiva. Înfrângerile Italiene în Grecia şi Libia împotriva Britanicilor au scăzut substanţial prestigiul Axei printre ţările neutre Europene.[169] Presa Italiană a publicat totodată cererile lui Mussolini asupra anumitor teritorii Iugoslave. În August, regentul Iugoslaviei, Prinţul Paul, i-a spus reprezentantului German în Belgrad, Viktor von Heeren, „Cu privire la atitudinea publicului faţă de Germania, poziţia Germaniei asupra acestei politici agresive Italiene este de cea mai mare însemnătate. Poporul respectă Germania, dar au dispreţ pentru Italia."[170] Un diplomat Iugoslav mituit de către Germani a dezvăluit Berlinului detaliile încercărilor Moscovei de a câştiga Balcanii într-o coaliţie pan-Slavică anti-Germană.

În Decembrie, Hitler a direcţionat OKW să plănuiască o expediţie militară împotriva Greciei. Atena începuse să accepte ajutorul Britanic; dacă Forţa Aeriană Roială avea să transfere escadroane de bombardiere către aeroporturile Greceşti, acestea ar fi fost în raza de acţiune a Ploieştiului. Germanii trebuiau să-i prevină pe Englezi din a forma un front secundar în sud-estul Europei împotriva Germaniei, să protejeze sondele de petrol Româneşti şi să ajute armata Italiană blocată în Grecia. Hitler a sperat că o puternică prezenţă militară Germană ar convinge Atena să compromită şi să concludă pace cu Italia. Ideea a dispărut când trupele Britanice au debarcat pe 10 Martie 1941, pentru a împuternici Grecii.

Uniunea Sovietică a obiectat când Germanii au concentrat trupe în sudul României în Ianuarie. Armata 12 Germană plănuia să traverseze de acolo în Bulgaria la începutul lui Martie, şi să se mobilizeze de-a lungul graniţei ţării cu Grecia. Pe 13 Ianuarie, agenţia de ştiri Sovietică, *Tass,* a anunţat că transferul de trupe Germane către Bulgaria avea loc „fără de ştirea sau aprobarea URSS."[171] Berlinul a răspuns că operaţiunea era necesară pentru a ţine forţele Britanice departe de continent. Ribbentrop a declarat în mod public puterea Armatei 12 pe 12 Februarie a fi un număr exagerat de 680.000 de bărbaţi. Acesta includea „un procentaj în special de mare de trupe tehnologice cu cea mai modernă artilerie, în special personal blindat." Scopul laudei era descurajarea Ruşilor din a risca o confruntare militară. Ei au protestat într-un memorandum către

Biroul de Externe German, „Cu privire la toate aceste circumstanţe, guvernul Sovietic o consideră datoria sa de a avertiza că prezenţa oricărei forţe armate în teritoriul Bulgar şi în Bosfor va fi văzută ca şi o ameninţare împotriva siguranţei URSS."[172]

Iugoslavia s-a alăturat sistemului de alianţă German, Pactul celor Trei Puteri, pe 25 Martie. Cu toate că Reichul cumpăra grâne de la acestă ţară, exista o mişcare puternică pan-Slavică în Iugoslavia iar conducerea forţelor armate era ostilă faţă de Germania. Două zile mai târziu, o răscoală militară a doborât guvernul. Armata a arestat membrii proeminenţi ai fostei administraţii. Noul cap de stat, Generalul Dusan Simovic, a dezvăluit Britanicilor că el avea nevoie de timp pentru a-şi augmenta forţele armate dar avea să se alăture SUA, Angliei şi Rusiei pentru a ataca Germanii.[173]

Hitler nu s-a încrezut în promisiunea publică a lui Simovic de a respecta obligaţia Iugoslaviei faţă de Pactul celor Trei Puteri. Chiar în ziua răscoalei, Führerul a spus OKW, „Lovitură de stat militară din Iugoslavia a alterat situaţia politică în Balcani. Chiar dacă aceasta şi-ar declara loialitatea, pentru moment Iugoslavia trebuie considerată un inamic şi prin urmare învinsă cât se poate de repede."[174] Moscova a felicitat noul regim din Belgrad printr-o telegramă, declarând că „poporul Iugoslav s-a demonstrat din nou demn de trecutul său glorios." Regentul Ungariei, Nicolaus von Horthy, l-a avertizat pe Hitler, „Iugoslavia ar fi fost improbabilă să se lase condusă pe această cale fără o anumită influenţă Sovietică."[175]

Armata Germană a invadat Iugoslavia şi Grecia pe 6 Aprilie. Cu toate că ziarele Americane au estimat forţa expediţionară Britanică în Grecia la 240.000 de bărbaţi, Germanii i-au estimat tăria în jur de 60.000.[176] Imobilizată de către disonanţa etnică din rangurile sale, lipsa de pregătire şi slabă structură de comandă, armata Iugoslavă a eşuat în a forma o rezistenţă coezivă împotriva Germanilor. Armata Greacă nu s-a descurcat mai bine. Trupele Britanice, care conform unui corespondent German de război „se îmbătau ziua şi alergau după fete noaptea," curând s-au pregătit să evacueze teritoriul.[177] Forţele armate Germane au ocupat ambele ţări cu pierderi minime.

Dezastrul din Balcani a tensionat relaţia Germano-Sovietică. Moscova finalizase pactul de non-agresiune cu regimul Simovic pe 5 Aprilie. Hitler a judecat corect acesta drept un gest neprietenos. Soldaţi Germanii au descoperit documente în Belgrad ce susţineau această opinie.

Infanterie Germană de munte, *Gebirgsjäger*, navighează terenul pitoresc şi denivelat în timpul campaniei Balcane în Aprilie 1941.

Unul găsit în ambasada Sovietică scria, „URSS va reacţiona doar la un moment dat. Puterile Axei în mare parte şi-au împrăştiat forţele de luptă, iar din acest motiv URSS va acţiona subit împotriva Germaniei."[178] Analistul diplomatic German, Ernst Woermann a pregătit un rezumat al corespondenţei fostului ministru de externe Iugoslav. Woermann a conclus că Sovieticii „au încurajat Iugoslavia către o finală opoziţie împotriva Germaniei... Sovieticii fac pregătiri grăbite." Viktor Prinz zu Wied, ambasadorul German în Stockholm, a comunicat Berlinului pe 16 Mai, „Reprezentanta Rusiei Sovietice de aici, Doamna Alexandra Kollontai, a spus astăzi ceea ce tocmai am aflat, că în niciun timp în istoria Rusiei nu au existat trupe mai puternice concentrate pe frontiera de vest a Rusiei decât în prezent."[179]

Hitler a primit semne sinistre de potenţială agresiune Sovietică de la alte surse de asemenea. De la Helsinki a venit o telegramă codificată ce relata cum reprezentantul naval Sovietic de acolo, Smirnov, a dezvăluit colegului său American, Huthsteiner, că „În cel mai probabil caz Rusia va trebui să intre în război de partea celorlalte mari democraţii."[180] Walter Schellenberg, un oficial senior în *Sicherheitsdienst* (SD), o ramură a reţelei lui Himmler de aplicare a legii responsabilă cu contrainformaţii şi securitate, a raportat o creştere dramatică în spionajul, subversiunea şi sabotajul Sovietic. Poliţia portuară din variate porturi Europene au capturat lucrători de la docuri, care plasau explozibile la bordul navelor de comerţ Germane, Italiene şi Japoneze. În majoritatea cazurilor făptaşii erau agenţi comunişti. Poliţia Daneză a destrămat un cerc în mod particular de nociv de sabotori comunişti condus de către Ernst Wollweber. Din 1938, membrii săi au introdus clandestin explozibili la bord şi a scufundat aproape 70 de nave care plecau din porturile scandinave cu destinaţia Germania.[181] OKW au marcat zboruri Sovietice în recunoaştere asupra spaţiului aerian German în fiecare zi. Îl aprovizionau constant pe Hitler cu analize asupra forţelor Ruseşti ce creşteau constant de-a lungul frontierei comune: „Ameninţarea crescândă împotriva Germaniei venită din mobilizarea armatei Ruso-Sovietice corespunde cu sentimentul anti-German ce este hrănit constant şi păstrat pe prim plan de propaganda ostilă."[182]

La cinci săptămâni după discuţiile eşuate cu Molotov din Noiembrie 1940, Hitler a ordonat OKW să plănuiască o ofensivă împotriva URSS. El a judecat în următoarele câteva luni dacă să exercite opţiunea. După căderea Franţei, Führerul s-a decis că o invazie directă asupra Insulelor Britanice era prea riscantă. Strategia alternativă de a contesta puterea Engleză în Mediterană depindea în mare de capturarea Gibraltarului pentru succes. Germanii nu puteau să lanseze o operaţiune împotriva poziţiei proeminente a Britanicilor dacă Spania nu intra în război, dar Franco a ales neutralitatea. Cu ajutorul American pentru Anglia crescând, Hitler nu a văzut nicio altă cale de a sfârşi războiul. Schimbarea în orientarea Sovietică către Vest evoca spectrul unei alianţe Anglo-Americane-Sovietice. Ruşii puteau ataca flancurile Germaniei, Finlanda şi România, fără avertisment. Aceasta ar fi putut să reducă transporturile vitale de nichel şi petrol.

Führerul a simţit cum iniţiativa strategică trece de partea inamicilor. Doar o împingere dramatică ar putea salva situaţia, dând o lovitură finală Rusiei înainte ca aceasta să-şi poată alătura forţele cu SUA şi să confrunte Germania

cu o coaliţie militară copleşitoare. Eliminarea ameninţării Sovietice într-o campanie rapidă ar permite Reichului să-şi consolideze poziţia în Europa şi să se concentreze pe războiul împotriva Angliei. O victorie asupra URSS ar împuternici de asemenea influenţa Japoniei în Estul Îndepărtat. Hitler credea că eliminarea Rusiei din joc ar influenţa Londra să concludă o pace cu Germania şi ar descuraja deopotrivă intervenţia Americană.

În Aprilie 1941, guvernul Sovietic a permis unei delegaţii de ingineri de la producătorii de armament German, incluzând Mauser, Henschel, şi Daimler-Benz, să viziteze facilităţile de producţie şi cercetare aeronautică din URSS. Organizarea, mărimea, şi calitatea instalaţiilor au avut o impresie evidentă asupra vizitatorilor. Într-o evaluare detaliată pregătită pentru Ministerul Aerian al Reichului, delegaţii Germani au descris printre alte lucruri o singură fabrică de motoare de avion ce era mai mare decât şase uzine Germane combinate. Göring şi personalul Luftwaffe au considerat raportul exagerat. El i-a acuzat pe inginerii de armament de defetism şi de căderea în plasă într-o înşelăciune Sovietică. Hitler însă, a luat analiza în serios. El a remarcat, „Vezi cât de departe au ajuns aceşti oameni. Am face bine să pornim."[183] De fapt din 1939, producţia în masă a aeronavelor moderne de lupta în Uniunea Sovietică crescuseră cu 70%. Cu toate că Hitler nu îi considera neapărat pe Ruşi un pericol militar imediat, pericolul pe care programul lor de armament expansiv îl reprezenta pe viitor era o mare problemă.

Deşi comandanţii de armate Germane aveau rezervări legate de pornirea unui război pe două fronturi, majoritatea erau optimişti faţă de şansele unei victorii rapide asupra URSS.[184] Statul Major German a prezis o campanie de două până la patru luni. Şeful de personal, Franz Halder a subestimat puterea armatei Roşii cu jumătate,[185] iar Armatele Străine din Est, o ramură a serviciului de informaţii al armatei Germane, de asemenea a subestimat mărimea Armatei Roşii. Analiştii au stabilit numărul diviziilor blindate la 10. În realitate, Sovieticii aveau 100 de divizii mecanizate, toate cu blindaj.[186]

Germanii au primit o evaluare denigratoare a capacităţilor Ruseşti din partea Japoniei. Şeful poliţiei secrete Sovietice în Manciuria, Generalul Lyushkov, a dezertat către Japonezi în 1938. Ei au transmis transcrierile interogării sale către ambasada Germană din Tokyo. Lyushkov a descris dezorganizarea şi incompetenţa conducerii Armatei Roşii. El a oferit exemple demonstrând că structura politică din URSS era instabilă iar în cazul unui război major, întregul sistem ar cădea.[187]

Conform tradiției biroului de externe, Ribbentrop a argumentat cu tenacitate în favoarea unui compromis cu Moscova. Pe 10 Ianuarie 1941, economistul Schnurre a semnat un acord comercial extins cu Uniunea Sovietică, depășind în proporțiile sale toate agrementele anterioare și eliberând calea de potențiale blocaje în provizia Germaniei de materii prime.[188] Pe lângă aprovizionarea Reichului cu petrol Rusesc, bumbac, furaje, fosfați, minereu de fier, fier vechi, crom, și platină, Sovieticii au cumpărat cauciuc din Estul Îndepărtat pentru Germani și l-au transportat cu trenul. Reichul în schimb a furnizat utilaje industriale și armament. Schnurre și Ribbentrop au prezentat agrementul de comerț lui Hitler la *Berghof* pe 26 Ianuarie. În lectura sa, Schnurre a menționat că agrementul ar nulifica efectul blocadei Engleze continentale. Din moment ce aceasta era practic singura speranță a Londrei pentru victorie, Schnurre a conclus că tratatul Rusesc „este o bază fermă pentru o pace victorioasă pentru Germania."[189]

Hitler a răspuns că el nu poate oferi prioritate transporturilor necesare ca Germania să susțină noul agrement de comerț. Situația militară din Mediterană, incluzând Africa de Nord, l-au forțat să ofere prioritate nevoilor forțelor armate Germane și Italiene. Schnurre a scris mai apoi că purtarea lui Ribbentrop „în mod clar demonstra că în acest timp se opunea războiului cu Rusia."[190] După câteva certuri, cei doi diplomați l-au convins pe Hitler să aprobe tratatul.

În ciuda războiului împotriva Britaniei, Germanii erau într-o poziție solidă de negociere față de Uniunea Sovietică în Ianuarie 1941. Ei dominau în mare parte economia Europeană, iar succesul forțelor lor armate împotriva Poloniei și Franței impresionaseră liderii Sovietici. Generalul din Armata Roșie, Boris Shaposhnikov a supraestimat numărul de tancuri și aeronave disponibile forțelor armate Germane cu mai mult decât dublu.[191] Milităria Germană era cu mult superioară cu cea a Finlandei, a cărei soldați provocaseră pierderi grele anterior asupra Armatei Roșii în ciuda faptului că erau depășiți numeric. În adiție, Stalin nu avea încredere în Britanici: În timpul campaniei Franceze din 1940, Germanii capturaseră și publicaseră planuri Aliate de a folosi baze aeriene în Turcia pentru a bombarda câmpurile de petrol Ruseşti din Baku, cu toate că URSS nu era beligerantă.[192] Scopul era să oprească în mod indirect aprovizionarea Germană de combustibil.

În anumite privințe, Stalin privea Germania ca și un zid între URSS și puterile capitaliste. El i-a spus lui Ribbentrop în 1939, „Eu nu voi tolera

vreodată ca Germania să devină slabă."[193] Istorica Rusă, Irina Pavlova, a rezumat, „Pentru Stalin puterea crescătoare a Național Socialismului era un factor pozitiv în evoluția relațiilor internaționale, deoarece, în percepția sa aceasta agrava disonanța dintre puterile capitaliste principale și era în principal direcționată împotriva Marii Britanii și Franței."[194] Dacă Germania și Rusia aveau să se lupte, Stalin ar fi „scos nucile din foc" pentru democrații într-adevăr; lucru împotriva căruia el însuși a avertizat în 1939.

Biroul de Externe al Reichului s-a opus persistent planului de a invada URSS. Exasperat, Hitler l-a numit pe implacabilul Ribbentrop „cel mai dificil subordonat al meu."[195] Schnurre chiar a apelat la Mareșalul Wilhelm Keitel și Generalul Alfred Jodl al OKW pentru a promova o înțelegere cu Kremlinul: „Am descris consecințele negocierilor de la Moscova și marile lor avantaje pentru Germania; securizarea unei provizii de materiale prime și a unei rezerve de hrană, plus oportunități de mare amploare de comerț cu Estul." Schnurre a împrumutat argumente despre expansiunea Rusiei, rezerva sa inepuizabilă de forță de muncă și climatul ei ce au fost odată folosite de Marchizul Augustin de Caulaincourt, ce îl sfătuise pe Napoleon împotriva invaziei imperiului Țarului în 1812. „Explicația mea din păcate a picat pe urechi surde," Schnurre și-a amintit. „Jodl a răspuns că toate acestea au fost luate în considerație; din toate punctele de vedere va fi un război scurt."[196] Diplomații Germani nu au abandonat niciodată părerea cum că pactul Germano-Sovietic putea fi salvat, considerând Reichul îndeajuns de puternic de a-l ține pe Stalin în obligatiile sale.

Conducerea militară Sovietică a pregătit două planuri operaționale pentru o invazie a Europei centrale, datate 11 Martie și 15 Mai 1941. Studiul din urmă declara că Armata Roșie trebuie să „se mobilizeze înaintea inamicului, și să atace forțele armate Germane în momentul în care acestea sunt în stagiul de mobilizare, și sunt încă incapabile să organizeze coordonarea ramurilor individuale ale armatei." O directivă de propagandă Sovietică a instruit jurnaliștii, „Lupta din acest război a demonstrat până acum, că o strategie defensivă împotriva trupelor motorizate superioare nu a adus niciun succes și s-a sfârșit în înfrângere. O strategie ofensivă împotriva Germaniei este prin urmare încurajată, una ce se bazează foarte mult pe tehnologie."[197]

Dacă Stalin în definitiv s-a decis să atace Germania, sau dacă avea o dată fixă în minte, este încă un subiect de dezbatere. Mulțumită trădătorilor Germani, el a primit un text cu directiva lui Hitler pentru OKW pentru a pregăti un plan de invazie pentru URSS. Susținerea Germană a Finlandei și penetrarea

ei în România, Bulgaria, Grecia, şi Iugoslavia de asemenea îl îngrijorau pe dictatorul Sovietic. Germanii întârziau în transporturile de maşinării şi arme obligate de tratat. Până în Iunie 1941, Armata Roşie îşi mobilizase 81.5% din forţă în faţa teritoriului controlat de Germani.[198] Hitler a deschis ostilităţile pe 22 Iunie 1941, cu repetate avertismente din partea lui Keitel despre concentrarea diviziilor Sovietice la graniţă.

În justificarea hotărârii sale de a lansa o campanie împotriva Rusiei, Hitler i-a spus lui Ribbentrop, „mai devreme sau mai târziu, aşa zişii cleşti est-vestici vor porni împotriva Germaniei."[199] Ribbentrop şi-a amintit după război, „Confruntat cu pericolul unui atac din ambele părţi, Führerul a văzut eliminarea Uniunii Sovietice ca şi singura cale de scăpare. El a atacat în principal pentru a evita un asediu venit din Vest şi din Est în acelaşi timp, ce mai apoi a fost şi cazul."[200] Decizia nu a venit nici rapid nici uşor. Ajutorul său, Walter Hewel şi-a amintit că anxietatea de a decide dacă să invadeze sau nu URSS îl chinuia atât de mult pe Hitler încât avea nevoie de medicamente pentru a dormi.[201]

Istoricii curţii democratice, în special în Germania postbelică, atribuie campania Rusă ambiţiilor lui Hitler de a obţine *Lebensraum,* sau spaţiu de trai, în Est. Teoria se bazează pe o presupunere fragilă: Anume, că blocat în lupta împotriva Britaniei şi practic în război cu Statele Unite, Hitler a lansat o expediţie colonială împotriva unuia din cele mai puternice imperii din lume, principalul furnizor de resurse naturale vitale economiei Germane pe timp de război, pentru a securiza un surplus de pământ pentru viitorii pionieri Germani.

În adevăr, Reichul ducea o lipsă de un milion de muncitori în 1939, iar guvernul oferea beneficii muncitorilor străini, în special Cehi, pentru a imigra în Germania şi a umple locurile libere din industrie. După cucerirea Poloniei, Hitler i-a spus lui Mussolini că noile provincii recuperate Germane precum Posen ar necesita 40-50 de ani pentru a fi stabilite şi complet integrate în economie.[202] Unde ar fi găsit Hitler colonişti pentru a-i trimite în Rusia?

În plus, Biroul German de Rasă şi Restabilire promova un program intitulat „Veniţi Acasă în Reich." Încuraja Germanii etnici ce trăiau în Polonia, Statele Baltice şi Balcani să migreze către Germania. În acest fel, statul spera să acopere parţial lipsa de putere de muncă din economie. Dacă Hitler ar fi plănuit să colonizeze Rusia, el nu ar fi autorizat agenţia să atragă Germani din Est

înapoi acasă în Reich. În niciun moment nu a intrat problema de spaţiu de trai în consideraţiile lui Hitler dacă să invadeze Uniunea Sovietică sau nu.

O scenă dintr-un jurnal de ştiri German arată infanterie trecând pe lângă prizonieri Sovietici devreme în campania Rusă. Concentrarea Armatei Roşii la graniţă a dat credibilizare afirmaţiei propagandei Germane că Stalin ar fi adunat trupe pentru a invada Europa Centrală.

„Inamicul Numărul Unu"

Rivalitatea comercială dintre naţiuni este deseori începutul conflictelor armate, deşi aceia ce profită din aventuri le descriu public drept războaie defensive sau luptate pentru motive altruiste. Fostul Preşedinte S.U.A. William Taft a mărturisit că diplomaţia modernă este „fundamental comercială," dar îmbrăcată în „sentimente idealiste umanitare şi obligaţii morale."[203] Cu privire la ostilităţile Americane faţă de Germania, ce l-au afectat pe Hitler pe durata mandatului său în oficiu, consideraţiile economice au jucat un rol major.

Țara sa secată de rezerve de aur, Hitler a creat un sistem nou de bani pentru a pune economia națională înapoi pe picioare. În consecință, capitalul a ajuns să reprezinte productivitatea umană; munca în sine devenise bani. Valuta nu mai era o comoditate sub speculații, împrumutată cu dobândă înaltă, sau mânuită pentru a manipula viața economică, ci strict un mijloc de a facilita tranzacțiile. Germania a introdus noi principii comerțului internațional de asemenea. Hitler, în cuvintele istoricului Canadian, Helmut Gordon, „era ferm convins că atâta timp cât sistemul monetar internațional rămâne bazat pe valoarea aurului, națiunile capabile să acapareze cât mai mult aur pot forța aceste națiuni ce duc lipsă de aur sub voința lor. Acest lucru face ca națiunilor bogate în aur să le fie ușor să sece sursele de valută și să le constrângă pe celelalte să accepte împrumuturi cu dobânzi mari pentru a-și risipi activele."[204] Hitler credea că puterea de producție a unei țări ar trebui să determine tăria economiei sale, și nu cantitatea de aur în trezorerie.

Germania a conclus agremente de comerț cu 25 de țări aflate în dificultate financiară în sud-estul Europei, Estul Apropiat, și America de Sud. Tratatele bazau tranzacțiile pe un schimb de bunuri fără plăți monetare. În schimb pentru hrană și materiale prime, Germania aproviziona țările mai sărace cu mașinării agriculturale, locomotive, și bunuri fabricate.[205] Acesta era un sistem de troc, ce cruța partenerii de comerț de împrumutul de la bănci străine pentru a finanța cumpărările – o ușurare pentru țările deja în datorate în timpul depresiei economice mondiale.

Acest aranjament reciproc avantajos a privat treptat Statele Unite, Franța și Marea Britanie de piețele pe care le dominau anterior. Instituții financiare din Londra și New York, obișnuite să ofere credite națiunilor mai mici, au pierdut o porțiune lucrativă a comerțului lor internațional. Generalul Britanic Fuller a scris că „politica economică a lui Hitler de troc direct și exporturi subvenționate a dat o lovitură mortală comerțului Britanic și American."[206] Lord Forbes, ce aparținea unei comisii de comerț Englez ce vizita America de Sud, a avertizat, „Noi nu vrem ca Germanii să continue aplicarea sistemului lor de schimb de bunuri și alte metode nerespectoase de comerț chiar sub nasul nostru."[207]

În 1941, Președintele Roosevelt a întrebat retoric, „Va sugera cineva că încercarea Germaniei de a domina comerțul în Europa centrală nu a fost un factor major ce a contribuit războiului?"[208]

Media Germană a publicat această imagine cu Preşedintele Roosevelt purtând un inel Masonic, accentuând afilierea sa cu Francmasoneria, o societate globală influentă în afaceri politice şi economice. Aceasta pentru a sprijini acuzaţiile propagandei Germane cât şi a Americanilor izolaţionişti cum că FDR era un internaţionalist.

Churchill a remarcat în 1938, „Ce dorim noi este distrugerea completă a economiei Germane."[209] El i-a spus lui Lord Robert Boothby, „Cea mai de neiertat crimă a Germaniei înainte de al Doilea Război Mondial a fost încercarea sa de a-şi extrage puterea economică din sistemul de comerţ mondial şi a-şi crea propriul ei mecanism de comerţ ce ar nega finanţelor globale oportunitatea lor de a profita."[210]

Adresându-se noilor ofiţeri ai forţelor armate în Mai 1942, Hitler a explicat dificultatea ce tratatele de comerţ extern German implică pentru SUA. El a descris cum America se bucura de o abundenţă de grâne şi resurse naturale, iar în plus îşi menţinea propria industrie de producţie. Ţări ce doreau să facă comerţ cu Statele Unite prin urmare, aveau puţin de oferit la schimb: „Aşa că America începuse să ia aur pentru munca ei, acumulând acest aur în miliarde. În mod natural, acest mineral este în pericol să devină complet lipsit de valoare odată ce se realizează că se formează o nouă lume, una care nu mai recunoaşte conceptul de aur, ci îl înlocuieşte cu cel de muncă şi productivitate

umană, iar din acel moment începe să comercializeze ceea ce este produs prin muncă fără a folosi aurul."[211]

În ceea ce-i privește pe Germani, guvernul S.U.A și America corporatistă urmăreau aceleași obiective. În cuvintele lui Giselher Wirsing, „practic, nu mai era nicio forță în Statele Unite ce să reziste dominării nerestricționate a marilor afaceri. Nu mai apărea să existe nicio diferență între interesele finanțelor înalte și cele ale statului."[212] În Roosevelt, America a ales un președinte preocupat în mod deosebit de afacerile externe. „Roosevelt era un determinat internaționalist și intervenționist," spunea Deputatul Hamilton Fish.[213] Corespondentul *New York Times* Arthur Krock l-a descris pe FDR drept „cineva ce se consideră pe sine indispensabil omenirii."[214] Un propunător al globalizării liberal democratice, noul președinte credea puternic în structura Versailles. Eradicarea pas cu pas a ordinii postbelice de către Hitler, competiția Germană în piețele Europene și Sud Americane, și susținerea Reichului a suveranității națiunilor mai presus de conceptul unei singure lumi l-au făcut pe Roosevelt un inamic ireconciliabil al Germaniei.

În anii de pace, Washington (orașul) s-a opus eforturilor lui Hitler de a revizui construcția Versailles. În Aprilie 1933, Roosevelt i-a spus ambasadorului Francez, „Situația este alarmantă. Hitler este un nebun, iar sfătuitorii săi, printre care unii ce îi cunosc personal, sunt mai nebuni decât el." (Până aici, Ambasadorul Hans Luther era singurul oficial German întâlnit de președinte.) FDR i-a spus oaspetelui său Francez, „Franța trebuie să nu se dezarmeze, iar nimeni nu-i va cere să facă acest lucru."[215] O lună mai târziu, Roosevelt a scris liderilor a 54 de țări promovând dezarmarea.

Președintele a discutat afaceri externe înaintea unei audiențe în Chicago în Octombrie 1937. El a spus audienței, „Actualul regim al terorii și fărădelegii internaționale a început acum câțiva ani," referindu-se la Germania și Italia. Națiunile agresoare se presupune că „adunau armament peste armament... Venitul lor național este cheltuit direct pe armamente. Se duce de la 30 până la 50% în majoritatea cazurilor." El a sugerat că o țari așa bolnave trebuie puse în carantină, în alte cuvinte boicotate economic. După publicația discursului, Ministerul de Război al Reichului a notificat comandanții militari Germani, „Cuvintele lui Roosevelt ar putea fi privite ca și decizia formală a Americii de a se alătura frontului democrațiilor împotriva statelor fasciste, abandonând politica de izolare."[216] Presa Reichului a descris discursul lui FDR drept

„preludiul unei rearmări enorme plănuite pentru viitorul apropiat" de către administrația Roosevelt.[217]

La ordinele Casei Albe, Căpitanul Marinei Americane, Royal Ingersoll, a plecat la Londra în Decembrie pentru a discuta cooperarea flotelor cu Britanicii. Prospectul susținerii navale Americane împotriva Japoniei, Italiei și Germaniei a împuternicit mâna Angliei în negocierile cu Hitler.

Anexarea Germană a Austriei pe 12 Martie 1938, a produc inițial o reacție ușoară în presa Americană și în Secretarul de Stat, Cordell Hull. Aceasta a fost alterată abrupt în decurs de 24 de ore. Ambasadorul German a raportat Berlinului că Unificarea a devenit subit privită ca „o încălcare de tratat, militarism, viol al micii neapărate Austria de către un vecin înarmat până-n dinți, și ca un produs al politicii de puterea face dreptatea." În ceea ce privește sursa probabilă a răsturnării de situație în atitudinea Americană, „președintele a devenit probabil implicat în mod personal și a dat și Departamentului de Stat și presei instrucțiuni corespunzătoare."[218] Ambasadorul a avertizat Biroul de Externe al Reichului că „dacă s-ar ajunge la o confruntare majoră în care Anglia este trasă, Statele Unite nu ar sta pe margine pe termen lung, ci s-ar alătura conflictului împotriva noastră."[219]

Roosevelt s-a dus mai departe de granițele Americii – și ale autorității sale – în timpul crizei Sudeten în acel Septembrie. Pentru a preveni această revizie crucială a sistemului Versailles, el a propus Ambasadorului Britanic Sir Ronald Lindsay ca flotele navale SUA și Britanice să blocheze întreaga coastă Europeană a Atlanticului și Mediterana pentru a separa Germania de importurile de peste mări.[220] Blocadele maritime sunt prin lege internațională un act beligerant.

FDR era pregătit să abandoneze neutralitatea și să lupte un război pentru a păstra posesia Cehoslovacă a Sudetenland. Chamberlain, care se temea de eforturile lui Roosevelt de a extinde influența SUA în Europa, a respins ideea. „Washington apoi a început o campanie sălbatică de defăimare a „împăciuitorilor" ce se plecaseră din nou înaintea dictatorilor," a scris editorul publicației Germane *Völkischer Beobachter (Observatorul Național)*. „Chamberlain și Daladier erau etichetați efectiv trădători față de cauza lumii democratice în presa din SUA."[221] Intrigile din Washington au împiedicat rezolvarea diplomatică a cererii Germane pentru Danzig în 1939.

Oficioul din München al *Völkischer Beobachter,* principalul ziar zilnic al NSDAP din 1923 până în 1945. Ajungând la o circulaţie de 1,5 milioane de-a lungul naţiunii, propaga punctul de vedere al partidului în probleme politice şi diplomatice.

Pe 2 Decembrie 1938, ambasadorul Americii în Polonia, Biddle, s-a întâlnit cu Comisarul Oraşului Liber, Burckhardt. Biddle, în memoria lui Burckhardt, „declara cu bucurie sinceră că Polonezii sunt gata să poarte un război asupra Danzigului... Niciodată de la distrugerea navei *Luisitania* nu a existat în America o asemenea ură religioasă împotriva Germaniei ca astăzi. Chamberlain şi Daladier vor fi distruşi de către opinia publică. Va fi un război sfânt."[222] Roosevelt a întrerupt negocierile dintre Germania şi Anglia cu privire la un agrement de comerţ în Februarie 1939, în care Berlinul oferea concesii la scară largă pentru a îmbunătăţi relaţiile diplomatice, prin a-i face Londrei o ofertă substanţial mai bună.[223] În acest mod el a obstrucţionat o altă încercare de reconciliere Anglo-Germană. În următoarea lună, Hans Thomsen, liderul de afaceri al lui Ribbentrop în Washington, a sfătuit Berlinul, „Roosevelt este în mod personal convins că Germania este inamicul ce trebuie distrus, deoarece aceasta perturbă grav echilibrul puterilor şi ordinea actuală."[224]

Pe 23 Martie, preşedintele a promis Britanicilor să transfere mai multe nave de război ale flotei SUA către Hawaii, prin urmare eliberând flota Engleză din Pacific pentru mobilizare în Atlantic şi în Mediterană. El i-a spus ambasadorului American din Londra, Kennedy, să susţină hotărârea lui Chamberlain de a garanta Polonia. La instrucţiunile lui FDR, reprezentantul milităriei SUA din Paris a promis susţinerea navală Americană pentru a proteja colonia Franceză, Indochina, de către Japonezi. În acest fel, preşedintele a crescut gradual dependenţa Anglo-Franceză de Statele Unite, augmentând indirect influenţa sa asupra democraţiilor în negocierile lor cu Hitler. Ediţia din 14 Aprilie 1939 a ziarului *Washington Times Herald* a scris că Roosevelt îi avertizase pe Englezi, în forma unui ultimatum, să nu facă nicio concesiune cu Germania.[225]

Ambasadorul American în Paris, William Bullitt, a informat guvernul Francez în vară că dacă Anglia şi Polonia nu vin în ajutorul Poloniei în cazul unui atac German, atunci acestea să nu se aştepte la vreun ajutor din partea Americii într-un război general European. Puteau însă pe de altă parte, să conteze pe „susţinerea completă" a SUA dacă declarau război asupra Germaniei în numele Poloniei.[226] Fostul Ministru de Externe Francez, Georges Bonnet, a scris mai apoi că Bullitt „a încurajat Franţa să ia o atitudine puternică împotriva lui Hitler. Eu sunt convins de asemenea că el l-a convins pe Daladier că Roosevelt va interveni (în război) dacă acesta vedea că Franţa şi Anglia sunt în pericol... Bullitt în 1939 a făcut tot ce a putut pentru a face Franţa să intre în război."[227] Deputatul Fish a conclus, „Dacă Roosevelt s-ar fi abţinut din a se amesteca în situaţia Europeană prin a încuraja Anglia şi Franţa să creadă că noi vom lupta bătăliile lor, ei ar fi ajuns la un agrement paşnic pentru a stabili problema Danzig... (şi) ar fi evitat un război dezastruos."[228]

Pe 17 August, Hans Herwarth von Bittenfeld, un trădător în personalul ambasadei Reichului din Moscova, a dezvăluit informaţii despre negocierile Germano-Sovietice diplomatului American, Charles Bohlen. Guvernul German asigurase Kremlinul că „nu există conflicte de interes (între noi) în legătură cu ţările de la Marea Baltică până la Marea Neagră" şi era pregătit să discute „orice problemă teritorială în Europa de est" cu Stalin. Sumner Welles din Departamentul de Stat a transmis această informaţie Ambasadorului Britanic, Lindsay. El în schimb a transmis Biroului de Externe din Londra ştirile înţelegerii Germano-Sovietice, ce implicau consecinţe grele pentru Polonia. Un spion Sovietic de acolo, Herbert King, l-a notificat pe Stalin de această intrigă.

Dictatorul Sovietic, cel mai probabil a presupus că Britanicii l-ar avertiza pe Beck cu privire la pericolul ce paşte ţara sa, îndemnându-l să caute înţelegere cu Germania. „Dar Stalin a supraestimat corectitudinea Britanică şi Americană," conform unui istoric German.[229] Niciunul din guvernele democratice nu au transmis această informaţie vitală Varşoviei.

În Martie 1941, afaceristul din New York, Theodore Kaufmann a publicat *Germania Trebuie să Piară,* propunând sterilizarea populaţiei Germane. Revista *Time* a descris-o drept o „idee senzaţională." Acest poster din Berlin, portretizându-l pe Kaufmann la maşina sa de scris, a dramatizat valul crescând de sentiment anti-German în Statele Unite.

Herwarth de asemenea a dezvăluit textul complet, incluzând protocolul de a diviza Polonia, a agrementului de la 23 August ce Ribbentrop concluziona-se în Moscova.[230] Bohlen de asemenea a comunicat-o către Washington. Bullitt, pe deplin conştient de textul şi de importanţa protocolului secret Germano-Sovietic, i-a spus unui diplomat polonez de la Paris, contele Lukasiewicz, că documentul se referea doar la statutul statelor Baltice şi nu la Polonia.[231] Ca rezultat, Beck a rămas sceptic legat de cooperarea serioasă între Moscova şi Berlin. Rezultatul victoriei rapide Germane asupra Poloniei în Septembrie, strategia pasivă de apărare a Franţei, şi angajamentul simbolic al Angliei în războiul continental era o remiză.

Pe 6 Octombrie 1939, Hitler s-a adresat Reichstagului, cerând o conferinţă a păcii. Însuşi Chamberlain a admis în jurnalul său că Führerul a prezentat nişte „propuneri foarte atractive." Roosevelt însă, a pus presiune pe Britanici să permită un „al doilea München (tratat)."[232] Göring, omul numărul doi al lui Hitler, s-a întâlnit cu consulul general în Berlin pe 9 Octombrie şi a îndemnat ca FDR să medieze discuţiile de pace. Oferind să călătorească în mod personal către Washington pentru a reprezenta Germania în negocieri, Göring a exprimat dorinţa Berlinului de a restabili independenţa Poloneză şi Cehă ca şi o demonstraţie de buna credinţă.[233] Roosevelt în mod formal a refuzat să arbitreze o încetare a focului. În cursul unei conferinţe de presă în acea lună, el a descris oferta Germană ca şi un produs al subordonaţilor anonimi ai ministerului de propagandă al Reichului şi fără substanţă.[234]

Doi magnaţi Americani au vizitat Germania în Octombrie, sperând să deschidă drumul către negocieri. Pe 19, Göring i-a spus lui James Mooney, un executiv senior al firmei General Motors, „Dacă astăzi am putea încheia un tratat cu Englezii, mâine vom arunca Rusia şi Japonia peste bord."[235] Göring din nou a oferit restabilirea statelor Polonez şi Ceh lui William Davis, un magnat Texan de petrol într-o vizită semi-oficială în Berlin. Până şi ziarele Americane au recunoscut că luând în consideraţie ostilitatea vocală a lui Roosevelt faţă de Germania, ca Germanii să îl nomineze pe el şi să-i accepte judecata ca şi arbitru într-o conferinţă de pace era o concesiune generoasă.[236] La întoarcerea către casă, Davis nu a reuşit să obţină o audienţă cu preşedintele. Hull i-a luat paşaportul, pentru a-l preveni pe Dl. Davis din a se reîntoarce către Europa şi a interfera cu progresul războiului.[237]

În Varşovia, personalul lui Ribbentrop a adunat corespondenţa antebelică dintre Varşovia şi misiunile sale în Washington, Londra, şi Paris. *Völkischer Beobachter* a publicat conţinutul pe 27 Octombrie. Editorul său a rezumat, „Documentele Poloneze dovedesc că diplomaţia lui Roosevelt poartă o semnificativă, dacă nu chiar cea mai mare responsabilitate pentru izbucnirea războiului Englez. Documentele Poloneze de asemenea contravin afirmaţiilor propagandei Anglo-Saxone cum că schimbarea majoră în politica democratică către încercuire şi apoi către război nu a avut loc până la mijlocul lui Martie 1939, adică după ocupaţia Germană din Praga. Rapoartele ambasadei despre intrigile lui Bullitt sunt fără excepţie predate înainte de această dată magică. Sunt datate de fapt începând fix după pactul din München, ce a fost acceptat nu

doar de către naţiunile Europei ci şi de înşişi semnatarii democratici drept un instrument al păcii, şi nu privit ca şi un exemplu de vreo „agresiune”.[238]

O scrisoare spre exemplu, era datată 8 August 1938, de la statul major către Beck. Rezuma asigurările făcute de Britanici şi de reprezentanţii militari SUA în Portugalia către ofiţerii de armată din ambasada Poloneză de acolo: „Locotenentul N. Chamberlain, membru al misiunii militare Britanice, a spus, 'Noi ştim că Germania şi Italia mint. Împreună cu ofiţerii tineri din personalul nostru eu sunt de părere că ar trebui să pornim războiul imediat.'” Remarci de către reprezentantul naval American, Comandantul Gade, autorul raportului ambasadei Poloneze a rezumat astfel: „În prezent posibilităţile de ajutor rapid pentru Marea Britanie şi Franţa sunt studiate în America. Trebuie conclus că ajutorul nu va fi trimis precum în Războiul Mondial, de abia după un an când primii soldaţi Americani au intervenit activ, ci în cursul a şapte până la zece zile. Imediat ce începe războiul 1.000 de avioane vor fi trimise.” Ofiţerul de personal Polonez l-a descris pe Gade drept „un bărbat ce se bucură de încrederea lui Roosevelt şi este un prieten personal al acestuia. El este foarte neprietenos faţă de Germania. În mod personal el este foarte avut.”[239]

Un alt document adus la lumină de către Germani era un raport al Contelui Jerzy Potocki, fostul ambasador al Poloniei în Washington, despre o conversaţie ce el avuse cu Bullitt în Noiembrie 1938: „Despre Germania şi Cancelarul Hitler, el (Bullitt) a vorbit vehement şi cu mare ură. El a spus că numai energia de la sfârşitul războiului va pune capăt unui viitor mare expansionism German. La întrebarea mea despre cum vizualiza acest viitor război, a răspuns că, înainte de toate, Statele Unite, Franţa şi Anglia trebuie să se reînarmeze enorm pentru a fi în măsură să facă faţă puterii Germane. Doar atunci, când momentul este copt, a declarat Bullitt mai apoi, va fi în stare individul pentru decizia finală. L-am întrebat în ce fel se va ridica conflictul, din moment ce Germania cel mai probabil nu ar ataca Anglia sau Franţa. Pur şi simplu nu puteam vedea punctul de start în această speculaţie... În răspuns la întrebarea mea dacă Statele Unite ar lua parte în aşa război, el a spus, 'Fără dubiu da, dar numai după ce Marea Britanie şi Franţa şi-au făcut prima mişcare!'”[240]

Ribbentrop a prezentat scrisorile originale ale politicii externe Poloneze înaintea presei internaţionale pentru inspecţie. Redactorul ediţiei Americane a publicaţiei Cartea Albă Germană, ce a publicat 16 dintre scrisori în Engleză, a conclus, „Este probabil că sunt documente autentice. Aceasta este opinia

multor corespondenţi din Washington, inclusiv Sir Willmott Lewis de la *Times* din Londra, care ar fi de aşteptat să fie sceptic în privinţa lor."[241] Roosevelt şi Hull au declarat public că documentele Poloneze sunt false.

În acest timp, Casa Albă s-a concentrat pe convingerea Congresului de a modifica legea neutralităţii din 1937. Legea impunea un embargo pe vânzarea materialelor de război către beligeranţii din Europa. Deja în Septembrie, preşedintele reuşise să obţină o relaxare parţială a restricţiilor. Ca şi rezultat, producătorii de armament din SUA au vândut Franţei armament în valoare de 4.429.323 de dolari în acea lună, şi 1.422.800 de dolari către Anglia.[242] Partea Germaniei din cumpărările de armament din America, conform Buletinului Departamentului de Stat din 28 Octombrie 1939, era de 49 de dolari.[243] Până la finalul lui 1940, Britania cumpărase 2,7 miliarde în armament de la Statele Unite. Roosevelt i-a spus unui membru al cabinetului, „Am muls vaca financiară Britanică, care a avut mult lapte la un moment dat, dar care acum a devenit aproape uscată."[244] Preşedintele a speculat cum să-i ţină pe Britanici în război „până provizia lor de dolari se termină."[245]

Giselher Wirsing, un editor al revistei populare Germane *Signali,* a făcut această observaţie despre arsenalul democraţiei: „Afacerea de armament a crescut într-una din cele mai mari escrocherii din istoria Americană şi a adunat miliarde în profituri prin această „afacere a morţii." În decursul lui 1940, a avut loc o creştere enormă în dividende. Conform unei expoziţii a *National City Bank* în New York, profitul pur al aproximativ 2.600 de companii cu deţinători de acţiuni în 1940 a ajuns la 4.253 de milioane de dolari, comparativ cu 3.565 de milioane de dolari în 1939. Când considerăm că afacerea propriu zisă de vânzare de armament nu a început până în 1940, atunci poate fi presupus că marginea de profit estimată pentru 1941 va fi cu 40% peste cea din 1939."[246] Deputatul Fish şi-a amintit, „Cabinetul de război al lui Roosevelt a avut o mare cooperare cu presa puternică din Est, în principal pentru război... propaganda pro-război era în predominant finanţată de către bancherii internaţionali, producători de armament, şi afacerile mari, numeric puţini ca număr, dar extrem de puternici ca resurse financiare şi control asupra unei vaste publicităţi şi propagande."[247] Părintele John McNicholas, Arhiepiscopul din Cincinnati, a remarcat în Ianuarie 1941, „10% din poporul nostru forţează prin şiretlic Statele Unite într-un conflict global, în timp ce majoritatea de 90%, ce este pentru pace, stă deoparte tăcută şi neajutorată."[248]

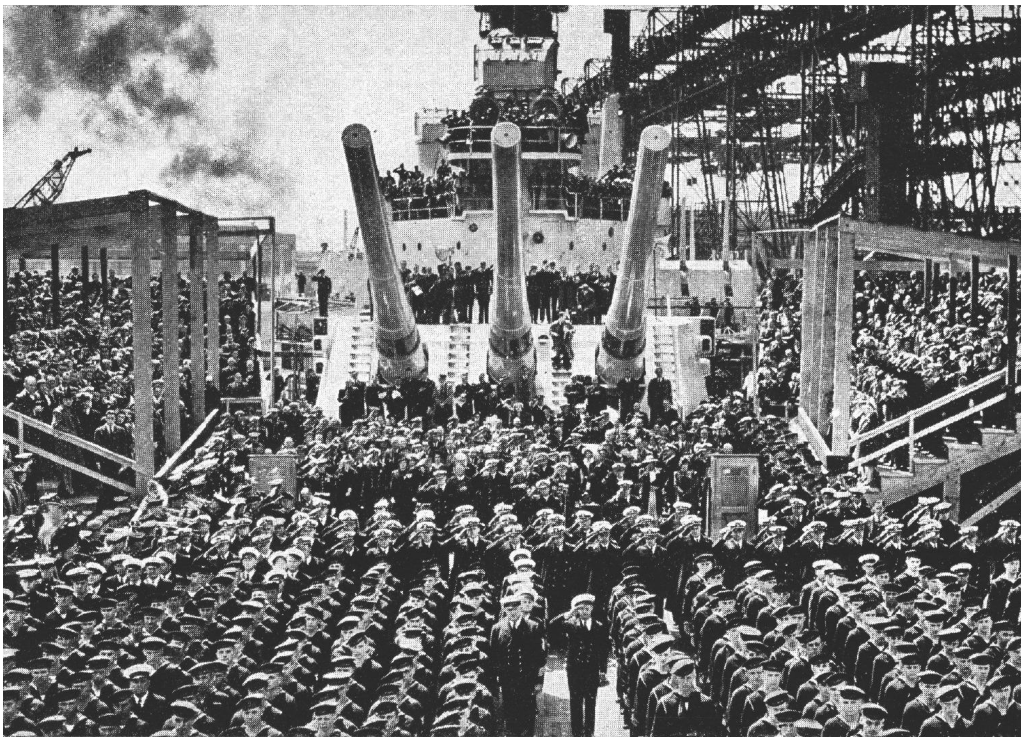

Inamicul Germaniei din Atlantic: Marina Statelor Unite ale Americii. Această poză a unei ceremonii la bordul unei nave de luptă Americane a apărut într-o publicaţie Germană, descriind forţele armate ale Americii drept „atuul lui Roosevelt."

Odată ce Congresul a uşurat restricţiile asupra vânzărilor de armament către beligeranţi, America oferea suport logistic ca Anglia să continue războiul. Sub conducerea lui Washington, ţările Emisferei Vestice au proclamat o zonă de apărare nautică către sud pornind de la Canada. Această zonă, 500 de km până la 1600 de km lată în unele locuri, era exclusă de la operaţiunile de luptă a puterilor combatante. Hitler şi-a ordonat flota navală să evite atacul vaselor comerciante Britanice din această zonă. Aceasta a redus substanţial benzile maritime pe care Flota Navală Roială Engleză trebuia să le patruleze pentru a proteja nave de marfă în drum spre Britania. Nave de război din SUA au ajutat

în definitiv cu protejarea convoaielor, monitorizarea submarinelor Germane, raportarea constatărilor lor către Flota Navală Roială.[249]

În Septembrie 1941, Roosevelt s-a decis să devină „mai provocator," adăugând că dacă Germanilor „nu le place, pot ataca forţele Americane." El a ordonat navelor SUA „să atace orice submarin German ce se arată, chiar şi dacă era la 300 sau 500 de km depărtare de convoi."[250] În trei incidente separate în Septembrie şi Octombrie, distrugătoare Americane în patrulă anti-submarin s-au confruntat cu submarine Germane. Într-una din întâmplări, *USS Greer* a asistat un bombardier Britanic într-un atac cu încărcătură de adâncime împotriva lui U-652. Bombardat timp de patru ore, submarinul în sfârşit a lansat două torpile împotriva atacatorului său.[251] Nava *Greer* s-a retras din luptă în definitiv. Roosevelt a spus publicului American într-o adresare prin radio pe 11 Septembrie, „Vă spun pe faţă că submarinul German a tras primul asupra distrugătorului American fără avertisment şi cu intenţia de a-l scufunda... Noi nu am căutat niciun război prin împuşcare cu Hitler."[252] Departamentul Naval a refuzat să ofere Senatului jurnalul de bord al navei *Greer*.[253]

Hitler şi-a ordonat submarinelor să evite confruntări cu Marina SUA şi să tragă doar în auto-apărare. Conform unui sondaj de opinie Gallup, 87% din Americani se opuneau intervenţiei într-un război European, iar în acea eră Congresul încă avea mulţi reprezentanţi ce îşi înţelegeau datoria de a respecta dorinţele majorităţii.[254] Roosevelt nu putea declanşa în mod arbitrar un război împotriva Germaniei. Decât dacă inamicul trăgea primul foc, iar Hitler se ferea de incidente, America avea să rămână pe margine: un partener tăcut în efortul de război al Aliaţilor. Preşedintele prin urmare a căutat ceea ce un istoric American a descris ca şi „uşa din spate către război"; să provoace un conflict cu aliatul Germaniei, Japonia.

Ca şi Germania, Japonia era o ţară ce se baza enorm pe importuri. Războiul European îi reduse serios comerţul. Ca şi rezultat, Japonezii depindeau de comerţ crescând cu Statele Unite. Susţinând China în războiul său împotriva Japoniei, Roosevelt a impus variate embargouri asupra imperiului de pe insulă. Pe 10 Octombrie 1940, secretarul marinei i-a spus Amiralului James Richardson, comandantul suprem al flotei, că preşedintele vrea nave Americane mobilizate „de-a lungul Pacificului de vest în aşa mod încât să facă imposibil ca Japonia să mai ajungă la sursele sale de provizie."[255] Richardson a obiectat că distribuirea marinei SUA într-un mod aşa vulnerabil împotriva unui

adversar maritim formidabil, ar fi fără noimă militară. Roosevelt a abandonat ideea.

Considerând URSS amenințarea mai mare, Tokyo a căutat o înțelegere cu Statele Unite. În Noiembrie 1940, Ministrul de Externe, Yosuke Matsuoka l-a întrebat pe Episcopii James Walsh şi Pater Drought ai Societăţii Misionare Catolice din Maryknoll, New York, să transmită propunerea sa de pace către Washington. Întâlnindu-se cu preşedintele şi cu secretarul de stat pe 23 Ianuarie 1941, emisarii au transmis dorinţa Japoniei de a negocia, anulând pactul ei cu Germania, evacuându-şi armata din China, şi respectând suveranitatea Chineză.[256] La sfârşitul întâlnirii de două ore, Roosevelt şi Hull au agreat să considere propunerile. Walsh şi Drought nu au auzit nimic mai apoi de la Casa Albă.

În Februarie, Tokyo l-a numit pe Amiralul Kichisaburo Nomura, care se cunoştea cu Roosevelt din Primul Război Mondial, ambasadorul către Statele Unite. Întâlnindu-se cu preşedintele pe 14, şi în decursul a 40 de sesiuni în cu Hull în următoarele câteva luni, Nomura nu a reuşit să ajungă la un compromis cu administraţia din SUA. Washington a fost de fapt mai interesat în propunerea de acţiune oferită pe 7 Octombrie 1940, de către Locotenent Comandantul Arthur McCollum. Acest memorandum declara, „Agresiune maritimă rapidă împotriva Japoniei din partea Statelor Unite ar face Japonia incapabilă de mai oferi ajutor Germaniei şi Italiei în atacul lor împotriva Angliei. ...Este în interesul Statelor Unite de a elimina amenințarea Japoniei din Pacific cu prima ocazie."[257]

McCollum a sugerat printre alte lucruri, ca America să „pună embargo complet asupra oricărui comerţ SUA cu Japonia, în colaborare cu un embargo similar impus de Imperiul Britanic," şi să facă presiuni asupra Olandezilor pentru ca ei să „refuze să dea curs cererilor japonezilor de concesii economice nejustificate, în special în ceea ce priveşte petrolul." McCollum a avertizat, „nu este crezut că în starea prezentă de opinie politică, guvernul Statelor Unite este capabil să declare război împotriva Japoniei fără mai mult zgomot." Autorul a prezentat un program în 8 puncte pentru a-i provoca pe Japonezi: „Dacă prin aceste mijloace Japonia ar putea fi dusă la a comite un act evident de război, cu atât mai bine. În orice caz, noi trebuie să fim complet pregătiți să acceptăm amenințarea de război."[258] În Noiembrie 1941, Secretarul de Război, Henry Stimson, a speculat în jurnalul său despre cum să manevreze Japonia în „a trage primul foc fără a permite prea mult pericol asupra noastră."[259]

Fără de ştirea Congresului, Hull a oferit un ultimatum antagonist negociatorilor Japonezi pe 26 Noiembrie. El însuşi a mărturisit, „Nu aveam niciun gând serios că Japonia ne va accepta propunerea."[260] Termenii, dacă Tokyo i-ar fi acceptat, ar fi slăbit substanţial poziţia Japoniei în Estul Îndepărtat , în special cu privire la China şi Rusi, încât erau inacceptabili.[261] Japonezii au răspuns prin a deschide ostilităţile împotriva bazelor SUA şi Britanice din Pacific. Infamul atac aerian asupra bazei navale SUA din Hawaii, purtat de către 350 de bombardiere şi avioane de luptă Japoneze pe portavioane, a provocat opinia publicului American şi a Congresului de a intra în război.

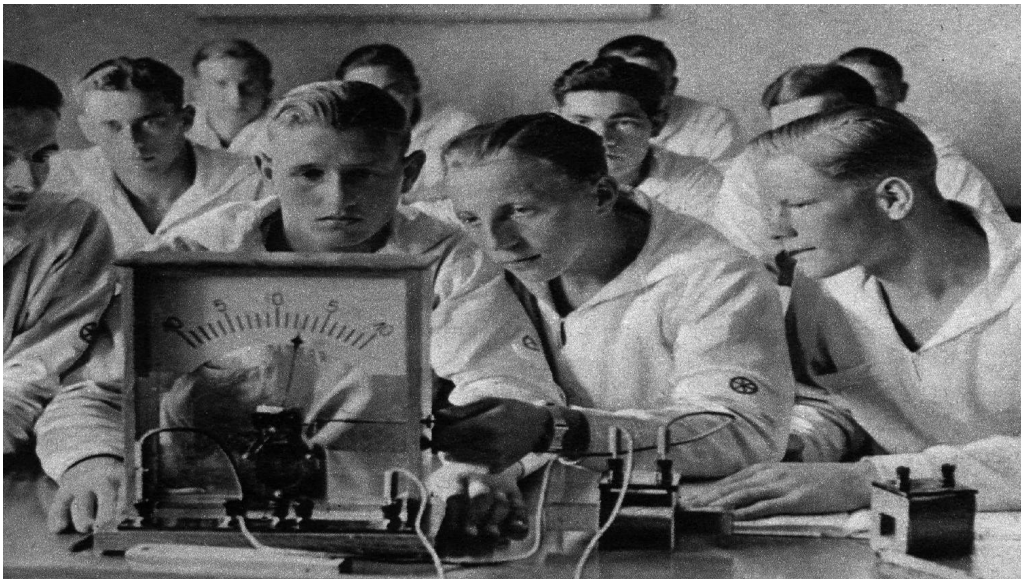

Marinari Germani iau instrucţiuni în şcoala de război submarin. Ei aveau să fie primii dintre compatrioţii lor ce să se lupte împotriva forţelor militare SUA.

Pactul Celor Trei Puteri conclus de Germania cu Italia şi Japonia în Septembrie 1940 a fost o alianţă defensivă. Nu obliga Reichul să declare război asupra Statelor Unite, din moment ce Japonia a dat prima lovitură. Japonezii spre exemplu, nu făcuseră ceva pentru a-i ajuta pe Germani în războiul lor împotriva Uniunii Sovietice ce răgea de şase luni. Dar navele de război Americane luau parte la luptele din Atlantic. Avocaţi federali determinaseră că schimbul lui Roosevelt din Septembrie 1940 de 50 de distrugătoare pentru

baze Britanice în Caraibe şi Newfoundland nu încălca doar legi Americane, ci prin lege internaţională acesta punea SUA într-o stare tehnică de război cu Germania.[262]

Influenţa principală asupra considerărilor lui Hitler era situaţia din Est. În decursul verii lui 1941, forţele armate Germane avansaseră departe în Rusia, câştigând victorii impresionante împotriva Armatei Roşii. Rezistenţa Sovietică perseverentă, liniile de provizii Germane supra extinse şi o iarnă severă au forţat apoi invadatorii pe defensivă. Un alt factor a contribuit schimbării în iniţiativă în favoarea Ruşilor: susţinerea logistică din Statele Unite. La mai puţin de cinci săptămâni după ce Germania a invadat URSS, emisarul lui Roosevelt, Harry Hopkins, era în Moscova oferind ajutor lui Stalin: „Preşedintele îl priveşte pe Hitler ca şi inamicul întregii omeniri şi prin urmare doreşte să ajute Uniunea Sovietică în războiul ei împotriva Germaniei."[263] Fără să ceară vreo plată de orice fel, şi în ciuda protestelor Armatei SUA, Roosevelt a pus prioritate pe aprovizionarea maritimă Ruşilor cu cantităţi imense de material de război. Stalin a mărturisit în 1943 că fără ajutorul American, „noi am pierde războiul."[264]

Hitler credea că singurul mod de a redobândi iniţiativa împotriva acestui mastodont militar era prin a opri fluxul de provizii din partea Americii. Războiul nerestricţionat de submarin putea reteza căile vitale maritime ce ţineau forţele Sovietice efective în luptă. Comandanţii săi de submarine erau încă sub ordine de a nu ataca navele Americane şi de a evita zona de securitate expansivă a Atlanticului de Vest. Aceste ordine nu doar că preveneau marina Germană din a întrerupe transporturile de armament către Anglia şi Rusia, dar demoralizau echipajul submarinelor deopotrivă. Declararea războiului asupra SUA ar elibera marina Germană să lupte în Atlantic fără mănuşi, şi ar cumpăra timp pentru ca armata să comită o altă împingere majoră împotriva Rusiei în sezonul de campanie din 1942.[265] Împotriva sfatului lui Ribbentrop, Hitler a declarat război pe 11 Decembrie 1941. Asta a dobândit Germaniei un avantaj tactic temporar.

Reichstagul s-a adunat pe 11 pentru a auzi anunţul Führerului. El a recapitulat istoria relaţiei slabe a ţării sale cu Washington, începând cu discursul de carantină a lui Roosevelt din 1937, trecând prin promisiunile preşedintelui către Polonia în 1939, şi în final operaţiunile Marinei SUA în numele Britaniei. Hitler de asemenea a oferit o comparaţie personală cu propria sa experienţă ca şi soldat de luptă în Primul Război Mondial cu cea a lui

FDR, ce pe atunci fusese subsecretar al marinei: „Roosevelt vine dintr-o familie super bogată, aparţinând din start acelei clase de oameni a căror naştere şi fundal pavează calea către avansare într-o democraţie. Eu însumi eram doar copilul unei mici şi sărace familii, şi a trebuit să mă lupt în viaţă prin muncă grea şi voinţă personală.

„Când Primul Război Mondial a venit, Roosevelt a găsit un loc sub umbra lui Wilson şi a simţit războiul din sfera acelora ce culeg profit din urma războiului. El prin urmare cunoştea doar consecinţele plăcute ale lupte dintre naţiuni şi state; acelea ce oferă oportunitatea de a face afaceri în timp ce altul sângerează. Eu nu am fost unul din aceştia ce face istorie sau afaceri, ci unul ce pur şi simplu executa ordine. Ca şi soldat obişnuit am încercat să îmi fac datoria înainte inamicului în aceşti patru ani, şi evident m-am întors acasă din război la fel de sărac pe cât eram când am intrat în el în toamna din 1914. Am împărtăşit soarta milioanelor. Dl. Franklin Roosevelt şi-a împărtăşit-o pe a lui cu aşa-zişii zeci de mii de sus. În timp ce Dl. Roosevelt îşi încerca deja mâna la speculaţie financiară... Eu, împreună cu alţi sute de mii, zăceam încă într-un spital."[266]

Flota Germană de submarine şi-a lansat prima operaţiune coordonată, *Paukenschlag* (Bătaia), împotriva navelor Americane pe 13 Ianuarie 1942. La bilanţul lunii, Germanii scufundaseră 49 de vase de comerţ în Atlantic şi Marea Nordică. Ei au numărat 84 de vapoare în timpul unei a doua ofensive nautice în Martie. Până la sfârşitul lui 1942, submarinele îndepliniseră cinci operaţiuni majore, scufundând 1.160 de nave cu un total de 6.266.215 de tone.[267] Ei au ţintit şi convoiuri îndreptate către porturile Engleze cât şi cele ce livrau provizii portului Sovietic, Murmansk. Aceasta a adus nişte uşurare armatelor Germane ce luptau în Est. Pe termen lung însă, Americanii au construit mai multe nave decât puteau torpila submarinele. În timp ce ofensiva împotriva Rusiei din vara lui 1942 şi-a pierdut impulsul, Germania a devenit prinsă în „cleştele est-vestic" precum Hitler se temuse.

Capitolul 5
Misiunea Reichului

Waffen SS

Naţiunile menţin adesea trupe de elită pentru a augmenta forţele militare obişnuite. Acestea servesc pe post de gardă personală pentru conducător, comit funcţii ceremoniale, iar pe timp de război se mobilizează unde lupta este cea mai grea. De la Nemuritorii Perşi şi Pretorienii Romani ai Lumii Antice, de-a lungul erelor formaţii de elită susţin tradiţiile de putere în luptă şi loialitate. În al Doilea Război Mondial, *Chasseurs Alpins* ai Franţei, Marina Roială Britanică, diviziile Sovietice de Gardă şi Corpul Puşcaşilor Marini al SUA erau printre unităţile ce purtau acest statut select.

În plus faţă de diviziile prestigioase de armată, *Brandenburg, Feldherrnhalle* and *Grossdeutschland*, cât şi cele de paraşutişti, Germania mobiliza o întreagă ramură de serviciu de forţe terestre de elită: Waffen (înarmat) SS. A evoluat din patru regimente antebelice de securitate internă într-o trupă de primă linie neînfricată şi respectată. Provoca politica oficială şi dogma Germană şi au ajutat în a introduce modificări semnificative. Considerând supunerea faţă de autoritatea statului ce este în mod obişnuită antrenată în sistemele militare, aceasta era o sursă neobişnuită de reformă politică şi socială. Maturarea Waffen SS demonstrează cum concentrarea Naţional Socialismului pe iniţiativa personală a creat oportunitatea pentru flexibilitate şi dezvoltare la o scară fără de precedent.

SS îşi găseşte originea în primii ani ai NSDAP. Mai puţin de 100 de bărbaţi formau „Trupa de Şoc Adolf Hitler" în München în 1923. Aceasta era o gardă de corp personală recrutată din bărbaţii SA ce arătau loialitate personală Führerului. Membrii săi posedau în general înţelegere mai înaltă a obiectivelor politice ale mişcării decât SA de rând. Trupa şi-a primit numele final, *Schutzstaffel* (Eşalonul de Protecţie), în Aprilie 1925. A menţinut o disciplină strictă şi o afiliere mică şi selectivă. Heinrich Himmler a devenit şeful SS în Ianuarie 1929, şi s-a dovedit a fi un organizator talentat şi o provocare pentru rivalii din partid. Odată ce Hitler a obţinut puterea în 1933, Himmler a urmărit înrolarea persoanelor afluente, precum afacerişti de succes şi aristocraţi, pentru a înălţa prestigiul organizaţiei. Contribuţiile private printr-un program

public de sponsorizare au ajutat în finanţarea administraţiei. SS a crescut de la 280 de membrii în 1929 la 52.000 până la 1933.[1]

Un ofiţer de poliţie din Berlin promovează cu o strângere de mână membrii gărzii de elită NSDAP, SS, pentru a asista în aplicarea legii ca şi o precauţie împotriva unei potenţiale revolte Marxiste imediat după ce Hitler a devenit Cancelar.

Problemele de securitate naţională au dus la formarea unei ramuri militare SS. Când Hitler a devenit cancelar, comuniştii încă erau numeroşi în Germania. Ei au jefuit 150 de tone de explozibili, dintre care doar 15 tone fuseseră recuperate de către poliţie până la jumătatea lui Martie 1933.[2] Exilatul comunist, Wilhelm Pieck, a emis o proclamaţie în Septembrie, chemând la o grevă generală şi o „insurecţie înarmată a majorităţii proletariatului German”

pentru a doborî „dictatura Hitler."[3] Poliția nu erau nici echipați nici antrenați pentru a represa o posibilă răscoală. Armata Germană nu era adaptată psihologic pentru a purta un război urban împotriva elementelor populației indigene.

După discuții cu Ministrul de Război, Werner von Blomberg, Hitler a decis că sarcina de a combate potențiale tulburări civile ar trebui plasată unei formații din partid. Decretul lui Blomberg din 24 Septembrie 1934, și-a definit scopul drept „pentru misiuni speciale, de politică internă, încredințate de Führer SS-ului."[4] Aceasta a fost nașterea Waffen SS, intitulată oficial *Verfügungstruppe* între 1935 și 1940. Abreviată VT, expresia se traduce „Trupe Disponibile," adică gata pentru mobilizare imediată. Hitler însuși a declarat, „SS *Verfügungstruppenu* este nici parte din forțele armate și nici din poliție. Este o trupă înarmată permanentă disponibilă exclusiv pentru uzul meu."[5]

VT consista în *Leibstandarte*, garda de corp a lui Hitler bazată în Berlin ce păzea clădiri publice, aeroporturi și comitea funcții ceremoniale, regimentul *Deutschland* era în garnizoană în München, regimentul *Germania* în Hamburg, plus un batalion de ingineri în Dresden și un batalion de semnale în Berlin. Un al patrulea regiment de infanterie motorizată, *Der Führer,* adunat în Viena în 1938. Cu aprobarea armatei, SS a stabilit o academie militară pentru a antrena ofițeri VT în Bad Tölz în Octombrie 1934. Generalul Paul Hausser, ce se retrase din armată în 1932, a primit un comision pentru a fonda o a doua școală în Brunswick. Fiecare instituție oferea o programă de zece luni ofițerilor. Plata soldatului VT era aceeași ca și cea a armatei obișnuite. Adăugând un regiment de artilerie, cât și unul anti-aerian, anti-tanc, și batalioane de recunoaștere, VT număra 18.000 de bărbați până la Mai 1939.[6] Cu toate că armata asista în instrucție, antrenamentul VT se separa de convenția militară. Comandanții săi seniori fuseseră ofițeri juniori în Primul Război Mondial. Ei au văzut cum luptele pentru material decimaseră cadrul de lungă durată al armatei, format din ofițeri profesioniști bine pregătiți, subofițeri și rezerviști. Calitatea personalului a scăzut în timp ce înlocuitori antrenați pe fugă au umplut golul. Statul Major a eșuat să rupă blocajul războiului din tranșee. Regimentele de pe linia dintâi începuseră să formeze unități mici și independente numite trupe de șoc. Acestea s-au reantrenat în spatele liniilor pentru a se lupta în strânsă coordonare folosind aruncătoare de flăcări, canistre de fum, mitraliere, pistoale, și grenade. Ofițerii au arătat îndrăzneală și inițiativă, conducându-și soldații direct în luptă.

Personalul Batalionului Geniu SS se urcă în tren către Nürnberg pentru a fi prezenți la congresul NSDAP din 1936. Bărbații au aceleași tipuri de puști și echipamente care au fost emise în timpul Primului Război Mondial.

Comandantul regimentului *Deutschland,* Felix Steiner, a scris că în timpul Primului Război Mondial, ofițerii „adunau cei mai buni, mai experimentați soldați ce frontul putea să-i ofere... Ei au realizat conceptul trupei de șoc spontană, de asalt rapid, și funcționarea sarcinii micii trupe în cadrul întregii formații. Ei erau de un spirit diferit de cel al maselor mobilizate... Într-o lume a standardizării soldatului, ei au demonstrat că soldații mai bine antrenați, special aleși, și stăpâni peste tehnologia militară a timpurilor, erau nu doar egali unei mase colective de soldați, ci erau superiori acesteia.”[7]

După Primul Război Mondial, Statul Major German s-a întors la conceptul antebelic de o armată profesională și disciplinată fără vreun accent particular asupra improvizației. Cu toate că armata încă antrena ofițeri la nivelele de

comandă inferioare să ia iniţiativa şi să fie decisivi în luptă, programul nu includea formarea trupelor de şoc. Steiner a exploatat comparativa independenţă a VT pentru a dezvolta o forţă de luptă contemporană mai puţin constrânsă de regimul militar obişnuit. „Scopul nu era forma de antrenament Prusac încă practicat parţial de armată, ci antrenarea şi educarea bărbaţilor în a deveni luptători moderni şi independenţi," a scris fostul Căpitan SS Fritz Schütter.[8]

Generalul SS Felix Steiner (stânga) a fost un susţinător al dării de statut egal popoarelor estice. Aici el vorbeşte cu un tânăr căpitan de armată pe frontul de este în primăvara lui 1943.

Cu toate că Steiner recunoştea că armatele în masă sunt un element indispensabil războiului total, el considera formaţiile de elită rapid mobile, distribuite în rândul armatei, decisive, pentru a „împrăştia inamicul prin lovituri rapide ca fulgerul şi a-i distruge unităţile separate." În cuvintele unui istoric programul de antrenament ce Steiner a introdus regimentului *Deutschland* „a rupt proeminenţa antrenamentului mecanic din barăci."[9]

Educaţia fizică de asemenea a jucat un rol semnificativ în VT. Promova conceptul de „soldat-atlet". Sporturi competitive au suplinit calistenie şi marşuri forţate drept concentrarea antrenamentului. Personalul înrolat concura împotriva ofiţerilor şi subofiţerilor lor în competiţii sportive. Scopul era nu doar să-i sudeze pe lideri şi urmaşi într-o unitate coezivă de luptă. Îi învăţa de asemenea pe ofiţeri să se bazeze pe abilitatea lor de comandă şi tăria de caracter pentru a dobândi încrederea şi respectul bărbaţilor, mai degrabă decât obişnuita distanţare şi disciplină strică a protocolului militar. În acelaşi spirit, VT a renunţat la practica soldaţilor de a se adresa ofiţerilor cu "domnule" sau a vorbi în a treia persoană. Prin astfel de paşi, „relaţia dintre conducere şi bărbaţi a devenit mult mai personală şi în definitiv mai strânsă."[10] Ofiţerii şi bărbaţii luau masa împreună în aceeaşi sală de mese.[11]

Pastor Karl Ossenkop, un fost Căpitan de armată transferat în Waffen SS, şi-a amintit, „contrar armatei, diferenţa de rang nu era o barieră ce separa omul de om. Nu era nicio structură pedantă susţinută de frică de pedeapsă. Aceasta nu a dus la o lipsă de disciplină, ci la o disciplină voluntară cum rareori am experimentat. Nu era nicio constrângere şi absolut nicio anxietate. Bine cunoscuta eficienţă în luptă nu a izvorât din supunere oarbă pentru ordinele unui superior... În această unitate cineva se simţea complet liber."[12] Un fost director al academiei Tölz a rezumat, „Autoritatea ofiţerilor, care abia erau mai în vârstă decât soldaţii, se sprijinea mai mult pe stima pentru caracterul lor, prestaţia, şi grija pentru bunăstarea soldaţilor lor."[13] Un soldat în regimentul *Germania* în 1937 şi viitor ofiţer, Heinrich Springler, a scris următoarele despre primul său comandant de pluton: „El nu era doar un instructor militar, ci ne călăuzea în a cultiva o purtare personală decentă, perceptibilă în interior atât cât şi în exterior. În tot timpul ca şi recrut, nu l-am auzit vreodată să ţipe sau să înjure soldaţii."[14]

Fostul ofiţer de Stat Major, Hausser, a modelat instruirea academiei Brunswick pentru a fi similară instituţiilor armatei. Cele două SS *Junkerschulen* sau, Şcoli pentru Tineri Domni, desemnau prioritate principală pregătirii de candidaţi pentru operaţiunile de teren şi comanda tactică de luptă. Instructorii de asemenea puneau accent pe dezvoltare de personalitate. Conform scrierii Colonelului Richard Schulze, „Scopul Şcolilor de Tineri era să producă bărbaţi de un caracter rafinat, neînfricat, cavaleresc cu un simţ nepătat de onoare şi supunere, manifestarea de bunăvoinţă, camaraderie, şi dorinţa de a accepta responsabilitatea personală. Purtare impecabilă în public şi cultivarea valorilor

de familie erau de asemenea cerinţe necesare."[15] Personalul îi încuraja pe cadeţi să exprime o purtare respectuoasă, dar niciodată servilă, faţă de superiori. VT îi educa pe ofiţerii de teren să dea dovadă de îndrăzneală, precum şi de iniţiativă.

Regimentul SS-VT *Deutschland* face paradă în Nürnberg pentru un congres NSDAP.

Doar bărbaţii ce serviseră deja în ranguri puteau primii o invitaţie la Bad Tölz sau la Brunswick. În armata Germană, o diplomă universitară era suficientă pentru ca un aplicant să fie acceptat într-un colegiu de război. Educaţia nu avea nicio influenţă asupra standardelor de înrolare din VT. Mulţi cadeţi de Şcoli de Tineri nu deţineau o diplomă de liceu.[16] Cu toate acestea, instituţiile au absolvit ofiţeri capabili. Istoricul Englez, Gerald

Reitlinger a conclus, „Sub influenţa şcolilor de cadeţi ale lui Hausser, Waffen SS a dezvoltat cel mai eficient sistem de antrenament militar din Al Doilea Război Mondial."[17] Georg Jestady, care făcea parte din Divizia 12 SS Panzer în 1944, a scris aceasta despre bărbaţi sub care a servit: „Am avut ofiţeri superiori fantastici, de la lideri de pluton la comandanţi de batalion şi mai sus, care erau idealuri adevărate pentru soldaţi. Uitându-mă înapoi, pot spune în mod obiectiv că în timpul operaţiunii Normandia, în tot acel infern şi traumă, nu am văzut niciodată vreun ofiţer superior să sufere de o cădere nervoasă sau să-şi piardă cumpătul. Din nou şi din nou, când lucrurile se arătau aşa critice şi lipsite de speranţă, ei au stăpânit situaţia cu calm şi cu prezenţă de spirit."[18]

Când Germania a invadat Polonia în Septembrie 1939, VT a fost plasat sub comanda forţelor armate. OKW a distribuit cele mai capabile formaţii VT printre diviziile de armată participante în campanie. Soldaţii SS au prestat bine în luptă, iar expansiunea şi reorganizarea VT a urmat. Hausser a adunat *Deutschland, Germania, Der Führer,* împreună cu unităţile lor de suport de luptă într-o singură divizie în Octombrie 1939. În aceeaşi lună, SS a transferat 15.000 de oameni din personalul de aplicare a legii pentru a crea Divizia de Poliţie SS. Încă o altă divizie, *Totenkopf* (Capul Morţii), şi-a umplut rangurile în principal cu gardieni ai taberelor de concentrare şi a încorporat Garda de Casă din Danzig. Împreună cu garda de corp a lui Hitler, *Leibstandarte*, ramura militară a SS acum număra 100.000 de bărbaţi.[19] Întreaga forţa s-a mobilizat în campania din 1940 împotriva Olandei, Belgiei şi Franţei, luptând cot la cot cu armata obişnuită.

SS reuşise în a extinde VT, redenumiţi Waffen SS în 1940, prin a muta bărbaţi din alte contingente de sub comanda lui Himmler. Aceasta a fost necesară deoarece OKW, care avea jurisdicţie peste recrutare, a limitat numărul de recruţi indigeni pe care Waffen SS putea să-i recruteze. Pentru a creşte cantitatea diviziilor, şeful recrutării SS, Gottlob Berger, a dezvoltat o sursă proaspătă de forţă de muncă. El a introdus o campanie de încurajare de recrutare printre coloniile etnic Germane expansive din sud-estul Europei. În Mai 1939, 1.080 de membrii ai comunităţii Germane din România au părăsit ţara pentru a se înrola în Waffen SS. Ei au preferat să evite serviciul în armata Română, a cărei ofiţeri discriminau împotriva recruţilor etnic Germani. În timpul războiului, lista de etnici Germani de peste frontiera Reichului ce au servit în Waffen SS avea să crească enorm; peste 60.000 din ei veneau doar din

România.[20] În timp, soluţia lui Berger pentru creşterea numerelor avea să redefinească semnificativ caracterul Waffen SS.

Voluntari Germanici

Un element principal ce determină supravieţuirea unei specii este abilitatea sa de a se adapta mediilor schimbătoare. Această lege naturală se aplică naţiunilor de asemenea. Războiul forţează schimbări abrupte ce necesită rezistenţă şi flexibilitate de dispoziţie pentru a accepta rapid noile condiţii. În timpul lui Hitler, naţionalismul era o influenţă convingătoare. Îi stârnea pe oameni să dea pentru ţara lor, dar menţinea în mod simultan bariere între naţiuni. În pragul celui de-al Doilea Război Mondial, Europa stătea în umbra superputerilor periferice pregătite să-i conteste conducerea sa în afaceri globale. Pentru a-şi afirma independenţa sa economică şi politică şi a îşi păstra identitatea culturală, populaţiile ei aveau nevoie să evolueze către cooperare reciprocă şi tovărăşie. Fostul trezorier Italian, Alberto De Stefani a observat, „Suntem cu toţii convinşi că continuarea acestui naţionalism intransigent, ce nu are nicio înţelegere pentru necesităţile unei politici continentale, întoarce în definitiv Europa împotriva ei însăşi.[21]

Europa s-a stabilit într-o pace nesigură în vara lui 1940, urmând o serie de campanii rapide conduse de Germania împotriva statelor sale vecine. Garnizoanele armatei Germane ţineau Polonia de Vest, Danemarca, Norvegia, Luxemburg, Olanda, Belgia, şi Franţa de Nord. Aliat cu Italia şi favorizat de Spania, Reichul se bucura de asemenea de influenţă economică asupra Balcanilor. Cooperarea cu Germania era necesară pentru un continent puternic şi unificat. Războiul din continuare împotriva Britaniei necesita ca forţele armate Germane să ocupe coasta Nord Atlantică pentru a păzii împotriva posibilelor debarcări Britanice. Prezenţa militară Germană nu era populară cu populaţiile afectate. Englezii de asemenea susţineau mişcări de „rezistenţă" în ţările ocupate, încurajând sabotaj. Ei au antrenat şi au introdus ilegal agenţi, plus arme şi explozibili, în timp ce BBC difuza propagandă anti-Germană desemnată pentru Europa Vestică.

În acelaşi timp, mulţi Europeni priveau victoriile Reichului drept o demonstraţie a formei superioare a statului autoritar. Democraţia nu doar că eşuase să elimine şomajul şi depresia din ultimii 20 de ani, dar o şi dăduse în bară în apărare naţională.

În Dunkirk în Iunie 1940, personalul Trenului de Ajutor *Bayern* al Germanilor oferă mâncare refugiaţilor Francezi.

Societatea Germană plină de spirit şi marţială stârnea admiraţie şi într-o oarecare măsură, admiraţie printre vecinii ei. Dezbaterile parlamentare, scandalurile, lipsa de progres şi conducerea neinspirată asociată cu democraţia părea insipidă prin comparaţie. Marxismul a avut un istoric la fel de neimpresionant. Leon Degrelle, un Belgian ce a servit în definitiv în Waffen SS, a scris că Marxismul „nicăieri nu şi-a atins ţelul promis pentru bunăstarea tuturor, nici măcar în Uniunea Sovietică... Masele largi îl considerau un eşec total în anii 30. Ele au căutat remediul în alte mişcări în masă, ce au încercat să realizeze obiectivele sociale dorite în cadrul ordinii, autorităţii, conducerii ferme, şi devotamentului pentru patrie."[22]

O greşeală în rezultatele guvernelor Vest Europene, din perspectiva conducătorilor, era prestaţia groaznică împotriva Germaniei în 1940. În Norvegia spre exemplu, statul tăia în mod periodic bugetul pentru apărare

între Războaiele Mondiale. Armata nu mai putea să-şi permită să comită exerciţii pe câmp, ofiţerii şi soldaţii primeau antrenament inadecvat,[23] şi nu existau arme anti-tanc pentru infanterie.

Germanii au invadat Norvegia pe 9 Aprilie. Flota navală Germană l-a îndemnat pe Hitler să ia acest pas pentru a opri o plănuită operaţiune Britanică amibiană de a debarca pentru a tăia ruta de tranzit a Reichului pentru import de minereuri strategice din Suedia şi Finlanda prin Norvegia. Forţele Germane au debarcat 100.000 de soldaţi din nave şi avioane. Reacţia indecisă a guvernului Norvegian şi ordine militare contradictorii au aruncat mobilizarea Norvegiei în haos.

Unităţile armatei Norvegiene în retragere au eşuat în a distruge uniform tunele, poduri, sau linii de comunicaţie pentru a încetini avansul inamicului. Unităţile motorizate Germane şi-au realimentat vehiculele la benzinăriile pe care apărătorii le abandonaseră intacte. Unele trupe Norvegiene s-au predat la prima zare de invadatori.[24] Capitala a căzut fără ca un singur foc să fie tras. Regimentul 324 German de Infanterie a aterizat pe un aeroport din apropiere şi a intrat în Oslo în ordine de defilare condusă de fanfara sa.

Forţele armate Germane au ocupat simultan Danemarca. Aceasta pentru a asigura linii de comunicare şi aprovizionare pentru operaţiunile teatrului strategic Norvegian. În fosta lună Ianuarie, Thorvald Stauning, capul guvernului social-liberal al ţării, admise mai mult sau mai puţin în mod public că Danemarca va fi incapabilă să-şi apere neutralitatea.[25] El nu a făcut nimic pentru a îmbunătăţii capacităţile de apărare.

Devreme în dimineaţa din 9 Aprilie, spărgătorul de gheaţă German, *Stettin* şi transportul de trupe, *Hansestadt Danzig,* navigând cu 1.000 de puşcaşi ai Diviziei de Infanterie 198, au debarcat în portul din Copenhaga. Farurile Daneze au iluminat steagul de război German al navelor şi soldaţii de pe punte. Bateriile de coastă însă, nu au tras vreun foc. Aşa cum un Locotenent Danez a spus comisiei parlamentare după război, „Bărbaţii de veghe s-au împotmolit cu tunul şi nu au avut nicio idee ce să facă. Mecanismul era defect, astfel că breşa nu a funcţionat. În timp ce toate acestea se întâmplau, navele deja trecuseră de fort, navigând încet către portul Copenhaga."[26]

Un membru al unui echipaj diferit de baterie de ţărm a spus, „Nu aveam un singur bărbat ce ar fi putut să opereze tunul." Trupele Germane au debarcat nestingheriţi şi au ocupat capitala. În ziua de dinainte, guvernul primise un raport cum că forţe Germane se adunau în Flesburg, un oraş aproape de

frontiera Daneză. Când a început invazia, administraţia Stauning a declarat într-o proclamaţie, „Trupele Germane care debarcă aici au ajuns la un agrement cu forţele armate Daneze. Este datoria popoului să nu reziste împotriva acestor trupe."[27]

Guvernul a ordonat armatei Daneze să se predea. Aceasta a stârnit furie printre soldaţi şi civili deopotrivă. Publicul suspecta că guvernul sabotase apărarea naţională în complicitate cu Germanii. Un Danez şi-a amintit, „Mulţi tineri erau deja dezamăgiţi datorită desfăşurărilor politice din Danemarca de mult timp... Sistemul politic reprezentat de guvern a pierdut în definitiv încrederea noastră."[28]

Olanda, o altă monarhie constituţională, a fost invadată de Germania în următoarea lună. Parlamentul Olandez a subfinanţat armata; deficit de uniforme şi arme de calibru mic au forţat recruţii să poarte o combinaţie variată de tunici militare cu şepci de civili şi deseori să înlocuiască puştile cu bastoane de lemn când ţineau de gardă. Un Olandez a scris, „Datorită dezinteresului general din armată, de asemenea manifestat printre politicieni, niciun cadet nu s-a înrolat în Academia Militară Imperială între 1935 şi 1936."[29]

Soldaţi Germani debarcă fără opunere în portul din Copenhaga pe 9 Aprilie, 1940

Pacifiştii Olandezi au făcut presiuni ca armata să fie desfiinţată. Forţele armate Germane au necesitat doar cinci zile pentru a frânge rezistenţa. Franţa, un pionier al democraţiei, a arătat slăbiciuni ce pot fi atribuite influenţei accentului pus de liberalism pe individ. Locotenentul Pierre Mendès-France

a observat aceasta la întoarcerea sa acasă din Siria cu câteva zile înainte ca Germanii să-i invadeze ţara pe 10 Mai 1940: "Toţi, civili cât şi cei din armată, aveau doar un lucru în minte; să-şi aranjeze chestiunile personale cât mai bine posibil, să treacă prin această perioadă cu puţină pierdere, disconfort, şi cât mai puţin risc sau deloc." Pe 18 Mai, în timp ce armata Franceză deja se clătina înaintea ofensivei Germane, Generalul Gamelin a scris acestea către prim-ministrul Franţei: „Succesul German este în predominant rezultatul antrenamentului fizic şi a atitudinii morale înalte a poporului. Soldatul Francez, cetăţeanul privat de ieri, nu a crezut niciodată că ar fi război. Deseori interesele sale nu treceau mai departe de banca sa, oficiul său sau ferma sa. Înclinat de obicei să critice pe orişicine în autoritate, şi cerând sub pretextul civilizaţiei, dreptul de a trăi o existenţă confortabilă în viaţa de zi cu zi, aceia capabili de a purta arme nu au primit vreodată creşterea morală sau patriotică între cele două războaie ce i-ar fi pregătit pentru drama ce avea să decidă soarta ţării lor."[30]

Pregătiri inadecvate de apărare, conducerea laşă şi deficienţa morală nu erau singurii factori ce cauzau Vest Europenii să-şi piardă încrederea în sistemul parlamentar sau în democraţie. Purtarea Englezilor în timpul luptei a lăsat o impresie negativă. Retrăgându-se de-a lungul Belgiei şi Franţei de Nord către Dunkirk, echipe de demolare ale Forţei Expediţionare Britanice au distrus poduri, depozite, rafinării, depozite de combustibil, instalaţii portuare şi orice altceva care se presupunea că ar putea fi util armatei Germane în înaintare. Un Sergent Belgian a descris, spre exemplu, cum pe 27 Mai soldaţii săi au văzut trupe Britanice distrugând depozite de mâncare: „Ce era cel mai rău era că refugiaţi erau acolo, ce nu mâncase de zile întregi. Ei au privit cum soldaţii Englezi aruncau ouă în pereţii caselor, zdrobeau biscuiţi, şi loveau conserve de mâncare cu topoare iar apoi le aruncau în foc."[31]

Germania şi Franţa au concluzionat un armistiţiu pe 22 Iunie, 1940. Agrementul declara că „guvernul German declară în mod formal guvernului Francez că nu doreşte să folosească flota de luptă Franceză, ce este localizată în porturile Franceze sub supraveghere Germană, în război pentru propriile scopuri." Germanii au recunoscut că Francezii au nevoie de navele de război „pentru a-şi asigura interesele în sfera lor colonială."[32] Pe 3 Iulie, un escadron al Flotei Navale Britanice a navigat de la Gibraltar până la ancorajul Algerian Francez de la Mers-el-Kebir. Englezii au cerut ca flota Franceză de luptă să se deplaseze acolo pentru a-i alătura, pentru a continua să lupte împotriva

Germaniei, sau să-şi scufunde navele. Când Amiralul Francez Marcel Gensoul a refuzat ultimatumul, Britanicii i-au bombardat flota.

Nava de luptă *Bretagne* s-a scufundat, *Provence* şi *Dunkerque* au suferit daune grave, iar atacul i-a costat pe 1.147 de marinari Francezi viețile lor.[33] Avioane cu torpile ale Flotei Regale au atacat portul din nou pe 6 Iulie, ucigând alţi 150 de marinari. Două zile mai târziu, forţele navale Britanice au atacat Dakar, dăunând nava de luptă Franceză, *Richelieu*. Toate acestea au evocat un sentiment puternic anti-Englez de-a lungul Franţei.

Britania şi-a extins blocada sa navală împotriva hrănii pentru a include ţările Europene ocupate de armata Germană, creând poveri pentru populaţiile acestora. Londra a stabilit „guverne în exil" de faţadă pentru aceste state. Acestea aveau politicieni democratici, ofiţeri, şi aristocraţi ce îşi dezertaseră ţara şi fugiseră către Britania, în majoritatea cazurilor când lupta încă se desfăşura. Complet dependente de Anglia pentru existenţa lor, aceste administraţii se presupune că reprezentau interesele adevărate ale Europei.

Statele Unite au urmărit de asemenea influenţarea indirectă a evenimentelor Europene. Pe 9 Februarie 1940, Departamentul de Stat SUA a anunţat un plan economic pentru Europa postbelică. Conform Secretarului de Stat, Hull, America ar sprijini principalele monede Europene prin împrumuturi garantate cu aur. Aceasta ar fi fost presupusă să regenereze comerţul odată ce pacea se reîntorcea. Era aparent că Washington era dornic să eradicheze sistemul internaţional de troc German, în plină dezvoltare, şi să restaureze comerţul în baza aurului ca şi mediu de schimb.

Departamentul de Stat se baza pe sfătuirea bancherilor Americani pentru pregătirea acestui plan, fără a consulta reprezentanţii continentului pentru care era inenţionat. Alte soluţii şi propuneri pentru reconstrucţia postbelică au urmat, precum Carta Atlantică, Planul Keynes, Planul Morgentahu, şi conferinţe economice în Hot Springs în 1943 şi în Bretton Woods, New Hampshire, în Iulie 1944. Sesiunea din Bretton Woods a stabilit Fondul Monetar Internaţional pentru a influenţa şi dacă este posibil să reguleze economiile străine după război, aducând lumea un pas mai aproape de viziunea lui Roosevelt pentru un guvern global. Într-un discurs în Königsberg pe 7 Iulie, Walter Funk, Ministerul Economiei Reichului, a spus economiştilor Europeni, „Astăzi Americanii propun întoarcerea la standardul de aur. Ce înseamnă aceasta, în special considerând acapararea dominantă de aur a acestei ţări, nu este decât o ridicare a dolarului către a fi baza valutelor din toată lumea şi o cerere de

control absolut a economiei lumii."[34] Un diplomat German a punctat, „Discuţiile în ţări neutre şi chiar şi în acestea ce sunt aliate sau prietene cu noi au loc în baza unei premize false. În mare parte trecut cu vederea este faptul că cerinţa pentru implementarea practică a aşa planuri este cucerirea Europei de către cealaltă parte."[35]

Propaganda Germană a capitalizat asupra caracterului subiectiv al acestor programe. *Germanisches Leitheft,* un periodic ce atingea o audienţă largă, Europeană, a întrebat în numărul său din Ianuarie 1941, „Vor determina puteri străine şi forţe străine rasiale soarta Europei pentru totdeauna, sau îşi va forma Europe propriul viitor, prin propria sa vitalitate şi pe propria sa responsabilitate?"[36] Altă publicaţie Germană declara, „Una din principalele deficienţe ale mentalităţii Americanului este că el nu are nicio înţelegere clară a altor oameni. Din acest motiv, el respinge drepturile şi necesităţile lor naturale pentru viaţă cu un flit de mână. El îşi susţine dreptul de a dicta dorinţele sale fără de limită către restul lumii, mulţumită unui simţ fără rival de superioritate, ce este în realitate nimic mai mult decât un efectiv grotesc complex de inferioritate."[37]

Liderii Germani au realizat că pentru a câştiga susţinerea Europeană, ei trebuiau să ofere o alternativă viabilă pentru agenda Anglo-Americană. Cea mai imediată necesitate era să reguleze economia continentală pentru a deveni cât mai autohtonă şi mai cooperativă posibil. Britanicii doreau să înfometeze sau să sărăcească populaţiile statelor de sub ocupaţie Germană, pentru a da un impuls grupurilor de rezistenţă. Werner Daitz, un sfătuitor economic în Ramura de politică Externă a NSDAP, a predat un memorandum în Mai 1940 îndemnând stabilirea unei comisii de comerţ pentru a explora opţiunile Germaniei: „Blocada actuală a făcut inevitabilă necesitatea formării unei economii Europene sub conducere Germană, ca şi o măsură de ajutor de sine a Europei continentale. Noua ordine a continentului European, acest etern pilon de bază a rasei Albe, va găsi în acest fel expresie într-o necesară revitalizare economică şi independenţă. Dacă ne aşteptăm să direcţionăm comerţul Europei, ce este o bază absolut esenţială pentru întărirea economică a continentului European drept ancoră a rasei Albe, noi evident trebuie să nu declarăm public că aceasta este o sferă economică *Germană*. Trebuie întotdeauna să vorbim doar de Europa."[38]

În calitate de putere industrială de vârf, doar Germania putea organiza o economie continentală prosperă şi independentă. Ediţia din Septembrie 1940 a

Nationalsozialistische Monatshefte (Național Socialismul Lunar) declara, „O comunitate Europeană a națiunilor nu va fi stabilită niciodată fără de Reich... Reichul este măreața misiune politică a poporului German. Reprezintă un concept al unei ordini Europene. Elimină influențele străine și păzește împotriva puterilor ostile Europei. Se străduie pentru cooperarea Europeană pe principiul de rudenie etnică, și pe munca productivă ca și substanță și fundație a întregii vieți."[39]

Unul din propagandiștii Germani mai isteți era Maiorul Walther Gehl, care a servit în infanterie în ambele războaie mondiale. El a recunoscut că securizarea influenței țării sale nu depindea de cucerire militară, ci de obținerea susținerii populare a popoarelor vecine. În *Die Sendung des Reiches* (Misiunea Reichului), el a scris că pentru ca Germania să reușească, ea trebuie să se dedice pe sine pentru bunăstarea continentului și nu vice versa: „Cu un simț sacru de responsabilitate pentru viitorul Europei, Germania va încorpora drepturile naturale ale celorlalte popoare în propriile sale ambiții politice, și va păstra o mână protectivă asupra lor, nu una de conducere. Iar protecția sa militară formidabilă este o garanție mai bună pentru perpetuarea suveranității lor culturale decât alianțele anti-Germane comise de popoarele central Europene cu națiuni din afara continentului nostru, din grijă pentru „libertatea" lor."[40]

Germanisches Leitheft a menținut că „Reichul nu înseamnă dominație, ci o responsabilitate și un simț de misiune; nu hegemonie, ci o inspirație unificatoare a clanurilor noastre, a națiunilor particulare și a familiilor înrudite etnic. Nu înseamnă poftă pentru putere, ci disciplină, ordine, conducere și responsabilitate."[41] În acest fel, Germanii cu viziune îndepărtată propuneau nevoia de tranziție de la Reichul German într-un Reich European. Franz Six, director al cercetării ideologice în SS, a scris că „Ascendența rasială comună, în ciuda diferențelor politice și ideologice, este elementul de legătură al națiunilor Europene."[42]

Un Danez și-a adus aminte, „Tinerii receptivi acestei percepții bazate în biologie și-au ajustat corespunzător atitudinea față de alte popoare și națiuni. Aceasta a promovat un simț național și sincer de apartenență împreună. Era punctul de start pentru reînnoirea ideii veche de 1.100 de ani a unei Europa unificată, care până acum nu s-a materializat. Nu era o surpriză că tineri bărbați motivați și idealiști s-au alăturat cu entuziasm și într-un spirit de sacrificiu de sine, dedicându-se în mod personal pe sine pentru a ajuta construi

ceea ce ei credeau că ar fi o Europa mai bună, mai puternică şi mai prosperă, şi pentru a-şi elibera propriul lor popor de ruşinea naţională a unei politici defetiste."[43]

Walther Gehl, un Comandant al unui batalion de infanterie şi propagandist al armatei ce susţinea unitatea Europeană împotriva barierelor naţionaliste rămase pe continent.

Cu aprobarea lui Hitler, SS au stabilit birouri de recrutare în Oslo, Haga şi Copenhaga în Aprilie şi Mai 1940. Câteva sute de voluntari Norvegieni, Danezi, şi Olandezi s-au înscris pentru un curs de antrenament pre-militar. Durând luni de zile, cursul includea trasul cu arme, sporturi, instrucţiuni în limba Germană, şi lecturi ideologice. Efectuat în Kärnten, Germania, de asemenea îi familiariza pe participanţi cu populaţia indigenă. La terminarea cursului, ofiţerii îi invitau pe tinerii Europeni să se înroleze în SS ca şi voluntari Germanici.

Mai presus de atracţia unui continent unificat şi dezamăgirea cu administraţiile democratice anterioare, factori economici au contribuit unei apropieri graduale către Germania. Mulţi Scandinavi şi Vest Europeni au căutat muncă în Reich. Germanii au înregistrat 100.000 de Olandezi ce au migrat şi au găsit slujbe în Germania.[44] Danemarca a înregistrat 147.000 de bărbaţi fără loc de muncă în vara anului 1940.[45] Rata de şomaj era 18%.

Germania a ajutat în revitalizarea industriei în Belgia şi în Olanda prin a promova contracte de armament pentru companiile de producţie de acolo. Atitudinea cooperativă a muncitorilor, printre care mulţi avuseră şefi ce fugiseră către Britania, i-a dus pe Germani către a implementa măsuri pentru a îmbunătăţii condiţiile sociale ale muncitorilor.[46] Şomajul în Franţa, cel mai mare producător străin pentru industria de război Germană, a scăzut la practic

zero până la 1943. Datorită luptelor cu sindicatele comuniste înainte de război, industriaşii Francezi favorizau colaborarea cu Germanii. Ei de asemenea recunoşteau că Franţa şi coloniile ei erau o piaţă prea mică pentru industria modernă şi expansivă a ţării, şi au căutat să cultive o clientelă Europeană.[47]

Şeful politicii externe NSDAP, Alfred Rosenberg, a argumentat într-un discurs că Europenii ar trebui să consimtă faţă de conducerea Germană în afaceri continentale: „O naţiune mai mică nu-şi pierde onoarea prin a se subordona pe sine unui popor mai numeros şi unui tărâm mai larg. Trebuie să recunoaştem legile vieţii pentru a supravieţui. Realitatea vieţii arată că există naţiuni puternice numeric, geografic şi politic şi că există unele mai mici. Acceptarea influenţei unui tărâm ca şi cel al Germanilor, din nou demonstrând înaintea tuturor vechea sa putere după o mie de ani de încercări dintre cele mai dificile, nu este un semn de caracter slab sau onoare îndoielnică, ci o recunoaştere a legilor vieţii."[48]

Armata Germană şi instruit soldaţii în garnizoană în ţările cucerite să asume o postură fermă dar cordială. Ghiduri pentru soldaţi staţionaţi în Danemarca declarau, „Fiecare German în Danemarca trebuie să fie întotdeauna conştient că el reprezintă Reichul German, şi că Germania va fi judecată după purtarea sa. Când vă întâlniţi cu Danezi, evitaţi orice ar putea insulta onoarea naţională Daneză. Femeia Daneză trebuie tratată cu respect. Evitaţi discuţii politice."[49] Aceste circumstanţe au produs beneficii pentru Germani. Conform unui sondaj Gallup din 1947, 40% din Danezi solicitaţi vorbiseră deschis şi pozitiv faţă de Germani. Doar 32% se simţiseră ostili.[50]

Târziu în 1940, Waffen SS şi-a stabilit prima divizie încorporând voluntarii Germanici. Flamanzii şi Olandezii s-au înrolat în regimentul *Westland*, în timp ce *Nordland* recruta Norvegieni şi Danezi. Alăturate de experimentatul regiment VT *Germania*, aceste formaţii s-au unit în divizia 5 Waffen SS *Wiking* (Viking). Lista includea 400 de Finlandezi, plus grupări din Elveţia şi Suedia.[51] Hausser a observat mai apoi, „Ei gândeau mai presus de graniţele propriilor lor state naţionale, către ceva mai înalt, un scop comun."[52]

Un sondaj postbelic al bărbaţilor SS Olandezi ce au supravieţuit rezuma, „După perioada de declin în valori morale din anii 30, mulţi erau atraşi de militărie, cu idealurile sale de disciplină şi ordine, comandă şi supunere... Cei cu educaţie mai bună printre ei erau fascinaţi de către conceptul Reichului cu posibilitatea sa de a consolida toate popoarele Germanice... Într-o luptă împotriva capitalismului şi mai apoi împotriva Bolşevismului, mulţi chiar

priveau fondarea unei coaliţii socialiste a statelor rasial-înrudite ca şi o datorie în sine."[53] Istoricul Israelit, Zeev Stenhell a privit devotamentul lor ca şi dovadă că „poate exista o civilizaţie bazată nu pe naştere sau pe privilegiul averii, ci pe spiritul comunităţii... Această căutare pentru noi valori ce pot garanta coeziunea statului, această respingere a materialismului exercita, împlinea şi influenţa spiritul multor Europeni – şi nu doar a celor mai puţini proeminenţi dintre ei."[54]

Cauza Germană, căutând acceptare printre populaţiile Europene, a obţinut favoare când războiul a izbucnit cu Uniunea Sovietică în Iunie 1941. Hitler a autorizat o propunere Waffen SS pentru a stabilii legiuni naţionale de voluntari din statele vecine pentru a lupta în Est. Deschise pe 27 Iunie, birourile de recrutare au numărat 40.000 de aplicanţi în prima zi. Poliţia de securitate Germană, SD, a circulat o analiză confidenţială către reprezentanţii de frunte ai guvernului Reichului şi NSDAP în legătură cu reacţia în ţările ocupate. În Danemarca, spre exemplu, era raportat că „o reversiune directă în atitudini în favoarea Germaniei. Din ce în ce mai mult, remarcile oamenilor proeminenţi în viaţa afaceristă Daneză şi din grupul clericilor, care fuseseră până acum rezervaţi sau chiar ostili faţă de Germania, indică că îşi schimbă poziţia faţă de Germania acum că aceasta a început lupta pentru civilizaţia Europeană împotriva Rusiei Sovietice... După ce întreaga presă Daneză a publicat o proclamaţie ce încurajează înrolarea în Waffen SS pentru a lua parte în război, aplicaţiile de înrolare în Waffen SS au crescut remarcabil."[55]

Un recrut, de printre 6.000 de Danezi ce serveau în Waffen SS, şi-a amintit cât de mulţi compatrioţi de ai săi se temeau că dacă Germania este înfrântă, „Danemarca ar putea suferi aceeaşi soartă ca şi micile state Baltice; degradarea într-un district militar Rusesc, neutralizare politică, implementare forţată a sistemului economic birocratic comunist, Rusificare graduală, şi deportarea elitei politice şi culturale, cu consecinţe catastrofice pentru substanţa biologică a poporului Danez."[56] Guvernul Danez a fondat *Freikorps Danmark* pe 3 Iulie 1941, ce oferea absenţă autorizată membrilor armatei Daneze care s-au transferat în noua formaţie, fără eliminarea vechimii sau pensiei.[57] Primul său ofiţer Comandant, Christian Kryssing, a declarat într-un discurs naţional la radio în Iulie, „Indiferent de opiniile noastre politice, cu toţii dorim ca Bolşevismul şi ameninţarea sa faţă de statele Nordice să fie distruse... Războiul împotriva Bolşevismului este o cruciadă, cruciada Europei împotriva ţării celor fără Dumnezeu, împotriva ameninţării Asiatice moderne... Îi chem pe toţi

bărbaţii Danezi capabili de a purta arme să i-a parte în această cruciadă... pentru a securiza un loc de drept pentru patria noastră în reformarea Europei."[58]

În Amsterdam, 50.000 de oameni au luat parte la un marş anti-Comunist în sprijin pentru efortul German de război. Cu privire la Scandinavia, SD a raportat, „conflictul Ruso-German a făcut atitudinile în Norvegia mai favorabile faţă de Germania... De printre membrii *Nasjonal Samling* (Unitatea Naţională, partidul fascist al ţării) sunt nenumăraţi de voluntari pentru regimentul SS *Nordland*. În plus faţă de regimentul *Nordland*, o legiune specială de voluntari Norvegieni sub comandă Norvegiană şi în uniforme Norvegiane este formată pentru a lupta pe frontul Germano-Finlandez." În Belgia, SD a adăugat, „Cercurile Flamande naţionaliste sunt necondiţionat de partea Germaniei în lupta împotriva Bolşevismului."[59] În definitiv 20.000 de Flamanzi au servit în Waffen SS, mulţi alăturându-se pentru a combate „duşmanul de moarte al Europei Creştine" în Est.[60] Jurnalistul Elveţian, Armin Mohler, a scris, „Ei au venit deoarece sperau că Reichul German va forja o Europa unificată din naţiuni libere. Ei nu doreau nici un stat comisar nici o societate în care fiecare luptă împotriva celuilalt. Era mult idealism atunci, de tipul posibil doar printre tineri."[61]

În Paris, politicienii Francezi s-au întâlnit pe 7 Iulie să discute formaţia *Legion des Volontaires Francais* (Legiunea Voluntarilor Francezi), sau LVF. Forţa de luptă ce a rezultat a plecat pentru mobilizare împotriva Sovieticilor în August 1941. În doar câteva luni un program de sponsorizare, „Prieteni ai Legiunii," a obţinut 1,5 milioane de suporteri.[62] Rectorul Universităţii Catolice din Paris, Alfred Cardinal Baudrillart, i-a numit pe voluntari „printre cei mai buni fii ai Franţei." Ei apărau nu doar onoarea ţării lor, declara el, ci „luptau de asemenea pentru civilizaţia Creştină a continentului care a fost de mult ameninţat de barbarismul comunist... Această legiune este de fapt în propriul său fel un nou cavalerism. Aceşti legionari sunt cruciaţii Secolului 20."[63]

Jacques Benoist-Mechin, un ministru de cabinet din guvernul Franţei neocupate, a văzut un efort Paneuropean de război împotriva URSS drept un vehicul pentru a unifica Europa: „Aceasta era platforma peste care patriotismul provincial se putea strânge împreună, liber de antagonism şi rivalităţi tradiţionale. Era vehiculul ce să spargă conflictele interne ale naţionalismului, pentru a se dezvolta într-un super-naţionalism European."[64]

Ameninţarea expansiunii Sovietice era o grijă reală pentru Europeni, care erau mai familiari cu consecinţele primelor revoluţii comuniste în Rusia, Germania, Ungaria, şi Spania decât erau oamenii din Britania şi Statele Unite. Corespondenţi Germani acoperind avansul forţelor de luptă în teritoriul Rus umpleau media de ştiri cu rapoarte despre condiţiile sărace de viaţă printre populaţiile de sub ciocan şi secure cât şi despre tratamentul fără de milă al disidenţilor politici de acolo.

Voluntari Germanici îşi iau rămas bun în timp ce pleacă din ţara lor pentru antrenament de recruţi în Germania

Un articol publicat în *Völkischer Beobachter* în August 1941 a exprimat păreri mai mult sau mai puţin populare despre ameninţarea Sovietică: „Astăzi toată Europa ştie că războiul împotriva Bolşevismului este lupta Europei pentru propria soartă, războiul consolidat al naţiunilor Europene civilizate împotriva puterilor distrugerii şi a haosului fără de formă. O nouă, revitalizată

Europa a învăţat pericolul enorm ce spectrul Bolşevismului îl reprezintă. Este de semnificaţie simbolică cum că unitatea Europei a început să ia loc şi să se dovedească pe sine în această luptă.

„Noi ştim doar foarte bine despre ce este acest război. Dar numai atunci când unul vede realitatea regimului Bolşevic faţă în faţă, influenţa acestui sistem asupra persoanei individuale şi vieţii sale, doar atunci poate el să înţeleagă cruditatea, şi oroarea totală a acestui sistem. Este un sistem ce combină fiecare element de devastare şi ruinare absolută a valorilor umane şi ruinării omenirii în sine. Bolşevismul nu este măcar un sistem politic cu care cineva poate să discute, ci uciderea organizată a întregii vieţi, degradarea Pământului şi a oamenilor săi, distrugere de dragul distrugerii!”[65] Indiferent de atitudinea lor personală faţă de Germania, războiul împotriva Uniunii Sovietice era în parte un factor unificator din necesitate pentru Europeni.

Voluntari Francezi, Valoni şi Spanioli au servit în armata Germană, în regimente etnice comandate de ofiţeri din naţiunile lor. Trupele Franceze şi Valone s-au transferat în definitiv în Waffen SS. Berger a aranjat ca instructorii care efectuează instruirea recruţilor să se familiarizeze cu obiceiurile naţionale şi religioase ale soldaţilor de sub comanda lor. Colonelul SS Richard Schulze şi-a amintit, „Instructorii trebuiau să adune simpatie şi înţelegere, şi o bine echilibrată acceptare a mentalităţii variatelor naţiuni.”[66] Într-un articol din Septembrie 1941, un corespondent de luptă SS a descris Odisea voluntarilor străini servind în divizia *Wiking*: „Ei au venit la noi necondiţionat, ca şi soldaţi ai Führerului German să lupte pentru noua, măreaţă Germania... Ei au venit la noi atunci, neînţeleşi ce compatrioţii lor, nu în coloane mândre ci individual, hotărâţi şi cu minţi clare, deseori împotriva tatălui, mamei, şi familiei. Ei nu sunt străini aici, ci prin sângele şi faptele lor ei au găsit în regimentele lor onoare, un loc de drept, şi o casă.”[67]

Naţionalism Negativ

Voluntarii Germanici deseori au simţit izolare din partea propriilor lor compatrioţi, mulţumită ambivalenţei rămase printre populaţiile ţărilor ocupate faţă de Germania. Rivalităţi internaţionale tradiţionale, o amplă publicitate anti-Germană în presa democratică antebelică, suspiciune faţă de motivele lui Hitler şi invazia Germană din 1940 toate au încetinit chemările pentru unitate

Europeană. Un alt obstacol pentru cooperare şi bună voinţă venea, ironic, chiar din Reich. Numeroşi şi puternici, era inevitabil că Germanii vor exercita o influenţă mare asupra evenimentelor Europene. Naţionalişti proeminenţi din Germania credeau că aceasta îi îndreptăţeşte să subordoneze interesele statelor vecine sub cele ale Germaniei.

În Iunie 1940, guvernul German a introdus propuneri pentru a restructura comerţul European. Adresându-se membrilor comitetului de plănuire, Funk a oferit acest plan: „Germania acum posedă puterea în Europa de a implementa o reorganizare a economiei conform necesităţilor ei. Voinţa politică de a folosi această putere este disponibilă. Prin urmare celelalte ţări trebuie să se alinieze în spatele nostru. Economia celorlalte ţări Europene trebuie să se potrivească cu nevoile noastre." Observatori străini l-au auzit pe Funk declarând într-un discurs în Iulie, „Comerţul viitor pe timp de pace trebuie să garanteze tărâmului Măreţ German o securitate economică maximă, iar poporului German un maximum de bunuri de consum pentru a eleva economia naţională. Comerţul European trebuie aliniat cu acest obiectiv."[68]

Bazat pe un studiu din 1939 al juristului Prusac, Carl Schmitt, oficialii Naţional Socialişti au propus darea de suveranitate doar ţărilor populate de către „popoare cu merit etnic." Comisarul German din Olanda sub ocupaţie, Seyss-Inquart, a susţinut opinii similare. Zeloşi din partid l-au considerat o alegere mai bună pentru ministerul de externe decât pragmaticul Ribbentrop care era mai constructiv. În eseul său, „Ordinea Europeană," Seyss-Inquart a scris despre „o ierarhie naturală, în care fiecare naţiune are un loc în comunitate conform capacităţilor sale economice, vitalităţii biologice, tăriei marţiale, şi valorii culturale." El a chemat Europenii să „recunoască Reichul drept puterea principală, prin care propria lor putere poate fi realizată cel mai bine." El a adăugat că Germaniei, „prin realizare superioară îi este acordată o responsabilitate mai înaltă pentru toţi" ce alcătuiesc civilizaţia Europeană, „ce a fost formată de către munca rasei Nordice."[69]

Asemenea propuneri unilaterale cu privire la Europa postbelică îl consternau pe Ribbentrop. El avertiza într-o notiţă că aliaţii Germaniei se tem că după război, Berlinul va pune un guvernator German în fiecare ţară. Neutrii,

scria el, sunt îngrijorați că Germania plănuiește să-i anexeze.[70] Noțiunea de a clasifica popoarele Europene după valoarea lor, după criterii rasiale sau de patrimoniu etnic, amenința să creeze dezbinările pe care Hitler a căutat anterior să le evite în Germania când a combătut teoreticieni rasiali ai partidului.

Walter Funk, ministru German al economiilor, cu Hitler. Politicile inițial unilaterale ale lui Funk au alienat Europenii din țările ocupate. Salutând în stânga este Heinz Gauderian. Wilhelm Keitel este în dreapta.

În țările ocupate, atitudinile de superioritate Germană erau deseori aparente la nivelele administrative inferioare. Lvov spre exemplu, era un oraș

Polonezo-Ucrainian cucerit de armata Germană de la Sovietici în Iunie 1941. Ulterior, a intrat sub jurisdicţia civilă a Reichului. Un rezident etnic German de acolo a spus, „Curând o măsură ofensivă a fost introdusă ce a fost considerată o ruşine. Compartimentele de pasageri în transportul în comun erau separate în mijloc printr-o curea lată de piele. Un semn în faţa secţiunii scria, „Doar pentru Germani şi aliaţii lor – Italieni, Unguri, Slovaci, şi Români." Era ruşinos să vezi cum oamenii erau înghesuiţi împreună în secţiunea din spate, în timp ce în faţă stăteau poate doi oameni, iar un poliţai sau doi stăteau în staţie sau lângă mecanic."[71]

Cu toate că Hitler s-a decis să elibereze gradual toţi prizonierii Polonezi de război, autorităţile Germane descurajau fraternizarea. Într-o declaraţie din 1939, SD i-a criticat pe membrii forţelor armate pentru „o mare deschidere de spirit şi simpatie" faţă de Polonezi, în special foşti ofiţeri Austrieci pentru „atitudinea lor respectuoasă" faţă de aceştia. Comanda militară Germană atunci a ordonat Polonezilor să elibereze trotuarul când trec pe lângă soldaţi Germani şi să-şi de-a jos pălăriile când trec pe lângă ofiţeri; însă, puţine trupe din ocupaţie au executat aceste regulaţii lipsite de tact.[72]

În Vest, Hitler a arestat 65.000 de prizonieri de război Valoni, în timp ce a trimis toţi captivii Flamanzi acasă. Germania a continuat să ţină 1,5 milioane de prizonieri soldaţi Francezi. Acest război cerea ca Germanii să abandoneze aceste politici contraproductive. Dezorganizata industrie de armamente a Reichului a simţit un declin în producţia de arme în 1941. Producţia de obuziere, cartuşe de artilerie şi muniţie pentru arme de calibru mic a scăzut substanţial între Februarie şi Decembrie. Fabricile nu puteau ţine pasul cu cantitatea de muniţie pierdută în campania Rusă. În timp ce Armata Roşie s-a retras în est, Sovieticii au dezasamblat şi au evacuat 1.360 de uzine industriale. Escadroanele lor de demolare au distrus facilităţile rămase, incluzând 95% din uzinele de electricitate ale Ucrainei, plus grânare, depozite, rafinării, poduri şi utilaje. Germanii au fost capabili să restaureze economia parţial la un cost considerabil, investind mult mai mult în reconstrucţie decât au fost capabili să obţină în materiale prime şi surplus de grâne. Aceste circumstanţe au pus o povară enormă asupra resurselor Germane.[73]

Erau 7,5 milioane de muncitori străini în Reich în 1944. Aceştia includeau prizonieri de război, voluntari recrutaţi, şi în definitiv cei impresionaţi ce au intrat în forţa de muncă. Nord şi Vest Europenii primeau aceeaşi plată, timp de vacanţă şi beneficii de sănătate ca şi muncitorii Germani. Est Europenii sufereau un tratament deficitar. Fritz Sauckel, în conducerea mobilizării muncitorilor, a declarat în Decembrie 1942 că „muncitorii estici bătuţi, subnutriţi şi laşi, vor împovăra economia Germană mai mult decât să-i fie de folos." Un decret emis de Himmler în acea lună a făcut abuzul de muncitori străini de către Germani o infracţiune pedepsibilă. Doar când situaţia militării s-a înrăutăţit, condiţiile pentru muncitori Ruşi şi Ucrainieni s-au îmbunătăţit.[74]

Polonezii o duceau mai bine, în mare datorită valorii industriei Poloneze pentru economia de război. Tratamentul decent al muncitorilor străini, plus reorganizarea întregii industrii de armament de către oficiali civili, a dus la o enormă îmbunătăţire în producţie. Între Decembrie 1941 şi Iunie 1944, producţia de armament a crescut cu 230%, cu toate că forţa de muncă a fost mărită cu doar 28%. Numai în 1944, industria Germană a produs suficientă muniţie pentru a echipa complet 225 de infanterii şi 45 de divizii panzer. Fabricile Germane reprezentau 88% din producţia de arme, iar contractele străine restul.[75] O Europa unificată, bazată pe bună voinţă şi statut egal pentru toate ţările, era acum o necesitate.

Hitler avea rezervări în legătură cu restructurarea Europei cu toate naţiunile pe pas egal. Se îndoia de aliaţii săi. Serviciile secrete Germane au raportat că, după înfrângerile Germane din 1943, România, Ungaria, Finlanda şi Bulgaria au contactat discret Londra şi Washington pentru a încheia o pace separată. Aliaţii i-au informat că URSS trebuie să fie implicat în negocieri, cauzând ca satelitele Germaniei să renunţe la iniţiativă. Führerul nu era mai puţin precaut cu Philippe Petain, preşedintele neocupatei Franţa Vichy, care s-a dovedit a fi antipatic cauzei Germane.

Hitler a limitat lista de Voluntari din Legiunea Franceză la doar 15.000 de bărbaţi, cu toate că existau numere pentru a aduna de patru ori mai mulţi oameni. Istoricul contemporan, Franz Seidler, a spus, „Hitler se temea de a-şi pierde libertatea de a face decizii cu privire la regularea Europei postbelice

dacă el accepta ajutorul străin."[76] Când ofiţerul Legiunii Valone, Degrelle, s-a adresat muncitorilor Belgieni în *Sportspalast* în Ianuarie 1943, el a fost aclamat de către audienţă... şi complet ignorat de către media Germană. Recunoscând politica Germană drept o obstrucţionare în calea apropierii susţinută de către mulţi compatrioţi de ai săi, politicianul Francez, Laval, i-a spus lui Hitler, „Vrei să câştigi războiul pentru a crea Europa. Tu trebuie să creezi Europa pentru a câştiga războiul."[77]

La momentul discursului lui Degrelle în Berlin, forţele armate Germane şi aliaţii lor pierdeau deja teren într-un război de atriţie împotriva Rusiei, Britaniei, şi Statelor Unite. Mai mulţi Germani au văzut nevoia pentru ajutor străin. Aceasta necesita regândirea atitudinii continentale a Reichului. În Februarie 1943, sfătuitorul de politică externă, Dr. Kolb, a introdus propuneri pentru cooperare multilaterală. El a recomandat ca tratatele să fie finalizate în baza egalităţii absolute a semnatarilor. O naţiune ar trebui să se bucure de paritate în comunitatea Europeană indiferent de forma sa de guvernare. Planul lui Kolb necesita ca Germania să renunţe la hegemonia asupra continentului.[78]

În Septembrie 1943, Arnold Köster, capul comisiei de plănuire a ministerului de armamente, a declarat pe faţă într-un memorandum că Reichul efectuează o exploatare improvizată a teritoriilor ocupate. Rezultatul era „resentiment printre elementele de bună voinţă ale societăţii, ură crescândă printre clasele ostile ale populaţiilor, rezistenţă pasivă, şi sabotaj."[79] Diplomatul German Cecil von Renthe-Fink a raportat lui Ribbentrop pe 9 Septembrie, „Este evident că starea de spirit din Europa a fost mai proastă de ceva timp şi că mişcările de rezistenţă cresc rapid. Această dezvoltare poate avea consecinţe grave asupra dorinţei naţiunilor Europene de a-şi oferi resursele lor pentru victoria noastră, şi trebuie contracarată. O schimbare în politică este necesară."

Polonezi ce imigrau către Germania au găsit muncă în economia agrară şi în industria de armament în definitiv de asemenea. Raţiile alimentare şi cazarea pentru *Ostarbeiter* (muncitorii Estici) erau în general inferioare celor oferite muncitorilor din Europa de Vest.

Renthe-Fink a identificat ceea ce credea a fi unul din cele mai grave eşecuri ale practicii curente: „În lupta pentru Europa, Germania stă ca şi pionier pentru un nou ordin mai bun în care toate popoarele Europene vor găsi un loc mai bun şi demn. În afară de ceea ce este declarat ocazional de către câmpul economic, însă, noi până acum am evitat a spune ceva concret despre intenţiile noastre. Asta dă impresia că noi dorim să ne ţinem mâinile libere pentru a implementa propriile noastre planuri politice după război. Aşa cum rapoartele ambasadelor dezvăluie din nou şi din nou, guvernele şi populaţiile naţiunilor ce sunt prietenoase cu noi sau aliate cu noi au mare interes în a afla

ce rol vor juca ei în noua Europa."[80] Prezent la o lectură pe timp de război împotriva pericolelor comunismului, Degrelle a vocalizat griji paneuropene când a spus vorbitorului că voluntarii înţeleg împotriva a ceea ce ei luptă, dar nu şi *pentru ce* se luptă.

Politica de ocupaţie Germană în fostele teritorii Sovietice era contraproductivă. Conştient de ameninţarea ce populaţiile estice precum Mongolii prezentaseră istoric, Hitler prefera să-i ţină impotenţi politic. El a declarat într-o conferinţă militară în Iunie 1943, „Nu pot vedea vreun obiectiv de viitor ce ar stabili state independente aici, state autonome."[81] El a remarcat în privat în Aprilie 1942, „Pentru a stăpâni popoarele la est de Reich pe care le-am cucerit, principiul călăuză trebuie să fie să acomodăm dorinţele pentru libertatea individuală cât de mult posibil, să evităm orice formă de stat organizat, şi în acest fel să ţinem membrii acestor naţionalităţi într-un standard cât mai limitat de civilizaţie posibil."[82]

Völkischer Beobachter a reflectat acest dezgust pentru Ruşi, spre exemplu în descrierea unui grup de prizonieri Sovietici, publicat în ediţia din 15 Iulie 1942: „Cu toţii îl ştim din jurnalele de ştiri şi din pozele de pe front ale corespondenţilor noştri de război; acest chip de culoarea pământului, de piele, cu privirea animalică apatică şi furtivă şi cu mişcările obosite şi mecanice; această masă cenuşie, monotonă, fără nume, această turmă în adevăratul sens al cuvântului, care înaintează pe drumul înfrângerii într-o uniformitate obositoare. De la ai noştri, fii, soţi, fraţi, şi prieteni în permisie din est ce i-au văzut în persoană, am auzit că imaginile îi arată exact aşa cum sunt."[83]

Mii de Ruşi au dezertat înspre invadatori, deseori oferindu-le motivul cum că Stalin executase pe cineva din familia lor.[84] În Iulie 1941, din 12.000 de membrii ai Diviziei Sovietice 229 de Puşcaşi, 8.000 au dezertat. În Septembrie, 11.000 de soldaţi aparţinând în Diviziile de Puşcaşi 255, 270, 275 au trecut peste deal de asemenea.[85] Dezertările au continuat să chinuiască Armata Roşie. În doar luna Mai 1942, 10.962 de soldaţi Sovietici au trecut de partea Germanilor. Alţi 9.136 au urmat în Iunie, apoi 5.453 în Iulie. Germanii au numărat 15.011 de dezertori ai Armatei Roşii în August.[86]

Soldaţi ai Armatei Roşii ce s-au predat. Clasificaţi drept dezertori de către Stalin, mulţi nu au văzut vreo alegere decât aceea de a colabora cu inamicul. Peste un milion de Ruşi au intrat în serviciul German în timpul războiului.

În Mai 1943, 90 de batalioane Ruseşti, 140 de companii independente de puşcaşi, 90 de batalioane constând în trupe non-Ruse precum Georgieni şi Tătari, plus peste 400.000 de auxiliari neînarmaţi serveau în forţele armate Germane.[87] O divizie Cazacă şi câteva regimente suplimentau această forţă militară. Cel puţin 500.000 de foşti Sovietici au luptat de partea Germanilor în acel an,[88] iar Cazacii erau în mod particular de efectivi în a combate partizanii comunişti. Hitler era iniţial şocat de numărul de unităţi Ruse în serviciul armatei Germane, iar în Februarie 1942, a interzis ca mai mulţi să fie acceptaţi. El curând a cedat la rezistenţa faţă de practică, mulţumită realizărilor acestor formaţii.

De la începutul războiului Sovietic-German, ofiţerii Ruşi capturaţi au sfătuit invadatori în mod repetat că stabilirea şi recunoaşterea formală a statului naţional Rus cu propria sa armată de eliberare era esenţială doborârii regimului Stalinist. Printre ofiţerii ce declarau acestea se aflau foşti comandanţi ai Armatei 3 de Gardieni, Armatele 5, 12, 19 şi 22 şi mai mult decât o duzină de alţi generali. Diplomatul German, Hilger, a intervievat trei prizonieri Ruşi

proeminenţi în August 1942: Generalul Andrei Vlassov, Colonelul Vladimir Soyersky, şi Comisarul de Regiment Iosif Kerness. Vlassov, conform raportului lui Hilger, a spus acestea: „Propaganda guvernului Sovietic a reuşit să convingă fiecare Rus că Germania vrea să distrugă existenţa Rusiei ca şi stat independent şi să o degradeze către un statut colonial. Voinţa poporului Rus de a rezista, în opinia sa, poate fi ruptă doar dacă li se arată Ruşilor că Germania nu urmăreşte un astfel de obiectiv, dar este de altfel dornică să garanteze Rusiei şi Ucrainei, în forma unui protectorat poate, o existenţă independentă.

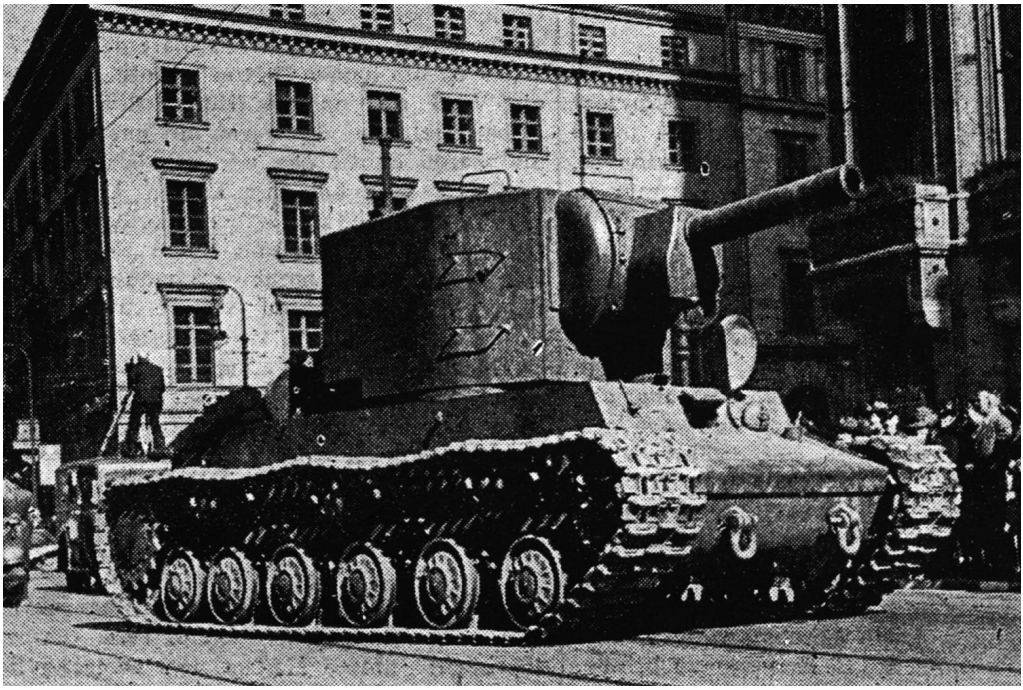

Un tanc Rus KV-2 capturat face paradă prin Berlin pe 8 Mai 1942, pentru a face reclamă la deschiderea expoziţiei „Paradisul Sovietic" în *Lustgarten*. Atrăgând peste un milion de vizitatori, expoziţia portretiza mizeria socială şi opresiunea comunistă din URSS.

Asupra acestei fundaţii, mulţi prizonieri Ruşi de război s-ar pune pe sine sub comanda Germană şi ar intra în luptă împotriva regimului detestat al lui Stalin."[89]

Hilger de asemenea a rezumat remarcile lui Soyersky în raportul său: „El de asemenea are opinia cum că Armata Roşie şi populaţia Rusă pot fi convinşi de inutilitatea continuării războiului doar dacă sunt uşuraţi de frica cum că Germania vrea să transforme Rusia într-o colonie. Datorită înfrângerilor continue pentru care toată lumea la învinuit, Stalin şi-a pierdut toată popularitatea în armată. Regimul Sovietic întotdeauna a fost urât de către majoritatea populaţiei. Voinţa de a rezista a Armatei Roşii şi a poporului Rus s-ar prăbuşi fără dubiu dacă publicarea scopurilor Germane de război şi mobilizarea unităţilor Ruse pe front ar demonstra că fricile lor sunt nefondate."

În acest stagiu, Hitler, şi directorul său influent de cancelarie, Martin Bormann, şi Comisarul Reichului pe Ucraina, Erich Koch, se opuneau autonomiei Ruse postbelice. Mareşalul Italian Giovanni Messe a observat, „Germania nu se străduie să înlocuiască regimul Bolşevic cu o altă formă de guvern, ci vrea să asigure toată Est Europa ca şi sferă economică de influenţă... Tratamentul populaţiei şi a prizonierilor, cât şi profitarea de resurse naturale locale, deseori trădează o lipsă de previziune, contradicţii în ghidurile de acţiune, lipsa coeziunii şi instabilitatea printre militarii de rang înalt, organe politice şi economice desemnate cu administraţia teritoriilor ocupate... Germania nu a înţeles cum să trezească simpatia şi dorinţa de a coopera în populaţiile acestor teritorii."[90] Neîncrederea lui Hitler faţă de partenerii de tratat ai Germaniei şi faţă de popoarele estice obstrucţiona o politică Europeană raţională.

De-a lungul a mare parte din război, propaganda Germană a defăimat guvernele ţărilor inamice în timp ce le descria populaţiile civile şi personalul militar drept decenţi dar înşelaţi de către lideri fără de scrupule. Media Reichului a revizuit această practică prudentă cu privire la războiul din Est. Când Germanii au invadat, poliţia secretă Sovietică, GPU, a lichidat prizonieri politici în Polonia de est şi în Statele Baltice. Germanii au descoperit peste 4.000 de victime în Lvov, în Luck 1.500, în Dubno 500. Rezumând investigaţia

oficială Germană, Dr. Philipp Schneider a scris, „Am ajuns la concluzia că atrocităţile comise de către GPU împotriva Ucrainienilor, Lituanienilor, Letonilor şi din păcate de asemenea a membrilor capturaţi ai forţelor noastre armate în Rusia înainte de retragere din oraşe depăşesc orice în cruditate şi brutalitate ce a ieşit anterior la suprafaţă... Asistentul meu, care a fost în Lvov acum două zile, mi-a spus că ceea ce s-a întâmplat acolo sfidează descrierea. Fără dubiu, victimele crimelor au fost torturate înainte de moartea lor într-un mod sadic. Camere de tortură construite în mod special pentru acest scop au fost folosite."[91]

De-a lungul rutelor de retragere, GPU şi Armata Roşie au plasat trupuri mutilate ale prizonierilor Germani împuşcaţi sau torturaţi până la moarte. Scopul era să provoace răzbunări Germane împotriva Ruşilor ce se predau, prin urmare descurajând dezertarea. În puşcăria din Tarnopol, trupe Germane au găsit unul dintre echipajele de bombardieri daţi dispăruţi cu ochii scoşi, limbi, urechi şi nasuri tăiate, şi cu pielea de pe mâini şi picioare smulsă. Aceasta era o tortură favorită a GPU realizată prin a scufunda întâi apendicele în apă clocotită.

În Ianuarie 1942, flota Sovietică de pe Marea Neagră a debarcat soldaţi Ruşi de-a lungul secţiunii ocupate de Germani a coastei de Crimeea aproape de Odesa. Un inginer cu o divizie de infanterie Germană de acolo şi-a amintit: „Multe case de-a lungul plajei serviseră drept spitale sau zone de colectare pentru răniţi. Ruşii au intrat, au ucis infirmierii şi doctorii, şi au violat asistentele. Apoi le-au aruncat pe femei în apa rece ca gheaţa din bazinul portului. Au împuşcat soldaţii răniţi şi bolnavi, sau i-au tras în stradă şi au vărsat apă rece peste ei, ca să îngheţe până la moarte în aer liber."[92]

Presa Germană a descris agenţii GPU şi soldaţii Sovietici ce comiteau atrocităţi drept *Untermenschen*. Expresia se traduce apropiat în „om josnic," dar istoricii uneori o interpretează a însemna „subuman" sau „inferior rasial." Se referă de fapt la depravarea individului în minte şi spirit, triumful corupţiei peste calităţile rafinate ale omului civilizat. Mai apoi de trupele Sovietice, executanţii lui Stalin, şi comuniştii Ruşi de rând, cuvântul mai mult sau mai puţin a devenit asociat cu popoarele estice în general.

Melitta Wiedemann, fostă editoare a publicației lunare antebelice, anti-comuniste internaționale *Contra Comintern* și editoare șefă a jurnalului diplomatic din război *Die Aktion,* a exprimat frustrare simțită printre mulți cetățeni proeminenți asupra propagandei și politicii externe Germane. În 1943, ea a scris mai multor lideri SS, propunând ideea paneuropeană și o revizie a practicilor Germane în Est. Ea a direcționat o scrisoare către Himmler prin sfătuitorul Dr. Richard Korherr pe 5 Octombrie, în care ea a menținut, „Tăcerea noastră asupra viitoarei forme a noii Europa este considerată în teritoriile ocupate și printre aceștia ce sunt oficial prietenii noștri a fi dovadă absolută a intențiilor noastre rele. Oamenii spun că dacă Germania chiar dorește să respecte independența națiunilor Europene, ea ar fi foarte interesată de a anunța aceasta; deoarece aceasta, așa zic oamenii, ar elimina atitudinile ostile față de Reich ce în mod actual se răspândesc precum o avalanșă. Dacă Germania rămâne tăcută, însă, atunci cât de malefice trebuie să-i fie intențiile! Propaganda Aliată are dreptate când spune că Germania vrea să dizolve națiunile Europene și să stabilească o închisoare largă pentru populațiile sub biciul German." Widemann a adăugat, „Întâi Evreii au fost declarați *Untermenschen* și jefuiți de drepturile lor. Apoi Polonezii li s-au alăturat, apoi Rușii, și aproape și Norvegienii. Cine protejează vreo naționalitate din a fi retrogradată în tărâmul *Untermenschen* de către Germania și apoi distrusă?"

Ea a continuat, „Sloganul nostru *Untermenschen* l-a ajutat pe Stalin să proclame un război național. Ura față de noi este înspăimântătoare... Întreaga comunitate de fermieri Ruși, majoritatea intelectualității, și întregul rang de mijloc și senior al conducerii Armatei Roșii sunt inamici ai Bolșevismului și în special ai lui Stalin. Politica noastră în confruntă pe acești oameni cu o dilemă tragică; fie să lupte pentru Stalin, fie să-și abandoneze poporul, cu siguranță unul dintre cei mai talentați din rasa albă, la soarta unui teritoriu colonial pustiit și jefuit, să fie declarat *Untermenschen*, să fie condamnat la generații de muncă de sclavi și să primească o educație de mâna a treia.

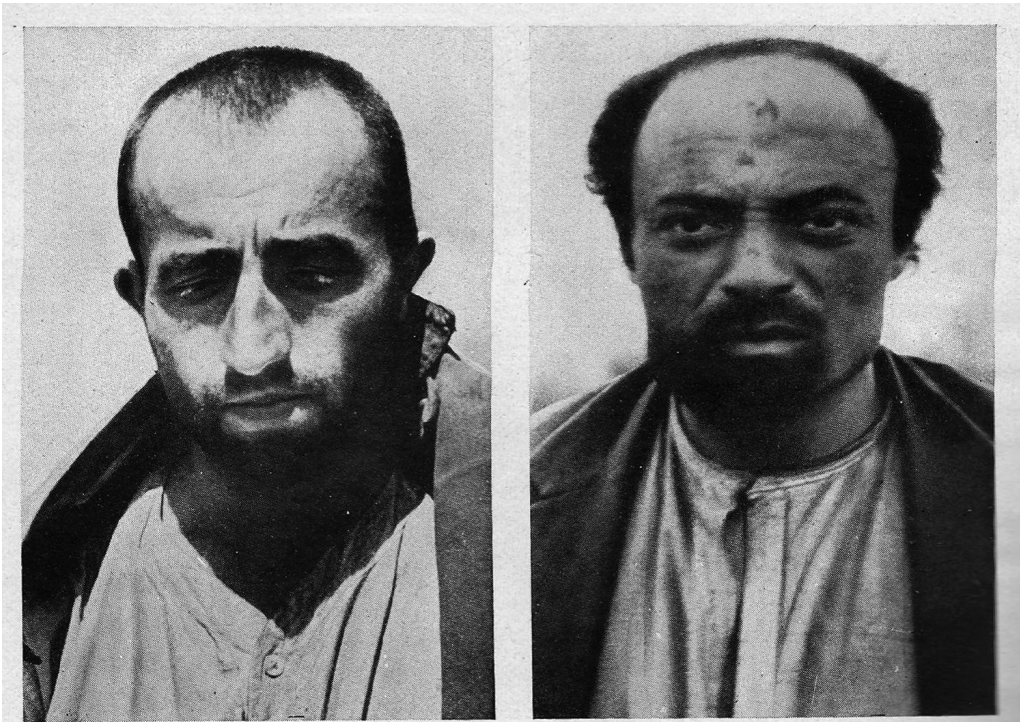

Un exemplu al propagandei ofensive *Untermensch* a lui Goebbels, publicat în periodicul Luftwaffe *Die Seeflieger* în Septembrie 1941: „Evrei Sovietici capturaţi, a căror fizionomie trădează o predispoziţie pentru acte de cruditate... Plăcerea de a se bucura de chinurile morţii victimelor sale este cea mai rafinată consecinţă a ideologiei bolşevic-ateiste."

Este uşor de înţeles de ce în astfel de circumstanţe, chiar şi inamicii de moarte a lui Stalin se luptă împotriva noastră cu toată hotărârea lor."[93] Armata Germană a suferit o înfrângere catastrofică în lupta de 6 luni din Stalingrad, ce s-a sfârşit în Februarie 1943. Aceasta a forţat mulţi Germani în concluzia că fără ajutor străin activ, războiul va fi pierdut, ceea ce necesita o abordare fundamental nouă pentru administrarea Europei de către Reich. Pentru a implementa o asemenea revizie, opusă de către conducerea de stat cea mai

înaltă, susţinătorii aveau nevoie de un mijloc, un bloc organizat. Ei l-au găsit în Waffen SS.

Misiunea Europeană

Devreme în războiul împotriva Rusiei, Hitler a vorbit despre nevoia Europenilor de a depăşi înclinaţii naţionaliste: „Numai ameninţarea din est, ce ar însemna distrugerea întregii baze a civilizaţiei Europene, ne obligă să ne unificăm. Dar până acum, fiecare naţiune se gândeşte doar pentru sine şi nu într-un context European. Pentru a înfrânge marxismul, obiectivul nostru trebuie să fie revoluţia socială Germanică."[94] Un jurnalist proeminent şi fost locotenent Waffen SS, Hans Schwarz von Berk, a scris mai târziu, „Doar atunci când formaţiile străine cu voinţa lor Europeană precisă, ancorată în SS ca şi concept al unei elite de luptă Europeană, au primit acceptare au început lucrurile să se schimbe. SS German a trebuit să-şi schimbe corespunzător percepţia. Această experienţă a făcut clar că punctele vechi de pornire ale politicii Germane erau prea provinciale pentru a realiza o renaştere Europeană într-un spirit voluntar de libertate, atât de pasionat susţinut de către activişti, şi elemente tinere, optimiste de printre popoarele Europene... Furia acestui război cerea mai mult decât mercenari angajaţi. Cerea scopuri comune, constructive şi motive idealiste, de legătură din partea luptătorilor."[95]

Voluntari Germanici în serviciul Reichului nu se considerau pe sine a fi într-un rol subordonat. „Noi nu ne-am luptat nici pentru Germania şi nici pentru Hitler, ci pentru o idee mult mai măreaţă; creaţia unor state unite ale Europei," a scris Degrelle.[96] „Eram cu toţii unificaţi de către aceeaşi voinţă: Să ne reprezentăm naţiunea cu onoare printre cele 30 ce au venit să lupte. Să ne facem datoria, din moment ce luptăm pentru Europa. Să obţinem o pace onorabilă pentru patria noastră în comunitatea continentală ce ar fi evoluat din război, şi în final, să creăm unităţi de luptă a căror valori garantau realizarea dreptăţii sociale, când în final aveam să ne întoarcem acasă după sfârşitul ostilităţilor."[97]

Leon Degrelle, un bărbat SS Belgian foarte deschis, salută aici în timpul unei vizite la Paris. El a devenit cel mai faimos voluntar non-German din timpul războiului care a luptat împotriva URSS. În extrema dreaptă se află Carl Oberg, șeful SD și Gestapo în Franța.

Bărbatul Elveţian SS, Heinrich Büeler, „Cu privire la restructurarea Europei după război, nu era niciun program. Această chestiune era totuşi deseori discutată în Waffen SS... Noi eram cerţi că camaraderia ce i-a unit pe Germanici şi Europeni să lupte împreună în Waffen SS împotriva Bolşevismului Asiatic va duce la reformarea Europei în acelaşi spirit." Jurnalistul Elveţian, Francois Lobsiger, îi considera pe soldaţi „soldaţi politici în cel mai înalt sens," luptând să reuşească o „Europa puternică, unificată şi frăţească."[98] Istoricul Lothar Greil a rezumat, „Cu începutul campaniei Ruse, o conştientizare mintală decisivă s-a dezvoltat în Waffen SS: Lupta pentru libertatea tărâmului tuturor Germanilor a devenit lupta pentru libertatea familiei naţiunilor Europene. Cauza comună a voluntarilor de peste tot din Europa împuternicea acest ideal drept unul pentru care se merită să fie făcute sacrificii."[99] Istoricul Francez Henri Landemer a observat, „În iarna din 1943/44, Waffen SS şi-a completat marea transformare. Soldaţii săi au venit din peste 30 de naţiuni, iar vechea mândrie naţională era pe cale să dispară de pe Pământ în favoarea noului Reich. Reichul nu mai era Germania ci Europa."[100]

Himmler, în principal implicat în poliţie, acumulare de informaţie şi contra-spionaj, a prevăzut o Europa postbelică cu Germania dominantă. El avea o atitudine colonială faţă de Est. Influenţat nu doar de situaţia militară în declin ci şi de multe scrisori primite de la soldaţii din Waffen SS, el şi-a abandonat gradual perspectiva imperialistă. Într-un discurs din 1943 înaintea oficialilor NSDAP din Posen, el a descris frăţia în arme a diviziei *Viking*, în care Germanii şi non-Germanii serveau împreună, ca şi bază pentru marele Reich Germanic ce va veni.

Când un funcţionar local de partid a refuzat să aprobe aplicaţia de căsnicie a unui voluntar Germanic cu o femeie Germană, Himmler a reacţionat răspicat. Pe 4 Octombrie 1943, el a trimis o scrisoare lui Bormann argumentând, „Dacă pe de-o parte *Reichsführer* SS (titlul lui Himmler) este menit să recruteze Flamanzi, Olandezi, şi alţi Germanici pentru a lupta şi a muri pentru marele Reich Germanic şi în schimb să declare că ei au drepturi egale, atunci căsnicia cu surorile şi fiicele acestor Germanici, sau a unei fecioare Germane cu un membru al acestor popoare Germanice, nu pot fi interzisă."

Cerând ca Biroul de politică Rasială al NSDAP să aibă eliminată autoritatea de a da licenţe pentru căsnicii, Himmler a adăugat, „Nu are niciun sens ca eu să încerc ani de zile, sub circumstanţe dificile, să animez o idee Germanică şi să-i câştig pe oameni pentru aceasta, în timp ce alte birouri în Germania necugetat şi categoric fac ca totul să fie pentru nimic."[101]

În ciuda autorităţii oficiului său, Himmler naviga ape precare. El susţinea o unitate Europeană, provocând programele oficiale „Germania pe primul loc" şi dogma NSDAP. „El a devenit cel mai demonstrativ critic al acestei politici şi tacit cel mai semnificativ inamic al susţinătorilor şi apărătorilor acestei politici," a declarat Schwarz van Berk.[102] Himmler începuse să aibă avantajul devreme în 1943. În Februarie, Cancelaria Reichului i-a oferit supraveghere peste toate „afacerile comune etnic Germanice" în ţările ocupate. Oficiali Germani nu mai puteau acţiona asupra problemelor relatate decât dacă erau „în agrement cu *Reichsfhrer* SS." Istoricul Seidler a observat, „Pentru modelarea noii ordine în Europa după război, SS aveau o poziţie de start optimă în competiţie cu organe ale NSDAP."[103] SS plănuiau să stabilească o uniune Europeană cu cooperare economică apropiată şi un sistem de valută universal, fără dominaţie Germană. „Loialitatea bărbaţilor SS străini conferea mai multă greutate lui Himmler... în a se opune politicii Germane oficiale. Aceşti bărbaţi nu erau nici în cea mai mică măsură de o natură servilă," scria Schwarz van Berk.[104] În definitiv non-Germanii au devenit majoritatea în jumătate din diviziile SS de luptă din serviciul activ.[105]

Waffen SS a luat controlul tuturor legiunilor străine servind în armata Germană în 1944 cu excepţia Cazacilor. Acesta a fost un pas important în suplinirea conceptului de armate naţionale cu acela al unei forţe de luptă multi-naţionale apărând interesele comune, o forţă a căror veterani puteau menţine o camaraderie ce transcende rivalităţile Europene obişnuite după război. Waffen SS în mod activ promova stabilirea unei armate Ruse de eliberare. După întâlnirea cu Vlassov, Himmler a aprobat nu doar formarea acestei armate ci şi fondarea unui guvern Rus în „exil". Vlassov a spus că a găsit o înţelegere mai mare pentru propunerile sale în negocierile cu SS decât cele cu armata

Germană.[106] El în definitiv a primit lumina verde pentru a stabili armata Rusă de eliberare, ce s-a mobilizat către sfârşitul războiului.

Soldaţi ai diviziei SS *Viking* se relaxează după o misiune împotriva Armatei Roşii. Ei poartă uniforme de camuflaj, încă o noutate în război.

Estonieni şi Letoni deveniseră avangarda popoarelor estice purtând uniforma Waffen SS. Nu fără rezervări, Himmler a cedat în final apelului lui Berger pentru a înrola Ucrainieni. Formaţia Diviziei SS 14 de Grenadieri, împreună cu contingentele Iugoslavice, au rupt în definitiv „scepticismul faţă de Slavi" ce îl infectase pe *Reichsführer* SS nu mai puţin decât pe doctrinarii NSDAP. Diplomatul Renthe-Fink a scris, „SS Estonieni s-au demonstrat pe sine în acţiune împotriva Bolşevicilor, iar aceste dezvoltări par să aibă loc cu aprobarea Führerului."[107]

Fostul director al academiei de ofiţeri din Bad Tölz a spus, „Anumite dogme au început să apară într-o lumină dubioasă. Printre acestea era percepţia de rasă. Conceptul rasial Naţional Socialist devenise din ce în ce mai

puțin plauzibil după formarea diviziilor Slavice. A dat cale elementului de unificare anti-comunist, în special a suda împreună SS vestici şi estici."[108]

Exemplul Waffen SS i-a încurajat pe alții în Germania opuși politicii naționale detrimentale unei comunități de națiuni. În Februarie 1944, comisarul German în Crimeea, Alfred Frauenfeld, a trimis Berlinului un memorandum de 37 de pagini descriind politica Național Socialistă în est ca și o „capodoperă a administrării slabe."[109] În Iunie, economistul Walter Labs a predat propuneri pentru reforme administrative în Rusia ocupată. El a întrebat, „Sunt teritoriile estice şi populațiile ce trăiesc în ele menite să fie acceptate ca şi membrii ai tărâmului European, sau sunt acestea pur şi simplu menite să fie colonii şi popoare colonizate pentru exploatare?" Labs a cerut ca ei să aibă acces la dreptul de proprietate privată, educație avansată și oportunități pentru a realiza prosperitate. El a spus pe față că „națiunile care realizează atât pe timp de război pe cât a demonstrat Armata Roşie, sunt prea avansate pentru a accepta a fi reduse la standardul de popor colonial."[110]

Voluntari Ruşi în rangurile forțelor armate Germane.

Atât cât o priveşte, armata Germană a emis reguli îndelungi trupelor sale în Rusia în 1943, ordonându-le „Fiţi drepţi. Fiecare subordonat poate fi tratat ferm, dar trebuie tratat corect de asemenea. În Rusia, Germanii au avut mereu o reputaţie pentru corectitudine. Ruşii nu urăsc nimic mai mult decât nedreptatea. Rusul este un lucrător deosebit de bun; dacă este tratat decent el, munceşte din greu. El este inteligent şi învaţă uşor."[111] Aproape doi ani anterior, Waffen SS îşi instruise membrii „să încercaţi sincer să dobândiţi o înţelegere fundamentală a psihicului Rusesc contemporan," fiecare bărbat SS fiind „nu doar un soldat dar şi un pic de politician." Scopul, declarat într-o directivă pentru soldaţii din divizia SS 1 *Leibstandarte*, era „una din cele mai importante sarcini pentru poporul German, anume să câştige aceste populaţii pentru familia de naţiuni Europene."[112] *Leibstandarte* a apărat poziţia de pe Râul Mius de pe frontul de est până în Aprilie 1942, când a primit ordine de transfer. Un grenadier şi-a amintit, „În timpul retragerii noastre din Taganrog, mii de rezidenţi au stat de-a lungul drumului şi au făcut cu mâna unităţilor ce conduceau; un exemplu a cât de bună putea deveni relaţia dintre o divizie SS şi populaţia civilă Rusă."[113]

Cu toate că este mai bine cunoscuta drept o trupă elită de luptă, Waffen SS nu era mai puţin hotărâtă în a avansa reforme sociale şi politice necesare ca Europa să se recupereze în supremaţie şi renume în afaceri mondiale. În a lupta deopotriva cu naţionalismul rămas din secolul 19 ce separa continentul şi dogma neproductivă a Oficiului de politică Rasială din Germania, Waffen SS a mărşăluit pe o cale solitară; puţini din ierarhia Reichului au riscat să contrazică programele legislate ale NSDAP. Albert Fey, un comandant de regiment în *Leibstandarte*, şi-a amintit că „în timpul războiului, în niciun alt domeniu al statului NS nu au fost discutate şi criticate atât de deschis deciziile politice şi militare eronate ale conducerii superioare ca în cadrul Waffen SS."[114] Introducerea voluntarilor non-Germani în Waffen SS a forţat guvernul Reichului să recunoască contribuţia popoarelor străine pentru efortul de război. Recruţii Germanici au cerut o federaţie Europeană postbelică în locul hegemoniei Germane. Ei şi-au găsit expresie politică prin SS, conducând constant guvernul German către o perspectivă echilibrată. Aceasta a augmentat

influenţa claselor sub-reprezentate ce comiteau lupta, similar cu felul în care războaiele de eliberare din 1813 începuseră să mute puterea de la dinastia imperială către miliţia săteană Prusacă.

Mii de Ucrainieni s-au voluntariat să servească în Waffen SS.[115] Divizia 14 SS Grenadier Ucraineană, pe care Germanii s-au decis să o stabilească în Aprilie 1943, s-a dus în acţiune în următorul an. Când Hitler a aflat de existenţa sa, i-a pus la îndoială încrederea, sugerând că ar fi mai bine ca armele lor să fie date unei noi divizii Germane. Auzindu dorinţa Generalului Vlassov de a conduce o armată de eliberare, Hitler a răspuns, „Nu voi forma niciodată o armată Rusă. Acela este un spectru de primă clasă."[116] Când Colonelul SS Gunter d'Alquen a criticat atitudinea oficială ce-i degrada pe Ruşi, Himmler l-a avertizat în mod explicit ca SS să nu ia vreun curs de acţiune contrar dorinţelor Führerului. Totuşi Waffen SS au prevalat. Din nou citându-l pe Schwarz van Berk, „În Himmler, aceia care cereau ca politica rasială restrâns definită să fie eliminată în favoarea unei interpretări mai raţionale şi extinse şi-au găsit cea mai puternică voce. Iar acelaşi Himmler, care în propriul său domeniu stabilise odată cele mai exigente criterii rasiale, acum a devenise un susţinător al înţelegerii liberale a drepturilor naţionalităţilor şi raselor."[117]

Hitler a dezaprobat cu reviziile promovate cu tenacitate de către Waffen SS, totuşi ironic, el crease sistemul ce le permitea lor să progreseze. Într-un discurs din 1937 în Vogelsang el declarase odată, „Din rangurile noastre cel mai capabil poate poate ajunge în cea mai înaltă poziţie fără consideraţie faţă de origine sau naştere. Trebuie doar să aibă abilitatea. Noi căutăm cei mai talentaţi oameni. Ceea ce ei au fost, ceea ce fac părinţii lor, cine a fost mama lor, nu înseamnă nimic. Dacă sunt capabili, calea este liberă. Ei trebuie doar să accepte responsabilitatea; anume, să aibă capacitatea de a conduce."[118] Politica lui Hitler semăna cu spiritul liberalismului din Franţa din secolul 18, în care indivizii talentaţi îşi realizau potenţialul şi se ridicau către poziţii de conducere.

De la înfiinţarea sa în 1934, VT, viitorul Waffen SS, a atras bărbaţi din izvorul neatins de resurse umane superioare demult identificat de Gneisenau. Frey, printre primii care să se alăture în Waffen SS, a scris cu privire la tovarăşii recruţi în antrenament în barăcile din Ellwangen, „Majoritatea erau băieţi de

fermă şi veneau din sate."[119] În armata Germană, 49% din corpul de ofiţeri se trăgea din familii de militari. În VT, numărul era 5%. Doar 2% din ofiţerii de armată aveau fundal rural, dar un procentaj substanţial de ofiţeri VT crescuseră la ferme.[120] În ciuda educaţiei lor limitată prin comparaţie, ofiţerii SS înrolaţi în cursuri de stat major al armatei au obţinut în mod constant rezultate în primii 10% dintre absolvenţi.[121] În unele provincii Germane, aproape o treime din băieţii de fermă au aplicat pentru a se înrola în VT.

Ofiţerii din Waffen SS conduceau prin exemplu, aici luptând în prima linie în timpul operaţiunilor de luptă în sectorul Belgorod în Iulie 1943.

Precum armata Germană, această nouă forţă de luptă încuraja iniţiativa pe câmpul de luptă la nivelele de comandă inferioare. Însă, de asemenea relaxa barierele sociale dintre ofiţeri şi subordonaţi, baza autoritatea pe câştigarea respectului soldaţilor mai degrabă decât pe rang şi instila o atitudine liberală ce permitea Germanilor şi altor Europeni să stea împreună ca fraţi. În câţiva ani scurţi, Waffen SS a contribuit unor evoluţii politice şi militare ce altminteri ar fi putut dura decenii, şi fără de patronajul guvernelor sau populaţiilor bărbaţilor respectivi. În forma sa finală, Waffen SS avea puţină asemănare cu trupa de gardă de expoziţie a partidului, personificând floarea bărbăţiei Germane pe care Hitler iniţial o intenţionase pentru misiuni domestice la discreţia sa. Himmler a recunoscut în definitiv că „Waffen SS începe să ducă o viaţă proprie."[122]

Neconstrânşi de convenţii militare stabilite, bărbaţii din Waffen SS şi-au abordat meserie cu un spirit de independenţă şi inovaţie. Prin devotamentul lor voluntar şi sacrificii de război ei au presat pentru reformă politică; ape în mod obişnuit interzise forţelor armate. Şi totuşi membrii săi se trăgeau în mare dintr-o clasă ce istoric ducea lipsă de influenţă publică. În ciuda dinamicilor, curajului şi aplombului din Waffen SS, nu ar fi obţinut vreodată influenţă fără un sistem de stat existent ce promovează descoperirea abilităţilor latente. Führerul a aprobat expansiunea Waffen SS în ciuda sfidării acesteia. Hitler era un bărbat ce nu căuta să-şi controleze oamenii ci să-i pornească, să-i ajute să exploreze, descopere, şi să-şi adune potenţialul, chiar şi atunci când schimbările introduse de ei contraveneau cu convingerile sale personale.

Capitolul 6
Revoluție Contra Reacționarism

Diplomație Fatală

Ceea ce Waffen SS ar fi putut să realizeze în sfârşit pentru o confederaţie Europeană, ce calibru de conducere ar fi produs Şcolile Adolf Hitler, sau cum ar fi fost remodelată naţiunea de către educaţia şi avansul claselor Germane neafluente nu va fi ştiut vreodată. Înfrângerea militară în 1945 a sfârşit era determinării de sine Germane, stingând o revoluţie de consecinţă istorică ce s-ar putea să nu fie vreodată reprodusă. Doborârea Germaniei noi o atribuim în mare populaţiilor mai largi şi capacităţii industriale superioare a Aliaţilor, dar un factor rareori publicat a contribuit de asemenea rezultatului războiului. Acesta a fost sabotajul sistematic, condus de elemente nemulţumite şi răuvoitoare din interiorul Germaniei, a diplomaţiei pe timp de pace şi a operaţiunilor militare din timpul războiului ale Reichului.

Spre deosebire de Bolşevici, Hitler nu a opresat aristocraţia pentru a promova muncitorii. El a considerat în mod personal rolul nobilimii „jucat". Trebuiau să se dovedească pe sine pentru a-şi redobândi fostul prestigiu, dar numai prin a concura împotriva altor clase în cadrul parametrilor programelor sociale ale Reichului. Un tratat publicat pentru ofiţeri a declarat, „Noua nobilime a naţiunii Germane, ce este deschisă oricărui German, este o nobilime bazată pe realizare."[1] Mulţi din familiile cu titlu ale ţării au acceptat provocarea. Ei s-au înrolat în NSDAP sau în SS sau au servit cu vitejie în forţele armate în timpul războiului. Un procentaj mic, concentrat în statul major al armatei şi în corpul diplomatic, urau devalorizarea socială a statutului lor de înaltă naştere. În loc să contribuie noii Germania, ei au conspirat împotriva ei. Împreună cu o minoritate plină de sine de intelectuali rătăciţi, clerici, finanţatori şi marxişti, ei au complotat pentru a doborî deopotrivă guvernul Naţional Socialist şi ţara lor.

O caracteristică deosebit de primejdioasă a acestei mişcări de rezistenţă subversivă era că liderii săi ocupau poziţii sensibile în oficiul public şi în militărie. Jucătorii principali îi includeau pe Primarul din Leipzig, Carl Goergeler, subordonaţii lui Ribbentrop, Baronul von Weizsäcker, Ewald von Kleist-Schmenzin şi Erich Kordt, şi şeful serviciului de informaţii militare, Amiralul Wilhelm Canaris. Ei şi tovarăşii lor conspiratori ştiau că Hitler era prea popular ca ei să incite o insurecţie naţională împotriva sa. Ei au căutat ajutor mai departe de graniţele Germaniei, de la Anglia. Subversivii au stabilit contactul cu politicieni Britanici în Iunie 1937. Cu Canaris oferind o acoperire de fum, Goerdeler a călătorit pe ascuns către Londra folosind o valută străină oferită de bancherul Schacht. El s-a întâlnit cu Halifax, Churchill, Eden, Vansittart şi Montague Norman al Băncii Angliei. Goerdeler le-a spus gazdelor sale despre venirea unei „confruntări inevitabile între Hitler şi conspiratori," dând impresia că planurile pentru o răscoală erau pe drum.[2]

În acel Decembrie, Ribbentrop a predat lui Hitler o analiză confidenţială a atitudinilor în Britania. El a avertizat că Englezii nu erau în niciun fel slabi şi în declin şi că ar merge la război dacă ambiţiile Germane ar fi considerate o ameninţare faţă de imperiul lor. În discuţii secrete cu Vansittart, Churchill, şi diplomaţi Britanici, Weizsäcker a pretins în mod fals opusul, Ribbentrop îl avertiza pe Führer că Londra era prea laşă pentru a se opune în mod serios Reichului.[3]

În momentul crizei din Sudetenland în vara lui 1938, rezistenţa a încercat să-i convingă pe Britanici să respingă reviziile teritoriale propuse de Hitler. Emisarul lor, Kleist-Schmenzin, era un patrician deţinător de teren şi monarhist. El se bucura de anumite reverenţe printre colegi pentru lupta sa de a reduce salariile fermierilor din Pomerania în anii 20. El a menţinut odată, „Nobilimea trebuie să adere la maniera suverană dezvoltată de-a lungul secolelor, sentimentul de a fi stăpân, sentimentul non-compromiţător de superioritate."[4] Pe 19 August, Kleist-Schmenzin i-a spus lui Churchill că în cazul unui război, generalii Germani erau pregătiţi să ajute o revoltă pentru a stabili un nou guvern în Berlin „în 48 de ore." Emisarul a dat de asemenea Serviciului Secret Britanic informaţii clasificate cu privire legate de capacităţile defensive

ale Reichului. Așa cum și Goerdeler descrisese anterior rearmarea Germană ca o „cacealma colosală” în Londra cu un an înainte, Kleist-Schmenzin le-a spus Englezilor că armata Germană nu era pregătită pentru un război. Agentul Britanic, Jan Colvin a scris mai târziu că fiecare propoziție spusă de Kleist ar fi îndeajuns pentru a-i câștiga o sentință de moarte pentru trădare.[5]

Poarta din spate a străzii Downing Nr. 10 s-a deschis în seara din 7 Septembrie 1938, pentru a-l primi pe Erich Kordt cu o scrisoare privată de la Weizsäcker pentru Halifax. Baronul German a scris cum „liderii armatei sunt gata să recurgă la forță înarmată împotriva politicii lui Hitler. O înfrângere diplomatică ar reprezenta un eșec serios pentru Hitler în Germania, și de fapt ar precipita sfârșitul regimului Național Socialist.”[6] Mulțumită poziției sale înalte în Biroul de Externe al Reichului, Weizsäcker știa că determinarea Führerului de a recupera Sudetenland nu era vreo cacealma. Prin a încuraja Londra către un conflict, el spera să provoace o confruntare armată.

Chamberlain însă, a primit rapoarte mai acurate de la ambasadorul său din Berlin. Henderson deja scrisese Subsecretarului Cadogan în Iulie că deși Hitler nu dorea război, Germanii se pregăteau pentru orice eventualitate. Istețul Henderson de asemenea a atacat afirmația mincinoasă a lui Weizsäcker cum că Ribbentrop îl sfătuia pe Führer că Britanicii nu au o coloană vertebrală: „Cu siguranță Ribbentrop nu mi-a dat impresia cum că ar crede că noi suntem în aversiune față de război. Din contră: el pare să creadă că noi căutăm război.”[7]

Chamberlain a conclus prudent acordul München cu Hitler pe 30 Septembrie, transferând în mod pașnic Sudetenland către Germania. Mișcarea de rezistență a considerat aceasta o „înfrângere zdrobitoare” pentru planurile sale.[8] Dezamăgit, Kordt a declarat că „cea mai bună soluție ar fi fost războiul.”[9] Neînduplecați, membri săi au exploatat canalele diplomatice ascunse pentru a inunda Londra cu alte știri false despre Germania. Goerdeler le-a spus Englezilor pe 18 Octombrie cum se presupune că Ribbentrop se lăuda că Chamberlain „a semnat sentința de moarte a Imperiului Britanic” în München: „Hitler acum va urma o cale neîncetată de a distruge imperiul."[10]

În timp ce criza Poloneză încărca atmosfera diplomatică în vara din 1939, rezistență din nou a turnat benzină pe foc. După ce s-a întâlnit cu Comisarul

Burckhardt din Danzig în Iunie, diplomatul Britanic, Roger Makins a declarat într-o notiţă a Oficiului de Externe, „Marea Britanie ar trebui să continue să arate un front absolut ferm. Acesta este cursul propus de către Baronul von Weizsäcker şi de către majoritatea Germanilor bine dispuşi." Subsecretarul Asistent, Sargent, a rezumat, „Weizsäcker este constant în sfatul său cum că singurul lucru ce îl face pe Hitler să vadă raţional este menţinerea unui front ferm şi nicio ofertă prematură de a negocia sub presiune." Weizsäcker, omul numărul doi în afacerile externe Germane, a contribuit inflexibilităţii celeilalte părţi.[11]

Rezistenţa a continuat să-l aprovizioneze pe Chamberlain cu descrieri ce descriau disperata situaţie economică în Germania, nepopularitatea lui Hitler şi disponibilitatea armatei de a se revolta. Emisarii Britanici mai bine informaţi din Berlin au menţinut o perspectivă sobră. Subordonatul lui Henderson, Ogilivie-Forbes, a scris lui Halifax despre conspiratori pe 4 Iulie 1939: „Am o adânc înrădăcinată neîncredere faţă de sfatul şi informaţia lor. Ei sunt lipsiţi de putere să scape de liderii Naziști prin propriul lor efort şi îşi plasează toate speranţele pentru acest scop într-un război cu Anglia şi în pierderea Germaniei. Cineva nu poate avea respect sau încredere în Germani pentru care distrugerea unui regim este un scop mai înalt decât succesul în război al ţării lor."[12]

În ciuda acestor avertismente, Henderson a privit cu consternare cum guvernul său baza unele decizii politice asupra informaţiei oferită de către mişcarea de rezistenţă. Cu siguranţă, Chamberlain era conştient de riscul posedat de război. Un conflict complet deschis cu Germania ar forţă Anglia să caute ajutor American, crescând influenţă SUA în străinătate. Purtarea unui război cu Reichul prin urmare depindea de colapsul imediat al rezistenţei inamicului. Fiindu-i spus de către conspiratori în August 1939 că generalii Germani aşteaptă cu nerăbdare declaraţia de război a Londrei ca să doboare guvernul, şi că Hitler este în pragul unei căderi nervoase, prim-ministrul Britanic a reacţionat.[13] Directorul Secţiunii Central Europene a Serviciului Secret Britanic, Sigismun Best, şi-a amintit, „La izbucnirea războiului, Serviciul nostru de Informaţie avea informaţie de încredere cum că Hitler înfrunta opoziţia multor bărbaţi ce ocupau cele mai înalte funcţii în forţele sale armate

şi în oficiile publice. Conform informaţiilor noastre, această mişcare de opoziţie asumase asemenea proporţii încât să fie capabilă să conducă o revoltă şi să-i răstoarne pe Naziști."[14]

Ministrul de Externe Francez, Bonnet, a scris în memoriile sale, „Noi ne aşteptam la o victorie uşoară şi rapidă. Declaraţia de război a Angliei şi Franţei asupra Germaniei pe 3 Septembrie era menită să elibereze calea pentru răscoala militară aşa sincer promisă nouă."[15] Generalul Gamelin i-a spus lui Benoist-Mechin, „Nu contează dacă forţele lor armate au 20, 100 sau 200 de divizii, deoarece când declarăm război împotriva lui Hitler, eu anticipez că nu vom avea de a face cu armata Germană. Hitler va fi eliminat în ziua în care noi declarăm război. Revolte vor izbucni în Berlin. În loc să apere graniţa, armata Germană se va grăbi înapoi către capitală pentru a restaura ordinea... Apoi vom tăia o cale prin Germania la fel de uşor şi rapid precum un cuţit prin unt."[16] Chiar după începutul războiului, Chamberlain a notat în jurnalul său, „Lucrul la care eu sper nu este o victorie militară – mă îndoiesc foarte mult de acea posibilitate – ci un colaps al frontului German de acasă."[17] Ribbentrop însuşi a scris în 1946, „Nu ştiam atunci că Londra conta pe grupul conspirator al bărbaţilor şi politicienilor proeminenţi, şi prin urmare ajunse să spere la o victorie uşoară împotriva Germaniei. Cercul de conspiratori în acest mod a jucat un rol decisiv în izbucnirea războiului. Ei au zdrobit toate eforturile noastre de a ajunge la o soluţie paşnică în ultimele zile ale lunii August şi foarte probabil au înclinat balanţa către decizia Engleză de a declara război."[18]

Campaniile Iniţiale

Campaniile Germaniei în Al Doilea Război Mondial sunt un subiect popular de studiu pentru istorici şi analişti militari; însă, când cercetează strategiile lui Hitler, succesele şi eşecurile, puţini iau în consideraţie influenţa pernicioasă a mişcării de rezistenţă. Aşa cum trădători în serviciul diplomatic au ajutat în a bloca o înţelegere cu Anglia în 1939, membrii de rang înalt ai armatei au întrerupt consistent efortul de război odată ce ostilităţile au început. Cu toate că mai puţin de 5% din ofiţerii armatei Germane se

identificau cu aceştia care trădau ţara,[19] puţinii necredincioşi deseori ocupau poziţii în plănuire şi logistică, permiţându-le să cauzeze dezastru disproporţionat cu numărul lor. Gestapo au creat în definitiv o listă de supraveghere dar nu erau autorizaţi să investigheze armata. Asta venea sub jurisdicţia serviciilor secrete militare Germane, *Abwehr*. Ca şi rezultat, subversiunea operaţiunilor de luptă a continuat practic nedetectată. Aristocratul Prusac, Fabian von Schlabrendorff, un ofiţer de personal şi sabotor fără remuşcare, a exprimat spiritul complotiştilor: „Prevenirea succesului lui Hitler sub orice circumstanţă şi prin oricare mijloc necesar, chiar şi cu costul unei înfrângeri zdrobitoare a tărâmului German, era cea mai urgentă sarcină a noastră."[20]

Desemnări în posturi cheie în statul major au oferit conspiratorilor înţelegere asupra strategiei militare în timp ce era formulată, informaţie pe care ei au comunicat-o inamicului. Fostul şef al statului major de armată, Halder, a mărturisit în 1955, „Aproape toate atacurile Germane, imediat după ce erau plănuite de către OKW, erau trădate inamicului de către un membru al personalului în OKW înainte să ajungă măcar pe biroul meu."[21] Forţele armate Germane duceau lipsa elementului de surpriză din prima zi de luptă. Pe 30 August 1939, două zile înainte ca Germania să invadeze Polonia, Kleist-Schmenzin a trimis ordinele detaliate ale operaţiunii către ambasada Britanică din Berlin cu instrucţiuni de a „trimite mai departe către Varşovia."[22] Chamberlain a trimis corespunzător documentul către Colonelul Beck.

La câteva luni după campania Poloneză, un membru al Biroului de Externe al Reichului în Berlin ce făcea contrabandă de microfilm a fost arestat de către SD. Filmul conţinea informaţii precise legate de puterea şi localizarea garnizoanelor armatei Germane din Polonia. Fostul General SD Schellenberg a conclus, „În OKW ei erau destul de surprinşi de aşa raport detaliat şi acurat, în special din moment ce statisticile erau corecte până la cel mai mic detaliu." El a speculat că „doar ofiţerii Germani de sus" ar fi putut oferi acest material.[23]

Printre grupurile subversive slab afiliate, *Abwehr* era deosebit de destructiv. Şeful său, Canaris, era un maestru al dezinformării. În memoriile sale, Marele Amiral Karl Doenitz a declarat că *Abwehr* „nu a produs un singur raport util despre inamic pe toată durata războiului."[24] Canaris a recrutat

ecvestrul monarhist, Hans Oster pentru a conduce Departamentul Central al agenţiei. Un ofiţer de stat major în timpul Primului Război Mondial, Oster părăsise armata în 1932 pentru încălcarea codului de onoare. Deşi căsătorit, avuse o relaţii intime cu soţia altui bărbat.

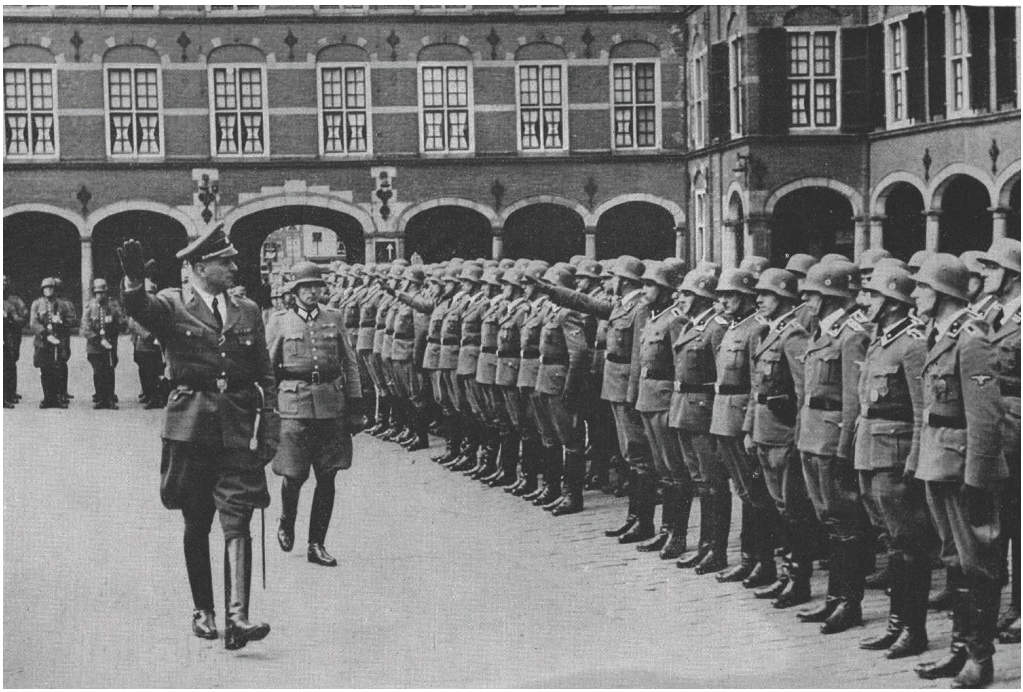

SD, aici inspectaţi în Haga de şeful poliţiei Germane în Olanda, Hanns Rauter, a recrutat bărbaţi educaţi din familii afluente şi a devenit o forţă eficientă de securitate. Mulţumită unui agrement din 1936 cu serviciul de informaţie militar, *Abwehr,* de a nu investiga armata, SD nu a devenit conştient de trădare în statul major până la jumătatea lui 1942.

Canaris l-a reintegrat pe Oster ca şi locotenent colonel adjunct în 1935. Când războiul a izbucnit din nou, Oster a început să tragă cunoştinţe ostile statului în „specialiştii" din *Abwehr*. Din Octombrie 1939, Oster a furnizat copii pentru fiecare raport al agenţiei, plus orice putea fi obţinut de la OKW, pentru

reprezentantul militării Olandeze în Berlin, Colonelul Giysbertus Sas. El l-a sfătuit pe Sas să se folosească de informaţie pentru a împuternicii apărarea Olandei împotriva Germaniei şi pentru a transmite rapoartele către puterile Vestice. Pe 3 Aprilie 1940, Oster i-a oferit detaliile iminentei invazii Germane a Norvegiei pentru ca acesta să anunţe Oslo din timp.[24]

O lună mai târziu, Oster i-a comunicat lui Sas data la care urma să aibă loc ofensiva surpriză Germană în Vest.[26] Olandezii nu au crezut informaţia. Ambasadorul Belgian, Adrien Nieuwenhuys, care primise aceleaşi informaţii, era sceptic, „Niciun German nu ar face aşa ceva!”[27] Crezând că a informat Aliaţii la timp, Oster a calculat că ofensiva eşuată va costa armata Germană 40.000 de decedaţi. În cuvintele sale, el încă se considera pe sine a fi un „German mai bun decât toţi aceia care fug după Hitler.”[28]

Personalul de securitate German ce monitoriza linia ambasadei Olandeză ştia că Sas primise informaţii clasificate despre campania vestică, dar nu au reuşit să localizeze sursa. Pentru a devia suspiciunea, Oster a încercat să o însceneze pe Baronesa Ilsemarie von Steengracht, soţia diplomatului German Adolf von Steengracht.

Doar intervenţia lui Ribbentrop l-a prevenit pe Oster, fiul unui păstor, din a folosi resursele *Abwehr* pentru a acuza o femeie inocentă de trădare.[29] Canaris nu doar că îl proteja pe Oster, ci şi trăda secrete militare de unul singur. Faptul că el servise drept căpitan de submarin Uboot în Primul Război Mondial nu l-a prevenit pe Canaris din a oferi detalii despre dezvoltarea submarinelor Germane în decursul anilor 30. Serviciului Secret Britanic. Ofiţeri superiori din *Abwehr* au profitat de război, acceptând mite în schimbul amânării de recrutare, iar poliţia l-a arestat pe Hans von Dohnanyi, un „specialist” recrutat de Oster, pentru corupţie. Directorii *Abwehr* din München au vândut picturi, tapiţerii şi valute pe piaţa neagră. Canaris însuşi a aranjat ca avionul său de transport pentru agenţie să zboare regulat pentru a-i aduce căpşune din Spania.[30] Corupţia şi incompetenţă *Abwehr* devenise atât de plină de corupţie încât Hitler l-a eliberat în definitiv pe îndemânaticul amiral de postul său şi a plasat agenţia sub Himmler.

Curăţenia de casă, însă, era departe în 1940, când Canaris a dat o altă lovitură serioasă cauzei Germane. După ce Londra a refuzat oferta de pace generoasă a lui Hitler în acea lună Iulie, Führerul a contemplat cum să continue războiul împotriva Angliei. Considerând o invazie amfibie a Insulelor Britanice prea riscantă, el s-a decis să atace posesiile de peste mări ale inamicului. Să captureze baza Britanică din Gibraltar, controlând pulsul nautic către Egipt şi Canalul Suez, era o opţiune. Nu doar că această cucerire ar fi doborât poziţia Angliei în Mediterană, dar operaţiunea se afla în capacitatea resurselor Germaniei. Necesitatea era ca Spania să intre în război de partea Germaniei, iar Madrid deja favora Germania şi Italia. În Iulie 1940, capul de stat Spaniol, Francisco Franco, a declarat public, „Controlul Gibraltarului şi expansiunea în Africa sunt deopotrivă şi datoria şi chemarea Spaniei."[31] Pe 19, el a anunţat dorinţa sa de a declara război asupra Britaniei, adăugând, „În acest caz, nişte suport din partea Germaniei ar fi necesar pentru atacul din Gibraltar."[32] Hitler putea să transfere trupe către sudul Spaniei pentru a organiza o expediţie împotriva bazei strategice Engleze.

Berlinul l-a trimis pe Canaris să negocieze alianţa datorită relaţiilor sale bune cu Spanioli proeminenţi şi fluenţei sale în limba Spaniolă. În complicitate Weizsäcker, însă, el a reuşit opusul prin a-l informa pe Franco în privat că poziţia Germaniei era disperată, cu aproape nicio şansă de a câştiga războiul. El şi-a sfătuit gazda să menţină Spania neutră, asigurându-l că Hitler nu ar trimite trupe în Spania pentru a forţa cooperarea Madridului. Dacă Canaris l-ar fi convins pe Franco să susţină Reichul, „Este mai mult decât posibil că o astfel de decizie din partea Spaniei în acest moment ar fi însemnat sfârşitul războiului," a scris Ministrul de Externe Spaniol, Serrano Sũner.[33] Cu poziţia Germaniei aşa împuternicită, Hitler ar fi posedat o mână mai formidabilă când a avut de a face cu Molotov în acel Noiembrie. El ar fi putut să rezolve diferenţele cu URSS fără a recurge la arme.

Trădare în Est

Germania poseda o reţea superbă de acumulare de informaţie pentru războiul din Est. Specialiştii ei deja sparseră complexa codificare radio

Sovietică şi monitorizau traficul acesteia. Din 1934, spărgătorii de cod la instalaţia Hillersleben fuseseră conectăi în liniile securizate de telefonie dintre Moscova şi ambasadele sale Europene. În 1937, Germanii au început să descifreze comunicaţiile foto-telegrafice Sovietice. În plus faţa de citirea corespondenţei diplomatice, ei au obţinut cunoştinţe despre producţia Rusă de armamente, locaţia şi capacitatea fabricilor şi deficienţele industriei.[34]

Un BT-7 Sovietic (dreapta) şi două tancuri T-34 abandonate de echipajele lor. Ofiţeri ai informaţiei Germane au devenit conştienţi de existenţă blindajului Sovietic superior înainte de campania Rusă, dar nu l-au informat pe Hitler. Armata Roşie a început să primească livrări de tancuri T-34 în Mai 1941.

Escadronul de Recunoaştere pe Rază Lungă al lui Theodor Rowehl, subordonat Comandei Supreme Luftwaffe, a zburat misiuni de înalta altitudine peste URSS începând cu 1935. Echipaje aeriene au fotografiat instalaţiile navale Sovietice, armamentele şi complexele industriale, fortificaţiile militare şi concentraţiile de trupe. Mii de poze ale interiorului Rusiei au oferit imagini ample pentru a produce hărţi acurate. În 1947, SUA s-a folosit de fotografiile lui Rowehl pentru a-şi pregăti propriile hărţi ale Uniunii Sovietice.[35]

În primele săptămâni ale campaniei Ruse, trupele Germane ce avansau au capturat multe documente oficiale pe care administratorii Sovietici eşuaseră să le distrugă sau evacueze. În acest cazier era oferită o imagine cuprinzătoare a infrastructurii URSS, analize ale atitudinii civililor şi aşa mai departe. Specialişti de comunicaţii Luftwaffe au descifrat traficul radio militar Sovietic, şi au dat rapid şi consistent detalii despre numărul de trupe Ruse, statutul muniţiei şi combustibilului disponibil, atacuri aeriene şi terestre plănuite şi rutele de marş ale diviziilor inamice. Raportul postbelic American, Seabourne, a conclus că spărgătorii de coduri Germani au menţinut 80% acurateţe în cunoştinţele lor asupra tuturor operaţiunilor militare Sovietice şi a producţiei de armamente.[36]

Staţiile de monitorizare au trimis această cantitate vastă de informaţie către *Abwehr* pentru analiză. Canaris, Oster şi tovarăşii conspiratori au comunicat aproape nimic din constatări lui Hitler. Ei în schimb au stocat dosarul cu documente în Angerburg, Prusia de Est, niciodată fiind evaluate.[37] Cartografi militari au pregătit hărţi pentru Est fără să se documenteze cu pozele lui Rowehl. Unele le-au bazat pe hărţi Ruseşti produse în 1865. Armata Germană au primit hărţi imprecise arătând drumuri de noroi, ce deveniseră mlaştini de netrecut după ploaie, drept autostrăzi pavate. Această dezinformare deseori bloca avansul tactic al forţei Germane mecanizate. Ei deseori se apropiau de oraşe ce nici măcar nu erau arătate pe hartă.

Curând după ce campania Rusă începuse, membrii misiunii militare Germane din România deja aflaseră de la localnici şi de la dezertori din Armata Roşie despre noul formidabil blindaj Sovietic văzut în timpul ocupaţiei lui Stalin a Basarabiei. Martorii au oferit detalii despre tancurile grele Ruseşti KV-I

şi KV-II plus schiţe ale unui al treilea model ce era mai rapid, bine-blindat şi se lăuda cu o putere de foc egală. Georg Pemler, un ofiţer în zbor de recunoaştere, s-a uitat peste fotografiile aeriene făcute de escadronul Rowehl deasupra zonelor Prutului şi Nistrului. El a descoperit imagini ce arătau tancul misterios plasat pe vagoane plate de tren, în drum către unităţile Armatei Roşii staţionate aproape de frontiera Reichului. Chemat de Pemler să examineze pozele, Colonelul Român Crescu i-a spus, „Până acum, noi am crezut că acest tanc este încă în dezvoltare şi testare. Faptul că producţia a progresat atât de departe încât trupele deja primesc livrări, este o descoperire de mare importanţă... Comanda Supremă trebuie informată imediat. Evidenţele trebuie să fie pe drum prin curier astăzi!”[38]

Adunând fotografiile şi datele relevante, Pemler a zburat personal către Berlin pentru a dezvălui descoperirile sale. Ofiţerii de informaţie au acceptat raportul său dar nu l-au trimis la OKW. Când noul tanc Sovietic, T-34, a apărut în luptă în Iunie 1941, a şocat trupele Germane din prima linie. Blindajul său curbat inovator era prea gros pentru a fi penetrat de armele tancurilor Germane, şi a făcut armamentul German anti-tanc depăşit.

În timp ce serviciul German de informaţie ascundea capacitatea armamentului Sovietic de strategicii din OKW. Canaris îl asigura pe Hitler că doar o singură cale ferată cu un singur fir unea sursa Rusă de materiale prime din Urali cu centrele din Moscova.[39] Un contact *Abwer* din România, Dr. Barth, a spus asociatului său Pemler, „Conducerea forţelor armate subestimează grav tăria Armatei Roşii. Eu personal nu pot scăpa de impresia că aceasta este chiar *promovată* de anumiţi bărbaţi. Noi am confirmat informaţii confidenţiale, spre exemplu, că într-o anume fabrică de tancuri în jur de 25 de tancuri sunt produse zilnic. De atunci am identificat trei uzine de acest fel. Puteam să-mi smulg părul din cap când şeful statului major iscălea un semn de întrebare acolo, trimiţând raportul înapoi pentru reevaluare fără a-l informa pe Führer.”[40]

Barth se referea la Halder, ce devenise statul major în Septembrie 1938. Un panou postbelic de „denazificare” a judecat conduita de mai sus a lui Halder o „trădare completă a ţării sale.”[41] După cucerirea Poloniei în 1939, el a format

un personal de plănuire secretă pentru a răsturna guvernul şi l-a plasat pe Generalul Heinrich von Stulpnagel în conducere, pe care un istoric German l-a descris cu admiraţie drept un „nobil European de modă veche."[42]

Halder l-a îndemnat pe Hitler să invadeze Rusia, minimalizând pericolele campaniei. Pe 3 Februarie 1941, Hitler a direcţionat Armatele Străine din Est, o ramură a informaţiilor secrete militare, să analizeze abilitatea Armatei Roşii de a mobiliza formaţii largi în mlaştinile extinse din Prîpeat. Acestea constau în teren mlăştinos în sectorul de sud-central al frontului viitor. Primind raportul finalizat pe 12, Halder a făcut o alterare înainte să-l trimită Führerului. El a şters concluzia analizei cum că ar fi posibil pentru Ruşi să mute trupe prin mlaştină, prin urmare reprezentând o ameninţare în flancul şi spatele diviziilor Germane ce avansează. În baza acestei evaluări, OKH nu a alocat formaţii pentru a apăra periferia de sud a zonelor umede pentru a proteja înaintarea planificată a Armatei 6 Germane şi a Armatei 1 Panzer spre Kiev.

Curând după ce ostilităţile au izbucnit, Armata 5 Sovietică, transferată în sud prin reţeaua feroviară din Prîpeat, a asaltat flancul deschis din stânga al Armatei 6 Germane. Asta l-a forţat pe Hitler să oprească avansul pe 10 Iulie. „Capturarea Kievului la începutul lui Iulie 1941, abia trei săptămâni în campanie, ar fi fost complet posibilă dar a fost prevenită de forţe Sovietice puternice ce operau în afara teritoriilor mlăştinoase din Prîpeat," a conclus istoricul militar Ewald Klapdor.[43] Incapabilă de a continua avansul fără susţinerea infanteriei din Armata 6, Armata 1 Panzer a devenit blocată în lupte costisitoare de atriţie împotriva diviziilor Ruse ce atacau frontal timp de şapte săptămâni. După două luni în campanie, Hitler a remarcat că întregi operaţiuni ar fi fost plănuite diferit, dacă el ar fi ştiut dispoziţia şi tăria inamică actuală.

Odată ce invazia a început, Sovieticii au primit rapoarte punctuale despre operaţiunile militare Germane de la Comanda Supremă a Armatei, OKH, chiar din cartierul general al lui Hitler. Şeful de comunicaţii de acolo, Generalul Erich Fellgiebel, a instalat în secret o linie telefonică către Elveţia pentru a transmite informaţii clasificate.

Halder şi Hitler organizând manevre de armată în 1937. Devreme în 1941, Halder a descris Armata Roşie drept „prea primitivă” pentru a conduce operaţiuni ofensive. În Septembrie 1942, Führerul l-a demis din poziţia de stat major al armatei.

Staţionat în Bern era Hans Gisevius, un alt „specialist" din *Abwehr* al lui Canaris. El a transmis rapoartele către Moscova. Alţi agenţi în Elveţia precum Rudolf Rössler au participat, identificaţi dar toleraţi de serviciul de informaţii Elveţian. Reţeaua sofisticată de spionaj era poreclită Orchestra Roşie de către SD. Schellenberg a scris mai târziu că informaţiile pe care le scurgea „nu puteau veni decât de la cele mai înalte surse Germane."[44] Când SD au oprit în sfârşit cercul de spionaj în 1942, au arestat 146 de operativi suspecţi doar în Berlin. Curţile au condamnat 86 din ei la moarte pentru trădare. Ei transmiseseră peste 500 de rapoarte detaliate către Kremlin. În Octombrie 1942, Gestapo au arestat încă 70 de alţi operativi comunişti în Ministerul Aerian al Reichului şi în Biroul Armamentului Aerian.

Pe 22 Iunie 1941, Armata Roşie poseda 25.508 tancuri, 18.700 de aeronave de luptă, şi 5.774.000 de soldaţi.[45] Existau 79.100 de tunuri distribuite printre 303 divizii mobilizate în primul şi al doilea val. Hitler a înfruntat această forţă cu informaţii cruciale ascunse, agenţiile sale de informaţie subestimând în mod conştient resursele inamicului, şi cu ofiţeri avertizând inamicul în avans de atacurile Germane. Pe 1 August, cinci săptămâni în campanie, Armata Roşie a mobilizat 269 de divizii (5 mil), 46 din ele blindate, şi 18 brigăzi împotriva invadatorilor. Un raport de informaţie secretă primit de Führer cu două săptămâni înainte fixase ţăria Rusă la doar 50 de divizii (1mil) de puşcaşi şi opt divizii (120,000 de soldaţi) de tancuri.[46] Pe 10 August, soldaţii Germani au copleşit postul de comandă al Armatei 16 Sovietice le est de Smolensk. Poliţia de teren a descoperit copii a două planuri OKH pentru atacul German. Ei au găsit un alt plan de operaţiune Germană curând după aceasta odată cu capturarea Bryansk, pe care OKW îl prezentase lui Hitler pe 18 August.[47] Gisevius s-a lăudat mai târziu, „Noi aveam spioni peste tot în ministerul de război, în poliţie, în ministerul de interior, şi în special în biroul de externe. Toate legăturile conectate cu Oster."[48]

Cunoştinţa în avans a planurilor Germane a ajutat Armata Roşie să îmbrace invadatorii în luptă grea în jurul Smolensk în Iulie şi August. Germanii au reobţinut iniţiativa când Hitler a decis pe 21 August să mute diviziile sale panzer în sud către Kiev. Halder scria cu furie în jurnalul său, „Operaţiunea fără

noimă ce a fost decisă, va împrăştia forţele noastre şi va încetini avansul decisiv asupra Moscovei."[49] Germanii de fapt au distrus patru armate Sovietice şi au devastat o a cincea în jurul Kievului, o bătălie imensă de încercuire, capturând mare parte din Ucraina. Hitler i-a spus arhitectului său, Giesler, „Strategic, am văzut în aceste atacuri de flanc şi înconjurări singura şansă de a înfrânge formaţiile în masă Ruse şi în acest mod evitând atacuri frontale costisitoare. Nu eram pe măsura inamicului nici în numărul diviziilor sau cu privire la material, în tancuri şi armament greu... A trebuit să smulg la propriu operaţiunile de la generalii mei, chiar să-i forţez cu ordine aspre. Rezultatul a fost patru armate Ruseşti bătute, erau peste 650.000 de prizonieri capturaţi. Nici măcar acest succes nu i-a convins pe generalii mei de singura strategie posibilă în Rusia."[50]

Obosit de ceartă, Führerul a susţinut în final proiectul lui Halder; un atac frontal împotriva Moscovei. Operaţiunea Taifun a început pe 1 Octombrie, dar înşelăciunea şi sabotajul au determinat rezultatul. Generalul Intendent, Wagner, a raportat stocul de provizii pentru atac a fi „satisfăcător." Comparativ cu cerinţa minimă de 24 de trenuri de provizie pe zi pentru Grupul Central de Armate, însă, între 8 şi 15 ajungeau pe front zilnic în August, 12 în Septembrie. Chiar şi în vreme bună, sute de trenuri de marfă complet încărcate stăteau degeaba în gările dintre Berlin şi Cracovia.

În principal responsabili pentru întârzierile în provizii erau directorul Transportului Feroviar Principal Sud, Erwin Landenberger în Kiev, şi directorul Transportului Feroviar Principal Centru, Karl Hahn în Minsk. Hitler a ordonat ambii bărbaţi să fie arestaţi pentru sabotaj. Eliberat din tabăra de concentrare Sachsenhausen câteva luni mai târziu, Hahn s-a descris pe sine unui alt ofiţer drept „un inamic de moarte al Naziştilor." Hitler le-a selectat înlocuitorii în mod personal. Erhard Milch şi Albert Speer şi-au asumat răspunderea de a porni trenurile din nou. Situaţia s-a îmbunătăţit în câteva săptămâni. Speer a pus prioritate pe producţia de locomotive, în timp ce Milch a reorganizat transportul feroviar şi de canal către front. Milch i-a avertizat pe subordonaţi, „Am permisiunea să spânzur orice oficial feroviar din orice copac, incluzând manageri seniori, şi o voi face!"[51]

Artileriști Germani se bucură de o masă caldă în timpul unei pauze în lupta din Rusia. Ei poartă uniforme de campanie standard ale armatei, care nu le oferă o izolație suficientă în timpul iernii 1941/42.

OKH au redus gradual puterea de luptă a Grupului Central de Armate în timpul operațiunii Taifun. Pe 11 Octombrie, a transferat departe Corpul de Armată 8 cu trei divizii şi Divizia 1 de Cavalerie. Diviziile de Infanterie 8 şi 15 au urmat imediat. Corpul de Armată 9 cu 4 divizii au intrat în „rezerve." Pe 3

Noiembrie, OKH au anunţat intenţia de a retrage 7 divizii panzer de pe frontul de est pentru reaprovizionare.[52] În acelaşi timp, Luftwaffe a trimis aproape un sfert din personalul său din Rusia în permisie. Comanda înaltă a transferat afară 13 grupuri de luptă, lăsând doar 3 grupuri de Escadroane de Luptă 51 rămase pentru a susţine ofensiva din aer.[53]

Taifun a făcut progres în ciuda acestora. La nord-vest de Moscova, Divizia 1 Panzer a luat Kalinin. În loc să meargă în sud-est către capitală, trupele au avansat către nord. Martorul Carl Wagener şi-a amintit, „Capturarea Kalininului a deschis o mare oportunitate tactică pentru noi. Noi acum ţineam stâlpul de rezistenţă al sistemului de apărare al Moscovei şi puteam să împingem către slab securizatul flanc nordic al oraşului. Locul era al nostru de luat, cu drumuri bune şi mai puţin de o zi de călătorie. În schimb, panzerele noastre şi Armata 9 de Infanterie ce ne susţinea au primit ordinul de a ataca complet nesemnificativul oraş Torzhok, la mai mult de 150 de km la nord de Kalinin. Noi am crezut că noua directivă de la OKH nu făcea niciun sens."[54]

Cel mai rău handicap confruntat de combatanţii Germani era lipsa echipamentului de vreme rece. Industria Reichului produse îndeajuns de multe uniforme de iarnă încât să echipeze cel puţin 56 de divizii. De asemenea, calorifere prefabricate pentru adăposturi şi barăci fuseseră încărcate în 255 de trenuri de marfă aşteptând transport feroviar către est. Pe 1 Noiembrie, Hitler a inspectat hainele de iarnă destinate frontului Rus, iar Intendentul Wagner l-a asigurat că echipajul era deja pe drum către armatele de teren în cantitate suficientă.[55] Nouă zile mai târziu, Wagner i-a mărturisit lui Halder că cele mai groase uniforme nu vor fi trimise până la sfârşitul lunii Ianuarie. Au rămas încărcate pe trenurile din Varşovia luni de zile.[56] Hitler nu a aflat de lipsuri până la 20 Decembrie, când Generalul Heinz Guderian a zburat din frontul central şi i-a spus. Personalul Luftwaffe au primit cu toţii haine de vreme rece, doar mulţumită supravegherii personale a lui Milch.

OKH nu a fost mai puţin neglijent în ceea ce priveşte informarea lui Hitler cu privire la rapoartele de informaţii care prevedeau o planificată contra-ofensivă Sovietică. În decursul lunii Noiembrie, Ruşii au transferat majoritatea diviziilor lor Siberiene de puşcaşi din Estul Îndepărtat către sectorul Moscovei.

Recunoaşterea aeriană Germană monitoriza concentrarea crescândă de rezerve inamice. Avioane de observaţie pe rază lungă au raportat o creştere alarmantă în numărul de trenuri Sovietice de transport aducând formaţii proaspete în sectorul Kalinin-Moscova. OKH a ignorat informaţia. Suedia i-a aprovizionat pe Germani cu statistici acurate ale plănuirii şi proporţiei ofensivei Armatei Roşii ce se apropia, dar grupul *Abwehr* ce a primit această informaţie nu a transmis-o Berlinului.[57]

La mijlocul lui Noiembrie, Armatele Străine Est a judecat că diviziile Sovietice sunt 50% în insuficienţă de forţă, cu mai mult de jumătate din ofiţeri şi soldaţi neantrenaţi. De fapt, multe dintre cele 88 de divizii de puşcaşi, 15 divizii de cavalerie şi 24 de brigăzi blindate pe cale să atace liniile Germane erau bine echipate şi numeric complete.[58] În seara din 4 Decembrie 1941, cu doar câteva ore înainte să înceapă măcelul, Armatele Străine Est au conclus că efectivitatea de luptă a Armatei Roşii este insuficientă pentru ca „Ruşii să fie capabili de ofensive majore în acest moment, decât dacă nu cumva introduc întăriri semnificative."[59]

La sfârşitul tăriei sale, prinsă prin surprindere, slab îmbrăcata armată Germană a pierdut teren în acea iarnă. Hitler era exasperat datorită eşecului de a realiza conceptul său strategic în faţa opoziţiei statului major. El a marcat „subestimarea totală a inamicului, rapoartele false ale rezervelor inamicului şi tăria armamentului său... şi trădare de neconceput" drept contribuitoare primei pierderi majore a armatei Germane din război.[60]

În ciuda retragerii dinaintea Moscovei, Germanii au menţinut poziţii favorabile pentru o campanie de vară în 1942. Hitler a fixat atacul principal către lanţul muntos Caucaz, câmpurile de petrol şi rafinăriile care aprovizionau 80% din petrolul URSS. El a ordonat ca Grupul de Armate Sud să fie împuternicit corespunzător. Cu capturarea Voronejului pe 8 Iulie 1942, diviziile de panzer Germane erau poziţionate să treacă de râul Don, dar Führerul a interzis iniţial trecerea. Nedorind să slăbească ofensiva prin a-şi împărţi forţele, el a comandat în schimb ca Armata 4 Panzer să se îndrepte în sud pentru a se alătura avansului principal către câmpurile de petrol.[61] Formaţiile Sovietice din sud erau în retragere şi grav demoralizate.

Specialişti Germani de radio au arestat doi foşti ofiţeri de armată Poloneză într-o suburbie din Varşovia, ce transmiteau informaţii detaliate către Moscova despre ofensiva Caucaz. Oficiali *Abwehr* de rând care nu împărtăşeau sentimentele de trădare ale lui Canaris şi Oster, au raportat aceasta cartierului general al Führerului. Era dezvăluit că Stalin ştia despre pregătirile militare Germane. Primind raportul, Generalul Fellgiebel a decis că acesta era „prea alarmant" şi că nu ar face decât să-l supere pe Führer. El a ascuns ştirile.[62]

Soldaţi ai diviziei motorizate de infanterie elită a armatei, *Grossdeutschland*, pe care Halder i-a transferat departe de Grupul de Armate A în faza critică a ofensivei de vară din 1942 în Rusia.

Cu elementul surpriză compromis, Grupul de Armate Sud a început Operaţiunea Albastru pe 28 Iulie. Grupul de Armate A a împins către Caucaz. La nord-est, Grupul de Armate B a avansat consecutiv către Stalingrad pentru a acoperi flancul. Acesta era un complex industrial construit de-a lungul râului Volga, notoriu pentru casele primitive ale populaţiei muncitoare. Planul operaţional al lui Hitler chema la distrugerea producţiei de armament a Stalingradului prin bombardament sau asediu. Capturarea metropolei nu era un obiectiv exprimat; Caucazul era obiectivul principal al campaniei.[63]

Grenadieri în vârful unui Panzer IV operând la est de râul Don în Rusia. Comanda înaltă Germană a împărţit puternicele forţe mecanizate ale Grupului de Armate Sud în timpul sezonului de campanie 1942.

Comanda înaltă curând a slăbit ofensiva. Halder a scris în jurnalul său pe 30 Iunie că şeful personalului OKW, Alfred Jodl, i-a spus lui Hitler într-o conferinţă de situaţie „cu mare accent, soarta Caucazului va fi decisă la Stalingrad. Prin urmare, este necesar să transferăm elemente din Grupul de Armate A către B...

Într-un nou ambalaj, o idee pe care eu am propus-o cu şase zile înainte Führerului este servită."[64]

Halder a mutat Armata 4 Panzer din frontul de sud pe 30 Iulie, pentru a deveni „capul suliţei atacului din Stalingrad." În ciuda protestelor din partea comandanţilor Grupului de Armate A, Halder de asemenea a luat divizia de infanterie motorizată de elită, *Grossdeutschland.* Un istoric a rezumat, „Acum două aproape egale grupuri de armate cu aproape acelaşi număr de tancuri şi formaţii motorizate acţionau în direcţii diferite. Grupul de nord a atacat cu patru divizii panzer şi trei motorizate; cel de sud cu trei divizii panzer şi trei motorizate. Formaţiile alocate pentru scopul principal al campaniei erau mai slabe decât cele acoperind flancul."[65] Grupul de Armate A curând şi-a pierdut susţinerea directă a Corpului Aerian VII al Generalului Freiherr von Richtofen, cu mult temutele sale escadroane de bombardiere în picaj, Stuka, când această formaţie a fost transferată către frontul din Stalingrad de asemenea. Germanii ce avansau către Caucaz s-au dovedit neputincioşi în a obţine obiectivul, ce ar fi paralizat capacitatea Armatei Roşii de a conduce operaţiuni ofensive. Forţele din nord au devenit implicaţi într-un efort costisitor şi inutil de a captura Stalingrad.

În timpul avansului către Caucaz, OKH a jefuit Grupul de Armate A de alt atu: Corpul Italian Alpin de 60.000 de soldaţi. Acesta consta în trei bine antrenate divizii de munte, fiecare din ele echipată cu 5.000 de catâri de echipament. În loc să mobilizeze corpul de elită în munţi, OKH i-a direcţionat să mărşăluiască către nord pentru a ataca Stalingrad. Prin urmare soldaţii, îmbrăcaţi în uniforme de lână pentru uz în vreme mai rece, climat de altitudine înaltă, au început să împingă în marş la pas în vreme caldă de-a lungul stepelor Asiatice. Ca şi divizii de munte, ei nu deţineau nicio armă anti-tanc sau artilerie grea, făcându-i practic neapăraţi împotriva blindajului Sovietic.

Pe 27 August, Locotenent Colonelul Rinaldo Dallarmi a scris lui Mussolini despre ordinele corpului: „Noi am venit în Rusia siguri de a merge către Caucaz, potrivit superb cu antrenamentul, armele şi echipamentul nostru, şi unde puteam să ne alăturăm celor mai bune divizii montane Germane şi Române într-o competiţie aproape sportivă pentru a reuşi cât mai mult. Apoi suntem

redirecţionaţi către regiunea Don, pe teren plat şi fără arme adecvate. Am primit puşti din 1891 şi patru tunuri ridicol de mici, inutile împotriva tancurilor Ruse de 34 de tone. Există o limită de *Alpini.* Aceasta nu este o resursă umană menită să fie tratată cu frivolitate."[66]

Ofensiva din sud s-a prăbuşit când un contraatac Sovietic major a lovit Grupul de Armate B în Noiembrie. Aceasta a forţat Grupul de Armate A să se retragă din Caucaz pentru a evita a fi flancat. Ruşii au înconjurat şi au distrus Armata 6 Germană la Stalingrad. Istoricii îl învinuiesc pe Hitler pentru catastrofă, dar verdictul nu cântăreşte nerespectarea flagrantă a ordinelor sale, informaţiile false primite de el, sau mişcările fără de noimă militară ale trupelor purtate de către OKH fără de ştirea lui.

Spre exemplu, flancul stâng al Grupului de Armate B se desfăşura către sud-est de-a lungul râului Don, de la Voronej la Stalingrad. Apărând poziţia erau Armata 2 Ungară, Armata 8 Italiană, Armata 3 Română şi Armata 6 Germană. Armata 4 Panzer acoperea flancul drept. Hitler ştia că slab echipatele trupe străine nu ar putea respinge o potenţială ofensivă Sovietică. În August, el a ordonat ca divizia 22 Panzer şi două divizii de infanterie să fie transferate pentru a susţine Armata 8 Italiană. Ungurii trebuiau să primească de asemenea întăriri, incluzând artilerie grea şi noile arme Germane anti-tanc de 75 de mm. Halder practic a ignorat ordinul, trimiţând doar unităţi slabe, de faţadă, câteva săptămâni mai târziu.[67]

Spre sfârşitul lui Octombrie, Führerul a ordonat ca Divizia 6 Panzer şi două alte divizii de infanterie să fie trimise din Franţa pentru a-i mulţumi pe Români şi Italieni. OKH a amânat transferul complet al acestor formaţii până în Decembrie. Ei au fost la fel de întârziaţi cu staţionarea de noi divizii de câmp Luftwaffe în spatele armatelor aliaţilor Germaniei, conform cerut de Hitler. Divizia 22 Panzer, pe care el o credea la putere maximă, avea nevoie gravă de aprovizionare. Din cele 104 de panzere, doar 32 erau operaţionale. OKH au ascuns acest fapt de Comandantul lor Suprem.[68]

Pe 9 şi 16 Septembrie, jurnalul de război al personalului OKW a înregistrat ordinele lui Hitler de a împuternici Armata 8 Italiană. Jurnalul a spus pe 6 Octombrie, „ Führerul îşi repetă anxietatea cu privire la un atac major

Rus, poate chiar o ofensivă de iarnă în sectorul armatelor aliaţilor noştri, mergând de-a lungul râului Don către Rostov. Motivul pentru cauţiune include mişcări de trupe puternice inamice şi construcţii de poduri peste Don în multe locuri." Încă o dată jurnalul OKW, din 5 Noiembrie: „Temutul atac Rus asupra Don este din nou discutat. Numărul de poduri sub construcţie acolo este constant în creştere. Luftwaffe vrea să ne arate poze. Führerul ordonă atacuri aeriene puternice împotriva locaţiilor podurilor şi suspectează zone de ansamblu inamic în pădurile de-a lungul malurilor."[69]

Cercetarea a confirmat grijile lui Hitler. De la un teren comparativ înalt apărat de ei la sud-est de Sirotinskaya, soldaţi ai Diviziei 44 de Infanterie, *Hoch und Deutschmeister* au observat concentraţii de trupe Sovietice şi material de-a lungul Don, poziţionate opus faţă de Armata 3 Română. Într-un sector apropiat, dezertori Ruşi au spus interogatoriilor Italieni că lor li se ordonase să rămână ascunşi pe timp de zi. Contactul din *Abwehr* căruia Italienii au transmis această informaţie, a răspuns că observaţia aeriană Germană era mai credibilă şi că nu raportase nimic, când de fapt, opusul era adevărat. Max Ladoga, un tehnician de radio în escadronul de recunoaştere pe rază lungă, a scris, „Veştile proaste continuă să sosească, dând o idee despre momentul în care şi zona noastră va fi ţinta atacurilor Armatei Roşii. Conversaţiile noastre cu escadroanele vecine de rază scurtă şi lungă o fac clar că ei au trimis avertismente la timp în ierarhia de comandă despre concentrarea de întăriri Sovietice de-a lungul flancului de nord al Stalingradului. Dar nimeni nu-i ia în serios."[70]

Alte surse au trimis detalii despre pregătirile Aramtei Roşii. SD şi *Abwehr* au lansat împreună Operaţiunea Zepelin în Iulie 1942, în care sute de Ruşi anti-comunişti s-au paraşutat în spatele liniilor Sovietice şi au oferit informaţii Germanilor. De-a lungul următoarelor câteva luni, ei au numărat 3.269 de trenuri transportând trupe Sovietice către zona de luptă Stalingrad, plus alte 1.056 de trenuri purtând material de război. Recunoaşterea aeriană Germană descoperită pe 10 Noiembrie cum că Ruşii transferaseră Armata 5 de Tancuri acolo de asemenea.[71] Pe 11 Noiembrie, comandantul *Nachrichtenaufklärung* 1 (Secţiunea 1 de Evaluare a Comunicaţiilor) a predat la OKH o analiză stufoasă a traficului radio militar Sovietic interceptat. A identificat rezerve inamice

transferate către zona de operaţiuni Stalingrad. Raportul a prezis acurat că Ruşii erau pe cale să lanseze un atac cleşte pentru a înconjura Armata 6 Germană: „Mobilizarea se poate să progreseze substanţial deja.”[72]

O armă de asalt *Sturmgeschutz* III auto-propulsată, constând într-un tun de 75 de mm montat pe şasiul unui Panzer III, trece de prizonieri Sovietici în Stalingrad în timpul asediului prelungit târziu în vara lui 1942. (Bundesarchiv)

Armatele Străine Est au fost responsabili pentru evaluare acestor rapoarte. În primăvara lui 1942, Halder aranjase ca fostul său adjutant, Reinhard Gehlen, să devină șeful acestei organizații. Crescut într-o familie monarhistă și mândru de viţa de sânge aristocratică a mamei sale, el credea ca și Hindenburg că „Germania nu ar trebui guvernată de un caporal Boemian (Hitler)," iar mai apoi el a recunoscut că susţinea activ rezistența.[73] În August 1942, el a raportat cu o faţă serioasă că încă din anterioara lună Februarie, datorită unui deficit de ofițeri, Armata Roşie nu formase nici măcar o singură nouă divizie de luptă.[74]

Gehlen nu a dezvăluit lui Hitler nici progresul Zepelin nici apropierea Armatei 5 de Tancuri, ce el pretindea că era staţionată departe în nord. Cu toate că Armata Roşie adunase 66% din blindajul său opus faţă de Grupul de Armate B, Gehlen a avertizat că Ruşii plănuiau în schimb să atace aproape de Smolenk în nord. El a reasigurat cartierul general al Führerului pe 11 Noiembrie, „Nu există nicio indicaţie a unui posibil atac curând... Forţele Sovietice disponibile sunt prea slăbite pentru operaţiuni majore."[75]

Ofensiva Rusă a început pe 19 Noiembrie 1942. Tancurile au zdrobit poziţiile Românilor aşa cum s-a temut Hitler. Într-o operaţiune majoră de tip cleşte, ei s-au deplasat către sud pentru a înconjura Stalingrad. Armata 57 Sovietică a plonjat frontal în tăria completă a Generalului Hans-Georg Leyser, Divizia 29 de Infanterie motorizată, ce a contracarat, fără autorizaţie din partea statului major. Cele 55 de tancuri ale Batalionului Panzer 129 au lovit cu furie de-a lungul unei linii de cale ferată, îndepărtând masele de infanterişti surprinşi şi provizii Ruseşti. Sigilând această penetrare inamică, grupul 29 s-a întors către sud-vest pentru a ataca flancul Corpului 4 Sovietic. Înainte ca operaţiunea să înceapă, divizia a primit ordinul suspicios de a rupe contactul şi a se retrage în perimetrul Stalingrad.[76] Aceasta le-a permis Ruşilor să-şi continue încercuirea Armatei 6.

Crezând că Luftwaffe ar putea să transporte provizii suficiente în Stalingrad, dar de asemenea bazat pe raportul lui Gehlen cum că Sovieticii nu aveau rezerve rămase, Hitler s-a decis să aprovizioneze garnizoana încercuită prin aer până o operaţiune de ajutor putea fi pregătită. Avioane de transport

Junkers şi bombardiere Heinkel au livrat provizii către aeroporturile Armatei 6 şi au evacuat răniţi la zborurile de întoarcere. Organizând misiunile era Colonelul intendent, Eberhard Finckh. Un conspirator activ, el a aranjat ca un număr substanţial de zboruri să care material inutil. În plus faţă de mâncare, provizii medicale şi muniţie, trupele asediate de la Stalingrad au primit mii de ziare vechi, bomboane, gulere false, sârmă ghimpată, hârtie de acoperiş, patru tone de margarină şi piper, 200.000 de cărţi de buzunar, şireturi, condimente şi aşa mai departe.[77]

Armata Germană a lansat o expediţie de ajutor pe 13 Decembrie, în frunte cu Divizia 6 Panzer a Generalului Erhard Raus. Zece la sută peste forţa maximă, formaţia poseda 160 de tancuri, incluzând Panzer IV echipate cu noile tunuri de viteză înaltă, 4.200 de camioane, 20 de maşini cu blindaj greu şi 42 de arme de asalt auto-propulsate. Diviziile 17 şi 23 Panzer (care fuseseră slăbite de către luptă constantă în acea toamnă) au luat parte la operaţiune. Atacul a progresat până la 50 de km de Stalingrad. La aproape 80 de km în vest, tancuri Sovietice au contracarat şi au capturat aeroportul la Morosovskaya, ameninţând flancul German pe cursul inferior al râului Chir. În loc să trimită unităţi mai slabe să acopere golul, comanda înaltă a transferat Divizia 6 de Panzer către poziţia din Chir. Aceasta, în opinia istoricului şi fostului Locotenent Waffen SS, Heinz Schmolke, era pur şi simplu exagerat: „Două săptămâni mai târziu, eu însumi eram comandant al unui punct puternic pe râul Donez, care era complet îngheţat, cu două poduri. Am ţinut poziţia acolo timp de 10 zile şi nopţi împotriva unei forţe Ruseşti superioare. Nimeni nu poate să-mi spună că frontul din Chir nu putea să mai ţină o zi, până ce contactul cu înconjurata Armată 6 era stabilit."[78]

Când pe 23 Decembrie Divizia 6 Panzer a primit ordinul de neconceput de a se retrage din operaţiunea de ajutor, ofiţerii săi au presupus la început că este o greşeală. Lipsite de acest cap de suliţă blindat, unităţile rămase s-au dovedit prea slabe pentru a presa atacul către Stalingrad. Cu puţin înainte de moartea sa în anii 50, Raus a exprimat turmentul pe care conştiinţa sa încă îl simţea pentru că nu a nerespectat ordinul ca să continue avansul. Erau 220.000 de soldaţi Germani şi auxiliari străini în Armata 6 la mijlocul lui Ianuarie 1943, cu

două săptămâni înainte ca garnizoana să fie înconjurată.[79] Şase mii au supravieţuit captivaţii Sovietice.

Bătălia de la Stalingrad nu s-a dovedit a fi doar o pierdere militară zdrobitoare pentru Germania, dar pentru populaţia sa civilă a devenit un punct de răscruce psihologic în război. În 1948, fostul şef al Gestapo, Heinrich Müller a rezumat disonanţa în cartierul general al Führerului: „Mulţi ofiţeri seniori de rang înalt au sabotat planurile lui Hitler. În acest punct trebuie să accentuez că deşi nu sunt un expert militar, ştiu că Hitler avea dreptate cu privire la chestiuni militare mai des decât aceşti oameni. Uneori Hitler emitea un ordin, iar deoarece un general îl displăcea pe Hitler personal, acest ofiţer evita ordinul în mod indirect. Apoi, când un dezastru se întâmpla, acelaşi bărbat şi prietenii săi aruncau vina pe Hitler. Iar ei deseori îl minţeau în faţă."[80]

Crezând Grupul de Armate Sud a fi semnificativ de slăbit, Sovieticii au exploatat victoria lor prin a deschide o ofensivă imediată. Germanii s-au regrupat şi au cauzat o înfrângere serioasă şi surprinzătoare asupra Armatei Roşii la Karhkov în Martie 1943, stabilizând frontul German. Spre sfârşitul primăverii, OKW începuse să concentreze cele mai bune divizii pentru o nouă ofensivă cu obiective limitate. Două grupuri de armate mecanizate au fost mobilizate în jurul localităţilor Belgorod şi Orel pentru a lansa o mişcare cleşte şi a distruge o concentrare de Sovietici aproape de Krusk. Hitler i-a spus Generalului Gauderian că propusa Operaţiune Citadela i-a „întors stomacul pe dos," cu toate că unii din cei mai buni strategi militari ai săi susţineau acest plan fără imaginaţie.[81] OKW spera să restaureze prestigiul Germaniei în ochii aliaţilor săi, cât şi moralul printre forţele armate, cu o victorie majoră. De asemenea anticipau capturarea a câteva sute de mii de prizonieri ce puteau fi integraţi în forţa de muncă industrială a Germaniei. Citadela a început pe 5 Iulie 1943. Pasaje citate din memoriile infanteriştilor Germani din primul val sugerează că subversivii din OKW trădaseră această operaţiune de asemenea. Kurt Pfötsch, un grenadier în *Leibstandarte*, a scris aceasta: „Prima zi de atac cu un angajament enorm de panzere, artilerie şi divizii de elită, atacuri de bombardier în picaj şi lansatoare de rachete, cum n-a mai fost văzut vreodată în război, iar noi stăm aici pe teren plat până când Ivan ne împuşcă. Realizez cu

un fior, nu există element de surpriză!... Arată de parcă el ştia cum şi unde va lua loc atacul German."[82]

Echipaje de Panzer IV aşteaptă ordinul de a avansa împotriva poziţiilor Ruse în Operaţiunea Citadela. Sursele Sovietice exagerează cu mult numărul de tancuri Germane pierdute în luptă.

Herbert Brunnegger, servind în divizia SS *Totenkopf*, şi-a amintit că în ziua înainte de ofensivă, „Doi dezertori, fluturând un steag alb, au venit din pădurile Pirol. Ei s-au aşezat printre noi şi li s-a dat mâncarea ce o avem mereu la îndemână pentru astfel de ocazii... Dezertorii ne spun ceea ce noi încă nu ştim; amploarea şi orarul exact al ofensivei noastre!" În timpul luptei, Brunnegger a continua, „Aflu de la unul din ofiţerii noştri de artilerie că operaţiunea era deja

amânată de două ori deoarece momentul atacului fusese trădat."[83] Hitler a anulat avansul încet şi costisitor în mai puţin de două săptămâni.

Lupta din Orel-Belgorod coincidea cu debarcările Anglo-Americane în Italia. Aceasta a constrâns OKW să transfere trupe către teatrul Mediteran, aşa că Armata Roşie a mers pe ofensivă. Nu a mai predat iniţiativa strategică pe tot restul războiului. Trădători în statul major au continuat să lucreze pentru înfrângerea ţării lor. Generalul Rudolf Schmundt a spus aceasta despre complotişti: „Sunt împreună la bine şi la rău, sabotează ordinele Führerului când pot, evident în aşa fel încât evidenţele niciodată nu arată către ei. Ei întotdeauna aruncă nisip în maşinăria forţelor noastre armate. Fiecare veghează spatele celuilalt. Ofiţerii ce nu participă în grupul lor sunt alungaţi într-un post nesemnificativ."[84]

În vara lui 1944, autorităţile au spart mişcarea de rezistenţă şi au început judecarea liderilor pentru trădare. Unul dintre inculpaţi, fostul democrat social Wilhelm Leuschner, a mărturisit o conversaţie pe care o avuse odată cu Ludwig Beck. Un ofiţer de stat major în Primul Război Mondial, Beck devenise şeful statului major în 1935. El se retrase din serviciul activ înainte de al doilea război, dar fostul general încă agita împotriva lui Hitler. Tovarăşii săi complotişti îl considerau capul militar al mişcării anti-guvern. Memoria lui Leuschner asupra cuvintelor lui Beck, citate aici, oferă o perspectivă tulburătoare în planurile acestor aşa zişi Germani: „Beck a explicat că acum sunt îndeajuns de mulţi oameni pe care putem depinde în poziţii de comandă pe frontul de est, încât războiul poate fi controlat până când regimul cade. Aceşti confidenţi aranjează, spre exemplu, retrageri ale unităţilor lor fără să informeze vreodată formaţiile vecine, ca Sovieticii să penetreze golul şi să îmbulzească frontul pe ambele părţi. Aceste unităţi vecine sunt prin urmare forţate ori să se retragă de asemenea ori să fie capturate."[85]

Următoarele ilustrează ce însemna a fi capturat de Armata Roşie, după cum descrie Leuschner cu indiferenţă. În Iunie 1944, Sovieticii au început o ofensivă majoră împotriva Grupului de Armate Centru. Germanii mutaseră întăririle prea departe în sud, către sectorul unde Gehlen avertizase fals că o operaţiune inamică va avea loc. Armatele Străine Est aparent nu au luat în

seamă cele 138 de divizii Sovietice şi 5.200 de tancuri (în total 2,5 milioane de soldaţi Ruşi), adunaţi în faţa Grupului de Armate Centru.[86] Primul general de stat major al Armatei 2 a grupului de armate, un aristocrat în chirie numit Henning von Tresckow, umpluse gradual întreg personalul cu ofiţeri anti-Hitler.[87]

Atacul Rus, conform raportului din prima zi a Grupului de Armate Centru, era „o surpriză completă, din moment ce conform evaluării actuale a inamicului, nimeni nu presupuse asemenea adunare de forţe inamice."[88] În calea titanului Sovietic se afla complet operaţionala Armată 4 Germană. Conform reţetei lui Beck pentru înfrângere, nu au primit niciun ordin; şi nici nu a fost informată de greul formaţiilor vecine. În cuvintele istoricului Rolf Hinze, suferea de o „lipsă inexplicabilă de direcţie" din partea cartierului general al Grupului de Armate Centru. Tresckow nu a făcut niciun efort de a restabili comunicaţiile sau de a transporta provizii pe cale aeriană. Personalul său nu a trimis niciun avion de observaţie în recunoaşterea avansului progresului forţelor mecanizate inamice, ceea ce ar fi fost necesar pentru a determina o rută de retragere pentru Armata 4.[89] Germanii au pierdut un total de 350.000 de soldaţi în ofensiva Sovietică, dintre care 150.000 au devenit prizonieri de război. Aproximativ jumătate din aceşti bărbaţi au murit curând din împuşcări de-a lungul marşului către zonele de colectare, înfometare sau neglijenţă în călătoria chinuitoare cu trenul, adunaţi în vagoane de tren, către interiorul Rusiei. Sovieticii au făcut paradă cu 57.600 de supravieţuitori prin Moscova. Gloata adunată în stradă a înjurat, ameninţat şi scuipat prizonierii neajutoraţi. Aceasta a fost soarta ce Tresckow, Gehlen, Beck şi conspiratorii au adus asupra compatrioţilor lor ce purtau aceleaşi uniforme.

Normandia

De-a lungul luptei împotriva URSS, soldatul German a luptat în teatrul Mediteran de asemenea. Întâi în Libia şi în Balcani, el în final a apărat în Tunisia, Sicilia, şi Italia împotriva forţelor Aliate ce avansau încet. El de asemenea a apărat coasta de Atlantic a Europei în pregătire pentru invazia

Anglo-Americană mult prevestită. Până când trupele Aliate ce se adunau în Anglia au trecut în Normandia pe 6 Iunie 1944, garnizoana Germană din Franţa a trecut printr-o liniște relativă. Franţa înainte de invazie era un mediu potrivit pentru ofiţerii subversivi din personal ce doreau să-şi împuternicească poziţia fără distragere. Aceştia au transferat complici la cartierele generale ale corpurilor de armată şi ale diviziilor, unde forţele armate erau cele mai vulnerabile, şi au încercat să îşi coordoneze sabotajul cu Aliaţii occidentali.

În August 1942, o garnizoană Germană depăşită numeric a apărat portul Francez din Dieppe împotriva unei forţe Aliate de debarcare de 6.000 de soldaţi. Germanii au respins atacul surpriză în câteva ore, ucigând sau capturând peste 3.600 de trupe Canadiene, Engleze şi Americane şi doborând peste 100 de avioane Britanice. Era un preludiu sinistru al Zilei-Z.

Agentul de contact al rezistenţei era Contele Helmuth von Moltke, un avut deţinător de teren ce spera „să extermine ideologia Naţional Socialistă."[90] El a menţinut contact cu Goerdeler, Halder şi Beck, şi a spus unei cunoştinţe Engleze în 1942 că el şi prietenii săi consideră o „înfrângere şi o ocupaţie militară a Germaniei absolut necesară pentru motive morale şi politice."[91] Canaris l-a trimis pe Moltke către Istanbul în anul următor pentru a stabili contactul cu Americanii. Acolo el s-a întâlnit cu doi profesori afiliaţi cu agenţia de informaţii secrete SUA, Oficiul Serviciilor Strategice (OSS). După interviu, cei doi au predat un raport şefului OSS, Bill Donovan, descriind „pregătirea unui puternic grup German de a pre-aranja şi a susţine operaţiuni militare ale Aliaţilor împotriva Germaniei Naziste." OSS au creat „Planul Hermann," bazat pe negocieri cu Moltke, pe care l-au transmis şefilor de stat-major Aliaţi. Acesta declara că grupul German este pregătit „să dezvolte un plan de cooperare cu Aliaţii de cea mai mare anvergură posibilă, cu prezumpţia că informaţia militară, mijloacele şi autoritatea disponibilă grupului este folosită în combinaţie cu o operaţiune de proporţii majore a Aliaţilor întrucât un succes rapid şi decisiv pe un front larg este securizat."[92] Complicii lui Moltke s-au oferit să zboare un ofiţer de stat major către Anglia „pentru a aranja deschiderea frontului German în vest cu Aliaţii vestici" în cazul unei invazii plănuite.[93]

Documentele SUA despre progresul negocierilor rămân clasificate până astăzi. Washington reţine numele contactelor şi agenţilor Germani care nu au ajuns la lumină vreodată prin arestul de către Gestapo, admiteri postbelice în memorii personale sau interviuri ori prin accident. În Octombrie 1945, reprezentanţi ai guvernului militar SUA în Germania şi ai Departamentului de Război s-au adunat să discute „păreri asupra documentelor ce ar trebui distruse, ori asupra cărora Germanilor nu vor avea vreodată acces." Şeful conferinţei, Locotenent Colonelul S.F. Gronich, a recomandat, „Consideraţie serioasă trebuie oferită planurilor pentru distrugerea organizată a hârtiilor ce posedă nicio valoare pentru Aliaţi, şi... care nu trebuie permise să cadă în mâinile Germane după plecare forţelor de ocupaţie."[94]

Printre documentele inaccesibile se află acelea ce au de a face cu coluziunea SUA cu conspiratorii Germani înainte şi în decursul invaziei Normandia. Cititorul trebuie să decidă dacă incidentele citate mai jos, în care centrele de comandă Germană au emis ordine ce erau de neconceput din punct de vedere militar având în vedere situaţia tactică, sunt produsul unui sabotaj pre-aranjat sau exemple de eroare gravă de judecată din partea unor ofiţeri profesionişti bine pregătiţi şi cu o experienţă temeinică.

Înainte de începutul Operaţiunii *Overlord*, numele de cod Aliat pentru invazie, Germanii posedau o reţea de comunicaţie, spionaj şi recunoaştere capabilă de a discerne planul inamic în avans; tehnicieni din Oficiul Poştal de Investigaţie German chiar se conectaseră la sistemul de comunicaţii prin cablu Atlantic. La începutul lui 1944, ei au monitorizat o conversaţie între Churchill şi Roosevelt despre debarcările ce se apropiau.[95] În acelaşi timp, un agent SD special antrenat s-a paraşutat în Anglia dintr-un bombardier B-17 capturat. El fusese antrenat în Statele Unite, ca operativul născut în Germania sa poată să pretindă convingător drept un ofiţer Britanic al inginerilor. Ajungând în Portsmouth, el a vizitat unitate după unitate întrebând cum poate să îmbunătăţească echipamentul trupelor. El a aprovizionat Berlinul cu mesaje detaliate cu privire la pregătirile de invazie folosind un radio transmiţând un semnal aproape de nedepistat.

În Aprilie 1944, Divizia 4 SUA a efectuat o debarcare de practică, Operaţiunea Tigru, în Slapton Sands în Anglia, pentru a simula atacul plănuit de-a lungul coastei Normandia. Operativul German le-a trimis superiorilor săi un avertisment în avans despre exerciţiu, unde un număr larg de nave şi trupe aveau să fie concentrate în plină zi. El chiar a şi transmis locaţia precisă a clădirii unde Generalii SUA, Dwight Eisenhower şi Omar Bradley intenţionau să observe manevra. Cu toate că Flota Aeriană 9 a Luftwaffe avea îndeajuns de multe bombardiere disponibile pentru a lansa un atac surpriză împotriva navelor Aliate conform recomandărilor agentului SD, ei au neglijat oportunitatea.[96] În a doua zi de exerciţiu, navele de viteză Germane au atacat din propria iniţiativă, torpilând patru nave mari de debarcare, cauzând moartea a sute de trupe Aliate.

Întrebarea dacă Aliaţii vor debarca la Calais, unde Canalul Mânecii este cel mai îngust, sau mai la sud, în Normandia, se vrea a fi chinuit serviciile secrete Germane. În Februarie 1944, un avion de observaţie Arado 240 cu motor dublu s-a alăturat Formaţiei 3 de Testare, o unitate de recunoaştere a forţei aeriene. Mulţumită vitezei sale excepţional de înalte, Arado a început să zboare în siguranţă două sau trei misiuni zilnic peste porturile Engleze. Curios, personalul Luftwaffe i-a transferat abrupt către Escadronul de Recunoaştere F100 pe frontul de est în Martie, privând apărarea Atlantică de acest observator valoros.[97]

Deşi inferioare performanţei Arado, aeronavele de luptă Messerschmidt 410 şi Bf 109 erau capabile să patruleze coasta Engleză în variate condiţii meteo, coborând de la altitudine înaltă pentru a dobândi viteză. Piloţii au identificat sute de vase de debarcare adunate la Southampton şi Portsmouth pe 25 Aprilie. Ei nu au descoperit nicio concentrare similară în porturile Engleze din Dover şi Folkestone, ce erau opuse faţă de Calais.

Personalul German de semnalizare ce monitoriza traficul radio inamic între Plymouth şi Portsmouth a stabilit fără orice dubiu că aceste porturi reprezentau zonele de pornire pentru o armată invadatoare. Indiferent, statul major nu a luat nicio măsură corespunzătoare, cum ar fi transferul de trupe adiţionale către Normandia sau plasarea de mine nautice.[98] Germanii de asemenea au utilizat un avion de luptă *Thunderbolt* (Tunet) American pentru a fotografia adunarea de nave inamice în acea primăvară. Imediat înainte de Ziua-Z, debarcările Aliate pe 6 Iunie, OKW a suspendat toate zborurile de recunoaştere deasupra Angliei fără explicaţie. În Tourcoing, cartierul general al Armatei 15 Germane, Locotenent Colonelul, Helmut Meyer, opera o staţie radio de monitorizare sofisticată. Cei 30 de specialişti erau toţi fluenţi în trei limbi. Ei au interceptat traficul radio Englez pe 1, 2, 3 şi 5 Iunie anunţând invazia. Această descoperire, Meyer a trimis-o mai sus pe ierarhia de comandă, dar nimeni nu a alarmat unităţile de pe prima linie de front.[99]

În Mai 1942, Hitler ordonase construcţia sistematică de fortificaţii de-a lungul coastei Vest Europene. În adiţie faţă de amplasamente largi de artilerie

împuternicite de ziduri groase din beton, planul său cerea o mulţime de structuri mai mici de oţel şi beton.

Bateria Lindemann de-a lungul Zidului Atlantic. Germanii au construit adăposturi masive din beton pentru a proteja artileria de coastă de daunele provocate de bombardamentele aeriene şi navale ale Aliaţilor.

Acestea includeau puţuri de mică adâncime, cu un singur om, pentru a ascunde mitralierele, buncăre pentru tunurile antitanc sau antiaeriene, depozite protejate pentru muniţii şi adăposturi pentru personal. Construirea acestui Zid Atlantic, apărând plajele din Calais, Normandia şi Bretagne, consuma cantităţi imense de ciment şi fier, şi angaja mii de artizani şi muncitori. Numai în Mai 1943, 260.000 de bărbaţi lucrau la proiect.[100]

Apărând coasta era Grupul de Armate B, consistând din Armatele 7 şi 15 Germane. Comandantul grupului de armate, Feldmareşalul Erwin Rommel, credea că invazia ar trebui să fie respinsă direct de pe plaje. Dacă invadatori ar fi penetrat în interiorul continentului, armata Germană ar fi copleşit înaintea superiorităţii lor cantitative şi a controlului lor al cerurilor.

Planul de bază era că odată ce inamicul debarca, artileria de coastă şi diviziile de infanterie din prima linie l-ar fi ţinut blocat până când formaţiile blindate Germane puteau contrataca. Aliaţii intenţionau să debarcheze 20.000 de soldaţi în primul val, şi să aibă 107.000 pe mal până în a doua noapte a invaziei. Armata 7 Germană, ce avea să poarte greul în Normandia, avea 128.358 de soldaţi. Mulţi erau veterani din campanii anterioare, ocupând numeroase poziţii fortificate şi bine ascunse, construite din materiale solide.

Divizia 91 Aeropurtată, conţinea alţi 10.555 de soldaţi ce suplementau această forţă. OKW a subordonat cei 4.500 de soldaţi din Regimentul 6 Puşcaş Paraşutist în Divizia 91. Aceasta era o formaţie superb antrenată şi condusă cu hotărâre, în special potrivită pentru combaterea paratrupelor Aliate.[101] Susţinând Armata 7 erau trei divizii blindate alcătuind 56.150 de bărbaţi, iar Germanii aveau alte trei divizii Panzer în Franţa de Vest. Prin toate estimările, apărătorii, chiar şi dacă luăm în consideraţie puterea aeriană Aliată, aveau suficiente forţe în mână pentur a respinge invazia. De fapt, şeful de stat major American, Generalul Walter Bedell Smith, a estimat că era o şansă de 50% că Aliaţii nu vor putea să ţină plaja Normandia.[102]

În ultimile săptămâni înainte de Ziua-Z, statul major German a neglijat oportunităţi de a întări Zidul Atlantic şi a aranjat mişcări de trupe şi provizii ce au slăbit substanţial capacităţile de apărare. O unitate Germană de supraveghere s-a infiltrat în celule de rezistenţă Franceză cu 35 de operativi. Ei au furnizat Colonelului Oskar Reile, comandantul unităţii, o listă cu liniile de comunicaţie, uzinele electrice, noduri feroviare şi de trafic, şi depouri de combustibil pe care Francezii plănuiau să le saboteze odată ce invazia începea. Ei de asemenea au dezvăluit locatiile unde partizanii intenţionau să ia prin ambuscadă trupe Germane în drum spre zona de luptă.[103]

Reile a predat un raport cuprinzător în scris Generalului Heinrich Stulpnagel, comandantul militar în Franţă. Raportul includea propoziţii pregătite pe care BBC avea să le difuzeze pentru a alerta rezistenţa Franceză că flota invadatoare este pe mare. Stulpnagel, însă, încerca în secret să câştige cooperarea acestei organizaţii teroriste de orientare comunistă pentru o răscoală împotriva lui Hitler.[104] El nu a luat nicio acţiune în baza informaţiei lui Reile.

Rommel a imporat OKW să elibereze câteva milioane de mine Franceze depozitate încă din campania din 1940. El dorea să le încorporeze în reţeaua de obstacole cu cablu de-a lungul plajelor. După luni de amânare, OKW le-a livrat cu câteva zile înainte de invazie, prea târziu pentru amplasare. Minele Germane de coastă, echipate deopotrivă cu detonatoare magnetice şi de presiune şi dificile de dezarmat, fuseseră în producţie încă din 1943. Aproximativ 2.000 din aceste dispozitive puternice de explozibil fuseseră depozitate într-un hangar subteran de avioane în Le Mans, dar în loc să le folosească pentru a mina apele de coastă, personalul de provizii a primit ordine să transfere minele către Magdeburg, Germania, drept o „precauţiune împotriva sabotajului”.[105]

La 15 mai 1944, înalta comandă Germană a transferat al doilea grup al Escadronului de Vânătoare 26 din Normandia la Mont-de-Marsan, în sudul Franţei. Cu doar câteva zile înainte de invazie, a mutat, de asemenea, elemente ale Escadronului de Vânătoare 2 pe aerodromurile din jurul Parisului. Luftwaffe mai deţinea încă 183 de avioane de luptă de zi, FW190, în baze camuflate în apropierea coastei, dar pe 4 iunie, comandantul escadrilei 26, Joseph Priller, a primit ordinul de a transporta alţi 124 de avioane de luptă la Mont-de-Marsan, în sudul Franţei, departe de Normandia. Personalul de la sol şi de artilerie urmau să ajungă acolo cu camioanele, neutralizând astfel temporar eficienţa de luptă a escadronului. Priller i-a telefonat Generalului Werner Junck, şeful Corpului 2 de Vânătoare, şi a protestat: "Este o nebunie curată! Dacă ne aşteptăm la o invazie, escadroanele trebuie să fie aici, nu plecate undeva. Şi ce se întâmplă dacă atacul are loc chiar în timpul deplasării? Grupul meu terestru nu poate ajunge la noua locaţie decât mâine cel mai devreme sau poimâine. Sunteţi nebuni cu toţii?” Junck a răspuns brusc că acest

subordonat iritat nu poate judeca „dezvoltările importante de stat” din perspectiva unui comandant de escadron.[106] În dimineaţa din 6 Iunie, Colonelul Priller şi pilotul său secund, Sergentul Heinz Wodarczyk, au mitraliat primul val de forţe Aliate de debarcare. Două FW190 erau tot ceea ce a putut Luftwaffe să adune după doi ani de a pregăti o apărare.

O baterie de coastă cu plasă de camuflaj. În timpul invaziei din Normandia, patru nave de luptă au bombardat o armă într-o poziţie similară în Houlgate. Bateria a susţinut peste 1.000 de lovituri, unele de la proiectile de un diametru de 38 de cm şi de la bombe aeriene, fără daune serioase.

Atacuri frecvente Anglo-Americane asupra oraşelor Germane au forţat Luftwaffe să mobilizeze escadroane de luptă pentru a apăra spaţiul aerian al Reichului. La câteva săptămâni înainte de invazie, un personal de operaţiuni a pregătit aeroporturi adiţionale în Franţa de vest pentru a transfera rapid avioanele care să lupte împotriva forţelor de debarcare Aliate. Planul chema la mutarea temporară a 600 de avioane de luptă. Personalul de transport apoi a primit ordine să colecţioneze o porţiune din combustibil, muniţii, şi componente de rezervă adunate în bazele Franceze provizorii şi să le mute înapoi în Germania. Ca şi rezultat, doar 200 de avioane s-au putut relocaliza pe aceste piste, urmate de alte 100 pe 20 Iunie.[107]

Planul prevedea iniţial transferul ulterior al majorităţii avioanelor de luptă Germane de noapte. Piloţii lor experimentaţi ar fi putut să facă o ravagii semnificative avioanelor de transport Douglas care zburau încet (transportând trupele aeropurtate Aliate către zonele de paraşutare) şi a bombardierelor Britanice Lancaster cu patru motoare (care remorcau planoare) cu câteva ore înainte de începerea debarcărilor amfibii.

În schimb, personalul de operaţiuni Luftwaffe a ordonat aeronavele de noapte să se adune în spaţiul aerian la est de coastă, departe de zonele de aterizare inamice. Istoricii postbelici explică că interferenţa radio Aliată şi trucurile, incluzând aeronave ce aruncau folie de staniol pentru a deruta radarul German, au băgat inamicul în confuzie în faza critică. Aceasta, însă, este o explicaţie dubioasă pentru hoinărirea aeronavelor în noaptea din 5/6 Iunie: Înainte de Ziua-Z, ofiţerii Germani experimentaţi care direcţionau misiunile nocturne ghidaseră cu succes aeronavele lor pentru a intercepta bombardierele Britanice în ciuda eforturilor active similare Britanice de a-i întrerupe.

În Aprilie şi Mai, bombardiere Luftwaffe au executat misiuni de noapte împotriva Portsmouth şi Plymouth. Un atac al 101 bombardiere medii în noapte de 30 Aprilie a cauzat daune considerabile instalaţiilor portuare din Plymouth, dar pe 30 Mai, datorită armatei congestionate care primea trupe şi provizii, Luftwaffe au anulat misiunile.[108]

Germanii au concentrat o cantitate substanţială de artilerie pe Zidul Atlantic, a căror echipaje efectuatu exerciţii frecvente de tras. Multe baterii erau poziţionate în buncăre masive de beton ce puteau rezista la lovituri repetate din partea bombardamentelor navale sau aeriene. Posturile de observaţie şi dispozitivele de reperare a distanţelor erau poziţionate în amplasamente împuternicite pentru a direcţiona focul. Însă, la 10 zile după Ziua-Z, ordinele au venit pentru a muta peste jumătate din muniţia de artilerie în stocare în St. Lo, iar echipajele buncărelor de observaţie au primit instrucţiuni să dezasambleze toate dispozitivele de reperare a distanţelor pentru transport imediat către Paris pentru inspecţie.[109] Pe 6 Iunie, tunari Germani de coastă au trebuit să tragă în navele de război Aliate prin ochirea în josul ţevii. Odată ce invazia începuse, echipajele de arme au primit transporturi cu muniţia arsenalului din St. Lo. Proiectilele erau deseori de calibru greşit. O baterie de 88 de mm primise o încărcătură de gloanţe speciale pentru a împânzi ţevile.[110]

Unul din cele mai rele dezavantaje ale apărătorilor era absenţa ofiţerilor seniori în dimineaţa din 6 Iunie. În ziua precedentă, comandantul Armatei 7, Generalul Friedrich Dollmann, ordonase tuturor şefilor de divizie, regiment şi artilerie să meargă în Rennes să participe la jocuri de război. El de asemenea a amânat un exerciţiu de alarmă al armatei sale din noaptea 5/6 Iunie. Dacă antrenamentul şi-ar fi luat cursul, trupele ar fi fost în alertă completă când invadatorii au venit.[111] Alţi comandanţi erau în tururi de inspecţie, la vânat, sau vizitau cluburile de noapte din Paris.

Chiar si Rommel era plecat. Statul său major, Generalul Hans Speidel, era un conspirator activ, şi îl încurajase pe Rommel să se întoarcă în Germania pentru o petrecere de aniversare în familie. Printre puţinii generali care rămaseră la post era Dietrich Kraiss, care şi-a ţinut Divizia 352 Infanteristă în alertă din iniţiativa sa. Apărând plaja „sângeroasa Omaha", oamenii săi au cauzat pierderi serioase primului val de trupe SUA.

Cartea atu a scenariului de apărare Germană era blindajul. În 1943, Waffen SS au stabilit două noi divizii de tanc, 9 *Hohenstaufen* şi 10 *Frundsberg.* Formate în Corpul 2 SS Panzer sub Paul Hausser, misiunea lor era să ajute în a

respinge o invazie în vest, iar antrenamentul lor accentua contra-măsuri împotriva aterizărilor inamice şi debarcărilor nautice cu superioritate aeriană inamică. În Martie 1944, în ciuda reţinerilor lui Hitler, OKW au transferat corpul în Ucraina de sud pentru a salva Armata 1 Panzer a Generalului Valentin Hube dintr-o înconjurare. Diviziile lui Hausser au îndeplinit cerinţa, dar comanda supremă i-a ţinut în Ucraina ca şi rezervă de armată. OKW au transferat corpul din sector în sector, efectuând niciun scop util şi întrerupând antrenamentul.

Tancuri Pantere Germane încărcate pe vagoane plate de trenuri pentru transfer către un nou sector. Pantera era un tanc rapid, bine blindat şi se lăuda cu o putere de foc superioară.

Caporalul Franz Widmann şi-a amintit. „Apoi vie raportul de pe frontul de vest pe 6 Iunie că Aliaţii au debarcat în Normandia. Noi, *Hohenstaufen* şi *Frundsberg*, care ne pregătisem şi antrenasem pentru această debarcare timp de luni de zile, stăteam în Rusia şi nu făceam nimic, aşteptam ca Ruşii să atace."[112] În final pe 12 Iunie, Hausser a primit ordine să se întoarcă cu corpul său către Franţa. Călătoria obositoare de tren de-a lungul Europei s-a sfârşit la 240 de km de frontul de invazie. Deoarece nopţile din Iunie erau scurte, mult din marşul pe drum către vest a luat loc în lumina zilei. Aceasta nu doar că a expus vehiculele la atacuri inamice de bombardiere şi avioane de luptă, dar distanţa exagerată de condus a redus viaţa motoarelor vehiculelor pe şine cu jumătate.[113]

Formaţia cea mai formidabilă a armatei era *Panzer-Lehrdivision.* Cele 229 de tancuri complet operaţionale includeau Panzer IV augmentate şi Pantere de performanţă înaltă. Divizia avea 658 de semiremorci blindate ce serveau pe post de transportor de personal sau pentru instalarea de arme anti-aeriene, lansatoare de rachetă, aruncătoare de flăcări, şi tunuri. OKW au staţionat acest monolit aproape 160 de km de coasta Normandia. Pe 4 Iunie, comanda înaltă a ordonat diviziei să-şi încarce tancurile Pantere pe un tren de marfă pentru transfer către Rusia. Acestea erau în drum spre est când invazia începuse. „Luarea batalionului Panteră a jefuit divizia de cea mai puternică forţă de atac a sa," a scris ultimul său ofiţer comandant după război.[114] Armata SUA a calculat mai târziu că în medie ei pierdeau 5 tancuri Sherman pentru a neutraliza o singură Panteră în luptă.[115]

Imediat înainte de 22:00 în seara din 5 Iunie 1944, personalul naval ce opera staţia de radar Germană în Paimbeouf aproape de St. Nazaire a descoperit o concentraţie largă de nave îndreptându-se în sud din Anglia. Operatorul radio, Gerhard Junger îşi aminteşte, „Era clar fiecăruia dintre noi că mult aşteptata invazie a început." Staţiile radar din Le Havre şi Cherbourg de asemenea au monitorizat armada Aliată, raportând mişcările sale personalului Comandantului Şef în Vest, Gerd von Rundstedt, în Paris. Ei au mai interceptat apoi prognozele meteo Americane transmise escadroanelor bombardiere ale SUA, care în mod normal nu zburau misiuni nocturne. La 3:09 dimineaţa pe 6

Iunie, marina a raportat „sute de nave se îndreaptă spre sud" către Comanda Supremă din Vest.[116] Companiile de semnalare Luftwaffe de pe insula Guernsey aproape de coasta Normandiei au identificat 180 de bombardiere Lancaster care tractau planoare spre continent la ora 22:40. Comandantul unui regiment de armată German de pe insulă a fost anunţat corespunzător, şi a transmis informaţia unui adjutant din cartierul general al corpului său din St. Lo.

După ce a primit oaspeţi în acea seară la cartierul general al Grupului de Armate B în La Roche-Guyon, Speidel a primit veşti de la Generalul Erich Marcks despre debarcările aeropurtate Aliate în cinci zone diferite, alt raport de la Grupul Naval Vest despre paraşutişti aterizând în sectoare apărate de Diviziile 716 şi 711 Infanteriste Germane, confirmare de la Maiorul Förster despre situaţia ce se dezvolta aproape de 711 şi un raport Luftwaffe cum că 50-60 de vehicule de transport deplasau paraşutişti inamici.[117] Speidel nu şi-a alarmat diviziile. Când personalul lui Rundstedt l-a sunat pe Speidel pentru clarificare, el a răspuns că „rapoartele sunt considerate exagerări." Cartierul general al Grupului de Armate B le-a considerat „posibile confuzii cu echipajele de zbor ce abandonează navele."[118] Comandantul Diviziei 715 de Infanterie, Generalul Wilhelm Richter, a scris că nu era nicio alertă până când paraşutiştii Aliaţi erau deja în acţiune. Statul major din vest, Günther Blumentritt, a justificat a nu porni alarma „pentru a evita gălăgia nenecesară pentru trupe, care datorită eforturilor lor fizice aveau nevoie de somn."[119]

Odată ce debarcările erau în demers, Rundstedt a cerut formal eliberarea imediată a trei divizii blindate către Normandia din rezervele OKW pentru mobilizare pe front. Din cartierul general al lui Hitler, Generalul Alfred Jodl a refuzat, explicând, „conform rapoartelor pe care le-am primit, acest atac nu poate fi decât o cacealma... Nu cred că acum este momentul de a elibera rezervele OKW."[120] În absenţa lui Rommel, Speidel convinse cartierul general al Führerului prin telefon că acesta nu era momentul să acţioneze. El mai târziu şi-a rezumat argumentul asemenea: „Emiterea de ordine operaţionale în primele ore era în afara discuţiei, atâta timp cât rapoartele şi elementele de recunoaştere trimise înainte nu clarificaseră situaţia. Trebuia să ne păstrăm cumpătul şi să aşteptăm."[121] Şeful operaţiunilor a lui Rundstedt, Colonelul

Bodo Zimmermann, a sunat OKW pentru a protesta amânarea fără noimă. Baronul Horst von Buttlar-Brandenfels din OKW, un alt general ce conspira împotriva guvernului a strigat în răspuns, „Nu ai niciun drept fără permisiunea noastră să alarmezi trupele blindate. Îţi ordonez să opreşti tancurile de îndată!”[122]

Devastarea unei coloane Germane pe un drum din Normandia, mitraliat de avioane de atac şi bombardiere Aliate în invazia din 1944 a Franţei. (Bundesarchiv)

OKW au postat cea mai slabă dintre cele trei divizii blindate, 21, cea mai aproape de coastă. În ciuda stăruinţelor ofiţerului comandant al diviziei de a autoriza un atac împotriva paraşutiştilor Britanici care aterizaseră în apropiere, Speidel i-a negat permisiunea la 4:30 dimineaţa de a comite regimentul de panzer al diviziei. Formaţia a rămas ascunsă într-o zonă de

pădure timp de ore. În sfârşit eliberat de Armata 7 pentru a ataca zona de aterizare, Regimentul 22 Panzer a început să se deplaseze la 8:00. Speidel i-a ordonat în curând să se întoarcă şi să avanseze spre coastă, păstrând trupele pe drum şi în afara acţiunii pentru o mare parte din zi.[123] Divizia 21 a suferit repetate atacuri aeriene şi a pierdut 50 de tancuri în marş. În definitiv a atacat la ordinul direct al lui Rommel, care tocmai se întorsese în Normandia.

Speidel îşi informase comandantul şef asupra situaţiei într-o conversaţie la telefon la 10:15. Sosirea târzie a mareşalului în acea seară a pus un capăt tacticilor de amânare ale lui Speidel. Însă Speidel sabotase efectiv mobilizarea la timp a trei divizii blindate. La mijlocul zilei din 6 Iunie, el refuzase cererile Generalului Max Pemsel de a împuternici grav atacata Divizie 716 Infanteristă, ce apăra malul estic al râului Orne, cu elemente din formaţiile vecine. Divizia a fost practic exterminată până la căderea nopţii.[124]

Divizia 12 SS Panzer *Hitlerjugend* (Tineretul Hitler) a fost alertată de către al ei ofiţer comandant la 2:30 noaptea şi de către comanda din Vest la 4:00. Din iniţiativa sa, Speidel a trimis divizia în direcţia greşită. În poziţie aproape de Lisieux, au primit instrucţiuni de a se duce la 45 de km mai departe de coastă. „Ordinul a avut un efect şocant asupra trupelor", a scris primul său ofiţer de stat major general, Hubert Meyer, după război.[125] O nouă directivă a sosit pentru divizie de a se întoarce şi a avansa către Caan târziu în după-masă. „Asta însemna o schimbare de direcţie, mai mult timp pierdut şi pentru înfrânta noastră unitate blindată, încă o zi de marş su condiţii putrede," îşi amintea membru al echipajului Panteră, Georg Jestadt. „Ordine din ce în ce mai contradictorii veneau de mai sus, şi aveam impresia că întreaga mişcare a componentelor armatei noastre era precum un furnicar lovit de cineva cu un băţ." Jestadt a reflectat în legătură cu influenţa corespunzătoare asupra moralului: „Dezamăgire, chiar furie s-au răspândit printre soldaţi. Aproape fiecare soldat a văzut că ceva aici chiar nu este corect."[126]

Heinz Schmolke, un comandant de companie în Regimentul 26 Grenadier Panzer al diviziei a scris mai târziu, „Trupele şi ofiţerii din linia de front de toate rangurile ştiau atunci că inamicul trebuie să fie alungat înapoi în mare în momentul slăbiciunii sale; adică în primele ore după debarcări, altfel invazia ar

fi reuşit. Prin urmare, totul depindea de alarmarea trupelor la timp... Regimentul meu a intrat în acţiune de abia în a treia zi de invazie, cu toate că am fi putut să luptăm cu inamicul în primele trei ore."[127]

Modul de operare al variaţilor membri ai personalului militar era să păstreze trupele pe drumuri cât de mult posibil, deseori expunând soldaţii la atacuri Aliate aeriene. În timp ce coloanele din *Panzer-Lehrdivision* se apropiau de Caan, conform unui ofiţer supravieţuitor, „ei au fost descoperiţi de către recunoaşterea aeriană inamică şi într-un timp scurt mai apoi au fost atacaţi cu mitraliere, rachete, şi bombe... Curând, stâlpi de fum negru ieşiţi din vehiculele ce ardeau au dezvăluit ruta pentru valuri proaspete de bombardiere şi aeronave de atac. Chiar şi astăzi, cu mulţi ani mai târziu, amintirea acestui marş cauzează coşmaruri pentru toţi cei care au participat."[128] Divizia şi-a pierdut 10% din forţe înainte să ajungă în zona de luptă. În ciuda protestelor ofiţerului comandant, Fritz Bayerlin, Dollmann ordonase *Panzer-Lehrdivision* să avanseze către Caan la 17:00, în plină zi, după ce a reţinut ordinele de marş timp de nouă ore.

În mod simultan călătorind către coastă era non-motorizata Divizie 277 Infanteristă. Generalul Dollmann, conştient de progresul bun pe care-l făceau cu trenul venit din sudul Franţei, le-a ordonat să abandoneze trenul în Angers şi să continue la pas; un marş de 14 zile către Normandia. Ofiţerul comandant al grupului 277, Generalul Albert Praun, a condus înainte către cartierul general al lui Dollmann în Le Mans pentru a avea ordinul modificat. Acolo Praun a observat personalul feminin de operatoare de telefon îmbrăcate în costume de plajă, bronzându-se în hamace şi pe acoperişul buncărului.[129] Într-un studiu de cercetare meticuloasă al apărării Germane din Normandia, Ewald Klapdor, un fost căpitan Waffen SS care participase în luptă, a conclus că Grupul Armatelor B „nu a arătat nicio grabă particulară în a trimite divizii către zona de luptă."[130]

În Ziua-Z, Rommel a ordonat transferul către Normandia al complet motorizatului Corp 3 de infanterie antiaeriană, aflat la sud de Amiens, dar comandantul corpului, Generalul Wolfgang Pickert, a aflat de invazie de abia târziu în după-amiază. El a trebuit întâi să conducă înspre Paris pentru a primi

confirmarea. Bateriile sale, care erau de asemenea efective împotriva blindajului, nu au ajuns pe front înainte de 8/9 Iunie.[131] Chiar şi ajungând târziu, corpul a doborât 462 de aeronave şi a distrus peste 100 de tancuri Aliate.

Amândouă distruse, un Panzer IV German şi un M-10 American au fost fotografiate la câţiva metrii distanţă pe un câmp de luptă din Normandia.

Un ofiţer de personal ce a jucat un rol principal în a înfrânge contra-măsurile Germane la Normandia era Colonelul Alexis Freiherr von Roenne. Un

şef al Armatelor Străine Vest şi un protejat al lui Gehlen, el a căutat să-i înşele pe Hitler, Rommel, şi Rundstedt prin rapoarte false cum că operaţiunea Normandia era o cacealma menită să aducă formaţiile Germane din Calais, mai în nord unde „adevărata" invazie avea să ia loc. Generalul Eisenhower sperase să-i păcălească pe apărători prin Operaţiunea Fortitudine, constând în rapoarte false despre o falsă „Primă Grupare de Armate SUA" aşteptând în rezerve în Anglia pentru a lansa o invazie în Calais. Roenne a descoperit această informaţie după cum au dorit Aliaţii. El a trimis-o către OKW, însă nu înainte de a mării drastic numărul de divizii Americane mai presus de ceea ce serviciile secrete SUA măriseră deja pe 2 Iunie. Primind analiza lui Roenne, personalul lui Speidel au mărit mai apoi numărul.[132] Analizele cu privire la dispoziţia Aliaţilor şi planurile pe care Roenne le-a trimis Grupului de Armate B erau prea consistent de imprecise pentru a fi neintenţionate.[133]

Evidenţe ale analizei ce respingea prezicerile mincinoase ale lui Roenne nu au ajuns vreodată la Führer. La răsărit pe 6 Iunie, Locotenentul Adalbert Bärwolf a pilotat un avion de observaţie Messerschmidt Bf 109 model G8 peste flota de invazie Aliată. Fotografiile pe care el le-a făcut armatei enorme aproape de coasta Normandiei ar fi putut să elimine orice dubiu că aceasta era singura forţă de debarcare. Statul major al Grupului de Armate B nu a luat nicio acţiune, şi nici nu a trimis imaginile mai sus pe lanţul de comandă.[134]

Speidel s-a folosit de minciuna unei invazii în Calais pentru a preveni transferul rezervelor pregătite de luptă către Normandia din Armata 15 Germană, poziţionată în flancul de nord al Armatei 7. Această formaţie era odată şi jumătate cât mărimea Armatei 7 şi includea Diviziile Panzer 2 şi 116. Cea din urmă era printre cele mai bine echipate din forţele armate Germane. Mai important, Armata 15 avea de 30 de ori mai multă capacitate de transport decât diviziile lui Dollmann în Normandia, cu toate că avea linie de aprovizionare mai scurtă şi nu era în acţiune. Speidel a refuzat în mod repetat să transfere oricare din aceste vehicule pentru a susţine operaţiunile de luptă, explicând consternaţilor comandanţi de câmp pe 22 Iunie, spre exemplu, că „conform tuturor rapoartelor la mână, un atac împotriva frontului canalului pe

ambele părţi ale Somme (la Calais) încă este aşteptat."[135] Speidel a ordonat Divizia 116 Panzer transferată către Dieppe, *departe* de luptă, pe 6 Iunie.

Un „raport la mână" pe care Speidel uitase să-l menţioneze era capturarea în după-amiaza din 7 Iunie a planurilor operaţionale Aliate pentru Corpurile de Armate 5 şi 6 SUA şi pentru Corpul 30 Britanic. Susţinând un contraatac al batalionului inginer al Diviziei 352 de Infanterie Germane şi Regimentul 916 Grenadier, Cazaci ai Batalionului 493 Est au descoperit documentele printre cadavrele ofiţerilor navali SUA într-o navă de debarcare abandonată. Peste 100 de pagini, documentul dezvăluia că operaţiunea Normandia avea să fie *singura* invazie. Locotenent Colonelul Fritz Zieglemann al grupului 352 a dus descoperirile către superiorii săi. Cartierul general al Armatei 7 nu a acţionat în baza acestei lovituri valoroase de informaţii.

Ofiţerii de personal aduşi din frontul estic au cauzat consecinţe teribile pentru apărarea Germană la Normandia. În Mai 1944, Generalul Wanger, neglijent în transportul de echipament de vreme rece trupelor în 1941, a încercat să transfere întreaga provizie de obuze de artilerie ale Diviziile 352 şi 716 de Infanterie către un depou de muniţie al armatei departe în spatele liniilor de luptă. Numai intervenţia Generalului Marcks l-a prevenit pe Wagner din a executa această directivă suspicioasă, care ar fi paralizat cele două divizii în Ziua-Z.[136]

Wagner l-a numit pe Eberhard Finckh, care anterior gestionase greşit transporturile de provizii către Stalingrad, intendent al armatei lui Rommel în Iunie 1944. Fostul intendent al Armatei 7, Colonelul Hans-Wolfgang Schoch, era un general de stat major eficient şi experimentat care comandase de asemenea Regimentul 741 de Infanterie în zona de luptă Mediterană. Faptul că Wagner l-ar înlocui pe Finckh fix în faza critică a apărării Atlantice este cel puţin dubios. Aproape imediat, livrările de combustibil şi muniţii către frontul Normandiei au încetinit drastic. Metoda Germană de a face uz de căile navigabile Franceze noaptea pentru a transporta material a rămas un succes şi nedetectată de către Aliaţi până când Ficnkh a interferat. Sub directiva sa, doar 10% din muniţia alocată artileriei ajungea la destinaţie, în ciuda suficientelor provizii în depouri.[137] Trupele primeau doar 20% din cantitatea necesară de alte provizii.

Pe 2 Iulie, Generalul Alfred Gause a raportat din Caan că doar 3 până la 5 gloanţe pe armă erau disponibile bateriilor Germane pe zi.[138] Rommel l-a desemnat pe Generalul Friedrich Dihm să investigheze blocajul. Dihm l-a sfătuit pe Rommel de încălcarea de datorie a lui Finckh. Feldmareşalul îl vroia trecut pe Finckh prin curtea marţială.

Printre proviziile ce nu au ajuns vreodată pe front, ulterior ajungând în mâinile Americii, erau 1,9 milioane de litrii de combustibil de avion şi 175.000 de raţii de o zi pentru trupe, incluzând 2,5 milioane de ţigări. Ceea ce soldaţii Germani *primiseră* era deseori inutil. În Carentan spre exemplu, avioanele de transport au aruncat provizii pentru Regimentul 6 de Paraşutişti Puşcaşi. Paraşutiştii Germani, cu puţină muniţie de armament mic, au găsit containere umplute cu prezervative.[139]

Hitler a crezut că trădarea a jucat un rol decisiv în succesul debarcărilor Aliate. Cu privire la apărarea Germană din Cherbourg, Rochus Misch din personalul Führerului şi-a amintit, „Poze au ajuns la noi din Suedia cu un colonel German în comanda unei instalaţii de buncăr apărând coasta de invazie, dând un toast cu doi ofiţeri Englezi cu şampanie. Evident fără să fi tras un singur foc... Nimic, absolut nimic nu a lucrat cum trebuie pentru partea Germană în decursul invaziei. Era doar o explicaţie; trădare şi sabotaj."[140]

În memoriile sale, Caporalul Otto Henning al *Panzer-Lehrdivision* atribuie căderea Cherbourg unor „indivizi anonimi din cartierul general al Führerului," care au amânat transferul rezervelor complet echipate către Normandia în timp ce Armata 7 sângera. Verdictul lui Henning: „Nu poţi să scapi de impresia că aici, cele mai variate ordine erau stâlcite intenţionat, în timp ce alte, ordine egal importante nu erau trimise vreodată."[141] Şeful Gestapo Müller, posibil cel mai bine informat bărbat din Germania cu privire la sabotaj, a spus după război, „O mare măsură a prestaţiei militare groaznice Germane în Franţa după invazia era rezultată din încercările conspiratorilor şi prietenilor lor de a se preda puterilor Vestice sau de a-i lăsa pe Americani şi pe Englezi să treacă de liniile noastre de front, ca să ajungă în Germania înainte de Ruşi."[142]

Personalul din cartierul general German a eşuat să alarmeze unităţile din linia de front, echipajele aeriene, şi forţele navale la timp. Au amânat

contraatacuri, au emis deseori ordine contradictorii, şi au comandat bateriilor anti-aeriene să nu tragă în timpul bombardamentului aerian Aliat al bazei navale Le Havre. Ei au transferat formaţii gata de luptă departe de inamic, şi au complotat împotriva guvernului lor. Speidel, care în absenţa iniţială a lui Rommel a direcţionat Grupul de Armate B în primul stagiu critic al invaziei, a petrecut o mare parte din dimineaţa din 6 Iunie jucând tenis de masă cu tovarăşii săi ofiţeri.[143]

Este de neconceput că armata Germană în Franţa, o componentă majoră a unei forţe de luptă experimentate, obişnuite cu a lupta în şanse potrivnice, putea să funcţioneze în aşa manieră haotică după luni de pregătire şi antrenare pentru o luptă crucială. În Ianuarie 1944, comparativ, trupe Germane în retragere în Italia au ocupat Linia Gustav la sud de Roma. Inginerii lor începuseră să o fortifice în fosta lună Octombrie. În ciuda superiorităţii numerice Aliate de 10 la 1 în unele sectoare, cu aproape niciun blindat sau suport aerian, apărătorii Germani şi-au ţinut poziţia timp de patru luni. La Cassino, poziţia cheie pe Linia Gustav, o divizie din Noua Zeelandă a încercat timp de patru zile să neutralizeze un singur panzer ascuns în ruine, suferind aproape 300 de soldaţi ucişi.[144] Germanii din Normandia posedau sute de panzere şi mai puternice, pregătite mai sistematic pentru apărare, şi totuşi au predat iniţiativa în prima zi de luptă.

„Germanii Buni”

Aşa ascunsă a fost mişcarea Germană de rezistenţă, încât influenţa sa ruinoasă s-ar fi putut să nu ajungă vreodată la lumină dacă nu era un singur incident. O încercare eşuată de a-l asasina pe Hitler pe 20 Iulie 1944, a pornit o investigaţie de stat. Aceasta a expus o conspiraţie de a sabota efortul German de război. A dus la moartea prin eşafod de execuţie, sinuciderea, sau execuţia după proces a 160 de complotişti. Aşa zisul asasin era Contele Claus von Stauffenberg, statul major al Armatei de Rezervă încă din 1 Iulie 1944. Erau aproximativ 500.000 de soldaţi, antrenaţi şi complet echipaţi, ce aşteptau transferul către front. În conducerea Armatei de Rezervă era Generalul

Friedrich Fromm. Pentru a slăbi formaţiile de teren, el a inventat moduri de a amâna mobilizarea trupelor de rezervă de sub administraţia sa. În prima lună de luptă în Normandia, Germanii au suferit 96.000 de soldaţi ucişi, răniţi sau capturaţi. Sub directiva lui Fromm, armata vestică a primit doar 6.000 de înlocuitori şi 17 noi tancuri.[145] În Iulie, batalioanele staţionate în Olanda pentru scopul de a înlocui pierderile diviziilor de infanterie luptând în Normandia au fost transferate în sudul Franţei în schimb.[146]

Stauffenberg l-a reprezentat pe Fromm în cartierul general al Führerului în Rastenburg în conferinţele de situaţie. Slujba sa era să raporteze progresul aprovizionării diviziilor de luptă cu personalul din rezerve. Stauffenberg şi-a înţeles misiunea drept fabricarea scuzelor plauzibile pentru a explica de ce doar o fracţiune din trupele care lâncezesc în garnizoanele patriei au înaintat. Un ofiţer din personalul lui Goebbels a rezumat explicaţiile înşelătoare ale lui Stauffenberg oferite lui Hitler: „Atacurile aeriene sunt responsabile, spuse el. Apoi măştile de gaz sunt insuficiente, apoi subofiţerii încă au nişte cursuri obligatorii, sau un tip particular de muniţie nu este disponibil, sau nu poate fi livrat datorită distrugerii reţelei de transport, un arsenal a suferit o lovitură directă unde toate puştile unui întreg regiment erau stocate. Pe scurt, trădarea aici este că mereu în ultimul minut ceva intervine, ca data finală intenţionată pentru adunarea de formaţii să fie neîndeplinită."[147] Stauffenberg odată i-a spus unui tovarăş conspirator că „aliaţii" lor erau „crizele şi înfrângerile militare" ale Germaniei.[148]

Stauffenberg a ascuns bomba într-o servietă, arma aleasă de teroriști de pretutindeni în lume, şi a adus-o în conferinţa din 20 Iulie la Rastenburg. El a părăsit prudent sesiunea înainte de explozie şi s-a îmbarcat într-un avion curier pentru Berlin. Explozia l-a rănit superficial pe Hitler dar a rănit mortal un stenograf şi 3 ofiţeri. Alţi câţiva dintre cei 24 de participanţi au suferit răni. Printre cei care aveau să moară Rudolf Schumndt; el îşi folosise recent influenţa personală cu Hitler pentru a promova cariera neimpresionată a lui Stauffenberg.[149]

Acompaniat de Himmler, Göring şi Generalul Hermann Fegelein, Hitler îşi ţine mâna rănită după tentativa de asasinare la Rastenburg pe 20 Iulie. Un ajutor a speculat dacă un meşteşugar German ar fi putut plasa bomba cu ceas în timpul renovărilor recente ale complexului cartierului general. „Un muncitor German nu ar ridica niciodată mâna împotriva mea!" A răspuns Hitler. „O astfel de desfrânare nu putea izvorî decât din mintea bolnavă a unui aristocrat decadent."

O altă victimă a fost ofiţerul de personal, Colonelul Heinz Brandt, un oponent al Naţional Socialismului pe care nimeni nu l-a avertizat în avans cu privire la agenda zilei.[150]

La birourile OKW de pe Strada Bendler în Berlin, complicii aşteptau ştirile decesului lui Hitler pentru a lansa *Wälkure*, răscoala pentru a doborâ guvernul Naţional Socialist. Acolo printre alţii erau Generalul pensionat, Ludwig Beck, ex-generalul Erich Hoepner, care fusese eliberat cu dezonoare din armată în 1942 pentru insubordonare şi laşitate, Feldmareşalul retras, Erwin von Witzleben, şi Generalul Friedrich Olbricht, care era subordonatul lui Fromm (În baza examinării documentelor Germane capturate, Departamentul de Stat SUA a stabilit mai apoi că Olbricht trimise secrete militare către rezistenţa Orchestra Roşie prin Gisevius).[151] Când Stauffenberg a ajuns, el a spus colegilor săi că Comandantul Suprem nu a supravieţuit exploziei. Complotiştii prin urmare au setat revolta în mişcare. Înapoi la Rastenburg, Generalul Fellgiebel, care era conştient de plănuita asasinare nu i-a contactat pe conspiratorii din Berlin pentru a-i avertiza de eşuarea acesteia. În schimb, el era printre primii ce să-l felicite pe Hitler pentru că a scăpat de moarte la limită. Fellgiebel era menit să blocheze temporar comunicaţiile dintre Rastenburg şi restul lumii, dar nu putea să întrerupă serviciul telefonic în mod indefinit. Hitler l-a sunat pe Goebbles în capitală. El de asemenea a vorbit la telefon cu Maiorul Ernst Remer, comandant al Regimentului de Veghe din Berlin. El i-a ordonat lui Remer să aresteze conspiratorii.

Un motiv pentru colapsul rapid al răscoalei a fost lipsa de cooperare dintre armată şi trădători. Personalul de semnalare din blocul Bendler monitoriza conversaţia telefonică a Führerului. Conştienţi de situaţie ei nu au transmis ordinele formulate în scris de către complotişti către unităţile militare. Colonelul Fritz Jäger, comandant al unei facilităţi de antrenare pentru echipaje panzer şi membru al cercului lui Stauffenberg, a vizitat câteva barăci pentru a aduna o companie de puşcaşi pentru a prelua staţia radio, ministerul de propagandă şi să-l aresteze pe Goebbels. El nu a putut să găsească un singur soldat dornic să execute ordinele sale.[152]

Stulpnagel şi o mâna de aristocraţi de aceeaşi mentalitate au susţinut răscoala din cartierul lor general din Paris. Ei au reuşit să mobilizeze un batalion al Regimentului 1 de Securitate Germană pentru a aresta membrii SD şi Gestapo, incluzând şeful poliţiei SS din Paris, Carl Oberg, în biroul lor.

Asociaţii lui Stulpngael au convins trupele batalionului că SD s-a răsculat împotriva lui Hitler; doar prin această ficţiune au dobândit cooperarea soldaţilor. În Berlin, unul dintre ordinele de teletip pe care Witzleben le-a redactat pentru armată, în mod fals a dat vina pe "o gaşcă fără scrupule de lideri de partid care nu sunt nicăieri aproape de front" pentru răzvrătirea la care el însuşi a contribuit pentru a porni.[153] Conform unei analize a unui istoric German contemporan, „Complotiştii nu au riscat mărturisirea deschisă cum că răscoala era împotriva lui Hitler, ci susţineau în schimb că ei acţionează în numele Führerului mort împotriva unui „grup fără de scrupule." Ei înşişi nu erau cerţi de propria lor cauză. Se temeau că majoritatea forţelor armate şi a poporului German stăteau în spatele lui Hitler în inimile lor şi că prin urmare nu s-ar supune lor."[154]

Membrii militari ai mişcării de rezistenţă nu aveau nicio conexiune cu soldaţii de rând din forţele armate. „Ei nu au nimic în ei înşişi în comun cu soldatul German," acuza *Völkischer Beobachter* pe 22 Iulie.[155] Stauffenberg, spre exemplu, nu avuse niciodată comandă în luptă. Şoferul său din armată, Karl Schweitzer, a mărturisit mai târziu că contele menţinuse o provizie generoasă de vin, şampanie, rachiu, lichioruri şi tutun la reşedinţa sa din Berlin, *cât şi* în biroul său de serviciu din cadrul Ministerului de Război. Locotenent Colonelul Fritz von der Lancken procuraseră în mod regular aceste obiecte de lux tovarăşului său conspirator, indisponibile soldatului din linia de front sau publicului German în al cincilea an de război. Schweizer a declarat, „Cu greu îmi pot aminti o zi în care el (Stauffenberg) nu a consumat alcool."[156] Contele aranjase de asemenea livrări frecvente la adresa sa de ţipar afumat, sardine în ulei şi alte delicatese prin contactele administrative cu pescăriile din Marea de Nord.[157]

Dr. Ernst Kaltenbrunner, un oficial senior în conducerea Gestapo, SD şi poliţiei criminale, a pregătit o serie de rapoarte confidenţiale pentru Cancelaria Reichului ce analizau motivele complotiştilor. După război, fostul membru al rezistenţei, Friedrich Georgi, a judecat rapoartele a fi „absolut sobre şi factuale, deşi desigur părtinitoare."[158]

Cu privire la Stauffenberg, Kaltenbrunner a conclus în raportul său din 23 Septembrie 1944 că contele şi cercul său de aristocraţi „urmăreau nu doar obiective politice dar şi sociale, anume de a restabili şi a menţine poziţia privilegiată a unui grup select de persoane conectate social."[159]

Maiorul Remer a scris despre 20 Iulie, „Presupusa moarte a lui Adolf Hitler a lăsat toţi ofiţerii şi de asemenea trupele într-o stare de şoc. Niciodată în viaţă mea, chiar şi după colaps (în 1945), nu am fost martor la aşa tristeţe profundă."[160] În autobiografia sa postbelică, Günther Adam, un veteran din Divizia SS *Hohenstaufen* care era mobilizată în Franţa în acea lună Iulie, a inclus în amintirile sale: „În acea seară, după o zi de luptă, nişte ofiţeri tineri de armată au venit la noi în postul nostru de comandă şi ne-au spus că a fost o tentativă eşuată asupra vieţii Führerului. Ei au spus că comandanţi seniori de armată fuseseră implicaţi. Ei ne-au întrebat în sinceritate completă dacă ni se pot alătura, deoarece le este prea ruşine acum să mai fie ofiţeri de armată."[161]

În opinia lui Rolf Hinze, un veteran al Diviziei 19 Panzer, tentativa de asasinare a venit „în cel mai nefavorabil moment posibil, într-un timp când conducerea fermă şi unificată era esenţială. Trupele au simţit aceasta indiferent de diversele lor puncte ideologice, chiar şi printre cei ce în lăuntru îl respingeau pe Hitler. Peste tot auzeam expresia, „înjunghierea în spate", şi eram uşuraţi că autoritatea centrală a Führerului rămase intactă."[162] Adjutantul Führerului, Colonelul Nicolaus von Below, a declarat, „Pe cât de mult generalii seniori îşi pierduseră acea încredere neclintită în Hitler, în aceeaşi măsură soldatul obişnuit se încredea în conducerea sa. Nu am niciun dubiu că doar asta a ţinut frontul întreg."[163]

Chiar după tentativa de asasinare, personalul de semnalare din Rastenburg a descoperit linia telefonică secretă a lui Fellgiebel către Elveţia ce servise în a comunica informaţii militare către agenţii Sovietici. Gestapo a interogat ofiţeri de stat major, printre care unii erau deja urmăriţi, au făcut arestări când suspiciunea de activitate subversivă s-a ivit. Colonelul Below i-a spus Führerului de cuvântul primit de la vărul său: De când au început arestările, corpul său de armată pe frontul estic primea în sfârşit provizii la timp şi consistent.[164]

Descoperirea sabotajului „l-a pus în depresie totală" pe Hitler, a spus Goebbels unui asociat.[165] Ofițerul personal de securitate al Führerului, Hans Rattenhuber, i-a spus aceasta lui Gieslet: „Trădarea frontului de luptă l-a lovit mai tare decât tentativa asupra vieții sale. El tocmai ne repetase că a considerat de mult posibilitatea de a fi împușcat de către cineva din acest cerc reacționat. Dar de ceva așa meschin nu s-ar fi așteptat vreodată din partea unui ofițer, mai ales această trădare putredă a soldatului care-și riscă viața în fiecare zi pentru Germania."[166]

În trecut, Hitler nu acționase asupra avertismentelor din partea subordonaților NSDAP cu privire la lipsa de loialitate a statului major. Un ofițer militar de contact în ministerul de propagandă, Colonelul Hans Martin, și-a amintit că Goebbels zicea că el „posedă o mare cantitate de evidențe incontestabile că o atitudine defetistă printre mulți ofițeri din OKW, în special în OKH, își asumă proporții serioase."[167] Totuși, Führerul i-a apărat de atacuri din partea lui Goebbels și Himmler. Ofițerii au jurat un jurământ de fidelitate către el, și „el credea ferm în codul lor de loialitate și onoare," a scris un alt ajutor de al lui Goebbels, Wilfred von Oven.[168] Adresându-se personalului din Rastenburg pe 24 Iulie, Jodl a spus cum ori de câte ori apăreau suspiciuni despre anumiți ofițeri, Hitler „râdea din antură bună și își menținea mâna protectivă peste descoperire, cum ar fi spre exemplu cazul Generalului Fellgiebel, care aduse deja atenție asupra sa prin unele remarci personale."[169]

Führerul a exprimat amărăciune față de incident personalului său: „Am preluat vechiul corp de ofițeri așa cum era, i-am păstrat tradițiile, și i-am respectat," zise el. „Am avansat carierele ofițerilor și statutul lor economic ori de câte ori am putut. Am recunoscut realizările lor și le-a recompensat. I-am promovat și i-am decorat. Fiecăruia din ei care mi-a raportat, i-am strâns mâna ca un camarad. Iar acum fiecare ofițer până la general, care vine la mine trebuie percheziționat într-un vestibul mai întâi, în cazul în care aduce un dispozitiv de ucidere precum acest Conte Stauffenberg, care nu a avut ceva mai bun de făcut decât să furișeze o bombă sub masa mea de conferință pentru a scăpa lumea de mine și de proprii săi camarazi."[170]

Publicul German a reacţionat la ştirile tentativei de asasinare „cu oroare şi ură," a scris fostul *Gauleiter* (Lider de provincie) Rudolf Jordan în autobiografia sa. „Seara m-am adresat populaţiei de afară în piaţa catedralei din Magdeburg. Întreg oraşul a luat parte în demonstraţia de loialitate, cu emoţie profundă. Îmi părea că în faţa situaţiei fatale de viaţă şi moarte a războiului, oamenii au stat în spatele lui Adolf Hitler ca unul. Pentru mulţi, acest miraculos eşec al tentativei de asasinare era considerat un act al divinităţii." Vicarul Luteran din Hannover, care displăcea în mod personal Naţional Socialismul, a condamnat în public „schema criminală" a lui Stauffenberg.[171]

La spitalul Carlshof, Hitler i-a vizitat pe ofiţerii care au fost grav răniţi în explozia din 20 Iulie. El i-a oferit Generalului Karl Bodenschatz o analiză a complotului de ucidere: „Ştiu că Stauffenberg, Goerdeler, şi Witzleben au crezut că prin moartea mea ei salvează naţiunea Germană... Dar aceşti oameni chiar nu aveau niciun plan fixat pentru ce vor face mai apoi. Ei nu aveau nicio idee care armată le va susţine răscoala, care cartier militar îi va ajuta. În primul rând, ei nu stabiliseră contactul cu inamicul. Am descoperit că inamicul a refuzat oferta lor de a negocia."[172]

Informaţia lui Hitler era acurată. În Aprilie 1941, Biroul de Externe al Reichului l-a desemnat pe Hans Buwert pentru a menaja Casa Franceză de Publicaţie Hachette. Spre sfârşitul lui 1942 şeful poliţiei din Berlin, Contele Heinrich Helldorf, şi un general din statul major, Contele Heinrich Dohna-Tolksdorf, l-au adus în cercul lui Stulpnagel. Buwert s-a întâlnit cu reprezentanţi Aliaţi într-o călătorie în Spania şi Portugalia. „Aşa cum se ştie, contactul cu Aliaţii s-a terminat rău," a scris el mai târziu.[173]

În vara lui 1940, cabinetul Churchill adoptase politica de „tăcere absolută" faţă de rezistenţa Germană.[174] Chiar şi înainte de război, Biroul de Externe Britanic avertizase împotriva unei astfel de alianţe. În Noiembrie 1938, Subsecretarul Sargent avertizase într-o notiţă, „O dictatură militară deschisă şi capabilă ar putea fi şi mai periculoasă decât regimul NS."[175]

Subversivii au întâmpinat un alt obstacol cu privire la Statele Unite. În conferinţa de la Casablanca în Ianuarie 1943, Roosevelt a anunţat public că Aliaţii nu vor accepta nimic mai puţin decât capitularea necondiţionată a

Reichului. Ce reprezenta aceasta pentru Germania, notiţele private ale lui FDR din Decembrie 1944 dezvăluie: „Orice măsuri ar putea fi luate împotriva Japoniei şi Germaniei, acestea trebuie în orice caz să includă reducţia producţiei lor industriale, pentru a-i preveni din a concura în pieţele globale împotriva Englezilor, Francezilor, Olandezilor, Belgienilor, şi altor exportatori, şi împotriva noastră bineînţeles." Generalul SUA Albert Wedemeyer a scris, „Aliaţii vestici nu au făcut nici cea mai mică încercare pentru a-i diviza pe Germani prin a le promite inamicilor regimului lui Hitler termeni acceptabili de pace."[176]

Hitler părăseşte spitalul Carlsbad, unde el a vorbit cu Generalul Bodenschatz şi alţi ofiţeri care fuseseră răniţi în explozia din 20 Iulie. Adjutanţii Otto Günsche (stânga) şi Julius Schaub îl acompaniază pe Führer.

Atitudinea Aliaţilor nu era un secret pentru membrii mişcării de rezistenţă. Contele Ulrich Schwerin von Schwanefeld, un ofiţer din personal şi un susţinător determinat al uciderii lui Hitler, şi-a continuat intrigile cu toate că recunoştea că FDR nu va domoli condiţiile de predare.[177] Cu doar doua zile înainte ca Stauffenberg să bombardeze conferinţa de situaţie a lui Hitler, conspiratorul Otto John s-a întors de la negocierile neroditoare cu reprezentanţii Aliaţi din Madrid. El şi-a informat tovarăşii complotişti că şi dacă Führerul era mort, capitularea necondiţionată încă era în forţă.[178] El a admis în definitv că „Chiar şi când plănuiau invazia Franţei în toamna şi iarna din 1943, rezistenţa Germană internă împotriva lui Hitler nu mai era un factor semnificativ pentru strategia politică şi militară a puterilor vestice, în contrast cu *Résistance* în Franţa, ce era hrănită moral de puterile vestice şi cu tot felul de provizii."[179]

Ofiţerul de personal, Tresckow, care l-a descris pe Hitler ca şi „un câine turbat ce trebuie doborât," de asemenea a realizat că dispariţia Comandantului său Suprem nu ar avea nicio influenţă asupra efortului Aliat de război.[180] Dr. Eugen Gerstenmaier, un fost conspirator şi preşedintele parlamentului German de Vest după război, a declarat într-un interviu în 1975, „Ceea ce noi în rezistenţa Germană nu prea vroiam să vedem în război, am aflat în măsură completă după; că acest război a fost în final nu luptat împotriva lui Hitler, ci împotriva Germaniei."[181]

Imediat după tentativa eşuată de asasinare a lui Stauffenberg, staţiile radio Britanice pentru Europa au difuzat numele Germanilor ştiuţi de Englezi a fi conspiratori împotriva lui Hitler.[182] Aceasta le-a permis celor din Gestapo să aresteze subversivii mai rapid. Un editorial BBC a respins răscoala drept un produs al castei militare Prusace, exact grupul împotriva căruia Anglo-Saxonii luptau până la eradicare. Poporul German, continua BBC, s-ar înşela pe sine dacă şi-ar încredinţa conducerea către asemenea oameni. Fritz Hesse, un specialist în afaceri Engleze în Biroul de Externe German, monitoriza reacţia Aliată şi a presupus, „Nu mai era mult iar radiourile Engleze şi Americane l-ar fi felicitat pe Hitler pentru supravieţuirea sa." Führerul, şocat de ostilitatea

manifestată în unele ştiri Aliate, a remarcat lui Ribbentrop, „Aceşti oameni urăsc Germania chiar mai mult decât pe mine."[183]

Pe 25 Iulie, John Wheeler-Bennett, un istoric Britanic ce ajuta Biroul de Externe din Londra, a predat un memorandum asupra consecinţelor evenimentelor recente din Rastenburg: „Acum poate fi spus cu nişte certitudine că ne este mai bine cu felul în care sunt lucrurile decât dacă complotul din 20 Iulie ar fi reuşit iar Hitler ar fi fost asasinat... Prin eşecul complotului am fost scutiţi de ruşinea, şi acasă şi în Statele Unite, ce ar fi putut rezulta dintr-o astfel de mişcare, şi, mai apoi, curăţarea actuală se presupune că elimină de pe scenă numeroşi indivizi care ne-a fi putut cauza dificultate, nu doar dacă complotul ar fi reuşit, ci şi după înfrângerea Germaniei Naziste... Gestapo şi SS ne-au făcut un serviciu apreciabil prin a elimina o parte din aceia care fără dubiu ar fi pozat drept Germani „buni" după război. Este prin urmare, în avantajul nostru ca această curăţare să continue, din moment ce uciderea de Germani de către Germani ne va salva de viitoare stânjeniri de multe feluri."[184] Churchill, Eden, şi personalul Biroului de Externe au acceptat punctul de vedere al lui Wheeler-Bennett.[185] O analiză internă pregătită de către OSS de asemenea privea supravieţuirea lui Hitler drept o binecuvântare, explicând că i-a jefuit pe generalii Germani conspiratori de oportunitatea de a da vina doar pe el pentru pierderea războiului.[186]

Un general German ce a înţeles clar perspectiva Aliaţilor era Walter von Brauchitsch, comandant al armatei până la Decembrie 1941. În Aprilie 1940, Halder îi prezentase o propunere în scris de a-l răsturna pe Hitler şi a ajunge la o înţelegere cu Vestul. Brauchitsch l-a certat cu cuvintele, „Nu ar fi trebuit să-mi arăţi asta. Ce se întâmplă aici este pură trădare. Este ieşit din discuţie pentru noi sub *orice* circumstanţe... În timp de război este de neconceput pentru un soldat. Această luptă nu este despre guverne orişicum, ci despre moduri de viaţă radical opuse. Prin urmare a scăpa de Hitler nu ar servi niciun scop."[187]

Un Contrast de Motive

În Iulie 1944, jurnalul forţelor armate *Offiziere des Führers* (Ofiţerii Führerului) a publicat un eseu de către Walter Gross al Biroului de Politică Rasială. Acesta prezenta argumentul obişnuit că viţele de sânge contribuie mai mult caracteristicilor lăuntrice unei persoane şi calităţilor de conducere decât şcoala şi circumstanţele materiale. Cu privire la militărie, Gross a adăugat aceasta: „La ordinele Führerului, cariera ofiţerului a devenit deschisă fiecărui bărbat German fără consideraţie pentru originea socială şi educaţie. Unii au exprimat reţineri. Ei au văzut aceasta drept invazia unui principiu socialist radical, şi un pericol faţă de realizările şi purtarea corpului de ofiţeri. De zeci de ori m-am confruntat cu astfel de obiecţii faţă de această inovaţie Naţional Socialistă; obiecţii din partea acestora ce arată către valoarea înaltă şi lăuntrică a unei clase de conducere cultivată de-a lungul a generaţii prin selectarea celor mai buni din familiile soldaţilor şi ofiţerilor."

Gross a parat acest protest cu observaţia că orice sistem tradiţional, exclusiv reduce dezvoltarea de resurse umane neexplorate de prin naţiune: „În afară de aşa familii ridicate social, există de asemenea într-un popor mii şi mii de indivizi de aptitudine comparabilă, scufundaţi în masele largi. Ei posedă aceeaşi valoare pentru comunitate şi sunt capabili să reuşească la fel de mult în orice câmp particular ca şi cei mai buni din vechile familii cultivate... Oriunde se află oameni cu calităţi similare şi în mod egal preţioase, atunci este posibil şi chiar necesar a-i găsi, şi a-i pune în viaţa comunală. Cu antrenamentul corect, ei pot realiza vârful a ceea ce ei sunt capabili... Standardul pentru determinarea dacă calităţile lăuntrice sunt prezente sau lipsesc, este una şi aceeaşi pentru ambele grupuri; se află exclusiv în îndeplinirea sarcinii în cauză."[188]

Când Hitler a reiniţiat apărarea naţională înainte de război, bărbaţii ce ocupau poziţii de comandă intraseră în serviciu în timpul vechii armate. Mulţi ofiţeri seniori arătau puţină imaginaţie sau adaptabilitate la inovaţiile de război precum blindajul, aviaţia, şi defensiva elastică. Lipsurile lor au devenit în special aparente în campania împotriva Rusiei Sovietice.

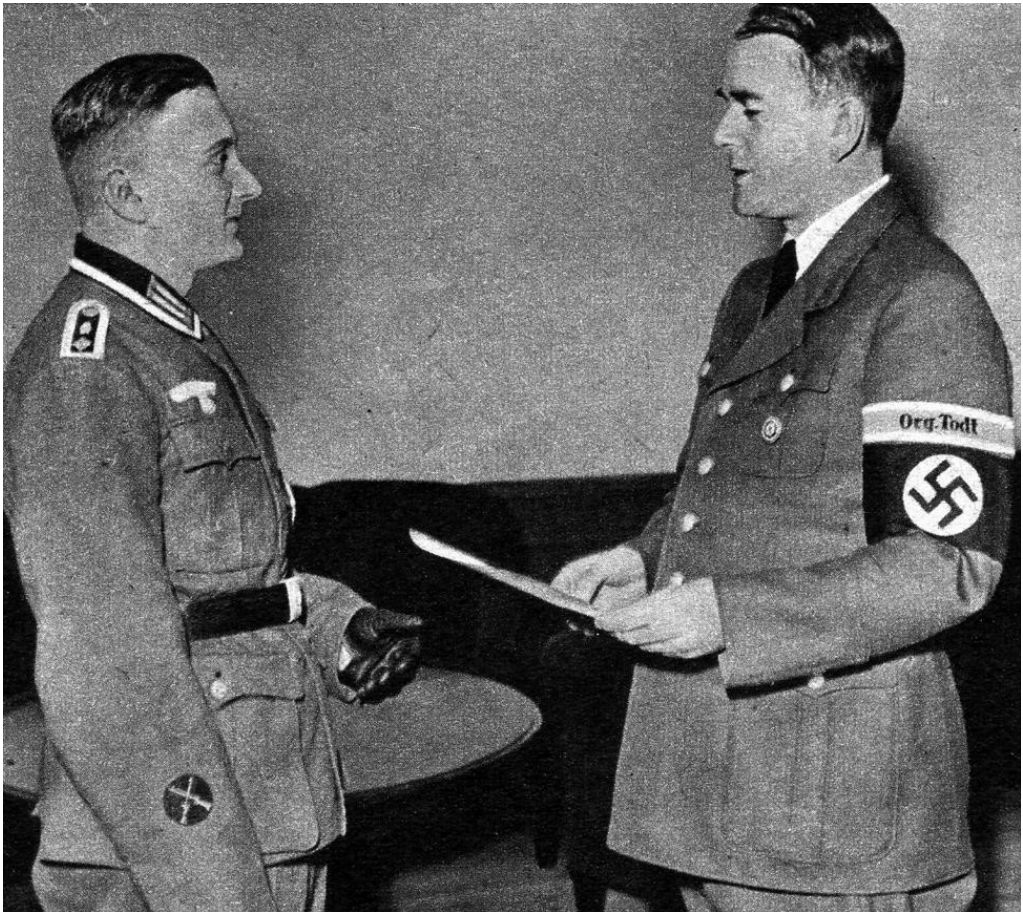

Albert Speer (dreapta) a devenit ministrul de armamente în Februarie 1942. El a pus un capăt influenţei statului major asupra producţiei şi achiziţiei de armamente şi a desemnat industria privată cu reorganizarea şi prioritatea producţiei de armament. Aceasta a crescut semnificativ producţia. Aici el laudă un sergent de armată pentru introducerea unei sugestii, bazate pe experienţă de luptă personală, care a dus la modificarea unui sistem de arme. Solicitarea părerilor soldaţilor de rând era o altă departajare revoluţionară faţă de vechea ordine.

Unii generali duceau lipsă de îndrăzneala, inițiativa, și nervii tari pentru a gândi mai bine, a manevra mai bine și a lupta mai bine decât un asemenea goliat militar impunător și au fost demiși. Înlocuindu-i erau deseori bărbați cu fundaluri obișnuite. Hitler însuși a declarat în Ianuarie 1944, „În ce mod rapid a progresat restructurarea socialistă a entității noastre naționale este demonstrat cel mai puternic în prezent, pe timp de război... Mai mult de 60% din noul corp de ofițeri s-a ridicat prin ranguri, creând un pod către sutele de mii de lucrători, fermieri și membrii din clasa mijlocie de jos."[189]

Deși lipsite de privilegiul imperial, descendenții familiilor Germane distinse își păstrau onorurile strămoșești, și au găsit aceeași cale de oportunitate deschisă lor ca și pentru compatrioții lor. Majoritatea bărbaților ai generației tinere au intrat conștiincioși în serviciul de pe front în Al Doilea Război Mondial, aducând respect poziției lor tradiționale. Conservatorii și reacționarii inveterați de printre aristocrație au gravitat către corpul diplomatic și către statul major, unde puteau cauza daune maxime cauzei Germane cu risc minim. Singură și indiferentă, mișcarea de rezistență s-a aliat cu singurul grup capabil de a distruge revoluția socială care transformase Germania: inamicul. Pentru a doborî o formă de guvernare, subversivii au acceptat obiectivele de război ale inamicului, cu toate consecințele asupra patriei lor.

Într-o sesiune cu Aliații Vestici în Madrid pe 17 Aprilie 1944, conspiratorul Otto John a cerut ca impunerea unei capitulări necondiționate să fie retrasă. Reprezentanții Anglo-Americani au răspuns că ei intenționează să-i lase pe Ruși să fie primi ce invadează Germania și intră în Berlin. Germanii merită să fie pedepsiți, spuneau ei, iar treaba era mai bine lăsată Sovieticilor.[190] Rușii au executat sarcina în acest fel: În Octombrie 1944, Armata 4 Germană a respins o ofensivă înspre Königsberg în Prusia de Est a Armatei Sovietice 11 de Gardă. Recapturând Nemmersdorf, soldații Germani au descoperit 72 de civili uciși, incluzând trupurile răvășite ale tinerelor femei pe care Rușii le-au bătut în cuie pe ușile hambarelor.[191]

În Schillmeyszen în teritoriu Memel, artileristul German Erich Czerkus era printre trupele de contraatac ce reintrau în sat, care era locul său de origine.

Asta este ceea ce a descoperit el după retragerea Corpului 93 de Puşcaşi Sovietici: „Mi-am găsit tatăl în hambar, stând cu faţa în jos cu găuri de gloanţe în gât. Într-un grajd erau morţi un bărbat şi o femeie cu mâinile legate la spate, amândoi legaţi unul de celălalt cu o frânghie. Într-o altă fermă am văzut cinci copii cu limbile bătute în cuie pe o masă mare. Deşi am căutat în disperare, nu am găsit nicio urmă a mamei mele. ... În timp ce ne uitam, am văzut cinci fete legate împreună cu sfoară. Hainele lor erau complet date jos iar spatele lor rănite grav. Se părea că fetele fuseseră târâte o distanţă lungă."[192] Germanii au documentat nenumăratele atrocităţi.

Sovieticii au reînnoit invazia Prusiei de Est în Ianuarie 1945. Ei au înconjurat Königsberg. Armata Germană a executat o operaţiune de eliberare începând pe 19 Februarie. Câteva divizii Germane, incluzând a-5-a de Panzer, au atacat simultan către exteriorul oraşului asediat. În oraşul Metgethen, trupele ce avansau au recuperat cadavrele a 32 de femei pe care Ruşii le violaseră, uciseră, şi aruncaseră într-un crater de artilerie. Maistrul Sergent Kurt Göring, un comandant de tanc German participând în atac, a oferit această mărturie: „Apoi am ajuns la Metgethen. Am fost şocaţi să vedem ce s-a întâmplat acolo. În staţia de tren era un tren de refugiaţi pe şine, cu femei şi fete mici. Toate fuseseră violate şi ucise. Am scris pe vagon, „Răzbunaţi Metgethen." Lupta a continuat fără milă."[193]

Un alt martor ocular participând în contraatacuri Germane locale era Sergentul Günther Adam, ce şi-a amintit acestea: „Am atacat şi am recapturat un oraş ce arăta aceleaşi crime ale acestor bestii. Pe o stradă zdrobită de sat, acoperită de zăpadă, era ce a mai rămas dintr-o tânără femeie. Arăta de parcă purta o haină de blană. Stătea pe spate, braţele şi picioarele întinse. (Sovieticii) trecuseră cu un tanc peste ea şi o zdrobiseră. Acest trup sângeros, era îngheţat bocnă şi era cel mai oribil lucru pe care l-am văzut în război... Într-o casă, am găsit nişte bărbaţi care fuseseră bătuţi până la moarte. În paturi acoperite în sânge erau femei violate, care erau încă în viaţă. Apoi, cel mai rău, am găsit capul unui bebeluş în furca unui cadru de pat."[194]

Unităţile Armatei Roşii ce capturau taberele Germane de prizonieri i-au plasat cu brutalitate pe prizonierii Ruşi în primul val de batalioane de

infanterie, sau i-au tratat precum dezertori. În tabăra Alt-Drewitz, ei au tras asupra a 30 de prizonieri Americani pe care gardienii Germani eşuaseră să-i evacueze, ucigându-i pe unii dintre ei. Aceasta era armata Sovietică, pe care Stauffenberg, Olbricht şi asociaţii lor au ajutat în a intra în Germania.

Puterile Vestice au luptat un război împotriva civililor Germani, dar din aer. În Iulie 1943, Forţa Aeriană Britanică şi Armata 8 a Forţelor Aeriene SUA au condus câteva misiuni de bombardare aproape consecutive împotriva Hamburg. În bombardament, 30.482 de rezidenţi au pierit prin a fi spulberaţi, incineraţi, asfixiaţi, sau îngropaţi în dărâmături. Printre ei erau 5.586 de copii. Focurile au distrus 24 de spitale, 277 de şcoli, şi 58 de biserici.[195] Un ofiţer ce ajuta în evacuarea refugiaţilor a descris cum unele vehicule de pasageri aveau copii cu părul gri, îmbătrâniţi practic peste noapte datorită terorilor atacurilor.[196]

Printre martorii oculari era Gerd Bucerius al mişcării de rezistenţă. Într-o suburbie din Hamburg, el a privit venirea bombardierelor Engleze de pe acoperişul său: „În sfârşit, am strigat! Prea mult am aşteptat ca Aliaţii să distrugă inamicul lumii, Hitler. El cucerise din nou şi din nou până acum... Ce oroare, ce tristeţe. M-am gândit eu evident atunci. Dar de asemenea, voi morţii aţi vrut-o aşa. Iar, pentru cine m-am îngrijorat în timpul atacului? Piloţii! Ei au fost curajoşi şi au făcut ceea ce am sperat ca ei să facă."[197] După război, Armata SUA a efectuat un chestionar asupra moralului German. Răspunzând întrebării despre ce a cauzat populaţiei cea mai mare suferinţă sub Hitler, 91% din Germanii întrebaţi au menţionat atacurile aeriene Aliate. Doar 2% completâd chestionarul au numit „pierderea de libertate" sau „crimele Naziste."[198] „Iulie 20 a demonstrat că gânduri despre trădare înaltă nu aveau nicio rădăcină în majoritatea oamenilor," Shwarz van Berk a rezumat. „Ceea ce i-a privat pe conspiratori de ultima fărâmă de simpatie era clar evidenta intenţie a celor implicaţi de a nu-şi risca vieţile lor pentru ceea ce ei pretindeau că este o necesitate urgentă în interesele ţării, ci de a supravieţui personal şi a-şi satisface ambiţiile cu viitoare poziţii de autoritate." Acest ofiţer SS de asemenea a accentuat că Gestapo nu era forţă ce menţinea coeziune şi care-i păstra pe Germani în linie.

După ce i-au scos pe Sovietici dintr-un sat Prusac într-un contraatac, trupele Germane au descoperi corpurile mutilate ale civililor masacraţi de Armata Roşie. Atrocităţile Sovietice erau comune de-a lungul războiului.

Aceasta, susţinea el, era o iluzie întreţinută printre ce-i ce se opuneau guvernului. „Poporul şi trupele au luptat amar şi crâncen în conştientizarea că această luptă era efectiv o chestiune de existenţă naţională şi personală.

În special pe frontul de est, aproape că nu erau dezertori pe liniile de front. Practic, nu existau sabotori la mesele de muncă în fabricile de armament acasă... Naţiunea a stat ca niciodată înainte în cauză comună, adunând toată tăria sa morală pentru a supravieţui."[199]

Din cei 70 de ofiţeri militari implicaţi în complotul de a-l da jos sau asasina pe Hitler, 55 erau aristocraţi.[200] Acest grup concentrat pe clasă a recurs la sabotaj, trădare, şi ucidere pentru a-şi realiza scopurile. De asemenea nesatisfăcuţi cu elementele politice externe şi domestice ale Reichului erau membrii Waffen SS. Tineri şi idealişti, ei au luptat deopotrivă pentru supravieţuirea continentului lor înaintea invaziei străine şi pentru schimbare revoluţionară, nu pentru a restaura distincţiile anacronistice în titlu şi ran ale fostei ere imperiale. Bărbaţii SS promovau agenda lor politică şi socială prin loialitate, serviciu, şi sacrificiu. Ei au dobândit influenţă prin curaj şi

devotament, lucrând în cadrul legal pentru reformă nu prin a distruge ordinea existentă. Erau pregătiţi să dea mai mult decât se aşteptau să obţină ca şi indivizi, pentru beneficiul şi creşterea comunităţii Europene.

O comparaţie a două persoane, una o icoană a rezistenţei iar cealaltă un infanterist German obişnuit, iluminează esenţa contrastului: Fiul unui psihiatru proeminent, Păstorul Dietrich Bonhoeffer i-a ajutat în secret pe *Abwehr* în intrigile lor împotriva cauzei Germane. Poziţionarea în *Abwehr* ca şi „specialist" i-a permis să evite serviciul militar. Rudele sale au făcut comerţ profitabil pe piaţa neagră. Vizitând Geneva în 1941, el le-a spus tovarăşilor clerici, „Credinţa Creştină trebuie salvată, chiar şi dacă o întreagă naţiune trebuie să piară" (El aparent nu a văzut nicio contradicţie în a-i ajuta pe Sovietici)... „Mă rog pentru înfrângerea patriei mele."[201] Nicăieri aproape de frontul de luptă, Bonhoeffer călătorea ocazional şi se bucura de o existenţă confortabilă până în Aprilie 1943, când autorităţile l-au întemniţat pentru sabotarea efortului de război.

În August 1940, Fritz Hahl în vârstă de 17 ani s-a voluntariat în Waffen SS. Desemnat în divizia *Wiking*, el a văzut prima acţiune împotriva Armatei Roşii pe 1 Iulie 1941. În restul războiului, Hahl a fost pe front 861 de zile. A suferit 7 răni în luptă. El a scris după război, „Astăzi eu nu mai pot înţelege cum ca şi tânăr bărbat de la 17 până la 22 de ani, am găsit tăria pentru a-mi păstra controlul de sine din nou şi din nou, să-mi cuceresc fricile şi să continui să lupt, iar în ciuda eşecurilor încă să mai cred într-un rezultat bun. Un singur motiv determina acţiunile mele şi celor din generaţia mea: Împreună cu trupele mele, precum toţi soldaţii Germani, noi doream să protejăm patria cu femei şi copii de către Sovietici – şi fără consideraţie pentru noi înşine."[202]

Moştenirea

Odată cu predarea Germaniei în Mai 1945, forţele de ocupaţie Aliată au început arestările în masă, interogările, şi întemniţările a mii de Germani care fuseseră afiliaţi cu guvernul Naţional Socialist. Printre cei arestaţi era faimoasa autoritate în legea internaţională, Friedrich Grimm. Cu 10 ani înainte, Hitler îi solicitase consilierea când a plănuit să reintroducă serviciul militar obligatoriu.

Acum Grimm stătea în faţa unui ofiţer Britanic care îi arăta mostre unor noi pamflete tipărite de învingători. Erau în limba Germană pentru distribuţie în ţara cucerită. Descriind crimele de război Germane, pamfletele erau primul pas în programul de reeducare desemnat pentru Germania. Grimm a sugerat că din moment ce războiul era terminat, era momentul de a opri calomnia. Ofiţerul de interogare, crezut a fi propagandistul Britanic, Sefton Delmer, a răspuns, „Defapt nu, tocmai începem! Vom continua această campanie de atrocitate, o vom amplifica până nimeni nu va mai vrea să audă un cuvânt bun despre Germani, până când orice simpatie există pentru voi în alte ţări este complet distrusă, şi până când Germanii devin aşa amestecaţi încât nu voi şti ce fac!”[203]

Campania perpetuu a publicităţii negative a păstrat rănile vechi deschise timp de decenii. Până astăzi, împiedică analiza obiectivă a sistemului dezvoltat de către una dintre cele mai avansate, productive, şi creative civilizaţii ale noastre, care a ridicat ţara din dezastru economic şi discordie socială după Primul Război Mondial la prosperitate şi armonie în doar câţiva ani scurţi.

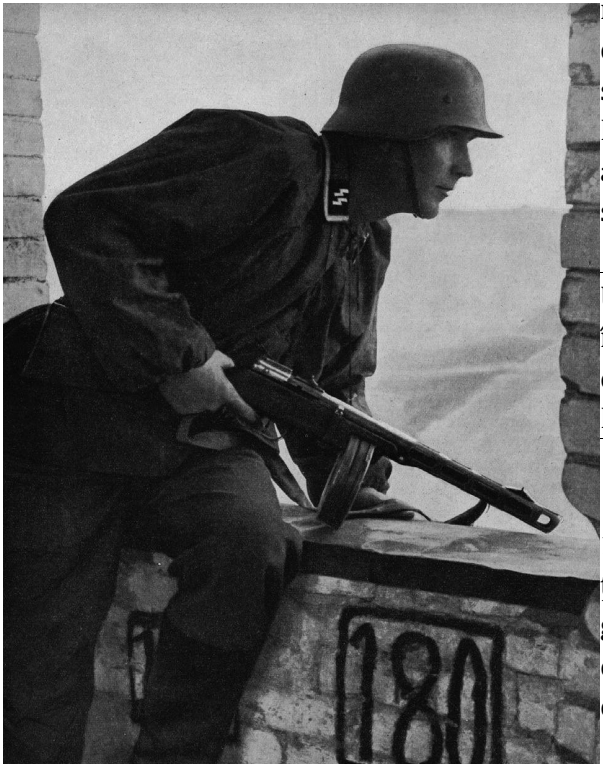

Un voluntar din divizia *Wiking*, înarmat cu o mitralieră Sovietică capturată, stă de veghe pentru Europa.

În rezultatul războiului din 1939-1945, care a rănit adânc ţările ce au luptat, decimând generaţia de tineri pentru unele, există merit în a explora elementele notabile ale

ideologiilor implicate. Lecţiile învăţate ar putea contribui unei înţelegeri mai bune între popoare în viitor.

Cu privire la Germania, mult poate fi dobândit din a investiga nu doar ce a făcut Hitler, ci *de ce*. Condamnarea statului Naţional Socialist ca şi o abominaţiune criminală a fost precursorul mentalităţii prezente cum că guvernele nedemocratice sunt neiluminate în cel mai bun caz, şi tiranii ce elimină libertatea populaţiei sau „state rebele" în cel mai rău caz. Să dăm stimă democraţiei liberale drept coroana realizării umane politice duce la a ne complace, scăzând în susţinătorii acesteia ochiul critic de sine aşa necesar corectării şi îmbunătăţirii.

Reforma este un produs al neliniştii şi nemulţumirii. Acestea au fost începutul Iluminismului, provocarea intelectuală pentru regimul regal ce blocase oamenii de rând din a avea oportunitate. Primii care să dea expresie politică noilor idei au fost colonişti Americani, neobişnuiţi cu autoritatea imoderată, şi Francezii, plini de energie şi siguri pe sine. Guvernele lor au mutat concentrarea asupra avansului individului, contrar structurii monarhice ce menţinea controlul unei minorităţi exclusive şi de interes propriu.

În Germania, era iluminismului a evoluat diferit. Modul German contemplativ şi metodic a dus la o integrare graduală a valorilor liberale cu elementele ordinii vechi. Flancată de către puternice state vecine, o autoritate centrală puternică încă era necesară pentru a menţine independenţa naţională. Împreună cu unificarea Reichului de la 1871, liberalismul le-a permis Germanilor să se maturizeze şi să prospere. Casa roială, incapabilă de a păstra pacea cu progresul timpurilor, a eşuat lamentabil în politica externă şi în război, şi în definitv s-a risipit în 1918. Republica Weimar, înlănţuită de către tributul paralizant al Aliaţilor, era incapabilă de a restaura prosperitatea.

Nesatisfăcuţi, Germanii s-au îndreptat spre o noua ideologie. Când Hitler a venit la putere, ce nu a fost sub nicio formă un proces rapid şi uşor, el a ocupat practic un gol politic. El s-a dus mai presus de democraţie şi era imperială, revitalizând ideile mişcării intelectuale Germane de la începutul secolului 19. Naţional Socialiştii promovau libertate individuală, dar nu o politică delăsătoare cu privire la comerţ; profitul şi avansul în defavoarea comunităţii ei

le considerau detrimentale şi discordante. „Liberalismul într-adevăr a pavat calea pentru progresul economic, dar a promovat simultan fragmentarea socială a naţiunilor." a conclus protocolul conferinţei din Bad Salzbrunn a Institutului Ştiinţei de Muncă în Martie 1944. „Punctul de începere al oricărei societăţi ordonate este bunăstarea colectivă a poporului; subordonează toate interesele individuale. Asigură viaţa şi progresul personalităţii. Politica socială poate prin urmare să nu fie limitată pentru a servi avantajul momentan al persoanelor sau grupurilor particulare."[204]

Prestarea „datoriei de muncă" a omului era necesitatea pentru a aparţine în comunitatea naţională şi a beneficia de cetăţenie. Aceasta a complementat etica tradiţională de munca Germană, ce caută împlinire în efort creativ şi hărnicie. Naţional Socialiştii au definit educaţia drept „deschiderea drumului pentru avansul social." Printre instituţiile academice se aflau şcolile de conducere. Acestea bazau admiterea mai mult pe caracterul moral bun al elevului decât pe prestaţia şcolară. Accentuând patriotismul şi serviciul comunal, descurajând atitudini elitiste sau egocentrice, educatorii antrenau tinerii pentru a pune bunăstarea tuturor înainte de câştigul personal, să respecte realizarea grupului peste reuşita personală. În acest mod, ei sperau să producă viitori lideri care nu şi-ar abuza autoritatea ci ar privi în mod sincer încrederea publică drept o responsabilitate sacră. Acestea erau valori aplicabile deopotrivă carierelor politice şi celor din întreprinderi private.

Oricât de promiţătoare ar arăta o formă de stat pe hârtie, integritatea bărbaţilor din conducere determină semnificativ beneficiul programelor. Cu toate că el a setat standardele pentru structura socială şi politică a noii Germania, Hitler le-a permis latitudine considerabilă subordonaţilor pentru a implementa idei proaspete şi modificări. El a permis competiţia printre agenţiile guvernamentale cu jurisdicţie suprapusă. El intervenea doar după ce rivalii demonstraseră tăriile şi slăbiciunile punctelor de vedere opuse lor, iar apoi de obicei în favoarea soluţiei mai revoluţionare.

Încurajând iniţiativa, Hitler a inspirat gândirea neconvenţională şi luarea de riscuri pentru cei în autoritate. Prin urmare el a susţinut noile propuneri economice ale lui Fritz Reinhardt împotriva acelora ale conformistului Schacht.

Führerul s-a alăturat lui Robert Ley, după ani de zile în care cel din urmă în calitate de lider DAF s-a confruntat cu ministerul conservator de muncă asupra creşterii cheltuielilor pentru a îmbunătăţi bunăstarea socială a muncitorilor. El a aprobat fondarea Şcolilor Adolf Hitler, care ignorau programa educativă a ministerului şi nici măcar nu predau programa NSDAP. El însuşi un naţionalist, Hitler nu a interferat în timp ce Waffen SS a demontat gradual naţionalismul şi s-a opus politicii rasiale ale partidului Naţional Socialist.

Uneori, liderul German chiar părea nedornic să exercite puterea pe care o poseda. Chiar şi în conferinţele militare de război cu generalii săi, printre care unii el îi considera laşi, Führerul rareori a dat cu ciocanul. Adjutant Colonelul Below a scris, „Hitler rareori dădea un ordin direct. El se limita la a-i convinge pe ascultătorii săi pentru ca aceştia să ajungă la acelaşi punct de vedere... După Decembrie 1941, când Hitler a luat comanda armatei, el şi-a completat scopurile prin ordine directe doar gradual. El încă încerca să-i convingă pe participanţii conferinţelor de intenţiile sale în parte prin explicaţii lungi."[205]

Hitler uneori arăta o deschidere în a fi convins de puncte de vedere opuse lui, demonstrând latitudinea oferită funcţionarilor de partid şi stat. În 1933, „Programul Acum" al lui Reinhardt oferea tinerelor femei stimulente financiare pentru a-şi părăsi slujbele şi a se căsători pentru a începe familii. Aceasta a permis bărbaţilor şomeri să acopere poziţiile goale, ajutând în a uşura şomajul. Odată ce forţa de muncă era complet angajată, guvernul a continuat să sponsorizeze programe pentru a le ţine pe femei în casă, deopotrivă pentru a promova viaţa familiei tradiţionale şi pentru a menţine o sănătoasă rată de naşteri naţională. Mai precis, înainte de 1933 Hitler avertizase deja membrii masculi ai NSDAP că nu va mai tolera orice alte percepţii asupra femeilor drept „maşinării de făcut bebeluşi sau obiecte de joacă."[206] Ca şi Cancelar, el a creat oportunităţile pentru ca femeile să urmărească cariere vocative, deşi erau restricţionate din a intra în politică. Germania încă menţinea anumite discrepanţe anterioare, însă, precum salarii reduse pentru femei ce făceau aceeaşi slujbă ca şi un bărbat.

În Al Doilea Război Mondial, femeile Germane acopereau multe poziţii în industria de armamente, pe un salariu mai mic, în timp ce bărbaţii intrau în

serviciul militar. În Aprilie 1944, Ley, care făcuse campanie pentru plată egală pentru femei ani de zile, l-a confruntat pe Hitler asupra subiectului. Führerul a explicat că plănuita structură socială postbelică Germană prevede femeile drept centrul familiei, adăugând că aceasta nu implică o opinie negativă asupra inteligenţei lor sau a capacităţilor lor ocupaţionale. Ley a parat că femeile Germane de succes au o conştientizare modernă a rolului lor în societate şi consideră ideile lui Hitler arhaice. În decursul întâlnirii, Ley a apărat cu tenacitate susţinerea sa împotriva avalanşei de contra argumente aduse de liderul său. Führerul a cedat în final prin a oferi un compromis, ca femeile să primească un salariu de bază mai mic, dar să fie eligibile pentru stimulente şi bonusuri care să compenseze această diferenţă.[207] În general, părerile personale ale lui Hitler aveau puţină influenţă asupra dezvoltărilor: În semestrul de iarnă din 1943/1944 spre exemplu, 49,5% din studenţii înrolaţi în universităţile Germane erau femei.[208]

În acest timp, mulţi bărbaţi erau desigur în serviciul militar, reducând numărul care urmăresc o educaţie mai înaltă. Războiul însă le-a afectat pe tinerele femei de asemenea, din moment ce mii au găsit angajare în industria de armament şi în economia agrară, sau în administraţia publică drept curieri de scrisori, funcţionare şi tot aşa. Altele s-au înscris în Crucea Roşie pentru a deveni asistente şi ajutoare de asistente, sau în forţele armate drept auxiliare precum operatoare de telefoane. Cu progresia războiului, mai mulţi bărbaţi Germani erau eliberaţi medical din datorie activă şi îşi reluau studiile. Procentajul crescând al femeilor ce mergeau la colegiu demonstrează că nici guvernul nici societatea nu le restricţiona din a face aceasta, şi că dogma Naţional Socialistă cum că doar foşti soldaţi ce serviseră ţara ar trebui să avanseze în poziţii de conducere îşi pierdea influenţa.

În majoritatea guvernelor, politicienii care promit reformă sunt cei mai puţini doritori să o implementeze. Puţini din ei doresc să îmbunătăţească un sistem prin care ei au atins proeminenţă. Aceia care reuşesc într-un mediu politic particular sunt inamicii de moarte a-i schimbării. Hitler a stat împotriva acestui obicei. Fiind un copil din clasa muncitorească, el a condus NSDAP la putere fără a compromite cu facţiunile democratice în Republica Weimar. Odată

Cancelar, el nu datora nicio loialitate partidelor politice înrădăcinate în guvern sau în grupuri de interese speciale în industrie şi comerţ. Cu toate că şi-a consolidat autoritatea, Hitler nu a creat un sistem menit să o perpetueze. Prin discursuri publice frecvente, el şi-a folosit poziţia pentru a inspira Germanii cu dragoste pentru ţară, apreciere pentru noblețea muncii, şi un simţ de apartenenţă. El credea că odată ce aceste valori vor călăuzi compatrioţii săi, va fi posibil să relaxeze gradual controlul statului.

O tânără femeie Germană angajată într-o fabrică de muniţie. Influxul femeilor în industria de armamente a dus la legi mai dure în 1942 pentru a le proteja la locul de muncă.

Rolul guvernului nu era să asigure supremaţie continuă a unui partid sau clasă, ci să descopere elementele mai creative şi de încredere ale societăţii şi să le promoveze carierele. Acesta era menit să fie un proces etern, garantând că sângele proaspăt şi noile idei vor curge înainte din izvorul populaţiei. A scris filozoful Nietzsche, care s-a străduit cu aşa ardoare să aprindă psihicul German, „Când o naţiune sare cu adevărat înainte şi creşte, de fiecare dată rupe cordonul ce până atunci îi definise reputaţia şi calitatea ca popor. Dar când o naţiune păstrează mult ce este fixat, atunci aceasta este dovadă că preferă să stagneze.”[209]

Iluminismul a educat omenirea că guvernele merită supunere doar atât cât îşi efectuează responsabilitatea de servi publicul. În democraţie, civilizaţia Vestică crede că a reuşit o structură de stat ce îi ţine sub această obligaţie pe cei din putere. Naţiunile liberale mai mult sau mai puţin se conformează acestui aranjament, ne mai explorând sau tolerând alternative. Undeva în dezvoltarea lor, s-au oprit înainte de înţelegerea cum că nicio formă de guvern nu este cea mai bună pentru orice eră şi cultură. Pentru a fi cu adevărat reprezentativ, un sistem trebuie să se conformeze cu caracterul şi necesităţile poporului în conducerea sa, şi nu vice versa.

Hitler de asemenea acceptat liberalismul ca important pentru a susţine impulsul inventiv al omeniri. El dorea ca fiecare generaţie să avanseze şi să se maturizeze, fiecare individ motivat pentru a-şi realiza potenţialul său în timp ce aceştia cresc împreună ca o comunitate. El a cerut 2 necesităţi: unul, ca societatea să devină educată în spiritul responsabilităţii civice, şi doi, ca statul să încurajeze o reverenţă profundă pentru arta, istoria, şi tradiţiile etnice Germane, pentru a păstra compatrioţii săi pe cursul evolutiv ce i-a format într-un popor unit şi mândru. Liderul defăimat de istorie al Germaniei Naţional Socialism a interpretat datoria guvernului de a favoriza fără să restricţioneze vreodată, energia creativă a unei naţiuni şi de a accelera progresul acesteia, deoarece fără progres nu este vreun viitor, iar în viitor şade speranţa la o viaţă mai buna. Aceasta a fost substanţa revoluţiei lui Hitler.

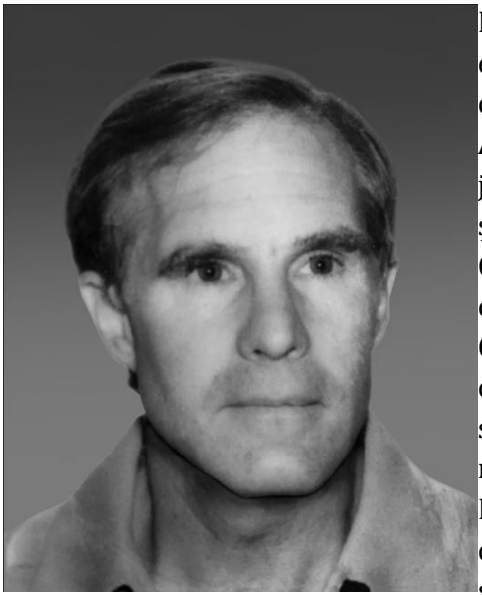

Născut în Evanston, Illinois, Richard Tedor este un absolvent al Academiei Americane de Artă, Chicago, şi al Şcolii de Arte Aerografe, Villa Park, Illinois. El a studiat jurnalismul la Colegiul Columbia, Chicago, şi limba Germană la Colegiul Sf. Xavier, Chicago. El este un traducător şi cercetător, specializat în politica externă Germană şi în propaganda de război în epoca Naţional Socialistă. În examinarea sa a nenumărate mărturii Germane din război şi după război acoperind era lui Hitler, autorul este lovit de interpretarea diferită a evenimentelor istorice ce aceste surse oferă. El prezintă acest material pentru a oferi cititorilor Americani şi Englezi oportunitatea de a echilibra perspectiva lor faţă de o perioadă semnificativă în istoria mondială. Într-o perioadă martoră la nesatisfacţie crescândă cu guvernul, este important ca oamenii cu gândire liberă să devină familiari cu funcţionarea altor sisteme politice. Aceasta poate ajuta să-i ghideze în a face deciziile corecte pentru a determina viitorul propriei lor societăţi.

Notițe

(PRO se referă la Oficiul Documentelor Publice în Londra. BD se referă la Documente Britanice despre Politică Externă)

Capitolul 1

1.Günther, Gerhard, Deutsches Kriegertum im Wandel der Geschichte, p. 108

2.Cochenhausen, Friedrich von, Die Verteidigung Mitteleuropas, p. 170

3.Günther, G., Deutsches Kriegertum im Wandel der Geschichte pp. 114-115

4.Ibid., p. 115

5.Ibid., p. 119

6.Rehm, Theo, "Politisches Wörterbuch," Die SA. #9, März 29, 1940, p. 11

7.Ibid.

8."Die deutsche und die westliche Freiheit," Germanisches Leitheft 8/9 1942, p. 388

9.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 387

10.Ibid., p. 389

11.Rehm, Theo, "Politisches Wörterbuch," Die SA.#9, 1940, p. 11

12.Kautter, Eberhard, "Das Sozialproblem," Der Schulungsbrief 5/37, pp. 180-181

13.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 12

14."Der Geist des Westens," Germanisches Leitheft 8/9, 1942, p. 335

15.Wirsing, Giselher, Der masslose Kontinent, p. 435

16.Schadewaldt, Hans, Was will Roosevelt? P.37

17.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 25

18.Ganzer, Karl, "Der Geist des 19. Jahrhunderts," Der Schulungsbrief 6/37, p. 225

19.Rehm, Theo, "Politisches Wörterbuch," Die SA. #9, p. 11

20.Rehm, Theo, "Politisches Wörterbuch," Die SA. #6, März 8, 1940, pp. 5-6

21.Bouhler, Philipp, Der grossdeutsche Freiheitskampf Band II, pp. 158-159

22.Rehm, Theo, "Politisches Wörterbuch," Die SA. #6, 1940, p. 6

23.Schadewaldt, Hans, Was will Roosevelt, p. 38

24.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 381

25."Why—Warum?", Germanisches Leitheft 8/9, 1942, p. 393

26.Wofür kämpfen wir? pp. 19-20

27.Fell, Robert, "Briefe über Menschenführung," NS Briefe, Mai 1939, p. 155

28.Ibid.

29.Rehm, Theo, "Politisches Wörterbuch," Die SA. #6, 1940, p. 4

30.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 388

31.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 103

32.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, pp. 397-398

33.Fell, Robert, "Briefe über Menschenführung," NS Briefe, Mai 1939, p. 152

34.Rehm, Theo, "Politisches Wörterbuch," Die SA. #6, 1940, p. 4

35.Goebbels, Joseph, Signale der neuen Zeit, pp. 236, 240

36.Domarus, Max, Hitler Reden und Proklamationen, p. 206

37.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 379

38.Ibid., 381

39.Picker, Henry, Hitlers Tischgespräche im Führerhauptquartier, p. 489

40.Goebbels, Joseph, Signale der neuen Zeit, p. 202

41.Bouhler, Philipp, Der Grossdeutsche Freiheitskampf Band II, p. 206

42.Kautter, Eberhard, “Das Sozialproblem,” Der Schulungsbrief 5/37, p. 188

43.Fell, Robert, “Briefe über Menschenführung,” NS Briefe, Mai 1939, p. 155

44.Bley, Wulf, Der Bolschewismus, p. 157

45.Ibid.

46.Ehrt, Adolf, Bewaffneter Aufstand, pp. 10-11

47.Front in der Heimat, pp. 16-17

48.Bley, Der Bolschewismus, p. 146

49.Leers, Johannes von, Odal, p. 636

50.Ibid., p. 637

51.Bley, Wulf, Der Bolschewismus, p. 146

52.Leers, Johannes von, Odal, p. 658

53.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 178

54.Feder, Gottfried, Program of the Party of Hitler, p. 46

55.Ganzer, Karl, “Der Geist des 19. Jahrhunderts,” Der Schulungsbrief 6/37, p. 229

56.Ibid.

57.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 176

58.Ganzer, Karl, “Der Geist des 19. Jahrhunderts,” Der Schulungsbrief 6/37, p. 229

59.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 176

60.Hitler, Adolf, Die Reden des Führers am Parteitag 1938, pp. 58-59

61.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 178

62.Rehm, Theo, “Politisches Wörterbuch,” Die SA. #13/14, 1940, p. 10

63.Ibid.

64.Ibid.

65.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 459

66.Rehm, “Politisches Wörterbuch,” Die SA. #13/14, 1940, p. 11

67.Papst, Martin, Roter Terror, p. 40

68.Ibid., p. 60

69.Ibid., p. 62

70.Gross, Walter, “Sieg der Rassenkraft,” Der Schulungsbrief 11/12, 1942, p. 67

71.Kautter, Eberhard, “Das Sozialproblem,” Der Schulungsbrief 5/37, p. 185

72.Ibid., p. 183

73.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 18

74.Leers, Johannes von, Odal, p. 5

75.Tacitus, Cornelius, The Agricola and the Germania, p. 104

76.Ibid., p. 118

77.Fichtel, Konrad, Roms Kreuzzüge gegen Germanien, p. 31

78.Ibid., p. 88

79.Ritter-Schaumburg, Heinz, Hermann der Cherusker, p. 51

80.Ibid., p. 239

81.Fichtel, Konrad, Roms Kreuzzüge gegen Germanien, pp. 77-78

82.Reckel, Gustav, “Feldherrntum der Germanien,” Wehr und Wissen #8, p. 31

83.Leers, Johannes von, Odal, p. 85

84.Ibid., p. 140

85.“Der europäische Befreiungskrieg,” Germanisches Leitheft 1, 1941, p. 11

86.Ganzer, Karl, “Der Geist des 19. Jahrhunderts,” Der Schulungsbrief 6/37, p. 219

87.Rehm, Theo, “Politisches Wörterbuch,” Die SA. #7, 1940, p. 7

88.Günther, Hans, Der Nordische Gedanke, p. 15

89.Ibid., p. 13

90.Gross, Walter, “Der Rassengedanke,” Der Schulungsbrief April 1934, p. 10

91.Ibid., p. 14

92.Gross, Walter, “Volk und Rasse,” Der Schulungsbrief 4/1939, p. 144

93.Lüddecke, Theodor, Der Schulungsbrief 1/1937, pp. 34-35

94.Gross, Walter, “Volk und Rasse,” Der Schulungsbrief 4/1939, p. 144

95.Kaütter, Eberhard, “Das Sozialproblem,” Der Schulungsbrief 5/37, p. 170

96.Gross, Walter, “Volk und Rasse,” Der Schulungsbrief 4/1939, p. 156

97.Gross, Walter, “Der Rassengedanke,” Der Schulungsbrief April 1934, p. 13

98.Gross, Walter, “Volk und Rasse,” Der Schulungsbrief 4/1939, p. 144

99.Ibid., p. 145

100.Günther, Hans, Der Nordische Gedanke, p. 83

101.Ibid., p. 98

102.Abel, Wolfgang “Die Rasser Europas” Der Schulungsbrief June 1934 p. 12

103.Ibid, p. 15

104.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, pp. 422, 423

105.Ibid., p. 424

106.Picker, Henry, Hitlers Tischgespräche im Führerhauptquartier, p. 288

107.Abel, Wolfgang, “Die Rassen Europas,” Schulungsbrief Juni 1934, pp. 17-18

108.Gross, Walter, “Volk und Rasse,” Der Schulungsbrief 4/1939, p. 1551

109.“Der Abstieg,” Germanisches Leitheft 8/9, 1942, pp. 365, 369-370

110.Fischer, Rudolf, “Europa und der Bolschewismus,” Volk und Reich 10/36, p. 746

111.Ganzer, Karl “Der Geist des 19. Jahrhunderts,” Der Schulungsbrief 6/37, p. 229

112.Fischer, Rudolf, “Europa und der Bolschewismus, Volk und Reich 10/36, p. 746

113.Schweiger, Herbert, Mythos Waffen SS, p. 116

114.“Freiheit Gleichheit Brüderlichkeit, Der Schulungsbrief 5/37, p. 169

115.Goebbels, Joseph, Signale der neuen Zeit, p. 238

116.Leistritz, Hans, Der bolschewistische Weltbetrug, p. 33

117.Der Schulungsbrief Mai 1934, p. 6

118.Fell, Robert, “Briefe über Menschenführung,” NS Briefe, Mai 1939, p. 148

119.Gross, Walter, “Der Rassengedanke,” Der Schulungsbrief April 1934, p. 15

120.Fell, Robert, “Briefe über Menschenführung,” NS Briefe, Mai 1939, p. 148

121.“Der Abstieg,” Germanisches Leitheft 8/9, 1942, p. 367

122.Bainville, Jacques, Geschichte zweier Völker, pp. 69, 73

123.Löbsack, Wilhelm, “Nietzsche und der Krieg,” Offiziere des Führers 5/44, p. 22

124.Gross, Walter, “Der Rassengedanke,” Der Schulungsbrief April 1934, p. 9

125.Müller, Hans, “Der politische Wille,” Offiziere des Führers 5/1944, p. 34

126.Bouhler, Philipp, Der grossdeutsche Freiheitskampf Band I, p. 146

127.Höhn, Reinhard, “Demokratie und Neuordnung,” Der SA. Führer 5/1941, p. 5

128.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 98

129.Wöfur kämpfen wir?, p. 20

Capitolul 2

1.Domarus, Max, Hitler Reden und Proklamationen, 205

2.Kaden, Ernst, Des Deutschen Volkes Heldenkampf, p. 113

3.Fuller, J.F.C., The Second World War, P. 19

4.Franz-Willing, Georg, Umsturz 1933, P. 28

5.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, pp. 44-45

6.Ibid., p. 45

7.Schweiger, Helmut, Mythos Waffen SS, p. 11

8.Bainville, Jacques, Frankreichs Kriegsziel, p. 38

9.Veale, Frederick, Advance to Barbarism, p. 147

10.Ziegler, Wilhelm, Los von Versailles, p. 14

11.Ponsonby, Arthur, Falsehood in Wartime, p. 59

12.Schauwecker, Franz, So war der Krieg, p. 142

13.Reinhardt, Fritz, Die Beseitigung der Arbeitslosigkeit im Dritten Reich, p. 75

14.Ibid., 82, 13, 20

15.Die braune Platte, “Appell an die Nation”

16.Binding, Rudolf, Antwort eines Deutschen an die Welt, p. 6

17.Domarus, Hitler Reden und Proklamationen , p. 193

18.Reinhardt, Fritz, Die Beseitigung der Arbeitslosigkeit im Dritten Reich, p. 85

19.Ibid., p. 40

20.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 55

21.Reinhardt, , Die Beseitigung der Arbeitslosigkeit im Dritten Reich, p. 49

22.Ibid., p. 54

23.Ibid., p. 21

24.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 204

25.Ibid., pp. 204-205

26.Reinhardt, Fritz, Die Beseitigung der Arbeitslosigkeit im Dritten Reich, p. 91

27.Ibid., p. 87

28.Ibid., p. 43

29.Ibid., p. 56

30.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 60

31.Reinhardt, Fritz, Die Beseitigung der Arbeitslosigkeit im Dritten Reich p. 65

32.Voss, Reimer, Steuern im Dritten Reich, p. 87

33.Schweiger, Mythos Waffen SS, p. 33

34.Ibid., pp. 34-35

35.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 60

36.Reinhardt, Die Beseitigung der Arbeitslosigkeit im Dritten Reich, pp. 62-63

37.Ibid., p. 51

38.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, pp. 59-60

39.Bukey, Evan, Hitler's Austria, p. 18

40.Reinhardt, Fritz, Die Beseitigung der Arbeitslosigkeit im Dritten Reich, p. 89

41.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 50

42.Wistrich, Robert, Who's Who in Nazi Germany, p. 269
43.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 51
44.Ibid., p. 126
45.Picker, Henry, Hitlers Tischgespräche im Führerhauptquartier, p. 501
46.Kunert, Dirk, Deutschland im Krieg der Kontinente, p. 49
47.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 122
48.Albrecht, Karl, Der verratene Sozialismus, pp. 40-41
49.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, pp. 83, 84
50.Reinhardt, Fritz, Die Beseitigung der Arbeitslosigkeit im Dritten Reich, p. 61
51.Ibid., p. 72
52.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 148
53.Ibid., p. 28
54.Reinhardt, Fritz, Die Beseitigung der Arbeitslosigkeit im Dritten Reich, p. 91
55.Ibid., p. 68
56.Hitler, Adolf, Die Reden Hitlers am Reichsparteitag der Freiheit 1935, p. 43
57.Domarus, Max, Hitler Reden und Proklamationen, p. 262
58.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 122
59.Ibid., p. 287
60.Leistritz, Hans, Der bolschewistische Weltbetrug, p. 34
61.Leistritz, Hans, Der Schulungsbrief 5/1938, p. 163
62.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 287
63.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 209
64.Ibid., p. 211

65.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 87

66.Ibid., p. 250

67.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 208

68.Ibid., p. 206

69.Domarus, Max, Hitler Reden und Proklamationen, p. 694

70.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 212

71.Ibid., p. 206

72.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 108

73.Leistritz, Hans, Der bolschewistische Weltbetrug, p. 35

74.Ibid.

75.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 117

76.Ibid.

77.Ibid., pp. 119, 151

78.Ibid., p. 104

79.Picker, Henry, Hitlers Tischgespräche im Führerhauptquartier, p. 378

80.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, pp. 111, 110

81.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 220

82.Hitler, Adolf, Die Reden Hitlers am Parteitag der Freiheit 1935, p. 25

83.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 219

84.Ibid., p. 220

85.Bouhler, Philipp, Der grossdeutsche Freiheitskampf Band II, p. 94

86.Hitler, Adolf, Die Reden des Führers am Parteitag 1938, p. 52

87.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 218

88.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 255

89.Ibid.

90.Ibid., p. 259

91.Ibid., p. 260

92.Ibid., p. 271

93.Ibid., p. 73

94.Ibid., p. 97

95.Ibid., p. 166

96.Schön, Heinz, SOS Wilhelm Gustloff, p. 12

97.Ibid.

98.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 169

99.Ibid., p. 154

100.Schön, Heinz, SOS Wilhelm Gustloff, p. 17

101.Ibid., p. 21

102.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 170

103.Ibid., p. 172

104.Ibid., p. 173

105.Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionär, p. 211

106.Picker, Henry, Hitlers Tischgespräche im Führerhauptquartier, p. 41

107.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 30

108.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 246

109.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 59

110.Klüver, Max, Den Sieg verspielt, pp. 87, 88

111.Klüver, Max, Den Sieg verspielt, p. 94

112.Klapdor,Ewald, Der Ostfeldzug 1941. P. 140

113.Liddell-Hart, Basil, Deutsche Generale des Zweiten Weltkrieges, p. 90

114.Klüver, Max, Den Sieg verspielt, p. 113

115.Bagel-Bohlen, Anja, Hitlers industrielle Kriegsvorbereitungen, p. 122

116.Ibid., p. 116

117.Klüver, Max, Den Sieg verspielt, p. 107

118.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 271

119.Klüver, Max, Den Sieg verspielt, p. 95

120.Bagel-Bohlen, Anja, Hitlers industrielle Kriegsvorbereitungen, p. 105

121.Schustereit, Hartmut, Vabanque, p. 74

122.Kunert, Dirk, Deutschland im Krieg der Kontinente, p. 32

123.Reinhardt, Fritz, Die Beseitigung der Arbeitslosigkeit im Dritten Reich, p. 70

124.Kunert, Dirk, Deutschland im Krieg der Kontinente, p. 183

125.Bagel-Bohlen, Anja, Hitlers industrielle Kriegsvorbereitungen, pp. 134, 135

126.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 252

127.Reinhardt, Fritz, Die Beseitigung der Arbeitslosigkeit im Dritten Reich, p. 70

128.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 58

129.Schoenbaum, David, Die braune Revolution, p. 138

130.Langer, William and Everett Gleason, The Challenge to Isolation, p. 166

131.Schaub, Julius, In Hitlers Schatten, pp. 15-16

132.Kern, Erich, Adolf Hitler und seine Bewegung, p. 48

133.Der Schulungsbrief 1/1937, pp. 6, 7

134.Der Schulungsbrief 1/1937, p. 7

135.Der Schulungsbrief 5/1937, pp. 188-189

136.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 33

137.Ibid., p. 90

138.Ibid., p. 95

139.Ley, Robert, Wir alle helfen dem Führer, p. 139

140.Klüver, Max, Die Adolf-Hitler Schulen, p. 32

141.AHS Weimar-Thüringen, Arbeitsbericht und Elternbriefe 1940-41, p. 11

142.Klüver, Max, Die Adolf-Hitler Schulen, p. 132

143.Ibid., p. 33

144.Ibid., pp. 159, 181, 82

145.Jörns, Emil, and Julius Schwab, Rassenhygienische Fibel

146.Klüver, Max, Die Adolf-Hitler Schulen, p. 152

147.Ibid., p. 196

148.Ibid., p. 104

149.Ibid., p. 146

150.Ibid., p. 185

151.Ibid., p. 184

Capitolul 3

1.Schoenfelder, Roland, Deutschlands Ja für den Frieden, p. 66

2.Hitler, Adolf, Rede des Führers vor dem Reichstag am 28. April 1939, p. 60

3.Benns, F. Lee, European History since 1870, p. 489

4.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 80

5.Freytagh-Loringhoven, Freiherr von, Deutschlands Aussenpolitik, p. 207

6.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 233

7.Ibid., p. 233

8.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, pp. 38-39

9.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 234

10.Ibid., p. 257

11.Ibid., p. 84

12.Römer, Heinrich, Rhein Reich Frankreich, p. 19

13.Preradovich, Nikolaus, Grossdeutschland 1938, p. 311

14.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 253

15.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 256

16.Freytagh-Loringhoven, Freiherr von, Deutschlands Aussenpolitik, pp. 8-9

17.Schoenfelder, Roland, Deutschlands Ja für den Frieden, p. 72

18.Ibid., p. 74

19.Ibid., pp. 70-71

20.Freytagh-Loringhoven, Freiherr von, Deutschlands Aussenpolitik, p. 23

21.Tansill, Charles, Die Hintertür zum Kriege, p. 30

22.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 267

23.Bömer, Karl, Das Dritte Reich im Spiegel der Weltpresse, p. 122

24.Schoenfelder, Roland, Deutschlands Ja für den Frieden, pp. 7, 8

25.Reipert, Fritz, Was will Frankreich?, p. 41

26.Meiser, Hans, Das Ringen um Frankreich, pp. 118-119

27.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 268

28.Meiser, Hans, Das Ringen um Frankreich, p. 27

29.Kern, Erich, Adolf Hitler und das Dritte Reich, p. 184

30.Ibid., pp. 190-191

31.Ibid.

32.Meiser, Hans, Das Ringen um Frankreich, p. 134

33.Ibid., p. 131

34.Kern, Erich, Adolf Hitler und das Dritte Reich, p. 204

35.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 99

36.Ibid., p. 102

37.Meiser, Hans, Das Ringen um Frankreich, p. 137

38.Stieve, Friedrich, What the World Rejected, pp. 6-7

39.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 104

40.Meiser, Hans, Das Ringen um Frankreich, p. 140

41.Ibid., p. 155

42.Hitler, Adolf, Rede des Führers und Reichskanzlers Adolf Hitler vor dem Reichstag am 28. April 1939, p. 5-6

43.Benns, F. Lee, European History since 1870, p. 499

44.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 112

45.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 202

46.Ibid., p. 209

47.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 116

48.Ibid., p. 118

49.Preradovich, Nikolaus, Grossdeutschland 1938, p. 370
50.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, pp. 207-208
51.Preradovich, Nikolaus, Grossdeutschland 1938, p. 371
52.Ibid., p. 372
53.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 208
54.Ibid., p. 207
55.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 51
56.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 213
57.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 119
58.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, pp. 60-61
59.Ibid., p. 59
60.BD Second Series, XIX No.506
61.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 215
62.Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War, p. 144
63.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 62
64.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 219
65.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, pp. 67, 379
66.Ibid., p. 66
67.Ibid., p. 68
68.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 222
69.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 127
70.Schütter, Fritz, Wir woll'n das Wort nicht brechen, p. 93
71.Ibid., p. 92

72.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 217

73.Freytagh-Loringhoven, Freiherr von, Deutschlands Aussenpolitik, p. 147

74.Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama, p. 61

75.Kunert, Dirk, Hitlers kalter Krieg, p. 285

76.Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama, p. 52

77.Ibid., p. 61

78.Ibid., pp. 140, 186

79.Ibid., pp. 108, 123

80.Ibid., p. 124

81.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 80

82.Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama, p. 169

83.Ibid., p. 60

84.Ibid., p. 89

85.Ibid., pp. 115, 119, 120, 147

86.Ibid., pp. 166, 154

87.Domarus, Max, Hitler Reden und Proklamationen, p. 802

88.Kunert, Dirk, Hitlers kalter Krieg, p. 280

89.Kunert, Dirk, Ein Weltkrieg wird vorprogrammiert, p. 126

90.Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama, p. 154

91.Kunert, Dirk, Hitlers kalter Krieg, p. 289

92.Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama, p. 190

93.BD I, Third Series, 86

94.Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama, p. 206

95.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 76

96.PRO FO 371/20375 C 5216

97.BD I, Third Series, 86

98.PRO CAB 27/623

99.PRO CAB 23/93 cab 21138

100.Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama, p. 227

101.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 159

102.Henderson, Nevile, Failure of a Mission, p. 137

103.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 237

104.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 93

105.Henderson, Nevile, Failure of a Mission, p. 142

106.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, pp. 96-97

107.BD II, Third Series, 665

108.Henderson, Nevile, Failure of a Mission, p. 142

109.Hitler, Adolf, Reden des Führers am Parteitag Grossdeutschland, pp. 77-78

110.Henderson, Nevile, Failure of a Mission, p. 131

111.BD II, Third Series, 8

112.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 107

113.Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama, p. 260

114.Meiser, Hans, Das Ringen um Frankreich, p. 171

115.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 173

116.BD II, Third Series, 1038

117.Meiser, Hans, Das Ringen um Frankreich, p. 166

118.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 262

119.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 119

120.Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama, p. 275

121.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 122

122.Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama, p. 280

123.Ibid., p. 297

124.Meiser, Hans, Das Ringen um Frankreich, p. 184

125.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 160

126.Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama, pp. 313-315, 304

127.Ibid., p. 334

128.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 162

129.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 304

130.Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama, p. 129

131.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 161

132.Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama, p. 340

133.Ibid., p. 342

134.Hoggan, David, The Forced War, p. 248

135.Umbreit, Hans, Deutsche Militärverwaltungen 1938-1939, pp. 59, 56, 54

136.Hoggan, David, The Forced War, p. 251

137.Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama, p. 344

138.Ibid.

139.Umbreit, Hans, Deutsche Militärverwaltungen 1938-1939, p. 55

140.Kunert, Dirk, Ein Weltkrieg wird vorprogrammiert, p. 242

141.Ruhnau, Rudiger, Die freie Stadt Danzig, p. 9
142.Bainville, Jacques, Frankreichs Kriegsziel, p. 53
143.Watt, Richard, Bitter Glory, pp. 93, 99
144.Venner, Dominique, Söldner ohne Sold, p. 217
145.Oertzen, F.W., Die deutschen Freikorps, p. 132
146.Watt, Richard, Bitter Glory, p. 158
147.Venner, Dominique, Söldner ohne Sold, p. 222
148.Der Tod sprach polnisch, p. 9
149.Karski, Jan, The Great Powers and Poland, p. 84
150.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 401
151.Elble, Rolf, Die Schlacht an der Bzura, p. 41
152.Preradovich, Nikolaus, Deutschland und Polen, p. 20
153.Karski, Jan, The Great Powers and Poland, p. 147
154.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 405
155.Schoenfelder, Roland, Deutschlands Ja für den Frieden, pp. 67-68
156.Tansill, Charles, Die Hintertür zum Kriege, p. 178
157.Preradovich, Nikolaus, Deutschland und Polen, p. 30
158.Ibid.
159.Ibid.
160.Ibid., p. 31
161.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, pp. 376-377
162.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 115
163.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 399

164.Klüver, Max, Es war nicht Hitlers Krieg, p. 8

165.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 246

166.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 176

167.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 131

168.Ibid., p. 397

169.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 221

170.Ibid., p. 420

171.Karski, Jan, The Great Powers and Poland, p. 247

172.Klüver, Max, Es war nicht Hitlers Krieg, p. 11

173.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 423

174.Ibid., p. 422

175.Karski, Jan, The Great Powers and Poland, p. 268

176.Ruhnau, Rudiger, Die freie Stadt Danzig, p. 163

177.Hitler, Adolf, Rede des Führers und Reichskanzlers am 28. April 1939, pp. 36-37

178.Preradovich, Nikolaus, Deutschland und Polen, p. 44

179.Wellems, Hugo, Das Jahrhundert der Lüge, p. 117

180.Preradovich, Nikolaus, Deutschland und Polen, p. 45

181.Der Tod sprach polnisch, pp. 18, 23

182.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 426

183.Klüver, Max, Es war nicht Hitlers Krieg, pp. 53-54

184.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 193

185.Ibid., p. 404

186.Kern, Erich, Adolf Hitler und das Dritte Reich, p. 365

187.Piekalkiewicz, Janusz, Polenfeldzug, p. 44

188.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 194

189.Wellems, Hugo, Das Jahrhundert der Lüge, p. 119

190.Ibid., pp. 122, 119

191.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 251

192.Ibid., p. 271, 273

193.Ruhnau, Rudiger, Die freie Stadt Danzig, p. 76

194.Ibid., p. 318

195.Hoggan, David, The Forced War, p. 413

196.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 324

197.Preradovich, Nikolaus, Deutschland und Polen, p. 210

198.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 277

199.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 476

200.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 258

201.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 333

202.BD VII, Third Series, 4

203.Preradovich, Nikolaus, Deutschland und Polen, p. 211

204.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 442

205.Sudholt, Gerd, So war der Zweite Weltkrieg 1939, p. 57

206.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 319

207.Preradovich, Nikolaus, Deutschland und Polen, p. 212

208.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 320

209.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 500

210.Sturm, Gero, Mit Goldener Nahkampfspange Werner Kindler, p. 20
211.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, pp. 505, 506
212.Ibid., pp. 513-514
213.Meiser, Hans, Gescheiterte Friedens-Initiativen 1939-1945, p. 32
214.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, pp. 361-362, 305
215.Meiser, Hans, Gescheiterte Friedens-Initiativen 1939-1945, p. 33
216.Ibid.
217.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 527
218.PRO FO 371/22979 C 12480
219.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 423
220.Freytagh-Loringhoven, Freiherrn von, Deutschlands Aussenpolitik, p. 234
221.Danco, Walter, Der Weltveränderer, p. 200
222.Freytagh-Loringhoven, Freiherrn von, Deutschlands Aussenpolitik, p. 233
223.Domarus, Max, Hitler Reden und Proklamationen, p. 1275
224.Giesler, Hermann, Ein anderer Hitler, p. 366
225.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 345
226.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 414

Capitolul 4

1.Pahl, Walther, Die britishe Machtpolitik, p. 22
2.Helberg, Hermann, England und wir, pp. 42-43
3.Pahl, Walther, Die britishe Machtpolitik, pp. 16-17
4.Thost, Hans, Als Nationalsozialist in England, pp. 165, 183
5.Ibid., p. 272

6.Ibid., p. 223

7.Kessemeier, Heinrich, Der Feldzug mit der anderen Waffe, p. 156

8.Helberg, Hermann, England und wir, p. 128

9.Kunert, Dirk, Hitlers kalter Krieg, p. 123

10.Rose, Franz, Das ist Churchill, pp. 76-77

11.Kunert, Dirk, Ein Weltkrieg wird vorprogrammiert, p. 66

12.Winkelvoss, Peter, Die Weltherrschaft der Angelsachsen, p. 153

13.Kunert, Dirk, Hitlers kalter Krieg, p. 225

14.Kunert, Dirk, Ein Weltkrieg wird vorprogrammiert, p. 223

15.Ibid., p. 221

16.Ibid., p. 220

17.Ibid., p. 222

18.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 223

19.Klüver, Max, Den Sieg verspielt, p. 39

20.Charmley, John, Churchill: The End of Glory, p. 325

21.Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama, p. 239

22.Kunert, Dirk, Deutschland im Krieg der Kontinente, p. 209

23.Kunert, Dirk, Hitlers kalter Krieg, p. 103

24.Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama, p. 311

25.PRO CAB 23/95 cab 43 (38)

26.Rose, Franz, Das ist Churchill, p. 78

27.Kriegk, Otto, Die englischen Kriegshetzer, p. 65

28.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, pp. 107-108

29.Halifax, Viscount, Fullness of Days, p. 200

30.PRO FO 371/22988

31.Ibid.

32.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 102

33.Ibid., p. 301

34.PRO CAB 23/98 cab 12 (39)

35.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 300

36.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 196

37.Hoggan, David, The Forced War, p. 301

38.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 196

39.PRO FO 800/294

40.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 388

41.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 284

42.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 417

43.PRO CAB 23/98 cab 11 (39)

44.Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War, p. 205

45.Hoggan, David, The Forced War, p. 304

46.Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War, p. 205

47.Hoggan, David, The Forced War, p. 304

48.Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War, p. 186

49.Domarus, Max, Hitler Reden und Proklamationen, p. 932

50.PRO FO 371/22993

51.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 197

52.PRO CAB 23/98 cab 12 (39)

53.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 391

54.Kunert, Dirk, Deutschland im Krieg der Kontinente, p. 222

55.PRO CAB 23/98 cab 16 (39)

56.Ibid.

57.Ibid.

58.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 162

59.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 402

60.PRO FO 371/23017 c6454

61.PRO FO 371/23017 c5469

62.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 455

63.Domarus, Max, Hitler Reden und Proklamationen, p. 1065

64.PRO FO 371/22988

65.PRO FO 371/22989 c6670

66.Karski, Jan, The Great Powers and Poland, p. 332

67.Ibid., p. 333

68.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 194

69.PRO FO 371/22976 c11573

70.PRO FO 371/23017

71.PRO FO 371/23019

72.Wellems, Hugo, Das Jahrhundert der Lüge, p. 123

73.Klüver, Max, Es war nicht Hitlers Krieg, p. 180

74.PRO FO 371/22974 c9475

75.PRO FO 371/22991

76.PRO FO 371/22019 c16211

77.Wanderscheck, Hermann, Höllenmaschinen aus England, p. 78

78.PRO FO 371/22979 c12476

79.PRO FO 371/22976

80.PRO PREM 1/331A

81.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg?, p. 431

82.PRO FO 371/23026 c11948

83.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 311

84.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 493

85.Ibid., p. 503

86.Ribbentrop, Annelies von, Die Kriegsschuld des Widerstandes, p. 345

87.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 508

88.Klüver, Max, War es Hitlers Krieg? p. 421

89.Tansill, Charles, Die Hintertür zum Kriege, p. 333

90.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 532

91.Ibid., p. 520

92.Ibid., p. 528

93.Ibid., p. 430

94.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 408

95.Ibid., p. 414

96.Ibid., p. 379

97.Ibid., p. 412

98.Ibid.

99.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 525

100.Kunert, Dirk, Deutschland im Krieg der Kontinente, p. 216

101.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 380

102.Helberg, Hermann, England und wir, p. 152

103.Kunert, Dirk, Deutschland im Krieg der Kontinente, p. 224

104.Ibid., p. 238

105.Bieg, Hans-Henning, Amerika die unheimliche Weltmacht, p. 160

106.Karski, Jan, The Great Powers and Poland, pp. 376-377

107.Piekalkiewicz, Janusz, Polenfeldzug, p. 123

108.Kunert, Dirk, Deutschland im Krieg der Kontinente, p. 241

109.Giesler, Hermann, Ein anderer Hitler, p. 364

110.Bieg, Hans-Henning, Amerika die unheimliche Weltmacht, p. 103

111.Kunert, Dirk, Hitlers kalter Krieg, p. 14

112.Musial, Bognan, Kampfplatz Deutschland, p. 282

113.Ibid., p. 269

114.Weber, Hermann und Ulrich Mählert, Verbrechen im Namen der Idee, p. 99

115.Suworov, Viktor, and Dmitrij Chmelnizki, Überfall auf Europa, pp.111,128

116.Post, Walter, Das Unternehmen Barbarossa, p. 25

117.Kurowski, Franz, Balkenkreuz und Roter Stern, p. 8

118.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 202

119.PRO FO 371/23022, C9571

120.Kunert, Dirk, Hitlers kalter Krieg, pp. 303-304

121.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 131
122.Abendroth, Hans Henning, Hitler in der spanischen Arena, p. 28
123.Ibid., p. 15
124.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 96
125.Abendroth, Hans-Henning, Hitler in der spanischen Arena, p. 33
126.Suworov, Viktor, Stalins verhinderter Erstschlag, p. 89
127.Kunert, Dirk, Hitlers kalter Krieg, p. 150
128.Abendroth, Hans-Henning, Hitler in der spanischen Arena, p. 37
129.Suworov, Viktor, and Dmitrij Chmelnizki, Überfall auf Europa, p. 85
130.Abendroth, Hans-Henning, Hitler in der spanischen Arena, p. 35
131.Baberowski, Jörg, Der rote Terror, p. 174
132.Kunert, Dirk, Hitlers kalter Krieg, pp. 12-13
133.Ibid., p. 72
134.Post, Walter, Das Unternehmen Barbarossa, p. 102
135.Kunert, Dirk, Ein Weltkrieg wird vorprogrammiert, p. 277
136.Post, Walter, Das Unternehmen Barbarossa, p. 136
137.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 200
138.Post, Walter, Das Unternehmen Barbarossa, p. 107
139.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 209
140.Suworov, Viktor, and Dmitrij Chmelnizki, Überfall auf Europa, p. 91
141.Domarus, Max, Hitler Reden und Proklamationen, p. 1210
142.Thadden, Adolf von, Stalins Falle, pp. 77, 79
143.Suworov, Viktor, Chmelnizki, Dmitrij, Überfall auf Europa, p. 122

144.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 221

145.Ibid., p. 218, 226

146.Ibid., p. 230

147.Becker, Fritz, Kampf um Europa, p. 52

148.Hoffmann, Joachim, Stalins Vernichtungskrieg, pp. 144-145

149.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 451

150."Deutschland und die finnische Frage", Völkischer Beobachter, 12/8, 1939

151.Suworov, Viktor, and Dmitrij Chmelnizki, Überfall auf Europa, p. 203

152.Papst, Martin, Roter Terror, p. 78

153.Suworov, Viktor, and Dmitrij Chmelnizki, Überfall auf Europa, pp. 221,218

154.Post, Walter, Das Unternehmen Barbarossa, p. 147

155.Papst, Martin, Roter Terror, p. 78

156.Suworov, Viktor, and Dmitrij Chmelnizki, Überfall auf Europa, p. 126

157.Post, Walter, Das Unternehmen Barbarossa, p. 145

158.Becker, Fritz, Kampf um Europa, pp. 114-115

159.Klüver, Max, Präventivschlag 1941, p. 185

160.Post, Walter, Das Unternehmen Barbarossa, p. 153

161.Klüver, Max, Präventivschlag 1941, p. 126

162.Piekalkiewicz, Janusz, Krieg auf dem Balkan, p. 33

163.Klüver, Max, Präventivschlag 1941, p. 140

164.Ibid., p. 51

165.Becker, Fritz, Kampf um Europa, p. 70

166.Klüver, Max, Präventivschlag 1941, p. 113

167.Naumann, Andreas, Freispruch für die deutsche Wehrmacht, p. 24

168.Post, Walter, Das Unternehmen Barbarossa, p. 184

169.Fabry, Philipp, Balkan-Wirren, p. 93

170.Ibid., p. 62

171.Ibid., p. 95

172.Ibid., p. 131, 99

173.Olshausen, Klaus, Zwischenspiel auf dem Balkan, p. 86

174.Piekalkiewicz, Janusz, Krieg auf dem Balkan, p. 65

175.Klüver, Max, Präventivschlag 1941, pp. 257, 256

176.Bathe, Rolf, and Erich Glodschey, Der Kampf um den Balkan, p. 126

177.Hünger, Heinz, and Erich Strassl, Kampf und Intrige um Griechenland, p. 104

178.Becker, Fritz, Kampf um Europa, p. 123

179.Ibid., p. 221

180.Kunert, Dirk, Deutschland im Krieg der Kontinente, p. 80

181.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 244

182.Becker, Fritz, Kampf um Europa, p. 179

183.Post, Walter, Das Unternehmen Barbarossa, p. 243

184.Below, Nicolaus von, Als Hitlers Adjutant, p. 277

185.Zürner, Bernhard, Der verschenkte Sieg, p. 14

186.Post, Walter, Das Unternehmen Barbarossa, pp. 242-243

187.Ibid., p. 225

188.Fabry, Philipp, Balkan-Wirren, p. 96

189.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, pp. 302-303

190.Ibid., p. 304

191.Post, Walter, Das Unternehmen Barbarossa, p. 263

192.Fabry, Philipp, Balkan-Wirren, p. 32

193.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 314

194.Suworov, Viktor, and Dmitrij Chmelnizki, Überfall auf Europa, p. 118

195.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 430

196.Ibid., p. 305

197.Suworov, Viktor, and Dmitrij Chmelnizki, Überfall auf Europa, pp. 36-37, 52

198.Ibid., p. 58

199.Klüver, Max, Präventivschlag 1941, p. 279

200.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 310

201.Ibid., p. 300

202.Klüver, Max, Präventivschlag 1941, p. 14

203.Bavendamm, Dirk, Roosevelts Krieg, p. 80

204.Gordon, Helmut, Es spricht: Der Führer, p. 70

205.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 241

206.Fuller, J.F.C., The Second World War, p. 29

207.Schadewaldt, Hans, Was will Roosevelt?, p. 53

208.Roosevelt, Elliot, As He Saw It, p. 37

209.Schweiger, Herbert, Mythos Waffen SS, p. 38

210.Bieg, Hans-Henning, Amerika die unheimliche Weltmacht, p. 105

211.Picker, Henry, Hitlers Tischgespräche im Führerhauptquartier, p. 499

212.Wirsing, Giselher, Der masslose Kontinent, p. 66

213.Fish, Hamilton, FDR The Other Side of the Coin, p. 15

214.Ibid., p. 13

215.Franz-Willing, Georg, Roosevelt, p.31

216.Kunert, Dirk, Ein Weltkrieg wird vorprogrammiert, p. 233

217.Kunert, Dirk, Hitlers kalter Krieg, p. 212

218.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 229

219.Ibid., p. 247

220.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 172

221.Seibert, Theodor, Das amerikanische Rätsel, p. 28

222.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 446

223.Ibid., p. 447

224.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 296

225.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 207

226.Tansill, Charles, Die Hintertür zum Kriege, p. 338

227.Fish, Hamilton, Tragic Deception, p. 11

228.Fish, Hamilton, FDR The Other Side of the Coin, p. 18

229.Kunert, Dirk, Deutschland im Kriege der Kontinente, p. 233

230.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 470

231.Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte, p. 531

232.Bavendamm, Dirk, Roosevelts Krieg, p. 130

233.Ibid., p. 133

234.Meiser, Hans, Gescheiterte Friedens-Initiativen 1939-1945, p. 112

235.Ibid., p. 117

236.Bavendamm, Dirk, Roosevelts Krieg, p. 135

237.Meiser, Hans, Gescheiterte Friedens-Initiativen 1939-1945, p. 116

238.Seibert, Theodor, Das amerikanische Rätsel, p. 38

239.Grattan, Hartley, The German White Paper, p. 16

240.Ibid., p. 20

241.Ibid., p. 11

242.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, pp. 448-449

243.Hedin, Sven, Amerika im Kampf der Kontinente, p. 92

244.Charmley, John, Churchill: The End of Glory, p. 443

245.Bieg, Hans-Henning, Amerika die unheimliche Weltmacht, p. 105

246.Wirsing, Giselher, Der masslose Kontinent, p. 306

247.Fish, Hamilton, FDR The Other Side of the Coin, p. xiv

248.Hedin, Sven, Amerika im Kampf der Kontinente, p. 106

249.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 448

250.Bailey, Thomas, and Paul Ryan, Hitler vs. Roosevelt, p. 165

251.Ibid., p. 172

252.Fish, Hamilton, Tragic Deception, p. 36

253.Barnes, Harry Elmer, Perpetual War for Perpetual Peace, p. 218

254.Bieg, Hans-Henning, Amerika die unheimliche Weltmacht, p. 61

255.Flynn, John, The Roosevelt Myth, p. 296

256.Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges, p. 578

257.Stinnett, Robert, Day of Deceit, p. 276

258.Ibid., p. 275

259.Bailey, Thomas, and Paul Ryan, Hitler vs. Roosevelt, p. 235

260.Barnes, Harry Elmer, Perpetual War for Perpetual Peace, p. 345

261.Kurowski, Franz, So war der Zweite Weltkrieg 1941, p. 375

262.Barnes, Harry Elmer, Perpetual War for Perpetual Peace, p. 486

263.Bavendamm, Dirk, Roosevelts Krieg, p. 168

264.Franz-Willing, Georg, Roosevelt, p. 112

265.Sudholt, Gert, So war der Zweite Weltkrieg 1942, pp. 267-268, 275

266.Bouhler, Philipp, Der grossdeutsche Freiheitskampf Band III, pp. 133-134

267.Sudholt, Gert, So war der Zweite Weltkrieg 1942, pp. 267-268, 275

Capitolul 5

1.“Der Aufbau der Waffen SS”, Völkischer Beobachter, März 14/15, 1942

2.Reinhardt, Fritz, Die Beseitigung der Arbeitslosigkeit im Dritten Reich, p. 213.

3.Ochsenreiter, Manuel, Deutsche Militärzeitschrift: Sonderausgabe Waffen SS, p. 45

4.Höhne, Heinz, Der Orden unter dem Totenkopf, p. 408

5.Ochsenreiter, Manuel, Deutsche Militärzeitschrift: Sonderausgabe Waffen SS, p. 47

6.Mathias, Karl Heinz, Ich diene, p. 56

7.Männer der Waffen SS, p. 40

8.Schütter, Fritz, Wir woll’n das Wort nicht brechen, p. 40

9.Höhne, Heinz, Der Orden unter dem Totenkopf, p. 412

10.Schütter, Fritz, Wir woll’n das Wort nicht brechen, p. 164

11.Buchner, Peter, Die Kriegserinnerungen des Werner Schmieder, p. 12

12.Mathias, Karl Heinz, Ich diene, p. 65

13.Schulze-Kossens, Militärischer Führernachwuchs der Waffen SS, p. 45

14.Springer, Heinrich, Stationen eines Lebens in Krieg und Frieden, p. 53

15.Schulze-Kossens, Militärischer Führernachwuchs der Waffen SS, p.70

16.Höhne, Heinz, Der Orden unter dem Totenkopf, p. 412

17.Schulze-Kossens, Militärischer Führernachwuchs der Waffen SS, p.33

18.Jestadt, Georg, Ohne Siege und Hurra, p. 168

19.Höhne, Heinz, Der Orden unter dem Totenkopf, p. 423

20.Milata, Paul, Zwischen Hitler, Stalin und Antonescu, pp. 48, 175, 214

21.Neulen, Hans Werner, Europa und das 3. Reich, p. 186

22.Degrelle, Leon, Erinnerungen eines europäischen Kriegsfreiwilliger, p. 182

23.Levsen, Dirk, Krieg im Norden, p. 11

24.Ibid., pp. 148-150

25.Pedersen, Henry, Germanische Freiwillige, p. 18

26.Meissner , Gustav, Dänemark unterm Hakenkreuz, pp. 56-57

27.Ibid., p. 54

28.Pedersen, Henry, Germanische Freiwillige, p. 23

29.Verton, Hendrik, Im Feuer der Ostfront, pp. 47, 39

30.Uhle-Wettler, Franz, Höhe und Wendepunkte deutscher Militärgeschichte, pp. 267, 290

31.Dokumente britisch-französischer Grausamkeit, p. 140

32.Kern, Erich, Adolf Hitler und der Krieg, p. 120

33.Meiser, Hans, Das Ringen um Frankreich, p. 297

34.Post, Walter, Hitlers Europa, p. 387

35.Neulen, Hans Werner, Europa und das 3. Reich, p. 121

36.Germanisches Leitheft 1/1941, p. 8

37.Halfeld, August, USA im Krieg, p. 7

38.Neulen, Hans Werner, Europa und das 3. Reich, pp. 72, 74

39.NS Monatshefte Nr. 126, p. 546

40.Gehl, Walther, Die Sendung des Reiches, pp. 97-98

41.Germanisches Leitheft 8/9, 1942, p. 346

42.Neulen, Hans Werner, Europa und das 3. Reich, p. 50

43.Pedersen, Henry, Germanische Freiwillige, p. 25

44.DuPrel, Max Freiherr, Die Niederlande im Umbruch der Zeiten, p. 58

45.Seidler, Franz, Avantgarde für Europa, p. 57

46.Post, Walter, Hitlers Europa, pp. 85-87

47.Ibid., pp. 89, 338, 336

48.Horn, Martin, Norwegen zwischen Krieg und Frieden, p. 17

49.Meissner, Gustav, Dänemark unterm Hakenkreuz, p. 47

50.Pedersen, Henry, Germanische Freiwillige, p. 192

51.Ochsenreiter, Manuel, Deutsche Militärzeitschrift: Sonderausgabe Waffen SS, p. 66

52.Degrelle, Leon, Erinnerungen eines europäischen Kriegsfreiwilliger, p. 83

53.Seidler, Franz, Avantgarde für Europa, p. 84

54.Post, Walter, Hitlers Europa, p. 21

55.Boberach, Heinz, Meldungen aus dem Reich, p. 2483-2484

56.Pedersen, Henry, Germanische Freiwillige, p. 37

57.Seidler, Franz, Avantgarde für Europa, p. 48

58.Werther, Steffen, Dänische Freiwillige in der Waffen SS, p. 72

59.Boberach, Heinz, Meldungen aus dem Reich, pp. 2484-2485

60.Ochsenreiter, Manuel, Deutsche Militärzeitschrift: Sonderausgabe Waffen SS, p. 64

61.Neulen, Hans Werner, Europa und das 3. Reich, p. 62

62.Seidler, Franz, Avantgarde für Europa, p. 132

63.Schweiger, Herbert, Mythos Waffen SS, p. 70

64.Neulen, Hans Werner, Europa und das 3. Reich, p. 245

65.Massmann, Kurt, "Man muss es gesehen haben!", Völkischer Beobachter, August 12, 1941

66.Schulze-Kossens, Militärischer Führernachwuchs der Waffen SS, p. 23

67.d'Alquen, Gunter, "Die germanischen Kameraden", Völkischer Beobachter, September 2, 1941

68.Neulen, Hans Werner, Europa und das 3. Reich, p. 26

69.Ibid., pp. 117-118

70.Ibid., p. 106

71.Jestadt, Georg, Ohne Siege und Hurra, p. 52

72.Umbreit, Hans, Deutsche Militärverwaltungen 1938/39, pp. 199, 198

73.Post, Walter, Hitlers Europa pp. 182-183, 235, 241

74.Ibid., pp. 364, 363, 368, 366

75.Ibid., pp. 360, 355

76.Seidler, Franz, Avantgarde für Europa, p. 133

77.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 378

78.Neulen, Hans Werner, Europa und das 3. Reich, p. 43

79.Ibid., p. 45

80.Ibid., p. 128, 129

81.Ibid., p. 39

82.Picker, Henry, Hitlers Tischgespräche im Führerhauptquartier, p. 214

83.Seibert, Theodor, “Warum kämpft der Sowjetsoldat?”, Völkischer Beobachter, July 15, 1942

84.Seidler, Franz, Die Wehrmacht im Partisanenkrieg, p. 84

85.Hoffmann, Joachim, Stalins Vernichtungskrieg, p. 97

86.Buchbender, Ortwin, and Horst Schuh, Die Waffe, die auf die Seele zielt, p. 120

87.Post, Walter, Die verleumdete Armee, p. 193

88.Seidler, Franz, Die Wehrmacht im Partisanenkrieg, pp. 117-118

89.Becker, Fritz, Kampf um Europa, pp. 293-294

90.Post, Walter, Die verleumdete Armee, p. 185

91.Hoffmann, Joachim, Stalins Vernichtungskrieg, p. 245

92.Wimmer, Josef, Ich war dabei, p. 115

93.Neulen, Hans Werner, Europa und das 3. Reich, p. 138-139

94.Giesler, Hermann, Ein anderer Hitler, p. 399

95.Schwarz, Hanns, Brennpunkt FHQ, p. 65

96.Degrelle, Leon, Erinnerungen eines europäischen Kriegsfreiwilliger, p. 122

97.Ochsenreiter, Manuel, Deutsche Militärzeitschrift: Sonderausgabe Waffen SS, p. 70

98.Neulen, Hans Werner, Europa und das 3. Reich, p. 62

99.Schweiger, Herbert, Mythos Waffen SS, p. 67

100.Ochsenreiter, Manuel, Deutsche Militärzeitschrift: Sonderausgabe Waffen SS, p. 71

101.Seidler, Franz, Avantgarde für Europa, p. 21

102.Schwarz, Hanns, Brennpunkt FHQ, p. 65

103.Seidler, Franz, Avantgarde für Europa, p. 16

104.Schwarz, Hanns, Brennpunkt FHQ, p. 66

105.Ochsenreiter, Manuel, Deutsche Militärzeitschrift: Sonderausgabe Waffen SS, p. 65

106.Ibid., p. 72

107.Post, Walter, Hitlers Europa, p. 322

108.Schulze-Kossens, Militärischer Führernachwuchs der Waffen SS, p. 23

109.Neulen, Hans Werner, Europa und das 3. Reich, p. 56

110.Ibid., p. 160, 161

111.Post, Walter, Hitlers Europa, p. 258

112.Schweiger, Herbert, Mythos Waffen SS, pp. 55-56

113.Ibid., p. 61

114.Frey, Albert, Ich wollte die Freiheit, p. 247

115.Höhne, Heinz, Der Orden unter dem Totenkopf, p. 467

116.Seidler, Franz, Avantgarde für Europa, p. 27

117.Schwarz, Hanns, Brennpunkt FHQ, p. 67

118.Gordon, Helmut, Es spricht: Der Führer, p. 27

119.Frey, Albert, Ich wollte die Freiheit, p. 90

120.Höhne, Heinz, Der Orden unter dem Totenkopf, p. 413

121.Schulze-Kossens, Militärischer Führernachwuchs der Waffen SS, p. 231

122.Höhne, Heinz, Der Orden unter dem Totenkopf, p. 444

Chapter 6

1.Ellenbeck, Hans, Die Verantwortung des deutschen Offiziers, p. 26

2.Meiser, Hans, Verratene Verräter, pp. 25-26

3.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p.146

4.Ibid., pp. 168, 386

5.Meiser, Hans, Verratene Verräter, pp. 27, 37

6.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 171

7.Ibid., p. 206

8.Kunert, Dirk, Deutschland im Krieg der Kontinente, p. 218

9.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 171

10.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 62

11.Klüver, Max, Es war nicht Hitlers Krieg, p. 175

12.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 199

13.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 234

14.Ibid., p. 240

15.Ibid., p. 239

16.Ribbentrop, Annelies von, Die Kriegsschuld des Widerstandes, p. 385

17.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 30

18.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 252

19.Remer, Otto Ernst, Verschwörung und Verrat um Hitler, p. 48

20.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 59

21.Ibid., p. 19822. Ibid., p. 92

23.Schellenberg, Walter, Hitlers lezter Geheimdienstchef, p. 117

24.Dönitz, Karl, Zehn Jahre und Zwanzig Tage, p. 247

25.Meiser, Hans, Gescheiterte Friedens-Initiativen 1939-1945, p. 191

26.Sudholt, Gert, So war der Zweite Weltkrieg 1940, p. 146

27.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 132

28.Ibid., p. 130

29.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 425

30.Meiser, Hans, Verratene Verräter, pp. 104-105

31.Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 288

32.Schmolke, Heinz, Die Kriegsentscheidung, p. 10

33.Mein Vater Joachim von Ribbentrop, p. 289

34.Georg, Friedrich, Verrat an der Ostfront, PP. 66-67

35.Ibid., pp. 108-112

36.Ibid., p. 69

37.Ibid., p. 223

38.Pemler, Georg, Der Flug zum Don, p. 79

39.Georg, Friedrich, Verrat an der Ostfront, p.67

40.Pemler, Georg, Der Flug zum Don, p. 84

41.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 79

42.Schramm, Wilhelm von, Aufstand der Generale, pp. 38, 209

43.Klapdor, Ewald, Der Ostfeldzug 1941, pp. 83, 116, 117

44.Schellenberg, Walter, Hitlers letzter Geheimdienstchef, p. 253

45.Musial, Bognan, Kampfplatz Deutschland, p. 459

46.Georg, Friedrich, Verrat an der Ostfront, p. 158

47.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 162

48.Ibid., p. 204

49.Haupt, Werner, Kiew, p. 21

50.Giesler, Hermann, Ein anderer Hitler, pp. 427, 429

51,Georg, Friedrich, Verrat an der Ostfront, pp. 165, 170, 172

52.Ibid., p. 179

53.Ibid., pp. 186-187

54.Ibid., p. 180

55,Below, Nicolaus von, Als Hitlers Adjutant, p. 295

56.Meiser, Hans, Verratene Verräter, pp. 223, 224

57.Georg, Friedrich, Verrat an der Ostfront, p. 186

58.Haupt, Werner, Die Schlachten der Heeresgruppe Mitte, p. 125

59.Georg, Friedrich, Verrat an der Ostfront, p. 186

60.Giesler, Hermann, Ein anderer Hitler, p. 426

61.Sudholt, Gerhard, So war der Zweite Weltkrieg 1942, p. 113

62.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p 230

63.Magenheimer, Heinz, Hitler's War, p.140

64.Georg, Friedrich, Verrat an der Ostfront, p. 279

65.Zürner, Bernhard, Hitler Feldherr wider Willen, p. 154

66.Georg, Friedrich, Verrat an der Ostfront, p. 288

67.Meiser, Hans, So wurde Stalingrad verraten, p. 158

68.Remer, Otto Ernst, Verschwörung und Verrat um Hitler, p. 180

69.Georg, Friedrich, Verrat an der Ostfront, pp. 306-307, 311

70.Pemler, Georg, Der Flug zum Don, p. 169

71.Meiser, Hans, So wurde Stalingrad verraten, p.215

72.Uhle-Wetter, Franz, Höhe und Wendepunkte deutscher Militärgeschichte, p. 362

73.Meiser, Hans, So wurde Stalingrad verraten, p.207

74.Georg, Friedrich, Verrat an der Ostfront, p. 260

75.Uhle-Wetter, Franz, Höhe und Wendepunkte deutscher Militärgeschichte, p.363-364

76.Georg, Friedrich, Verrat an der Ostfront, p. 323

77.Meiser, Hans, So wurde Stalingrad verraten, pp.219-220

78.Schmolke, Heinz, Die Kriegsentscheidung, p. 9

79.Uhle-Wetter, Franz, Höhe und Wendepunkte deutscher Militärgeschichte, p. 382

80.Georg, Friedrich, Verrat an der Ostfront, p. 406

81.Zürner, Bernhard, Hitler Feldherr wider Willen, p.173

82.Pfötsch, Kurt, Die Hölle von Kursk, p. 97

83.Brunnegger, Herbert, Saat in den Sturm, pp. 228, 230

84.Meiser, Hans, Verratene Verräter, pp. 233-234

85.Meiser, Hans, So wurde Stalingrad verraten, p. 246

86.Buchner, Alex, Ostfront 1944, p. 147

87.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 233

88.Haupt, Werner, Die Schlachten der Heeresgruppe Mitte, p. 272

89.Hinze, Rolf, Ostfront 1944, p. 37

90.Schramm, Wilhelm von, Aufstand der Generale, p. 29

91.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p.155

92.Georg, Friedrich, Verrat in der Normandie, pp. 201, 204, 203

93.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 155

94.Georg, Friedrich, Verrat in der Normandie, pp. 17, 207

95.Schellenberg, Walter, Hitlers lezter Geheimdienstchef, p. 348

96.Georg, Friedrich, Verrat in der Normandie, p. 32

97.Ibid., p. 126

98.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 28

99.Georg, Friedrich, Verrat in der Normandie, p. 57

100.Zimmermann, R. Heinz, Der Atlantikwall, p. 20

101.Griesser, Volker, Die Löwen von Carentan, p. 86

102.Georg, Friedrich, Verrat in der Normandie, p. 180

103.Ibid., p. 37

104.Schramm, Wilhelm von, Aufstand der Generale, p. 25

105.Georg, Friedrich, Verrat in der Normandie, p. 129

106.Ibid., p. 47

107.Ibid., p. 145

108.Ibid., p. 144

109.Ibid., p. 76

110.Ibid., p. 78

111.Carrell, Paul, Invasion—They’re Coming!, p. 122

112.Widmann, Franz, Mit Totenkopf und Frundsberg an Ost-und Westfront, p. 150

113.Tieke, Wilhelm, Im Feuersturm letzter Kriegsjahre, p. 114

114.Ritgen, Helmut, Die Geschichte der Panzer-Lehr-Division im Westen, p. 102

115.Post, Walter, Hitlers Europa, p. 466

116.Schmolke, Heinz, Die Kriegsentscheidung, pp. 32, 36, 37

117.Klapdor, Ewald Die Entscheidung, p. 165

118.Schmolke, Heinz, Die Entscheidungsschlacht, pp. 45, 46

119.Klapdor, Ewald, Die Entscheidung, p. 164

120.Georg, Friedrich, Verrat in der Normandie, p. 86

121.Speidel, Hans, Invasion 1944, p. 99

122.Georg, Friedrich, Verrat in der Normandie, p. 87

123.Sauders, Hrowe, Der verratene Sieg, p. 129

124.Klapdor, Ewald, Die Entscheidung, pp. pp. 136-137

125.Meyer, Hubert, Kriegsgeschichte der 12.SS Panzerdivision Hitlerjugend, p. 62

126.Jestadt, Georg, Ohne Siege und Hurra, pp. 138-140

127.Schmolke, Heinz, Die Kriegsentscheidung, p. 65

128.Ritgen, Helmut, Die Geschichte der Panzer-Lehr-Division im Westen, p. 105

129.Georg, Friedrich, Verrat in der Normandie,, p. 97

130.Klapdor, Ewald,, Die Entscheidung, p. 172

131.Carell, Paul, Invasion-They’re Coming!, p. 122

132.Klapdor, Ewald, Die Entscheidung, p. 125

133.Irving, David, Rommel, p. 494

134.Henning, Otto, Als Panzer-und Spähtruppführer in der Panzer-Lehr-Division, pp.15-16

135.Klapdor, Ewald, Die Entscheidung, p. 127

136.Ibid., p. 121

137.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 236

138.Klapdor, Ewald, Die Entscheidung, p.127

139.Georg, Friedrich, Verrat in der Normandie, pp. 248, 112

140.Misch, Rochus, Der letzte Zeuge, p. 164

141.Henning, Otto, Als Panzer-und Spähtruppführer in der Panzer-Lehr-Division, pp.15-16

142.Georg, Friedrich, Verrat in der Normandie, p. 18

143.Ibid., p. 236

144.Nardini, Walther, Cassino, p. 311

145.Georg, Friedrich, Verrat in der Normandie, p. 313

146.Klapdor, Ewald, Die Entscheidung, p. 150

147.Oven, Wilfred von, Finale Furioso, p. 401

148.Landhoff, Werner, Die Opfer des 20. Juli 1944, p. 36

149.Oven, Wilfred von, Finale Furioso, p. 402

150.Schaub, Julius, In Hitlers Schatten, p. 266

151.Georg, Friedrich, Verrat an der Ostfront, p. 87

152.Remer, Otto Ernst, Verschwörung und Verrat um Hitler, pp. 36, 51

153.Schramm, Wilhelm von, Aufstand der Generale, pp. 125, 114

154.Landhoff, Werner, Die Opfer des 20. Juli 1944, p. 115

155.“Schufte!”, Völkischer Beobachter, July 22, 1944

156.Jacobsen, Hans-Adolf, Spiegelbild einer Verschwörung, p. 416

157.Landhoff, Werner, Die Opfer des 20. Juli 1944, p. 62

158.Ibid., p. 61

159.Jacobsen, Hans-Adolf, Spiegelbild einer Verschwörung, p. 419

160.Remer, Otto Ernst, Verschwörung und Verrat um Hitler, p. 27

161.Adam, Günther, Ich habe meine Pflicht erfüllt, p. 294

162.Hinze, Rolf, Ostfront 1944 p. 17

163.Below, Nicolaus von, Als Hitlers Adjutant, p. 358

164.Ibid., p. 393

165.Oven, Wilfred von, Finale Furioso, p. 450

166.Giesler, Hermann, Ein anderer Hitler, p. 442

167.Martin, Hans-Leo, Unser Mann bei Goebbels, p. 68

168.Oven, Wilfred von, Finale Furioso, p. 450

169.Landhoff, Werner, Die Opfer des 20. Juli 1944, p. 219

170.Kern, Erich, Adolf Hitler und der Krieg, p. 400

171.Jordan, Rudolf, Erlebt und erlitten, p. 239

172.Kern, Erich, Adolf Hitler und der Krieg, p. 403

173.Schramm, Wilhelm von, Aufstand der Generale, p. 24

174.Meiser, Hans, Gescheiterte Friedens-Initiativen 1939-1945, p. 268

175.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 64

176.Kurowski, Franz, Bedingungslose Kapitulation, pp. 61, 11

177.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 318

178.Remer, Otto Ernst, Verschwörung und Verrat um Hitler, p. 65

179.Landhoff, Werner, Die Opfer des 20. Juli 1944, p. 220

180.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 320

181.Günther, Helmut, Von der Hitler-Jugend zur Waffen SS, p. 228
182.Meiser, Hans, Gescheiterte Friedens-Initiativen 1939-1945, p. 273
183.Ibid.
184.PRO FO 371/39062
185.Klüver, Max, Die Kriegstreiber, p. 375
186.Bieg, Hans-Henning, Amerika die unheimliche Weltmacht, p. 69
187.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 124
188.Offiziere des Führers, 6/1944, PP. 12-13
189.Post, Walter, Hitlers Europa, p. 374
190.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 269
191.Paul, Wolfgang, Der Heimatkrieg, p. 384
192.Hoffmann, Joachim, Stalins Vernichtungskrieg, p. 292
193.Kurowski, Franz, Bedingungslose Kapitulation, p. 181
194.Adam, Günther, Ich habe meine Plicht erfüllt, pp. 355-356, 358
195.Kurowski, Franz, Bedingungslose Kapitulation, p. 66
196.Paul, Wolfgang, Der Heimatkrieg, p. 191
197.Meiser, Hans, Verratene Verräter, p. 265
198.Czesany, Maximilian, Allierter Bombenterror, p.348
199.Schwarz, Hanns, Brennpunkt FHQ, pp. 40-41 Ibid., pp. 192-195
200.Remer, Otto Ernst, Verschwörung und Verrat um Hitler, p. 324
201.Meiser, Hans, Verratene Verräter, pp. 104, 143
202.Hahl, Fritz, Mit Westland im Osten, p. 161
203.Grimm, Friedrich, Mit offenem Visier, pp. 248-249

204.Neulen, Hans Werner, Europa und das 3. Reich, pp. 150-151

205.Below, Nicolaus von, Als Hitlers Adjutant, p. 208

206.Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft, p. 186

207.Ibid., pp. 192-195

208.Holmsten, Georg, Kriegsalltag, p. 40

209.Offiziere des Führers, 5/1944, p. 23

Surse

Abendroth, Hans-Henning, Hitler in der spanischen Arena, Paderborn 1973

Adam, Günther, Ich habe meine Pflicht erfüllt Riesa 2011

Albrecht, Karl, Der verratene Sozialismus Berlin-Leipzig 1942

Baberowski, Jörg, Der rote Terror Frankfurt 2007

Bagel-Bohlen, Anja, Hitlers industrielle Kriegsvorbereitungen 1936-1939 Koblenz 1975

Bailey, Thomas, and Paul Ryan, Hitler vs. Roosevelt New York 1979

Bainville, Jacques, Geschichte zweier Völker Hamburg 1939/1941

Bainville, Jacques, Frankreichs Kriegsziel Hamburg 1939/1940

Barnes, Harry Elmer, Perpetual War for Perpetual Peace Newport Beach 1993

Bathe, Rolf, and Erich Glodschey, Der Kampf um den Balkan Berlin 1942

Bavendamm, Dirk, Roosevelts Krieg München 1993

Becker, Fritz, Kampf um Europa Graz 1991

Below, Nicolaus von, Als Hitlers Adjutant Selent 1999

Benns, F. Lee, European History since 1870 New York 1939

Bieg, Hans-Henning, Amerika die unheimliche Weltmacht Tübingen 2003

Binding, Rudolf, Antwort eines Deutschen an die Welt Frankfurt 1933

Bley, Wulf, Der Bolschewismus München 1938

Boberach, Heinz, Meldungen aus dem Reich Herrsching 1984

Bömer, Karl, Das Dritte Reich im Spiegel der Weltpresse Leipzig 1934

Bouhler, Philipp, Der grossdeutsche Freiheitskampf: Reden Adolf Hitlers München 1942

Brunnegger, Herbert, Saat in den Sturm Graz 2000

Buchbender, Ortwin, and Horst Schuh, Die Waffe, die auf die Seele zielt Stuttgart 1983

Buchner, Alex, Ostfront 1944 Friedberg 1988

Buchner, Peter, Die Kriegserinnerungen des Werner Schmieder 2008

Bukey, Evan, Hitler's Austria Chapel Hill and London 2000

Carell, Paul, Invasion—They're Coming! London-New York 1962

Charmley, John, Churchill: The End of Glory San Diego-New York- London 1994

Cochenhausen, Friedrich von, Die Verteidigung Mitteleuropas Jena 1940

Czesany, Maximilian, Allierter Bombenterror Leoni 1986

Danco, Walter, Der Weltveränderer Berg 1994

Degrelle, Leon, Erinnerungen eines europäischen Kriegsfreiwilligen München 1992

Der Tod sprach polnisch Kiel 1999

Die Adolf-Hitler Schule Weimar/Thüringen, Arbeitsberichte und Elternbriefe 1940-1941

Dokumente britisch-französischer Grausamkeit Berlin 1940

Domarus, Max, Hitler Reden und Proklamationen 1932-1945 Wiesbaden 1973

Dönitz, Karl, Zehn Jahre und zwanzig Tage Bonn 1997

DuPrel, Max Freiherr, Die Niederlande im Umbruch der Zeiten Würzburg 1941

Ehrt, Adolf, Bewaffneter Aufstand! Berlin 1933

Elble, Rolf, Die Schlacht an der Bzura Freiburg 1975

Ellenbeck, Hans, Die Verantwortung des deutschen Offiziers Leipzig 1941

Fabry, Philipp W., Balkan-Wirren Darmstadt 1966

Feder, Gottfried, The Program of the Party of Hitler Munich 1932

Fichtel, Konrad, Roms Kreuzzüge gegen Germanien Tübingen 2004

Fish, Hamilton, FDR The Other Side of the Coin Torrance 1976

Fish, Hamilton, Tragic Deception Old Greenwich 1983

Flynn, John, The Roosevelt Myth New York 1948

Franz-Willing, Georg, Roosevelt Rosenheim 1991

Franz-Willing, Georg, Umsturz 1933 Rosenheim 1993

Frey, Albert, Ich wollte die Freiheit Osnabrück 1990

Freytagh-Loringhoven, Freiherrn von, Deutschlands Aussenpolitik Berlin 1942

Fuller, J.F.C., The Second World War New York 1954

Gehl, Walther, Die Sendung des Reiches Breslau 1943

Georg, Friedrich, Verrat an der Ostfront Tübingen 2012

Georg, Friedrich, Verrat in der Normandie Tübingen 2007

Giesler, Hermann, Ein anderer Hitler Leoni 1977

Goebbels, Joseph, Signale der neuen Zeit München 1934

Gordon, Helmut, Es spricht: Der Führer Leoni 1989

Grattan, Hartley, The German White Paper New York 1940

Griesser, Volker, Die Löwen von Carentan Herne 2007

Grimm, Friedrich, Mit offenem Visier Leoni 1961

Günther, Gerhard, Deutsches Kriegertum im Wandel der Geschichte 1934

Günther, Hans, Der Nordische Gedanke München 1927

Günther, Helmut, Von der Hitler-Jugend zur Waffen SS Coburg 2001

Hahl, Fritz, Mit Westland im Osten Munin 2001

Halfeld, August, USA im Krieg Berlin 1942

Halifax, Viscount, Fullness of Days London 1957

Haupt, Werner, Die Schlachten der Heeresgruppe Mitte Friedberg 1983

Haupt, Werner, Kiew Friedberg

Hedin, Sven, Amerika im Kampf der Kontinente Kiel 1992

Henderson, Nevile, Failure of a Mission New York 1940

Henning, Otto, Als Panzer-und Spähtruppführer in der Panzer-Lehr-Division Würzburg 2006

Hinze, Rolf, Ostfront 1944 Stuttgart 2011

Hitler, Adolf, Die Reden Hitlers am Parteitag der Freiheit 1935 München 1935

Hitler, Adolf, Rede des Führers und Reichskanzlers Adolf Hitler vor dem Reichstag am 28. April 1939

Hitler, Adolf, Reden des Führers am Parteitag Grossdeutschland München 1938

Hoffmann, Joachim, Stalins Vernichtungskrieg München 1999

Hoggan, David, The Forced War Costa Mesa 1989

Höhne, Heinz, Der Orden unter dem Totenkopf München 2008

Holmsten, Georg, Kriegsalltag Düsseldorf 1982

Horn, Matin, Norwegen zwischen Krieg und Frieden Innsbruck 1941

Hünger, Heinz and Erich Strassl, Kampf und Intrige um Griechenland München 1942

Irving, David, Rommel Hamburg 1978

Jacobsen, Hans-Adolf, Spiegelbild einer Verschwörung, Stuttgart 1984

Jestadt, Georg, Ohne Siege und Hurra Norderstedt 2005

Jordan, Rudolf, Erlebt und erlitten Leoni 1971

Jörns, Emil, and Julius Schwab, Rassenhygienische Fibel Berlin 1942

Kaden, Ernst Alfred, Des Deutschen Volkes Heldenkampf Leipzig 1941

Karski, Jan, The Great Powers and Poland Lanham 1985

Kern, Erich, Adolf Hitler und das Dritte Reich Preussisch Oldendorf 1971

Kern, Erich, Adolf Hitler und der Krieg Preussisch Oldendorf 1971

Kern, Erich, Adolf Hitler und seine Bewegung Preussisch Oldendorf 1971

Kessemeier, Heinrich, Der Feldzug mit der andern Waffe Hamburg 1941

Klapdor, Ewald, Der Ostfeldzug 1941-eine vorprogrammierte Niederlage Siek 1989

Klapdor, Ewald, Die Entscheidung Normandie 1944 Siek 1984

Klüver, Max, Den Sieg verspielt Leoni 1981

Klüver, Max, Die Adolf-Hitler Schulen Beltheim 2007

Klüver, Max, Die Kriegstreiber Berg 1997

Klüver, Max, Es war nicht Hitlers Krieg Essen 1993

Klüver, Max, Präventivschlag 1941 Leoni 1986

Klüver, Max, Vom Klassenkampf zur Volksgemeinschaft Leoni 1988

Klüver, Max, War es Hitlers Krieg? Leoni 1984

Kriegk, Otto, Die englischen Kriegshezter Berlin 1939

Kunert, Dirk, Deutschland im Krieg der Kontinente Kiel 1987

Kunert, Dirk, Ein Weltkrieg wird vorprogrammiert Kiel 1984

Kunert, Dirk, Hitlers kalter Krieg Kiel 1992

Kurowski, Franz, Balkenkreuz und Roter Stern Friedberg 1984

Kurowski, Franz, Bedingungslose Kapitulation Leoni 1983

Kurowski, Franz, So war der Zweite Weltkrieg 1941 Leoni 1991

Landhoff, Werner, Die Opfer des 20. Juli 1944 Kiel 2008

Langer, William and Everett Gleason, The Challenge to Isolation New York 1952

Leers, Johannes von, Odal Berlin 1939

Leistritz, Hans, Der bolschewistische Weltbetrug Berlin 1943

Levsen, Dirk, Krieg im Norden Hamburg-Berlin-Bonn 2000

Ley, Robert, Wir alle helfen dem Führer München 1937

Liddell Hart, Basil, Deutsche Generale des Zweiten Weltkrieges Düsseldorf 1964

Magenheimer, Heinz, Hitler's War Munich 1997

Männer der Waffen SS Rosenheim 1996

Martin, Hans-Leo, Unser Mann bei Goebbels Neckargemünd 1973

Mathias, Karl Heinz, Ich diene Riesa 2002

Meiser, Hans, Das Ringen um Frankreich Stegen 2007

Meiser, Hans, Gescheiterte Friedens-Initiativen 1939-1945 Tübingen 2004

Meiser, Hans, So wurde Stalingrad verraten Stegen 2008

Meiser, Hans, Verratene Verräter Stegen 2008

Meissner, Gustav, Dänemark unterm Hakenkreuz Berlin-Frankfurt 1990

Meyer, Hubert, Kriegsgeschichte der 12. SS Panzerdivision Hitlerjugend Osnabrück 1982

Michaelis, Rolf, SS Heimwehr Danzig 1939 Bradford 1996

Milata, Paul, Zwischen Hitler, Stalin und Antonescu Köln Weimar Wien 2009

Misch, Rochus, Der letzte Zeuge München und Zürich 2008

Musial, Bogdan, Kampfplatz Deutschland, Berlin 2010

Nardini, Walther, Cassino Friedberg 1975

Naumann, Andreas, Freispruch für die Deutsche Wehrmacht Tübingen 2005

Neulen, Hans Werner, Europa und das 3. Reich München 1987

Ochsenreiter, Manuel, Deutsche Militärzeitschrift: Sonderausgabe die Waffen SS 1/2007

Oertzen, F. W., Die deutschen Freikorps München 1936

Olshausen, Klaus, Zwischenspiel auf dem Balkan Stuttgart 1973

Oven, Wilfred von, Finale Furioso Tübingen 1974

Pabst, Martin, Roter Terror Graz 1997

Pahl, Walther, Die britische Machtpolitik Berlin 1941

Paul, Wolfgang, Der Heimatkrieg Esslingen 1980

Pedersen, Henry, Germanische Freiwillige Kiel 2010

Pemler, Georg, Der Flug zum Don Leoni 1981

Personal-Amt des Heeres, Wofür kämpfen wir? Berlin 1944

Pfötsch, Kurt, Die Hölle von Kursk Selent 2008

Picker, Henry, Hitlers Tischgespräche im Führerhauptquartier Wiesbaden 1983

Piekalkiewicz, Janusz, Krieg auf dem Balkan München 1984

Piekalkiewicz, Janusz, Polenfeldzug Herrsching 1982

Pöchlinger, Josef, “Der Sinn unserer Arbeit”, Front in der Heimat Berlin 1942

Ponsonby, Arthur, Falsehood in Wartime Costa Mesa 1991

Post, Walter, Das Unternehmen Barbarossa Hamburg-Berlin-Bonn 1996

Post, Walter, Die Ursachen des Zweiten Weltkrieges Tübingen 2003

Post, Walter, Die verleumdete Armee Selent 1999

Post, Walter, Hitlers Europa Stegen 2011

Preradovich, Nikolaus, Deutschland und Polen Berg 1989

Preradovich, Nikolaus, Grossdeutschland 1938 Leoni 1987

Reinhardt, Fritz, Die Beseitigung der Arbeitslosigkeit im Dritten Reich 2007

Reipert, Fritz, Was will Frankreich? Berlin 1940

Remer, Otto Ernst, Verschwörung und Verrat um Hitler Preussisch Oldendorf 1984

Ribbentrop, Annelies von, Die Kriegsschuld des Widerstandes Leoni 1974

Ribbentrop, Rudolf von, Mein Vater Joachim von Ribbentrop Graz 2008

Ritgen, Helmut, Die Geschichte der Panzer-Lehr-Division im Westen Stuttgart 1979

Ritter-Schaumburg, Heinz, Hermann der Cherusker Wiesbaden 2008

Römer, Heinrich, Rhein Reich Frankreich Leipzig 1940

Roosevelt, Elliot, As He Saw It 1945

Rose, Franz, Das ist Churchill München-Berlin 1940

Ruhnau, Rudiger, Die freie Stadt Danzig Berg am See 1988

Saunders, Hrowe, Der verratene Sieg Leoni 1984

Schadewaldt, Hans, Was will Roosevelt? Düsseldorf 1941

Schaub, Julius, In Hitlers Schatten Stegen 2010

Schauwecker, Franz, So war der Krieg Berlin 1928

Schellenberg, Walter, Hitlers letzter Geheimdienstchef Beltheim-Schnellbach 2008

Schmolke, Heinz, Die Kriegsentscheidung, Horb 2004

Schoenbaum, David, Die braune Revolution Berlin 1999

Schoenfelder, Roland, Deutschlands Ja für den Frieden Berlin 1933

Schön, Heinz, SOS Wilhelm Gustloff Stuttgart 1998

Schramm, Wilhelm von, Aufstand der Generale München 1964

Schultze-Rhonhof, Gerd, Das tschechisch-deutsche Drama München 2008

Schultze-Rhonhof, Gerd, Der Krieg, der viele Väter hatte München 2003

Schulze-Kossens, Richard, Militärischer Führernachwuchs der Waffen SS Coburg 1999

Schustereit, Hartmut, Vabanque Selent 2000

Schütter, Fritz, Wir woll'n das Wort nicht brechen Riesa 2008

Schwarz, Hanns, Brennpunkt FHQ Kiel 1998

Schweiger, Herbert, Mythos Waffen SS Steinhaus 2007

Seibert, Theodor, Das amerikanische Rätsel, Berlin 1941

Seidler, Franz, Avantgarde für Europa Selent 2004

Seidler, Franz, Die Wehrmacht im Partisanenkrieg Selent 1999

Speidel, Hans, Invasion 1944 Tübingen und Stuttgart 1949

Springer, Heinrich, Stationen eines Lebens in Krieg und Frieden Rosenheim 1996

Stieve, Friedrich, What the World Rejected Berlin 1939

Stinnett, Robert, Day of Deceit New York 2000

Sturm, Gero, Mit Goldener Nahkampfspange Werner Kindler, Munin 2010

Sudholt, Gert, So war der Zweite Weltkrieg 1939 Berg 1989

Sudholt, Gert, So war der Zweite Weltkrieg 1940 Leoni 1990

Sudholt, Gert, So war der Zweite Weltkrieg 1942 Leoni 1992

Sündermann, Helmut, Tagesparolen Leoni 1973

Suworov, Viktor, Stalins verhinderter Erstschlag Selent 2000

Suworov, Viktor and Dmitrij Chmelnizki, Überfall auf Europa Selent 2009

Tacitus, Cornelius, The Agricola and the Germania London 1970

Tansill, Charles, Die Hintertür zum Kriege Selent 2000

Taylor, A.J.P., The Origins of the Second World War New York 1961

Thadden, Adolf von, Stalins Falle Rosenheim 1996

Thost, Hans, Als Nationalsozialist in England München 1939

Tieke, Wilhelm, Im Feuersturm letzter Kriegsjahre Osnabrück 1975

Uhle-Wettler, Franz, Höhe und Wendepunkte deutscher Militärgeschichte Graz 2006

Umbreit, Hans, Deutsche Militärverwaltungen 1938/39 Stuttgart 1977

Veale, Frederick, Advance to Barbarism Newport Beach 1993

Venner, Dominique, Söldner ohne Sold Wien 1974

Verton, Hendrik, Im Feuer der Ostfront Coburg 2003

Voss, Reimer, Steuern im Dritten Reich München: Beck 1995

Wanderscheck, Hermann, Höllenmaschinen aus England Berlin 1940

Watt, Richard, Bitter Glory New York 1979

Weber, Hermann and Ulrich Mählert, Verbrechen im Namen der Idee, Berlin 20 07

Wellems, Hugo, Das Jahrhundert der Lüge Keil 1989

Werther, Steffen, Dänische Freiwillige in der Waffen SS Berlin 2004

Widmann, Franz, Mit Totenkopf und Frundsberg an Ost-und Westfront Riesa 20 11

Wimmer, Josef, Ich war dabei Garbsen 2011

Winkelvoss, Peter, Die Weltherrschaft der Angelsachsen Tübingen 2006

Wirsing, Giselher, Der masslose Kontinent Jena 1942

Wistrich, Robert, Who's Who in Nazi Germany New York 1982

Wuermeling, Henric, August '39 Berlin-Frankfurt 1989

Ziegler, Wilhelm, Los von Versailles Berlin 1940

Zimmermann, R. Heinz, Der Atlantikwall München 1982

Zitelmann, Rainer, Hitler Selbstverständnis eines Revolutionärs Stuttgart 1987

Zürner, Bernhard, Der verschenkte Sieg Berg am Starnberger See 2000

Zürner, Bernhard, Hitler Feldherr wider Willen Stegen-Ammersee 2001

Periodicals from National Socialist Germany: Der SA. Führer, Der Schulungsbrief, Deutsche politisch-diplomatische Korrespondenz, Die SA., Die Seeflieger, Germanisches Leitheft, Nationalsozialistische Monatshefte, NS Briefe, Offiziere des Führers, Soziale Praxis, SS Leitheft, Volk und Reich, Volk und Wissen, Wehr und Wissen, Völkischer Beobachter

Index Nume

Abel, Wolfgang 32, 33

Abetz, Otto 105

Adam, Günther 280, 286

Albrecht, Karl 52

Arminius 28, 29, 38, 39

Arndt, Ernst Moritz 10

Artz, Theodor 33
Astachov, Georgi 172
Bagel-Bohlen, Anja 78
Bainville, Jacques 38, 131
Baldwin, Stanley 159
Barth, Dr. (Abwehr officer) 248
Barthou, Jean-Louis 101-103
Bartl, Georg 111
Bärwolf, Adalbert 273
Baudrillart, Alfred 220
Bayerlein, Fritz 272
Beck, Joseph 132-139, 143-146, 158-160, 162, 163, 195,196, 243
Beck, Ludwig 76, 260-262, 278
Bellenger (Member of Parliament) 159
Below, Nicolaus von 280, 292
Benes, Eduard 115-119, 121-125, 127, 128, 130
Benoist-Mechin, Jacques 221, 242
Berber, Friedrich 130, 131
Berger, Egon 109
Berger, Gottlob 209, 221, 235
Best, Sigismund 242
Biddle, Anthony 163, 193
Binding, Rudolf 44

Bismarck, Otto von 19, 20, 39, 54, 168
Bittenfeld, Hans Herwarth von 194, 195
Blomberg, Werner von 204
Blumentritt, Günther 270
Bodenschatz, Karl, 122, 281, 282
Bohlen, Charles 194, 195
Bonaparte, Napoleon 9-12, 28, 39, 187
Boncour, Paul 98
Bonhoeffer, Dietrich 288
Bonnard, Abel 60
Bonnet, Georges 125, 193, 242
Boothby, Robert 190
Bormann, Martin 229, 233
Bradley, Omar 264
Brandt, Heinz 278
Brauchitsch, Walter von 129, 137, 284
Brüning, Heinrich 133
Brunnegger, Herbert 259, 260
Bucerius, Gerd 287
Büeler, Heinrich 233
Bullitt, William 193-196
Burckhard, Carl 141, 142, 193, 241
Burgin, Leslie 162

Buttlar-Brandenfels, Horst von 271

Buwert, Hans 281

Cadogan, Alexander 124, 140, 148, 155, 156, 160, 163, 241

Canaris, Wilhelm 240, 244-246, 248, 249, 253, 262

Carnot, Nicolas 9

Cartwright, Edmund 19

Caesar, Julius 28

Caulaincourt, Marquis Armand Augustin de 187

Chamberlain, Houston Stewart 30, 31, 36

Chamberlain, N. (British military attaché) 196

Chamberlain, Neville 94, 113, 121, 124, 125, 137, 144, 145, 147, 148, 153-159, 161-165, 193, 195, 241-243

Chateaubriant, Alphonse des 101

Chautemps, Camille, 106

Chodacki, Marjan 142

Churchill, Winston 41, 151, 155, 190, 240, 241, 263, 281, 283

Chvalkovsky, Frantisek 126-128

Ciano, Galeazzo 180, 181

Clemenceau, Georges 75, 95, 102, 104

Colvin, Jan 241

Conti, Leonardo 67

Corbin, Charles 154

Cot, Pierre 124

Cripps, Stafford 179

Custine, Adame Philippe de 9
Czerkus, Erich 286
Dahlerus, Birger 146, 162, 163
Daitz, Werner 215
Daladier, Eduard 121, 124, 125, 148, 153, 193
Dall'armi, Rinaldo 255
d'Alquen, Gunter 237
Darwin, Charles 30
Davidov, Joseph 167
Davis, Norman 98
Davis, William 195
Dawes, Charles 43
De Stefani, Alberto 210
Degrelle, Leon 211, 225, 226, 232, 233
Delmer, Sefton 290
Dietrich, Otto 141
Dietrich, Sepp 46
Dihm, Friedrich 275
Dirksen, Herbert von 122
Dodd, William 134
Dohnanyi, Hans von 245
Dohna-Tolksdorf, Heinrich 281
Dollfuss, Engelbert 108, 109

Dollmann, Friedrich 268, 272-274
Dönitz, Karl 244
Donovan, Bill 262
Doumenc, Joseph 173
Drax, Reginald 173
Drought, Pater 199
Dzerzhinski, Felix 167
Duff-Cooper, Alfred 164
Duff-Cooper, Diane 163
Ebert, Friedrich 131
Eden, Anthony 98, 151, 154, 169, 240, 283
Eisenhower, Dwight 264, 273
Esser, Hermann 44
Fegelein, Hermann 277
Fellgiebel, Erich 249, 253, 278, 280, 281
Fichte, Gottfried 10
Finckh, Eberhard 258, 275
Fish, Hamilton 191, 194, 197
Foch, Ferdinand 94, 131
Forbes, Lord 189
Forster, Albert 143
Förster (German army
major) 270

Franco, Francisco 169, 185, 245, 246
Francois-Poncet, Andre 96, 102
Frank, Karl 117, 120
Frauenfeld, Alfred 235
Freemantle, Francis 159
Frey, Albert 236, 237
Freytagh-Loringhoven, Bernd Freiherr von 97, 99
Friedrich II (der Grosse) 56, 74, 148
Fritsch, Freiherr von 76
Fromm, Friedrich 277, 278
Fuller, John F.C. 50, 189
Funk, Walter 214, 222, 223
Gade (U.S. naval attaché) 196
Gafencu, Grigore 156
Galton, Francis 30, 31
Gamelin, Maurice 105, 160, 165, 213, 242
Ganzer, Karl 23, 29
Gause, Alfred 275
Gavrilovic, Milan 179
Gehl, Walther 215, 216
Gehlen, Reinhard 257, 258, 261, 273
Gensoul, Marcel 214
Georgi, Friedrich 279

Germanicus, Drusus 28
Gerstenmaier, Eugen 283
Gessler, Otto 168
Gieseler, Hermann 87, 148, 250, 280
Gisevius, Hans Bernd 249, 250, 278
Glase-Horstenau, Edmund von 114
Gleason, Everett 79
Gneisenau, Neidhard 9-11, 237
Gobineau, Arthur de 30, 31
Goebbels, Joseph 17, 18, 35, 36, 39, 46, 230, 277-280
Goerdeler, Carl 239-241, 262, 281
Gordon, Helmut 189
Göring, Hermann 54, 114, 125, 128, 144-146, 163, 170, 185, 195, 277
Göring, Kurt 286
Goy, Jean 102, 104
Greil, Lothar 233
Greiser, Arthur 142
Grimm, Friedrich 104, 106, 289
Gronich, S.F. 263
Gross, Walter 31-33, 35, 37, 38, 284
Guderian, Heinz 76, 223, 252, 259
Günsche, Otto 282
Gunther, Frank 156

Günther, Hans F.K. 31, 33, 35

Hacha, Emil 127-130, 157

Hahl, Fritz 288

Hahn, Karl 250

Halder, Franz 185, 243, 248-250, 252-255, 257, 262, 284

Halifax, Earl of 93, 113, 121, 123, 124, 140, 142, 146, 152-154, 156-159, 161-165, 240, 242

Hamilton, Ian 150

Harvey, Oliver 124

Hausser, Paul 205, 207-209, 218, 269

Heeren, Viktor von 182

Heidler, Otto 80

Helldorf, Heinrich 281

Henderson, Arthur 98, 159

Henderson, Nevile 94, 121-123, 125, 127, 140, 141, 144-146, 148, 160-164, 241, 242

Henlein, Konrad 120, 125

Henning, Otto 276

Hesse, Fritz 283

Hewel, Walter 188

Hildebrandt, Kurt 33

Hilger, Gustav 172, 228

Himmler, Heinrich 122, 203, 209, 224, 231, 233-235, 237, 238, 245, 277, 280

Hindenburg, Paul von 101, 257

Hinze, Rolf 261, 280
Hoare, Reginald 156
Hoare, Samuel 92, 93
Hoepner, Erich 278
Hoover, Herbert 55, 95, 96
Hopkins, Harry 201
Hore-Belisha, Leslie 152
Hornbostel, Theodor 112
Horthy, Nikolas von 183
Hube, Valentin 269
Hudson, Robert 94
Hülgerth, Ludwig 114
Hull, Cordell 192, 195, 196, 199, 200, 214
Huthsteiner (U.S. diplomat) 184
Ingersoll, Royal 191
Ironside, Edmund 141, 160, 162, 165
Jäger, Fritz 278
Jebb, Hubert Gladwyn 141, 160
Jestadt, Georg 208, 271
Jodl, Alfred 187, 254, 271, 280
John, Otto 282, 285
Jordan, Rudolf 281
Jouvenel, Bertrand de 105

Junck, Werner 266, 267
Junger, Gerhard 270
Kaltenbrunner, Ernst 279
Kandelaki (Soviet trade of ficial) 170
Kasprzycki, Tadeusz 145
Kaufmann, Theodore 194
Kautter, Eberhard 13
Keitel, Wilhelm 121, 122, 128, 144, 146, 187, 223
Kennard, Howard 136, 137, 141, 142, 144, 145, 160, 162, 163
Kennedy, Joseph 158, 193
Keppler,Wilhelm 113
Kerness, Joseph 228
King, Herbert 194
Kippenberger, Hans 21
Kirkpatrick, Ivone 155
Klapdor, Ewald 248, 273
Kleist-Schmenzin, Ewald von 239, 241, 243
Klüver, Max 83-85
Koch, Erich 229
Kolb, Dr. (German foreign affairs advisor) 226
Kollontai, Alexandra 184
Kordt, Erich 240, 241
Korfanty, Woyciech 132

Korherr, Richard 231
Kosior, Stanislav 166
Köster, Arnold 226
Kraft, Kamil 145
Kraiss, Dietrich 268
Krescu (Rumanian army colonel) 247
Krivizki, Walter 171
Kroch, Arthur 191
Krofta, Kamil 124
Kryssing, Christian 219
Küchler, Ernst von 134
Kutrzeba, Tadeusz 135
Labs, Walter 235
Ladoga, Max 256
Lamberz, Werner 84
Lancken, Fritz von der 279
Landemer, Henri 233
Landenberger, Erwin 250
Landsberg, Otto 92
Langer, William 79
Lasalle, Ferdinand 20
Latsis, Martyn 26
Laval, Pierre 225

Leers, Johannes von 22, 27, 28
Leistritz, Hans 62
Lenin, Nicolai 36, 131, 167
Leopold, Josef 110, 112
Leuschner, Wilhelm 260, 261
Lewis, Willmott 196
Ley, Robert 63, 66-68, 70-72, 81-84, 291, 292
Leyser, Hans-Georg 258
Liddel-Hart, Basil 76
Lindsay, Ronald 192, 194
Lipski, Joseph 134, 136, 137, 144-146, 159, 162, 163
Litvinov, Maxim 171, 172
Lloyd George, David 42, 52, 102, 132
Lobsiger, Francois 233
Lohausen, Heinrich Jordis von 165
Lubienski, Michal 164
Lubomirski, Michal 142
Lukasiewicz, Count 195
Luther, Hans 191
Lyushkov (Soviet police general) 186
MacDonald, Ramsay 97-99
Makins, Roger 142, 241
Mandel, Georges 124

Mantegazza, Paolo 30

Marcks, Erich 270, 275

Martin, Hans-Leo 280

Marx, Karl 20, 21, 23, 25, 26

Masaryk, Jan 125

Masaryk, Tomas 115-117, 119, 127, 130

Massigili, René 154

Mastny, Voytech 127

Matsuoka, Yosuke 199

Matveyev (NKVD officer) 167

McCollum, Arthur 199

McNicholas, John 197

Medau, Hinrich 86

Mendes-France, Pierre 213

Merekalov, Alexi 172

Messe, Giovanni 229

Meyer, Helmut 264

Meyer, Hubert 271

Mikoyan, Anastas 170

Milch, Erhard 77, 122, 170, 250, 252

Miller, Douglas 171

Misch, Rochus 275

Mohler, Armin 220

Molotov, Vjatsheslav 173-175, 177-181, 184, 246
Moltke, Hans Adolf von 134, 136, 137, 141
Moltke, Helmut James von 262, 263
Mooney, James 195
Morganthau, Henry 56, 153
Moscicki, Ignacy 165
Müller, Heinrich 259, 276
Mussolini, Benito 109, 114, 125, 182, 188, 255
Nadolny, Rudolf 168
Nesvitski, Nicolai 176
Neugebauer, Norwid 165
Neurath, Konstantin von 130, 170
Nevski, Alexander 172
Newton, Basil 119, 121, 156
Nietzsche, Friedrich 38, 39, 294
Nieuwenhuys, Adrien 245
Noel, Leon 139
Nöldeke, Wilhelm 134
Nomura, Kichisaburo 199
Norman, Montague 240
Oberg, Karl 232, 279
Ogilvie-Forbes, George 145, 159, 163, 242
Olbricht, Friedrich 278, 286

Ossenkop, Karl 207
Oster, Hans 244-246, 250, 253
Osuskz, Stefan 154
Oven, Wilfred von 280
Palairet, Charles 111, 112
Papen, Franz von 43, 109-111
Paul (Yugoslavian crown prince) 182
Pavlova, Irina 186
Pemler, Georg 247, 248
Pemsel, Max 271
Pétain, Philippe 225
Peter the Great (Russian monarch) 172
Petter, Kurt 83
Pfötsch, Kurt 259
Pichot, Henri 101
Picker, Henry 35
Pickert, Wolfgang 273
Pieck, Wilhelm 204
Pilsudski, Joseph 131, 133, 134, 138, 140, 149
Pilkington (Member of
Parliament) 159
Potemkin, Vladimir 174
Potocki, Jerzy 196

Praun, Albert 273

Prchala, Lev 128

Price, Ward 150

Priller, Josef 266, 267

Quatresages (French anato mist) 33

Raczynski, Edward 162

Radek, Karl 167

Rakovski, Christian 50

Rattenhuber, Hans 280

Raus, Erhard 258, 259

Rauter, Hanns 244

Rechberg, Arnold 168

Rehm, Theo 12, 13, 17

Reile, Oskar 266

Reinhardt, Fritz 45-49, 51, 54, 65, 291, 292

Reitlinger, Gerald 208

Remer, Otto 278, 279

Renner, Karl 107

Renthe-Fink, Cecil von 226, 235

Ribbentrop, Joachim von 104, 111, 120, 123, 127, 128, 130, 136, 137, 144-146, 151, 156, 157, 169, 172-174, 179-182, 186, 187, 193, 195, 196, 201, 222, 226, 239-241, 243, 245, 283

Richardson, James 199

Richter, Wilhelm 270

Richtofen, Freiherr von 255

Ritter, Karl von 179

Roberts, Frank 163

Robinson, Arthur 154

Röchling, Hermann 102

Roenne, Alexis Freiherr von 273

Röhm, Ernst 98

Rommel, Erwin 265, 266, 268, 271, 273, 275, 276

Roosevelt, Franklin 100, 190-194, 196-202, 214, 263, 282

Rosenberg, Alfred 217

Rössler, Rudolf 249

Rothermere, Harold 119

Rowehls, Theodor 246

Runciman, Walter 154

Rundstedt, Gerd von 270, 271, 273

Rust, Bernhard 82, 83

Rydz-Smigly, Eduard 134-137, 141, 142, 145, 165

Sargent, Orme 119, 160, 242, 281

Sas, Giysbertus 244, 245

Sauckel, Fritz 224

Schacht, Hjalmar 50, 51, 59, 81, 93, 170, 240, 291

Shaposhnikov, Boris 186

Scharnhorst, Johann von 10

Schaub, Julius 80, 282
Schellenberg, Walter 184, 243, 249
Scherff, Walther 73
Schirach, Baldur von 82, 84
Schlabrendorff, Fabian von 243
Schleicher, Kurt von 96, 97
Schmidt, Guido 111
Schmitt, Carl 222
Schmolke, Heinz 258, 272
Schmundt, Rudolf 260, 278
Schneider, Philipp 229
Schnurre, Julius 135, 172, 186, 187
Schober, Johannes 95
Schoch, Hans-Wolfgang 275
Schoenbaum, David 79
Schulenburg, Friedrich von der 173, 179
Schulze, Richard 207, 221
Schuschnigg, Kurt 108-115
Schütter, Fritz 207
Schwanenfeld, Ulrich
Schwerin von 282
Schwarz van Berk, Hans 232, 234, 237, 288
Schweizer, Karl 279

Schwertfegger, Bernhard 9

Seeckt, Hans von 133

Seidler, Franz 225, 234

Seldte, Franz 62, 66

Sergi, Giuseppe 30

Seyss-Inquart, Arthur 110-112, 114, 222

Simon, John 99

Simovic, Dusan 183, 184

Six, Franz 216

Skubl, Michael 114

Smirnov (Soviet naval at taché) 184

Smith, Walter Bedell 266

Smuts, Jan 153

Soyerski, Vladimir 228

Speer, Albert 44, 66, 250, 285

Speidel, Hans 268, 270, 271, 273, 274, 276

Springer, Heinrich 207

Stalin, Joseph 26, 36, 52, 119, 166-169, 171-
179, 181, 182, 186, 187, 194, 195, 201, 227-231, 247, 253

Stauffenberg, Claus Schenk von 276-279, 281-283, 286

Stauning, Thorvald 211, 212

Steengracht, Adolf von 245

Steengracht, Ilsemarie von 245

Stein, Freiherr von 10

Steiner, Felix 206, 207
Steinhauser, Paul 65
Sternhell, Zeev 219
Stimson, Henry 200
Strang, William 141, 159, 160
Strasser, Otto 26
Street, Arthur 154
Stülpnagel, Carl-Heinrich von 248, 266, 279, 281
Suñer, Serrano 246
Suvorov, Alexander 172
Syrovy, Jan 129
Tacitus, Cornelius 27
Taft, William 189
Tardineau, Andre 102
Thomas, Georg 77
Thomsen, Hans 193
Tiberius, 28
Tilea, Virgil 156
Tiso, Joseph 128
Todt, Fritz 46
Tresckow, Henning von 261, 283
Tuchashevski, Michail 105, 167
Urbsys, Juozas 137

Vacher, Georges 30
Vandervelde, Emile 96
Vansittart, Robert 100, 121, 168, 240
Varus, Quintilius 28
Viskovsky, Karel 117
Vlassov, Andrei 228, 235, 237
Volkogonov, Dmitri 26
Voroshilov, Kliment 170, 173
Vysinskiy, Andrei 178
Wagener, Carl 251
Wagener, Otto 51, 63
Wagner, Eduard 130, 250, 252, 275
Wagner, Richard 72
Walsh, James 199
Walter, Frank 142
Watt, James 19
Wedemeyer, Albert 282
Weizsäcker, Ernst von 128, 137, 140, 142, 179, 181, 239-242, 245
Welczek, Johannes von 169
Wells, Sumner 194
Wheeler-Bennett, John 283
Widmann, Franz 269
Wied, Viktor, Prinz zu 184

Wiedemann, Melitta 230
Wilson, Woodrow 41, 42, 92, 102, 197, 116, 131, 201
Wirsing, Giselher 13, 191, 197
Wirth, Josef 133
Wittrich, Ralf 78
Witzleben, Erich von 122, 278, 279, 281
Wodarczyk, Heinz 267
Woermann, Ernst 184
Wohlthat, Helmut 94
Wolff, Karl 122
Wollweber, Ernst 184
Young, Owen 43
Zdanov, Andrei 178
Zehner, Wilhelm 114
Zernatto, Guido 113
Zhukov, Georgi 180
Ziegelmann, Fritz 275
Zimmermann, Bodo 271